

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Pinokyo'nun Rüyası

Bir Kayıp Şehir Romanı

SELVİ ATICI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Pinokyo'nun Rüyası

Gecenin karanlığı üzerine en derin koyuluğuyla çöktüğünde Gazel, bir binanın en üst katındaydı. Ve o binadan canlı çıkması imkânsızdı. Hayatta tek bir kez bile olsa, geleceğiyle ilgili bir kararı kendisi verebilmek istedi. Nasıl öleceğini seçebilmek istedi. Onu kovalayan adamlar çoktan o binaya girmiş ve merdivenleri çıkmaya başlamışlardı. Birazdan yakalanacaktı. Ve yine, birilerinin onun adına verdiği kararları uygulamak zorunda kalacaktı. Başkalarının elinde oyuncak olmaktansa, ölmeyi tercih etti. Ve kendini boşluğa bıraktı.

Aynı gece, Ömer'in üzerine de kopkoyu bir karanlıkla çökmüştü. Bütün gün hastalarıyla ilgilenmiş ve ameliyattan ameliyata koşturmuştu. Trafikten kurtulmak için girdiği ara yolda ilerlerken aklından geçen karmakarışık düşünceler, büyük bir gürültü ve sarsıntıyla bölündü.

Pat!

Arabasının üzerine bir şey düşmüştü. İlk anda ne olduğunu anlayamadı ama birkaç saniye sonra ön camına doğru uzanan bir kadın eliyle karşı karşıya kaldı. O el Ömer'e, 'beni tut' diye yalvarıyor gibiydi.

O eli tuttuğu anda, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Ne Ömer için; ne de Gazel için...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Pinokyo'nun Rüyası

Selvi Atıcı

Nemesis Kitap / Roman

Yayın No: 296

Yazan: Selvi Atıcı

Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak

Düzeltili: Pınar Şentürk

Kapak Tasarım ve Uygulama: İlknur Muştu

ISBN: 978-605-9809-36-8

© Selvi Atıcı

© Nemesis Kitap

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Sertifika No: 26707

1. Baskı / Kasım 2015

Baskı ve Cilt:

Kitap Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat:1 Topkapı / İstanbul

Tel: 0212 482 99 10 (pbx)

Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

NEMESİS KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:10/2 Kağıthane / İstanbul

Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16

info@nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com

Pinokyo'nun Rüyası

Bir Kayıp Şehir Romanı

SELVİ ATICI

Giriş

Yıldızlar, beyaz bir tepsi gibi duran ayın etrafını sarmış, göz kamaştırıyorlardı. Kadife gecenin üzerinde parıltıyan mücevherlerdi onlar. Ağaçların yemyeşil yaprakları ayın güzel ışığı altında parıltıyor, hafif esen meltemle birlikte dans edercesine titriyorlardı.

Parkın çimenlerine sırtüstü uzanıp el ele tutuşan iki sevgili, gözlerini bu güzel manzaraya dikmiş, tenlerinin sıcaklığının tadını çıkarıyorlardı. Biraz ötede evlerinin çiçeklerle donatılmış terasında, küçük bir masada karşılıklı oturan evli bir çift vardı. Kadın kayan bir yıldızı fark ettiğinde dudağının kıyısında hafif -belki biraz yaramazca- bir gülümseme ve gözlerinde huzur dolu bakışlarla dilek tutup kocasının eline uzandı.

Yaşlı bir kadın uyuyan eşinin buruş buruş olmuş yanığına ve artık dolgunluğunu kaybetmiş, ince bir çizgi gibi duran dudağına utanarak, hâlâ genç bir kız gibi kızarak öpücük kondurdu. Gözünde asılı kalmış gözlüklerini nazikçe çıkarıp sehpanın üzerine koydu. Usulca fısıldadı. “Bey?” Sesinin ona ulaşmadığını fark ettiğinde daha yüksek sesle, “Boynun tutulacak! Hadi yatağa,” dedi. Kısık ve yorgun sesinde derin bir şefkat vardı.

Haziran ayının sonlarında böylesine sıcak, romantizmin bir sihir gibi sardığı gecede insanlar mutlu, sokaklar cıvıl cıvıl, gençler enerji doluydu. Gece yarısını epeyce geçmiş olmasına rağmen şehir hâlâ canlıydı. Sanki canlı

bir organizma gibi enerji dolu varlığı hissedilebiliyordu. Gece herkes için güzeldi.

Hayır. Hayır. Bu doğru değil! Gece herkes için güzel değildi. Dört katlı, toz ve küf kokusunun böyle bir havada bile varlığını yoğun bir şekilde hissettirdiği bir binanın merdivenlerinde gece; ölüm kokuyordu. Nefes nefese, nereye gideceğini bilemez halde, kalbi korkuyla güm-bürdeyerek koşan bir genç kız için zaten yeterince berbat olan bir günün ardından gelen gece; hiç de güzel değildi.

Arkasına bakmaya korkuyordu. Bunun için vakti de yoktu. Sanki ciğerlerine yeteri kadar hava girmiyordu. Durup biraz nefes almak için bir saniyesi bile yoktu. O saniyenin adı olsa olsa *Ölüm* olurdu. Elbette bir gün ölecekti, ama bu adamların elinde ölmek istemiyordu.

Terden yüzüne yapışmış saçları görüşünü engelliyordu. Gücünü biraz daha kollarına verdi; zira ayakları artık onu zar zor taşıyordu. Son üç basamağı tek bir seferde çıktı. Elinin sert bir hareketiyle çatı kapısını açtı. Kapı, bir anda boşlukta çılgınca sallanıp tekrar genç kıza doğru gelirken aradan sıyrılıp çatının ortasına doğru koştu. Durdu.

Kendisine doğru yaklaşmakta olan ayakların telaşlı seslerini duyuyordu. Kalbi neredeyse durma noktasına gelmişti. Hızlı nefes almaktan ciğerleri yanıyor, başı dönüyor, bayılmaktan korkuyordu. Ağlamaklı gözlerle kendi etrafında dönerken inledi. Gidebileceği hiçbir yer yoktu. Yakalanmıştı! Yine de ilerlemeye devam etti. Çatının kenarına geldiğinde avuç içlerini açarak serin mermere dayadı. Hâlâ korkuyor, titriyordu ama elinden gelen hiçbir şey yoktu. Kapı gürültüyle açılınca bir an için kalbi tekledi. Hızla döndüğünde siyah, terden ıslanmış saçları sırtına doğru savruldu.

Karşısında duran adama gözlerini irice açarak baktı. Adamın yüzü öfkeden eğilmiş, dudakları çarpılmış, burnun delikleri kızgın bir boğanın burnun delikleri gibi ge-

nişlemişti; nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Ellerini dizlerine koyup başını kaldırarak genç kıza baktı. Arkasından diğer ikisi de teker teker ve nefes nefese çatıya doluştu.

İçlerinden uzun boylu olanı, “Aptal!” dedi. “Yakalana-cağını bildiğin halde hem bizi hem kendini yordun.” Aldığı derin nefesi, yanaklarını şişirerek öfkeyle dışarı verdi. Terden ıslanan bıyıklarını gömleğinin koluna sildi. Sonra pantolonun içine sıkıştırdığı gömleğinin eteklerini çıkarıp yüzünü kuruladı. “Artık bizi uğraştırma.” Adımları ona doğru ilerlemeye başladı. “Yoksa canına okuyacağım.”

Genç kız, “Anlamıyorsunuz!” dedi. Sesi bir mırıltıdan farksızdı. “Bilmiyorum. Sizin söylediğiniz her şeyi yaptım.” Geriye doğru ürkekçe bir adım daha attı. Gidecek yeri kalmamıştı.

Diğer adamlar arkada beklerken, uzun boylu olan tam önünde durup arkaya doğru gerilemesine neden oldu. Büyük eliyle kızın boğazını acımasızca sıktı.

“Nerede lan? Söyle! Çanta nerede?”

Genç kız yutkunmak istediye de boğazına yapışan elin engeline takıldı. Sızlanırcasına, “Bilmiyorum.” dedi. “Yemin ederim. Çantayı alanları tanımıyorum.”

“Bana maval okuma! Senin ne bok olduğun başından belliydi. Sevgilinle birlik oldun. Ahmet abi ya çantayı istiyor ya da canını!” Yüzüne tükürdü. “Çantanın yerini söyle!” Biraz daha sıktı kızın boğazını.

Genç kızın gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü. Bu işe sadece annesi için girmişti. Yine bir işe yaramamıştı. Şimdi kendi canından da olacaktı. Çünkü çantanın nerede olduğu konusunda gerçekten bir şey bilmiyordu. Bunların elinde can çekişmek de istemiyordu. Çanta olmadığına göre onu öldüreceklerinden emindi. Beyninde çabucak bir plan yapıp gözlerini açtı. Bu, kendisi için karar verebileceği son andı. Hayatına kimseyi karıştırmamıştı. Ölürken de karıştırmayacaktı.

Peş etmiş gibi, “Tamam,” dedi. “Yerini söyleyeceğim.”
“Biliyordum. Seni kurnaz tilki!”

Genç kızın yüzüne bir kez daha tükürdü. Kızın mide-si tersine döndü. Tişörtünün eteğine uzanıp adamın elini boynundan çekmesi için bekledi. Adam elini çektiğinde yüzünü hırçın bir halde sildi. Daha ellerini indiremeden adam yakasına yapışıp çekiştirmeye başladı. Kız, yakasını adamdan kurtarıp bir adım geriledi. Zayıf bir öfkeyle, “Kaçabilecek olsam burada kaçırdım!” dedi. Adam öfke-den dişlerini sıkarken çenesinden garip bir çatırdama sesi gelince ürküp titredi.

Adam, kendisini takip etmesi için çenesiyle işaret verdiğinde başını salladı. Onu takip eder gibi görünmek için öne doğru bir adım attı. Diğer iki adam çoktan bina içe-risine girmiş, merdivenlerden iniyordu. Hepsinin öfkesi gözlerinden belliydi. Neredeyse bir saattir onun peşinden koşuyorlardı. Sonunda yakalanmıştı.

Başını gökyüzüne kaldırıp, tek ve son bir şans dile-di. Dilememesi gereken bir dilekti, ama sonunda toprak olmak varsa; gideceği yolu seçmekte özgür olmalıydı. Bu onun hakkı olmalıydı. Önünde ilerleyen adama baktı. Durdu ve hızla dönüp geriye doğru koşmaya başladı. Ar-kasına bakmadı. Durmadan koştu. Çatının kenarına geldi-ğinde havaya sıçrayıp adamın kükremesi eşlinde kendisi-ni boşluğa bıraktı.

Sadece saniyeler vardı. Hayatının bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmesini bekledi. Olmadı. Hızlıydı. Her şey çok hızlıydı. Bir anda. Ve. Sanırım. Güzeldi. En azından uçuş kısmı...

Bölüm 1

Çimen yeşili gözlerin odağı, lacivert geceydi. Kadifenin ortasındaki dolunay, saten geceliğini giymiş, büyüleyici yıldızları eteğinde toplamıştı. Yıldızlar sanki daha yakın, daha parlaktı. Gözlerini sıkıca yumup başını geriye attı. Yatağına uzanmadan geçmeyeceğinden emin olduğu ense kökündeki ağrıyı biraz olsun dindirmek için omuzlarını oynattı. Gözleri hâlâ kapalıyken boynunu sağa sola çevirdi. Bunu, bir nevi biraz sonra odasına gelecek olan başhekimin sözlerine, iyi bir kalkanla karşılık verebilmek için ön hazırlık olarak görüyordu. Belki zihnini biraz olsun boşaltmasına yardımcı olurdu. Zorlu ve oldukça yorucu bir gün geçirmişti. Dört tane riskli ameliyata girmiş, bir hastasını kaybetmenin eşiğinden dönmüştü. Azar işitecek durumda değildi. Yine de ne kadar çabuk atlatırsa evine o kadar çabuk gidebilirdi. Kapı çalınınca, gözleri açılırken kaşları havaya kalktı.

Kendi kendine, “Bu ne şimdi?” diye sordu. Bedenini kapıya çevirdi. Birkaç adımda masasının önüne gelip, kapıya alayla bakarken kollarını göğsünde kavuşturdu. Başhekimin kapıyı çalma gereği duymasının nedenini merak ediyordu. Derin bir nefes çekti. “Evde yokuz,” dedi. Fısıltısı alay yüklüydü. Sonra bunun bir işe yaramayacağını düşündü. Nasılsa fırçasını yiyecekti.

“Dudağının kenarındaki muzır gülümsemeyle, “Gelebilirsin,” dedi.

Kapı açıldı. İçeriye, dalgali saçlarını savura savura Neşe girdi. Ömer'in gözleri, kızın yüzünden aşağıya doğru usulca indi. Derin –belki biraz bıkkın– bir iç çekti. Geniş ama narin omuzlar, bir gece öncesinde ellerini üzerinde keyifle dolaştırdığı yuvarlak ve dolgun göğüsler, uzun ve pürüzsüz bacaklar... Dün gece Neşe ile mükemmele yakın bir gece geçirmişlerdi. Ama hastane çalışanlarıyla ilişkiye girince; olup olmadık zamanlarda kapını çalabiliyorlardı. Tamam, suçunu kabul ediyordu. Hastanedeki çoğu kadınla flört ediyordu, ama sadece bir tane sevgilisi vardı. Neşe, onu gafil avlamıştı. Deniz ise öğrendiğinde her zamanki tehditlerini savuracak, sonra yine hiçbir şey olmamış gibi ilişkilerine devam etmelerini isteyecekti.

Neşe, terliklerinin ucu Ömer'in terlikleriyle burun buruna gelene kadar ilerlemeye devam etti. Genç adam, bedeninde bir milim bile kıpırdama olmadan, kaşları havada ona bakıyordu. Kadın, Ömer'in dudağının kenarına bir öpücük kondurdu.

“Ne istiyorsun, Neşe?” Ömer'in sesi bıkkındı. Ellerini pantolonunun ceplerine soktu.

Neşe, Ömer'in bir kuyu gibi derin görünen gözlerinin etkisinden uzun saniyeler boyu kurtulamadı. Sonunda başını yana eğdi. Ömer'in bu çıkışı umurunda değil gibi görünüyordu.

“Bugün beni hiç aramadın!” Elleri, beyaz önlüğünün yakasına yapıştığında, Ömer umursamaz bakışlarla bakmaya devam etti. Pekâlâ, çok da umursamaz değildi. Sonuçta kız burnunun dibine kadar girmişti. En azından o dolgun dudakların gayet farkındaydı.

“Bir ara ameliyatta aklıma geldin. Hatta arayacaktım ama ellerim müsait değildi.” Omuz silkti. Burnunun ucu-na kadar inen gözlüklerinin üzerinden bakıyordu.

Neşe, Ömer'in sözleri üzerine güldü. “Bu yıldırma politikasının beni etkileyeceğini düşünüyorsan, fena halde

yanılıyorsun.” Göz kırptı. Gözleri yine Ömer’in gözlerine kilitlendi. Kirpikleri kadınları kışkandıracak kadar gür ve uzundu. Her zaman darmadağınık olan saçlarında bir değişiklik yoktu. Sabah ne kadar özenle tarandığını görmüş olmasaydı hiç taranmadığını düşünürdü. Ama bu görüntü onu kötü göstermenin aksine; serseri bir hava, farklı bir cazibe katıyordu. Ömer’in tüm yüz hatları, düz burnu, köşeli çenesi, çıkık elmacık kemikleri özenle çizilmiş bir sanat çalışmasından çıkmış gibiydi. Her miliminde dikkatle çalışılıp yaratılan kullardan bir tanesiydi. Neşe kendisine engel olamadı. Onu çeken gözlerin etkisinde transa girmiş gibi başını uzattı. Ömer’in burnunun üzerindeki gözlüklerini çekip çıkararak masanın üstüne koydu.

Ömer’in ona karşı koymasını bekledi. Sonuçta onu öpmek için gözlüklerini çıkardığını anlamış olmalıydı. Herhangi bir tepki görmediğinden, dudakları onun dudaklarının üzerine hafifçe örtüldü. Ömer ellerinden birini cebinden çıkarıp ensesini sıkıca kavrayıp kadının nazlı ve yumuşak öpücüğüne sertçe karşılık verdi. Alt dudağını kendi dudakları arasına alarak emerken, Neşe’nin yolunu kaybetmiş gibi boşlukta sallanan eli omzunu sıkıca kavradı.

Aralarındaki yakınlık yoğunlaşırken kapı bir anda açıldı. İkisi birden oldukları yerde donup kaldılar.

“Bravo, bravo.”

Başhekim Salih, alayla ellerini birbirine vurup birkaç kere alkışladı.

Ömer’in, kızın boynunda saklanmış olan dudakları kıpırdandı. “Kahretsin!” Ardından gülen gözlerini Salih’e dikti. “Geç kaldın!”

“Sen de zamanı değerlendireyim dedin.” Başhekim odanın ortasına doğru ilerledi.

“Sen de bilirsin ki, vakit kıymetlidir. İyi değerlendirmek üzersin.” Ömer’in odayı terk etmesiyle Neşe birkaç adım geriledi.

Başhekim, utançtan yerin dibine batıp orada kaybolmayı dileyen kadına baktı. Memnuniyetsiz bir tavırla, "Çıkabilirsin," dedi. Sesinin tonunda 'Bunu sonra konuşacağız' havası vardı. Neşe, gürültülü bir şekilde yutkundu ve zeminde neredeyse hiç ses çıkarmadan uçarcasına ilerledi. Aralık kapıdan dışarı süzülüp kapıyı usulca kapadı. Yüzü utançtan yanıyordu.

"Sen kime çektin, bilmem ki!" Salih masanın ardında bulunan sandalyeye otururken, Ömer'e karşısına oturmasını işaret etti.

"Birine çekmem gerektiğini bilmiyordum." Ömer'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

Kayıtsızlığı Salih'in onaylamaz bir tavırla başını iki yana sallamasına neden oldu. "Yine yapmışsın yapacağını, ekip senden oldukça şikâyetçi!"

"Kendi problemleri." Ömer'in ses tonu kayıtsızdı. Bir ayağını diğerinin üzerine atarken gözlüklerini masadan alıp burnunun ucuna taktı.

"O ameliyatları yapmak zorunda değiller!"

"Evet. Çünkü Hipokrat yemini sadece zenginleri iyileştirmeyi içeriyor. Haklısınız. Yoksullar gebersin!"

Salih, Ömer'in sinirle gıcırdattığı dişlerinden çıkan sese yüzünü buruşturdu. "O adam..."

"O adamın üç çocuğu var! Çalışmak ve ailesine bakmak zorunda! Karısı, sen ben gibilerin yemek masasında harcadığı bir öğünlük parayla; bir gecelik yatak parasına denk gelen ücreti ödemek için evindeki en değerli eşyasını gözleri dola dola satacağını söyledi. Elli beş ekran televizyonunun masraflarını karşılayacağını düşünüyor. Hem de üç geceliğine! Ne deseydim?" Sinirle ellerini yumruk yapıp masaya koysa da vurmamaya dikkat etti. "Olmaz mı deseydim? Televizyonunun bu masrafı karşılayacağından o kadar emin ki. Bu yaşamın 'y' sini anlamadığından eminim. Televizyonunu ben satın aldım ve tüm masrafları

ben karşılıyorum. Hâlâ ne için konuşup durduklarını anlamış değilim.”

Salih’in elleri usulca masanın parlak yüzeyine yerleşti. “Bir devlet hastanesine sevk edebilirdik.” Sonra gömleğindeki görünmeyen tozu silmek için harekete geçti.

“Sosyal güvenceleri yok!”

Salih azarlarcasına Ömer’in gözlerine baktı. “Doktorları, hastaların yanından yaka paça çekiştirerek almışsın.”

“İki çağırma da cevap vermediler.”

“Yurdakul’u ameliyathanenin duvarına çarpmışsın!” Salih’in tek kaşı ‘Buna ne diyeceksin?’ der gibi havaya kalktı.

“Ben öyle bir şey yapar mıyım?” Ömer’in ses tonunda sahte bir şaşkınlık, yüzünde masum bir ifade vardı.

“Ben de ona şaşıyorum ya!” Sinirle bir nefes çekerken aniden ayağa fırladı. “Aslında sen burnunu kırardın.”

“Ameliyata kırık burunla gelseydi işime yaramazdı.” Ömer kayıtsızca omuz silkip sırtını koltuğun arkasına dayadı ve esnedi.

Salih’in eli bir anda sertçe masayı buldu. Ömer, yerinden bir milim kıpırdamadan gözlerini kaldırıp baktı.

“Bütün bunları yapmaya hakkın yok. Hiç kimseye zorla bir şey yaptıramazsın. O adamlar senin emrin altındaki çalışanlar değiller!” Eli tekrar tekrar öfkeyle masayı buluyordu. Ömer, onun eline baktı. O anda öfkeyle hissetmediği acının birkaç dakika sonra canını yakacağını düşündü. Bunu muhtemelen o da biliyordu ama öyle öfkeli görünüyordu ki, bileğini kesseler belki de fark etmeyebilirdi.

Mırıldanarak, “Ölüyordu,” dedi. Daha yüksek sesle, “Ölüyordu!” diye tekrarladı. Ayağa kalktı. Salih gibi ellerini masaya koyup öne doğru eğildi. “Eğer o adam, bu hastanede, sırf doktorların burunlarının büyüklüğünden ölseydi, hastaneyi başınıza yıkarımdı. İnan bana bunu

yapardım.” Dişlerini gıcırdattı. Elleri masanın üzerinde yumruk olmuştu. Oradan çıkmalıydı. Yoksa atmak istediği yumruğun hedefi başhekimin o koca burnunun ortası olacaktı.

“Aptal herif! Dilekçe yazıyorlar. Seni kovdurmak için imza topluyorlar.”

Ömer kayıtsızca, “Devam etsinler,” dedi. “İstediklerini yapsınlar ve beni göndermeye çalışsınlar. Sen bunları dert etme.” Sakinleştireceğine inandığı derin bir nefes aldı. Nefesini bir süre içinde tuttuktan sonra sertçe dışarı verdi. “Başka bir şey?”

Salih başını iki yana salladı. Yine de gitmeye niyeti yok gibi görünüyordu. Tekrar yerine –ya da Ömer’in yerine– oturup ellerini masanın üzerinde birleştirdi. “Senin kadar iyi bir cerrahı bu ülkenin herhangi bir yerinde bulabileceklerine inanmam. Yine de sen bana inan! Bu şikâyet dilekçesi yönetim kurulunu zorlayacak. Bu bir değil, iki değil! Bir de buna fingirdeştiğin kızlar eklenirse, sen cümbüşü o zaman seyret.”

Ömer’in saman alevi gibi parlayıp sönen öfkesi çoktan geçmişti. Dudağının kenarında bir gülümseme belirdi. “Tekrar oturmanın bir nedeni olmalıydı.”

“Bütün hastane işi gücü bırakmış, senin geceyi Neşe ile birlikte geçirdiğini konuşuyor.” Salih’in bakışları artık öfkeden uzaktı, daha çok tedirgin görünüyordu.

Ömer’in kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarken koltuğunda rahatsızca kıpırdandı. “Bu kadar çabuk mu duyulmuş?”

“Evet, Bay *Immortal*.” Salih’in gülümsemesi insanı çileden çıkaracak cinstendi, ama Ömer bu gülümsemeyi görmemişti.

Çenesi Salih’in sözleri üzerine aşağıya düştü. Dudaklarını araladı, ancak karşısında duran adam elini kaldırarak önüne geçti. Ömer’in yüzüne bakan adamın

arkasına hapsetti. “Artık herkes dövmenin L’sinin ucunun nereye uzandığını biliyor.” Salih eline geçirdiği bu fırsatı gayet iyi değerlendiriyordu. Keyifle arkasına yaslanmış, Ömer’in verdiği tepkileri izliyordu.

Genç adam sıkılmış gibi iç çekip başını iki yana salladı. “Bunu anlatmaktan ne gibi bir zevk alabilir?”

Salih, iki elini de havaya kaldırdı. “Kadınlar,” dedi. Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi... “Yirmi yıldır evliyim ama çoğu zaman karımı anlamakta bile zorluk çekiyorum.”

“Aysel abla, müthiş bir kadın!”

“Biliyorum.” Masadan kalkıp Ömer’in mini buzdolabının yanına ilerleyip bir şişe soğuk su aldı. Sonra hâlâ şaşkınca koltuğunda oturan genç adama döndü. “Deniz’e iyi bir açıklama yapman gerekiyor.”

Ömer, kendisine gelmek istermiş gibi kafasını iki yana salladı. Güldü. “Ona hiçbir açıklama yapmam gerekmiyor.” Ayağa kalkıp Salih’in yanına ilerledi. Bir şişe su da kendisi için aldı. Elindeki şişeyi Salih’e doğru bilinçsizce sallayarak sözlerine devam etti. “Onun da Neşe’den bir farkı yok. Sadece *desinler*. İnan başka bir derdi yok.” İçindeki öfkeyi suyla serinletmeye çalışır gibi bir dikişte neredeyse tüm şişeyi bitirdi.

“O zaman neden hâlâ onunla birliktesin?”

“Onunla olmak hoşuma gidiyor.” Ömer omuz silkip kaşlarını çattı. “Evet. Bence yeterince boş muhabbet yaptık. Fırçamı da yediğime göre asıl önemli konuya geçebiliriz. Ne istiyorsun, Salih abi?”

Derin bakışları onu göz hapsine almıştı. Salih, yakalanmış gibi ellerini havaya kaldırdı. Şişeyi çöpe atıp genç adama arkasını döndü. Aralarındaki yaş farkına rağmen oldukça iyi anlaşılan iki insan; daha çok birbirlerini kardeş gibi görüyorlardı. Ömer, ne kadar uçarı olursa olsun, onu affetmek için bir sürü bahane bulurdu.

“Babanla görüştüm.” Salih’in sesinin tınısında tedbir yatıyordu. Bu konu tamamen pamuk ipliğine bağlıydı. Eğer Ömer’le ilişkilerini bozacak bir durum varsa bu, babasının bahsi olurdu. Arada bir ona takılmalarına aldırılmazdı ama böyle ciddi durumlarda Ömer’in takınmaya çalıştığı umursamaz tutumun altındaki derin ve katıksız öfke su yüzüne çıkardı. Bu öfke bir kez ortaya çıkınca da ister istemez genç adamın gözlerini gölgelerdi. Belki o gözlere bir tutam da acı yerleşirdi. Ya da acısı daha derindi ve bunu öfkesini gizlediği gibi umursamazlığının altına sığdırmaya çalışıyordu. Bunun için Salih konuyu açtığında Ömer’e arkasını dönme gereği duydu. Kendisini toparlaması için ona en azından özel bir an tanımak istiyordu.

Pencereden karanlığa bakarken elleri ceplerine doğru usulca yol aldı. Ömer'den hiç ses çıkmadı ya da ona öyle gelmişti. Birden artan kıyafet hissiyatlarını duyduğunda arkasını döndü. Genç adam çoktan ayaklarını lacivert kot pantolonunun paçalarından içeri geçirmişti.

Salih neredeyse suçlayan bir tınıyla, "Yine kaçıyor-sun!" dedi.

Ömer, düğmelerini iliklerken başını kaldırdı. “Yorgunum.” Sakin ses tonuyla gözlerindeki bakış birbiriyle uyuşmuyordu.

“Baban seninle görüşmek—”

“Baban, baban diye söylenip durma!” Genç adam sonunda patlamıştı. Kaşları çatılmış, dudakları öfkeyle düz bir çizgi halini almıştı. “Evet. Baba olarak adlandırıldığını kabul ediyorum. Değerli zamanından harcayıp annemin üzerinde birkaç kere gidip gelmiş ve gayret sarf ederek biyolojik babam olmayı başarmış, ama sadece bu kadar! Sadece... Eminim baba olmanın başka anlamları da vardır.”

“Girkinleşme!”

“Çirkinleşme!”
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Salih Abi! Kalbini kırmak isteyeceğim son insansın"

ama gerekirse yaparım.” Başını, sözlerini onaylamak istercesine sertçe salladı. Arkasını hışımla dönüp dolabından sırt çantasını aldı. Salih’e bir kere daha bakmadan öfkeli adımlarla odadan çıktı.

Öfkeliydi. Bir yerlere yumruk atmak istiyordu ya da tekme atmak! Birilerinin canını yakmak istiyordu. Özellikle de babası olan adamın canını yakmak. Cıgerlerini bile sökebilirdi onun. Bunun için hiç zorlanmazdı. Kolay olurdu. Başını iki yana sallarken spot ışıklarının aydınlattığı merdivenlerden aşağıya hızla indi.

Asansörü kullanmamıştı, çünkü hareket etmesi gerekiyordu. Günün artık sona ermesi gerekiyordu. Neredeyse otuz iki saattir ayaktaydı ve artık gözleri batıyordu. Elini yüzüne götürüp ovuşturduğunda gözlüğünün olmadığını fark ederek duraksadı. Yüzünü buruşturdu. Sonra omuz silkip tekrar merdivenleri hızla inmeye devam etti.

Resepsiyona gelip başını kaldırdığında, Neşe’nin resepsiyonda gece vardiyasındaki kızlarla gülüştüğünü gördü. Dudağının kenarında şeytanca bir gülümseme belirdi. Adımlarını hızlandırdı. Resepsiyonist kızlardan biri başını kaldırıp Ömer’e baktı. Dudaklarını kıpırdatarak Neşe’ye bir şeyler söyledi. Neşe, gururlu bir gülümseme ve gülen bir yüzle başını çevirip ona baktı. Havalı bir edayla saçlarını omzunun arkasına savurup gelişini bekledi. Çünkü Ömer adımlarında duraksama olmadan ona doğru ilerliyordu.

Salih asansörden inip Ömer’in peşinden koşturmaya başladı. Bu yaşta koşturmak artık ona göre değildi. Elini göğsüne götürdü ve biraz daha hızlandı. Ömer’i resepsiyona doğru ilerlerken gördü ama seslendiyse de sesini duyuramadı. Çünkü Ömer, avına kilitlenmiş bir aslan gibi hızlı ve kararlı adımlarla Neşe’ye doğru ilerliyordu.

Yüksek kaliteli PDF kitaplar için <https://www.pdfdrive.com>’a gidin ve birkaç adım arkasında duruyordu. Bir adım daha atamamıştı,

çünkü olduğu yerde donup kalmıştı. Ömer, genç kızı belinden tutup herkesin gözü önünde sırtını duvara yapıştırdı. Ardından erotik filmlerde bile göremeyecekleri bir öpücükle genç kızın aklını başından aldı.

Neşe nefessiz kalıp bacaklarını hissetmediğinde dizleri büküldü. Zemine yığılmak üzereyken, Ömer onu tuttu ve sıkıca sarıp tekrar yukarı çekti.

“Dün geceyi unutulmaz kıldın, tatlım. Uzun zamandır yaşadığım en iyi *tek gecelik* deneyimdi.” Neşe’nin yanığından bir makas aldı. Göz kırıp ilerlemeye devam etti.

Uzun saniyeler boyu resepsiyon çalışanlarının da, Salih’in de kılı kıpırdamadı. Ömer’in yaptıklarını gören, söylediklerini duyan hiç kimseden çıt çıkmıyordu. Bir süre sonra ilk olarak Salih hareket etti; sinirle dişlerini gıcırdatıp odasına gitmek için topukları üzerinde döndü. Neşe utanç içinde ve ağlamaklı gözlerle olduğu yerde başı yere düşmüş bir halde kaldı. Resepsiyondaki çalışanlar hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştılsa da beceremediler...

Ömer ise pişmanlıkla yanıyordu. Hep böyle düşünmeden hareket ediyor, sonra da üzülyordu. Neşe ile güzel bir gece geçirmişti, öyle de kalmasını istiyordu ama ne yazık ki Neşe onu resmen kullanmıştı. Bunu görmezden gelebilirdi. Eğer Salih, babasının muhabbetini açmasaydı... Otoparka, yerdeki çakıl taşlarını tekmeleyerek girdi. Arabasının yanına gittiğinde arka lastiğe de öfkeyle bir tekme salladı. Çantasını yan koltuğa fırlatıp sürücü koltuğuna geçti. Neşe’den özür dilemeliydi. Kendisine göre haklıydı ama yaptığı hiç de hoş bir davranış değildi. Tabii, bir de Deniz ile uğraşmak zorunda kalacaktı. En azından o, aralarında geçenlerin kendilerine kalması gerektiğini bilecek kadar zekiymi.

Arabasına binip motoru çalıştırdı. Lastikleri yakarak gazı bastı. Her şey onun yüzündendi. Hem de her şey...

Biraz ilerledikten sonra yolda meydana gelen bir kaza yüzünden gecenin ilerleyen saatinde sıkışan trafiğe küfür ederek, kaçacak bir ara sokak aradı. Gözüne bir tane kestirdiğinde vitesi geriye takıp hızla ilerledi. Ara sokaktan sapıp yavaşça ilerlemeye başladı. Beyni yanıyormuş gibi hissediyordu. Öyle bir karıncalanma vardı ki, sanki birazdan beyni infilak edecekti. Salih, bunu neden yapıyordu? Ne hale geldiğini görmüyor muydu? Elbette bu durum, babasını umursadığından değildi. Sadece sinirleri bozuluyordu. Herkes bir baba ile büyümemişti ya!

Nerede olduğunu tam kavrayamıyordu. Düşünceleri onu bir sis gibi sarıp aklını bulandırmış bir halde ilerlerken aniden arabanın tavanından büyük bir gürültü geldi. Ani bir refleksle frene asılıp istemsizce başını eğdi. Düşen şeyin tavanı çökertmediğini anladığında, başını kaldırıp aşağıya sarkan tavana gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde baktı. Ön cama bir şey çarptığında başını hızla çevirdi. Aşağıya doğru bir kol iniyor, kolla birlikte camdan aşağıya kan süzülüyordu. Gördüğü görüntünün şokunu, yaşadığı birçok deneyimle kazandığı soğukkanlılığı sayesinde çabucak atlattı. Ömer'in dudakları kıpırdandı.

“Hassiktir!”

Vakit kaybetmeden aracından indi. Kaputun üzerine çıktığında acil yardımı çoktan tuşladığı için bir elinde telefonunu tutuyordu. Aracın tavanına düşen kadının yanına çıkmak için bir saniye bile düşünmeden ve yaralıya zarar vermemeye çalışarak camın kenarından tırmandı. Sırt üstü düşen genç kadının yanına diz çöküp, yüzüne yapışan ıslak saçlarını geriye itti. Bu arada acil servisin sorularına cevap veriyor, kendi çalıştığı hastanenin yakınlarında olduğunu belirterek yardımın daha çabuk gelmesini sağlamaya çalışıyordu. Genç kadının nabzını almış, yaşadığından emin olmuştu. Bilinsini kontrol etmeye gerek duymamıştı. Adresi verip Başhekim Salih'in numarasını tuşlarken genç ka-

dının solunumunu sağlamak için çenesini göğsünden uzaklaştırdı. Aynı anda Salih telefona cevap verdi.

“Alo?”

“Acil! İkinci ameliyathane! Kardiyolog Ahmet ve Anestezi Uzmanı Selma nöbetçi!” Ömer, aynı anda genç kadının soluk alamadığını anladığında dudaklarını ayırıp geriye kaçan dilini çekti. “Multipl travma, pnömotoraks ve hemotoraks, muhtemel vertebra kırığı.” İlk müdahalesini yaparken aynı anda aşağıya düşmemek için dengesini korumaya çalışıyordu. “Künt göğüs travması olduğunu düşünüyorum.” Yılların kazandırdığı soğukkanlılık ve deneyimle sesi oldukça sakin çıkıyordu, ama kalbi her zamanki gibi coşkuyla atıyordu.

Salih, “Neredesin?” diye sordu.

“Hastaneden birkaç sokak ileride.” Ömer köşeyi dönen ambulansı gördü. “Ambulans geliyor. Durum çok acil! Hastayı her an kaybedebiliriz.” Telefonu kapadı.

Ambulans durdu. Sağlık ekipleri süratli bir şekilde yanlarına ulaşmışlardı. Hastayı sedyeye almak için harekete geçtiklerinde Ömer de yardımcı oldu. Genç kadını sedyeye aldıktan hemen sonra arabanın üzerinden atladı. Arabadan hızla çantasını aldı ve aynı hızla kapılarını kilitleyerek ambulansa doğru hareket etti. Ambulansa binerken bir anda başını kaldırıp genç kadının düştüğü binaya baktı. Çatısında belli belirsiz bir gölgenin hareket ettiğini gördü. Bir sanrı da olabilirdi. Önce dikkatle bakmayı düşündü. Ardından bununla ilgilenemeyecek kadar ağır bir hastası olduğu aklına geldiğinde oksijen tüpü takılmış genç kadına döndü.

“Kalp atış hızı; 120. Yüzde seksen oranında solunum kaybı var. Tansiyon; 19/9.”

Kısa bir sürede hastaneye ulaşmışlardı. Ambulansın kapıları açıldığında ekibin dışarıda beklediğini gördü. Hiç vakit kaybetmeden ve tespitlerini tamamladığı

gibi yüksek sesle anlatarak onları kısaca bilgilendirdi. Sedyenin yanında hızla koşarken adımları gidecekleri yeri öyle ezbere biliyordu ki, neredeyse gideceği yöne bakmasına bile gerek yoktu. Aynı anda geldiklerini fark etmeyen ve koridorun ortasında durmaya devam eden insanlara yoldan çekilmeleri için avazı çıktığı kadar bağırdı. Genç kızın yüzüne bir kez daha baktığında oldukça genç olduğunu fark etti.

Her ne kadar hastaneyi birbirine katan bir doktor olarak tanınıyor olsa da Ömer, kendi alanında en iyisiydi. Bu yüzden saatlerdir ayakta olması ve yorgunluktan bitkin düşmüş olması onu durdurmaya yetmemişti. Ameliyathaneye girmeden önce önlüğünü giydi, ellerini yıkayıp eldivenlerini taktı. Salih'in ona ulaştırdığı gözlüklerini taktı ve derin bir nefes alıp ameliyathanenin kapısından içeri girdi.

Ameliyata başladıktan yirmi dakika sonra herkes hasta için umutsuzluğa düşmüştü. Ömer hariç! O biliyordu. Genç kadının hayata tutunacağına emindi. Yoksa neden onun aracının tepesinde düşsündü ki? Genç kadının kafatasında çatlama vardı. Kırılan kaburga aort damarlarına ciddi bir hasar vermişti. AC'den biri hilüs bölgesinden ayrılmıştı.

“Perikart içerisine kan birikiyor.”

Ömer ölümcül bir sakinlikle, “Engelle!” diye buyurdu.

Genç kadının bütün hayat fonksiyonları zayıfladığında neredeyse bir saat dolmuştu. Sonrasında her şey tamamen durdu. Bu bir sihir gibiydi... Yaşam ve ölüm arasındaki o ince çizgi ameliyathanede bulunan her insanın dikkatine, tecrübesine, hızına ve ellerine bağlıydı. Ve tabii kimse bilmese de, iç sesleriyle Allah'a yakardıkları dualara! Bazen her şey onun takdirine kalıyordu, ama Ömer bu defa biliyordu. Kızın kalp ritmi artık durmuştu. Arslan'ın göğsü gıcırdayıyordu.

“Sinüs ritim hâlâ alamıyorum.”

“Açık kalp masajı yapıyorum.”

“Hadi geri dön! Geri dön!”

“Hidro kardiyak adrenalin yap!”

Asistan doktorlardan biri inançla, “Dönmesi mucize olacak!” diye fısıldadı.

Ömer gözlerini kısa, çok kısa bir an ona çevirdi, “Dönecek!” dedi.

“Bir adrenalin daha.”

Ömer bir dua gibi yakararak, “Hadi kızım, dön geri!” diye fısıldadı.

Saç diplerinden ensesine doğru akan teri hissetmiyordu. Kardiyoloğun yaptığı açık kalp masajı ile genç kadının kalbi yeniden atmaya başladı. Nabız ve tansiyon aldıklarında rahat bir nefes de aldılar. Birkaç saat daha bu zorlu ameliyat devam etti.

Ameliyat bitip, genç kadını yoğun bakım ünitesine aldıklarında; kendisini pili biten bir oyuncak gibi hissediyordu. Hareket edecek hali kalmamıştı. Adımlarını atarken o oyuncaklarda, son anların yaşandığını bildiren mekanik sesi sanki kendi bedeninden duyar gibiydi. Gözleri tekrar batmaya başlamış, yorgunluk tüm bedenini neredeyse esir almıştı. Fakat eve gitme düşüncesi bile ona ölüm gibi geliyordu. Adımlarını neredeyse sürüye sürüye atıyordu. Yine de inat ederek önce yoğun bakım ünitesine gitmek istedi. Hayatta tutmaya çalıştığı genç kızı görece, sonra belki de odasındaki koltuğuna bile ulaşmadan zemine yığılıp kalacaktı.

Yoğun bakım odasında, o bildik seslerin arasında kollarını göğsünde kavuşturdu. Biraz önce ölüme balıklama dalmak isteyen ve hayata döndürmek için çılgın bir mücadele verdiği genç kızın yüzüne baktığında kaşları bir anda çatılıp sırtı dikleşti. Dudakları öne doğru uzadı. Sonra yanağını kemirmeye başladı. Kızın yanağında ve sol kaşının hemen üzerinde artık sararmaya başlamış

darp izleri vardı. Bunu daha önce fark etmemişti, ama bu gece olmadığı gün gibi açıktı. Göz kapakları aşağıya doğru baskı yapmaya başladığında içinden, *Her şeyin bir zamanı var*, dedi. Kız kendine geldiğinde bu işi emniyetin güvenli ellerine bırakacaktı. Ağır adımlarla odasına ilerledi. Konuşacak gücü kalmadığından, karşılaştığı ve ona iyi geceler dileyen insanlara sadece başını hafıfe eğerek karşılık verdi. Son bir gayretle kendisini odasında bulunan ikili deri kanepeye bıraktı.

Bölüm 2

“Bu yaptığına inanamıyorum!”

Kulaklarını tırmalayan yırtıcı ses ve ardından kopan gürültü, Ömer’in gözlerini bir anda açıp sıçramasına neden oldu. Neredeyse uyuduğu kanepeden düşecekti. Gözleri, kendisine doğru hızla gelen öfkeli kadını bulduğunda, zihni gördüğü rüyadan uyanmaya, onu gerçek hayata döndürmeye çalışıyordu.

Güzel sevgilisi Deniz, Ömer’in yattığı kanepenin yanında duruyordu. Ve hangi açıdan bakılırsa bakılsın, çok öfkeliydi. Genişleyen burun delikleri, birbiri ardına aldığı hızlı solukların ona yetmediğini, daha derin nefes almak istediğini gösteriyordu sanki. Mavi gözlerinden adeta ateş çıkıyordu. Ömer istemsizce yüzünü buruşturdu.

Bu ifadesi genç kadının daha fazla öfkelenmesine yol açtı. Gözle görülür bir şekilde sinirle titriyordu bedeni. Gözlerini kapadı, sıkı dişlerinin arasından aldığı soluğu sertçe dışarı verdi.

“Bana bir açıklama borçlusun ve bunu hemen, şu anda istiyorum, Ömer!” Bir ayağını sinirle yere vurdu. Daha önlüğünü bile giymeden Ömer’i paralamaya gelmiş olduğu belliydi.

Ömer kayıtsızca, “Günaydın,” dedi. Tepkisine karşılık, kadının dudaklarından sinirli bir homurtu çıktı. Ömer, tembelce doğrulup oturdu. Ne zaman çıkardığını bile hatırlamadığı terliklerini ayağına geçirmek için yere eğildi ve onları aynı hizaya sokup ayaklarını geçirdi.

“Ömer, beni çıldırtma! Zaman kazanmaya çalıştığının farkındayım.”

Genç adam, bir anda ayağa fırlayıp uzun boyuyla kızın önünde dev gibi dikildi. Gözlerini onun gözlerine dikerek ve anlaması için irice açarak renksiz bir sesle, “Uyanmaya çalışıyorum!” dedi.

“Yine beni tüm hastaneye rezil ettin. Sabah, koş koş sana geliyorum ve ne görüyorum?”

Ömer ayaklarını sürüyerek, ellerini yıkamak için odasında bulunan lavaboya doğru ilerledi. Bu arada kadın hâlâ dişlerinin arasından tıslayarak, arada sesinin rengi yükselerek, kimi zaman da ayağını yere vurarak konuşmaya devam ediyordu. “Sevgilim beni aldatmış! Hem de kiminle?” Genç adam yüzünü yıkarken ve başını suyun altına sokarken, kulaklarını, kadının sesi yerine bir uğuldamaya dolduruyordu. “Bunu bana nasıl yapıyorsun? Bıktım artık! Her seferinde sanki önemsemiyormuşum gibi davranmaktan tükendim. Diğerlerine sadece kur yapıyordun, ama kız dövmenin nereye uzandığına kadar her şeyi anlatmış. Bu da yetmiyormuş gibi dün gece...”

Ömer, genç kadının duyamayacağı kadar kısık bir sesle inledi. Kadınlar karşılarındakini suçlamak istedikleri zaman daha önceden birikmiş tüm günahları neden tek bir anda ortaya çıkarmak zorundaydı? Ömer, Deniz’i duymuyordu artık; çünkü Deniz iyice eskilere gitmiş, vaktiyle hesabını sormadığı günahları bir bir sıralıyordu. “Ben ne dedim, hiçbir şey!” dediğini yakaladı. O zaman bir şey dememişti, çünkü muhtemelen o anda kırıcı sözleri söylemek daha etkili oluyordu. Tabi karşısında onu dinleyen ve gerçekten önemseyen bir erkek olsaydı... Ömer onu önemsiyordu, ama bu önemseme kesinlikle yatak dışını kapsamıyordu. Deniz bunu gayet iyi bilmesine ve bunun bilincinde olarak onunla kalmasına rağmen neden şimdi gelip hesap sorma lüksünü kendinde buluyordu? Ömer bunu anlamıyordu.

Artık dayanamadığı bir noktaya geldiğinde, “Yeter!” dedi. Genç kadının onu dinlemediği açıktı. Son sürat ileri sarılmış bir film bandı gibi hızla konuşuyordu. “Yeter Deniz! Yeter!” Elindeki havluyla saçını hırçın bir şekilde kurulamaya başladı.

Genç kadın sustu. Yine de ateşli oklar fırlatmaya devam eden mavi gözleriyle kısık bir şekilde bakarak, Ömer’in tembel adımlarla masasının ardındaki sandalyesine gidişini izledi.

Ömer arkasına yaslandı. Hâlâ kendisine gelememişti, ama Deniz’i tepesine çıkaracak kadar da uyumuyordu. “İstediğin ne?” diye sordu.

Deniz dehşet içinde baktı. “Se... Sen hâlâ ne istediğimi anlamadın mı?”

“Ayrılmak mı istiyorsun?” Ömer’in kayıtsız ses tonu, söylediğinin çok uzak bir ihtimal olmadığını gösteriyordu.

Genç kadın, ellerini saçlarını yolmak istercesine başına götürdü. Başını elleri arasına alıp, aldığı nefesi yanaklarını şişirerek dışarı üfledi. Ömer, onu bu haliyle seksi bulmuştu, ama o anda yeri değildi.

Deniz, genç adamın karşısındaki sandalyeye oturmak için ilerledi. Burnu hâlâ inatçı bir direnişle havada duruyorsa da çoktan taktik değiştirmişti. Beyni yeni bir yol üzerinde gitmek için harekete geçmişti. Ömer, ona asla bağlanmamıştı. Hiç kimseye de bağlanmayacaktı; hiçbir zaman... En azından onu elinde tutabilirdi. Derin, yeşil gözlerine baktığında hâlâ uykusuzluktan buğulu olduklarını fark etti. Bedeninin her hareketine o çıldırtıcı kayıtsızlığı hâkimdi. Bu, genç kadını deli ediyordu. Onu seviyor olduğu söylenemezdi, ama ondan hoşlanıyordu. Ömer yakışıklıydı, hastanedeki en iyi cerrahtı ve fena halde seksiydi! Kayıtsız tavırları, kendine olan güveni, gülümsemesi her kadını içine alan bir girdap gibiydi.

Deniz de bu girdaba sürüklenmişti. Önce bir gülümse-

meyle ve lanet olasıca kurlarıyla kendinden geçmişti. Ardından silkelenerek çabuk toparlayıp, onunla uzun süreli bir birliktelik için kafasını çalıştırmıştı. Deniz'in planları ileriye dönüktü, ama bu durum Ömer'in, onu Ömer yapan bir özelliğinden kaynaklanmıyordu.

Ömer denildiğinde arkasından *Deniz* ismi geliyordu -ki Ömer, alanında en iyi cerrahlardan biri olduğu için adından sürekli söz ettiriyordu. Bu Deniz için büyük bir avantajdı. Her şeyden önce Ömer'in de bilmediği önemli bir sır, ona karşı sabırlı olmasını öğütlüyordu.

Elini göğsüne koyup ağlamaklı bir tınıyla, "Hayır!" dedi. Ömer'in hoşuna giden bir hareket olarak saçlarını parmaklarının arasından geçirip arkaya doğru savurdu. "Elbette ayrılmak istemiyorum. Sadece bir özür bekliyorum ve en azından hastane içinde hareketlerine biraz olsun dikkat etmeni rica ediyorum. Beni herkesin maskarası yapıyorsun!" İstemsizce dişlerini gıcırdattı.

Ömer sabırsız bir nefes aldı. Elini saçlarının arasından geçirirken arkaya yaslanıp gözlerini kadına dikti. "Ben de bunu merak ediyorum." Dudaklarını büzdü. "Buna rağmen neden kendi gururunu, kendinin değil de benim yerden almamı istiyorsun?"

Genç kadın çatlamış bir ses ve telaşla, "Seni seviyorum!" dedi.

Ömer, gözlerini devirdi. Kolayca dillendirdiği sevgisinin yalan olduğunu ikisi de biliyordu. "Deniz!" Ömer'in ses tonu uyarıyla doluydu. "Bu yaşıma kadar annem de dâhil olmak üzere hayatıma herhangi birinin müdahale etmesine izin vermedim. Bana ne yapmam gerektiğini hiç kimse söyleyemez! Bilirsin, bundan nefret ederim. Sana gelince... Benimle birlikte olmanı da hiçbir zaman teklif etmedim. Özgürlüğüme olan düşkünlüğümü de her fırsatta dile getirdim. Birlikte geçirdiğimiz güzel bir gecenin ardından bu birlikteliği yatakta bırakmak istemeyen ve hayatıma zorla dâhil olan sensin! Seninle olmak hoşuma

gidiyor, ama sana hiçbir şey için söz vermedim. Neden her yerde benim nişanlımıydın gibi hareket ettiğini de anlamıyorum.”

“Ben-”

“Sen,” diye sertçe sözünü keserek konuşmasına izin vermedi. “Benim ne yapacağımı bir kez daha söylemeye kalkma! Neşe ile olan şey bir hataydı. Bunu kabul ediyorum. Seninle de çok güzel vakit geçiriyorum.” Kayıtsızca gülümsedi. “Bunu inkâr edemem. Ama *deve ve gütme* meselesi... Seçim senin!” Kaşlarını kaldırarak vereceği cevabı merakla bekledi. Aslında onun çıkıp gitmesini istiyordu. Bunu kabul etmemesini! Böyle bir şeyi kaldıramayacağını söylemesini istiyordu. Eğer öyle söylerse; onun peşinden gider, çiçekler alır ve özür dilerdi.

Ancak Deniz, hâlâ buram buram inkâr kokan o kırılgın tınıyla, “Senden ayrılmak istemiyorum,” dedi. Ayağa kalktı. Dudaklarını büzerek, Ömer’in yanına gitmek için masanın etrafından dolandı. Genç adam sabit bakışlarla, Deniz’in gözlerinin içine bakıyordu. Deniz, kalçasını masaya dayayıp adamın yüzünü elleri arasına aldı. “Bunu görmezden geleceğim,” dedi. O anda Deniz, Ömer için bir kez daha bitti.

Deniz başını yana yatırdı. Ömer’e doğru eğilip tatlı dudaklarını dudaklarıyla buluşturdu. Ömer gaddarca *Pekâlâ*, diye düşündü. Eğer istediği buysa, hiç sorun olmazdı. Genç kadının masada duran kalçasını hırçın bir tavırla kucığına çekti. Ağzını açması için diliyle dudaklarına baskı yaptı. Genç kadının dudakları aralandı. Dilinde çay ve Ömer’in anlayamadığı güzel bir tat daha vardı. Daha derinlerini keşfe çıktığında kadın inledi.

Kapı bir anda açıldı. Deniz neredeyse kucığından düşüyordu.

Ömer, Salih’in öfkeyle kızarmış yüzünü gördüğünde kendi kendine, “Yine mi?” diye fısıldadı. Deniz utanç içinde toparlanmaya çalışırken, Salih’in gözleri kadına

kaydı. Onaylamaz bakışlar fırlatırken, dağılmış saçlarını başı yere eğik bir halde düzeltmesini izledi. Ömer de bu sırada ayağa kalkmış, açıklama yapmak için -artık ne açıklayacaksa- Salih'in yanına ilerliyordu. Ancak Salih'in arkasındaki üniformalı adamı gördüğünde kaşlarını çatarak durakladı. Polis memurunun dudakları alayla kıvrılmış olsa da gözleri yere bakıyordu.

Salih öfkesini bastırmaya çalıştığı belli olan bir ses tonuyla, "Buyurun, Memur Bey," dedi. Dışlerini gıcırdattığını odadaki herkes duymuştu.

Ömer masasının üzerinden gözlüklerini alıp burnunun üzerine yerleştirdi. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Polis memuru, "Gazel Hanım için bir iki soru sormak istiyorduk," diye bildirdi.

Ömer ismi duyduğunda kaşlarını sorarcasına kaldırıp gözlerini Salih'e çevirdi. Deniz ise birkaç adım gerilemiş, durumu uzaktan izlemeye karar vermişti.

"Dün gece arabanın tavanına düşen kız."

Ömer'in ağzı kocaman açılıp göz bebekleri irileşti. Genç kıızı tamamen unutmuştu.

İfadesini ve gitmek üzere toparlandığını fark eden Salih, yanına gidip kolunu tuttu. "Ben kontrol ettim. Hâlâ aynı."

Genç adam kendi kendine öfkeyle, "Onu nasıl unuttum?" dedi. Polis memuru ile Salih'e oturmaları için eliyle sandalyeleri işaret etti.

Deniz'e attığı bakış, onun dışarı çıkması gerektiğini söylüyordu. Deniz onun bakışlarıyla söylediği şeyi anlamıştı; bir de konulşup çıkmasını söylediğini duymak istemiyordu. Hâlâ utançla yanan yüzüyle hızlı adımlar atarak odadan çıktı.

Ömer ciddiyetle, "Sizi dinliyorum," deyip, gözlerini genç memura dikti. Demek adı Gazel'di.

"Arabanzın üzerine düşen kadını tanıyor muydunuz?"

Ömer, bunun sadece prosedür için sorulduğunu bili-

yordu. Başını iki yana salladı. Gözlüklerini gözlerine doğru itirdi. Karşısında kendisinden bile daha genç bir memur duruyordu. Kahverengi gözlerindeki pırıltıyı görmemek imkânsızdı. Besbelli, işini seven bir memurdu. "Hayır. Tanımıyordum."

"Oradan geçişiniz tamamen tesadüf mü?"

"Evet. Otobanda trafik çok sıkıştı ve kaza vardı. Ara sokaklardan kaçmak istediğim için o dar sokağı kullandım." Polis memuru devam etmesi için başını hafifçe eğdi. "Bir anda arabanın tavanına düştü."

"Dikkatinizi çeken herhangi bir durum var mı? Yani, intihar edip etmediğini araştırıyoruz."

Ömer bir an için evin çatısında gördüğünü sandığı karaltıyı düşündü. Bundan emin değildi. Başını iki yana salladı. "Dikkatimi çeken herhangi bir şey olmadı. Daha çok onun sağlığıyla ilgilendiğim için etrafı kontrol etmek, açıkçası aklımın ucundan dahi geçmedi."

"Anlıyorum." Bir an için memurun canı sıkın göründü, ama hızla yüz ifadesini kontrol altına aldı. "Aracınızı incelemek için emniyete alacağız, bilginiz olsun!"

Ömer anlayışlı bir şekilde, "Elbette," diye karşılık verdi.

Tüm bu konuşma boyunca sessiz duran Başhekim Salih, memura kaşlarını çatarak baktı. "Nüfus cüzdanı pantolonunun arka cebinden çıkmış. Başka da hiçbir şey çıkmamış. Yirmi yaşında gencecik kız... Ailesine en kısa sürede ulaşabilmemiz için bize yardım edeceğinizi umuyorum."

Memur anlayışla başını salladı. "Kazanın olduğu yerden beş sokak ötede oturuyormuş. Annesi iki gün önce evinde ölü bulunmuş. Gazel, o gün annesini toprağa vermiş."

Ömer meraklı, çokça hüzünlü bir sesle, "Kardeşi? Babası? Bir akrabası?" diye sordu.

"Hayır. Annesiyle yaşıyormuş. Bir de kardeşi varmış,

ama onu da annesinden bir ya da iki hafta önce bir hastalıktan kaybetmiş. Sanırım çocuğa böbrek nakli yapılması gerekiyormuş. En azından komşuların söyledikleri bu!”

Ömer’in kaşları, odada bulunan diğer adamlarla aynı düşünceler içine girdiği için hafiften çatıldı. Genç kız intihar mı etmişti? Gözlerinin önüne, kızın, bandajın el-verdiği kadarıyla görünen yüzü geldi. Daha önceden darp almıştı.

“Yüzünde birkaç günlük olduğunu düşündüğüm darp izleri var. Tabi nedeni için şu an kesin bir şey söylemek imkânsız.”

Konuşma, genç kızın düşüşüyle ilgili olarak verimsiz bir şekilde devam etti. Gazel uyanmadan bir şey söylemek çok zordu. Tabi, uyanıp uyanmayacağı da kesin değildi. Bedeninde ağır hasar vardı ve ameliyat çok zor geçmişti. Yine de yaşayacağını ümit ediyordu.

Polis memuru, Ömer’den bir ara emniyete gidip ifade vermesini ve genç kız kendisine gelirse polise hemen haber vermelerini rica ederek yanlarından ayrıldı.

Başhekim Salih başını iki yana sallayarak, “Ne acı,” diye soludu.

Ömer, ona bakmasa da söylediklerini onaylamak için bilinçsizce başını salladı. Gözleri, kalçasını dayadığı masanın önünde duran küçük sehpanın üzerindeki taze çiçeklere takılmıştı. Muhtemelen sabah o uyurken Şule abla yerleştirmişti çiçekleri vazoya. *Ne acı*, diye düşündü. Kızın kurtulma umudu çok azdı. Yine de Ömer, onun kurtulacağına yürekten inanıyordu. Bazen insan nedenini bilmediği güçlü duyguların esareti altında ezilirdi. Ömer artık bu kızın kendi arabasının üzerine düşüşünü bir tesadüf olarak görmüyordu. Yolundan sapmıştı, çünkü kız oradan düşecek, itilecek veya atlayacaktı. Eğer kız ölürse bu olayı unutmak için çok çaba sarf etmek zorunda kalacaktı. Ömer, bundan emindi. Bu, bir ameliyatta hasta kaybetmekten çok daha fazlasıydı.

Kendisine çeki düzen vererek ameliyat ve hasta listesini gözden geçirmek için odadan çıktı. Her şeyden önce Gazel'i görmek istiyordu.

Genç kızın gecedен beri tutulan hasta takip çizelgesini kontrol ettiğinde bir değişiklik olmadığını görüp kaşlarını çattı. Öyle merak ediyordu ki... Gerçekten bu hayattan kopmak mı istemişti? Kızın hayalet kadar beyaz yüzüne öylece takılıp kaldı.

Mırıldanarak, "Biraz gayret be kızım," dedi. Sonra hızlıca dışarı çıktı.

İlerleyen haftalarda Gazel'in kalbi durmuş, Ömer nerede olursa olsun öten çağrı cihazına karşılık vermişti. Bütün işini gücünü bırakıp kızın yanına koşmuştu. Onu hayata döndürmek için çılgın bir mücadeleye girmişti. Gazel'le savaşıyormuş gibi hissediyordu. Yirmi yaşında genç bir kızdı. Nüfus cüzdanını incelemişti. Adana'da dünyaya gelmiş, emniyetten öğrendiğine göre lise ikinci sınıfa kadar tahsil görmüş, sonra eğitimine devam etmemişti. Onu hayata döndürmüş olsa da, yanında olmadığı bir anda ölüm haberini alacağını düşünüyordu. Bunun olmaması için de elinden geldiğince hastanede kalmaya çalışıyordu. Onun için her hastası önemliydi, ama bu kez adeta birini hayatta tutmak için savaş vermesi gerekiyordu. Madem genç kız ona savaş açmıştı, o da elindeki tüm imkânları kullanarak kızı hayatta tutmaya çalışacaktı. Ne diyorlardı; *Gerisi Allah'ın takdiri...*

Gazel'in yüzündeki ve bedenindeki yaraların iyileşme süreci de kolay olmuyordu. Bedenin kendisini toparlaması için metabolizmasının bir düzene oturması gerekiyordu. Her şeyden önce tabii ki komadan çıkması gerekiyordu. Haftalar aylara dönüştü. Gazel bu dönemde bir kez daha hayattan vazgeçti. İkinci kez ameliyata girdi ve tüm bunların farkında bile değildi...

“Nerede kaldın?”

Yılların getirdiği olgunluğu içinde barındıran, biraz da yorgun mavi gözler, kırılgan bir ifadeyle çimen yeşili gözlerin içine bakıyordu. Kenarları çizgi çizgi olan dudaklarını büzdüğünde çizgilerin sayısı bir anda katlanmıştı.

Ömer, “Sultanım,” diye karşılık verdiğinde yüzünde şefkatli bir gülümseme belirdi. Yaşlı kadının buruş buruş olmuş elini, avucu içine alıp yatağının kenarına oturdu. “İnan, yanına gelebilmek için tüm listemi alt üst ettim.” Kendini beğenmiş gülümsemesi içinin şefkatle dolmasına sebep oldu. Yüzüne yaptığı makyaja bakıp inlememek için kendisini zor tuttu.

“Neyin var bakalım? Anlat bana.” Kadının elini bıraktı. Yatağın hemen yanında bulunan ihtiyaç dolabından hijyenik mendil paketini çıkardı. İçinden bir tane alıp paketi yerine koymak üzereyken kadının yüzüne bakıp bir tanenin yetmeyeceğine karar verdi.

“Nefes alamıyorum.” Şule şikâyetlerini sıralarken Ömer onu başıyla onaylıyordu. Diğer yandan da dudaklarının çevresine sürdüğü kırmızı ruju temizliyordu. Kadın incecik kaşlarını çatarak bileğine yapıştığında hafifçe gülümsedi.

Kadın öfkelenerek, “Ne yapıyorsun?” diye sordu. Hafif de içerlenmişti. “Senin için sürdüğümü biliyorsun!”

“Biliyorum hayatım, ama seni doğal güzelliğinle seviyorum.” Şule’ye göz kırptı. Onun yüzündeki çocuksu tatminkârlığa minnet duydu. Yaptığı abartılı dudak ve göz makyajını dakikalarca uğraşarak temizledi. Kadın odaya başkasının girmesine, Ömer’in de dışarı çıkmasına izin vermiyordu.

Ömer, birkaç dakika sonra çocuklarının gelip onu gö-

türecıklarını biliyordu. Muhtemelen yine evden kaçmıştı. On dakika olmadan tahmin ettiği gibi Şule'nin oğlu ve kızı, oda kapısının önünde mahcup yüz ifadeleriyle be-lirmişlerdi.

"Ah, Ömer Bey!" Ömer, oğlunun susması için nazik ama soğuk bir gülümsemeyle elini kaldırdı. Ersin Bey anında susup ağzına fermuar çekme işareti yaptı. Bu hareket üzerine Ömer, gözlerini devirmemek için kendisini zor tuttu.

Sıcak, samimi bir gülümseme ile kadının sevgi dolu gözlerinin içine baktı. Ardından ince kemikli ellerini avucunun içine alıp öptü. Şule bembeyaz saçlarla örtülü başını misafirlerine çevirdi. Aslında yıllardır baktığı, ama tanımadığı çocuklarının yüzlerini kibirle süzdü. Kaşlarını çatarak, "Onlar kim?" diye sordu. Şule, kızına sanki onu boğazlamak istemişçesine bakıyordu.

"Önemli değil, hayatım. Biraz bekle, hemen döneceğim."

Şule'nin oğluna ve kızına çıkmaları için eliyle nazikçe işaret etti.

Orta yaşlı, kül rengi saçları seyrelmiş, zayıf yüzünde kendinden bezmiş bir ifade ile ona bakan Ersin, "Ne diyeceğimizi bilemiyoruz, Ömer Bey!" diye atıldı.

"Bakın! Size bunu defalarca söyledim. Benim için hiçbir mahsuru yok, ama sizin annenizle yakından -çok daha yakından- ilgilenmeniz gerekiyor!"

"Sizden başka hiç kimseyi hatırlamıyor."

"Ameliyattan sonra göstermiş olduğum yakın ilgi ve alakadan kaynaklanmış olabilir. Fakat bir gün beni de hatırlamadığında hastane yerine başka bir yere gidebilir. Başına her türlü şey gelebilir ve çok geç kalabiliriz. Lütfen, gösterdiğiniz ilgiden çok daha fazlasını rica ediyorum. En azından gözetim altında tutabileceğiniz bir yol bulmanız gerekiyor. Eğer siz ilgilenemeyecek kadar meşgulseniz..." Yüzlerini daha fazla bakmaya tahammül

edemeyerek hızla arkasını dönüp odaya girdi. Yaptığı konuşmalardan sonra zor da olsa Şule'yi, çocuklarıyla birlikte gitmeye ikna etmişti.

Şule'nin gidişinin ardından Ömer'in adımları artık alışkın olduğu bir yere, yoğun bakım ünitesine doğru ilerledi. Gün geçtikçe genç kızın yüzü ve bedenindeki yaralar kapanmış, sağlıklı cildi, beyaz teni gittikçe pürüzsüz bir görüntü almaya başlamıştı. İyileşme sürecinden memnundu. Onun yaşayacağına dair ümidi her gün biraz daha artıyordu. Geçirdikleri bu uzun süreçte, bazı sıkıntılı zamanlar olmuştu elbette. Genç kız iki dünya arasında bir-iki kere gidip gelmişti. Ömer sadece genç kızla değil, hastane yönetimiyle de birçok sıkıntı yaşamıştı. Yönetimdekiler, genç kızın sağlığının hiçbir zaman düzelmeyeceğini, düzelse bile tedavi masraflarını asla karşılayamayacağını düşünüyorlardı.

Bu konuda haklılardı, çünkü yaptığı araştırmaya göre kızın maddi imkânları oldukça kısıtlıydı. Kardeşini ve annesini de bu nedenle kaybetmişti. Ömer için problem değildi ama kızın tüm masraflarını üstlenerek küçük bir servet harcamış olduğu da söylenebilirdi. Yaşasa iyi ederdi. Diğer bir sorun da ölecek olan bir hasta yerine daha umut vaat eden bir hastanın yoğun bakım ünitesinden mahrum kalmasıydı. Bağlantılarını kullanıp başka hastanelerle anlaşarak bu soruna da bir çözüm bulmuştu.

Kendi kendine gülümserken sessizce iki yana açılan kapıdan içeri girdi. Hızlı adımlarla, yoğun bakımda çalışan herkese başıyla selam veriyor, bir an olsun duraksamıyordu. Gazel'in odasına girdiğinde hemşirelerden birinin günlük çizelge defterini ve tahlil raporlarını yatağının ayakucundaki tekerlekli, küçük, beyaz masanın üzerine bıraktığını gördü.

“Merhaba.”

Baş öne eğilmiş, dosyaları bir düzene koyan hemşire bir anda sıçradı. Başını hızla kaldırıp ürkek gözlerle baktı.

Soluk almaya çalışır gibi kesik kesik, "Ömer Bey," dedi.

Özür dilercesine ellerini yukarı kaldırdı Ömer. "İnan, korkutmak istememiştim."

Hemşirenin eli hâlâ göğsünde duruyor, sakinleşmek için derin nefesler alıyordu. Başını iki yana sallayarak, "Önemli değil," dedi.

Genç kız kalp çarpıntısının ne kadarının bir anda ürktüğünden ne kadarının Ömer'i görebilmiş olmanın verdiği heyecandan olduğunu bilmiyordu. Odada oyalanabildiği kadar oyalanıp, onunla karşılaşmak için hevesle beklemişti. Tam ümidini kesmişken... İşte, tam o anda Ömer karşısındaydı.

Hastanın başındaki monitöre eğilmiş olan Ömer bir anda başını arkaya çevirdi. Derin yeşil gözlerini diktiği hemşire, bastıramadığı iç çekişinin ne kadar derin ve sesli olduğunu fark ederek utandı. Resmen gözlerini dikmiş adama bakıyordu. Adamın gözleri de sanki onun zihnini okuyormuş gibi bakıyordu. Aklından geçen her türlü düşünce, gördüğü her hayal sanki adamın gözlerinden geçiyormuş gibi hissedip çok fazla huzursuz oldu. Birden kendisini çıplakmış gibi hissetti. Ayak parmaklarına kadar kızardığına emin olan hemşirenin bedeni pelte gibi oldu.

"Sen çıkabilirsin, tatlım."

Tatlım. Belki de genç adamın karşı cinsten herkese kullandığı sözcüklerden biriydi bu. Böyle olduğunu gayet iyi biliyordu ama bu defa o dil, bu kelimeyi onun için söylemişti. İç mutlulukla doldu.

Ömer karşısında sanki bir anda heykele dönmüş gibi hiç kıpırdamadan duran -gözlerini bile kırpmıyordu- git-tikçe daha çok kızararak, birazdan bir yerlerinden alev almış mı diye kontrol etme ihtiyacı hissedeceği kıza bakıyordu.

"Bir şey mi diyecektin?"

Kız nefes almaya yeni hatırlıyormuş gibi sert bir soluk çekti. "Be... Ben, hayır!"

Şaşkınlıkla kıza baktı. Kıkırdamalara, kurlara, şehvetli oyunlara ve açık davetlere çok alışkındı. Bu, sanırım yeni bir türdü.

Eğer kız bu kadar utanmış görünmeseydi bir kahkaha atacaktı. Kız çıkmadan önce gözlerinde biriken parlak yaşları fark etmişti. Onu üzme istememişti. Adını bile bilmiyordu. Kız kendi kendini üzme başarmıştı. Peki, neden vicdan azabı çekiyordu? Belki de biraz daha sert olmalıydı. Bunu yapamayacağından da adı gibi emindi gerçi. Bıkkın bir nefes çekip başını iki yana salladı. Gazel'in takip dosyasını gözden geçirmek için yatağının ayakucundaki masaya ilerledi.

"Tatlım! Bence, artık uyanma vaktin geldi." Kaşlarını çatarak kan değerlerini kontrol etti. "Eğer arabanın masrafından kaçırıyorsan, çoktan yaptırdım. Senden bir kuruş almayacağım." Kalp elektrosunu kontrol etti. "Zaten o arabayı sattım. Yeni bir tane aldım." MR sonuçlarına baktı. "Yani artık uyansan iyi edersin! Durumun gayet iyi görünüyor." Başını kaldırdı.

Tam o anda, bir adım gerilememek için kendisini zor tuttu. Yutkundu. Birden göğüs kafesini parçalamak istercesine atan kalbine *sakın ol*, demek için havaya kalkan eline yarı yolda hâkim oldu.

İçinde siyah yıldızların parıldadığı, büyük gözbebeklerinin hâkim olduğu, altın rengi bir çift göz kendisine bakıyordu. O gözler, kendi gözlerinin içine resmen kitlenmişti. Birden bire kendisini karaya vuran balık gibi hissetti, ama biliyordu. Tepkisi ve bir anda yaşadığı his karmaşası bu gözlerin vermiş olduğu etki değildi. Hazırlıksız yakalanmıştı. Gözlerine bakmayı beklemiyordu. Dahası onun uyanacağını dahi beklemiyordu. En azından o anda! Birden kendisine baktığını görünce böyle karman çorman olmuştu.

Ürkünmemek için kısık sesle, "Gazel?" diye sordu. Kız, hiç tepki vermeden sadece bakıyordu. Ömer, kızın yanına

kadar ilerledi. Kaşlarını çatarak endişeyle, “Beni duyabiliyor musun?” diye sordu. Kontrolleri yapılmış, hiçbir hasar olmadığı saptanmıştı. Gözden kaçırdıkları ufak bir hata sağır olmasına mı neden olmuştu?

Parlak ışığın yansıdığı camların ardından bakan bir çift gözün renginin yeşil olduğunu tahmin ediyordu. Tahmini, gözlükler burnunun ucuna düştüğünde doğrulandı.

Gırtlaktan gelen sesiyle, “Beni duyabiliyor musun?” diye sordu. Ses hoşuna gitti. Hatta gülebilseydi, bu sese gülümserdi. Ve bu sesin rengi ona, reklâmlarda duyduğu, sahibi belli olmayan, yüzünü merak ettiği sesleri hatırlatıyordu. Aynı zamanda bu seste baskın bir ilgi tınısı da vardı.

Adam kendisine doğru iyice yaklaştı. Burnunun ucuna kadar eğildi. Ferah soluğu yüzünü hafif bir meltem gibi yalayıp geçti. Genç kız, neredeyse gözlerini kırpmaksızın onu izliyordu. Darmadağınık saçları vardı. Adam ona doğru uzandı. Gözlerini iki parmağıyla açıp parlak bir ışık tuttu. Yine gırtlğından, “Hım” diye mırıldandı. Kaşları sanki endişeliymiş gibi hafifçe çatılmıştı. Işığı diğer gözüne de tuttu.

“Gazel?” Adam diliyle dudaklarını ıslattı. Kalın, kuru dudaklar ıslanarak genç kızın dikkatini çekti. Ona bir cevap vermeden ya da herhangi bir tepkide bulunmadan önce düşünmesi gerekiyordu. Gözlerini bir kez kırptı. Saniyelik karanlık, birkaç belirsiz şekil gösterdi. Sonra görüntüler birbiri ardına dönmeye başladı. Bunun için gözlerinin kapalı olmasına gerek yoktu. Artık birçok şeyi hatırlıyordu. Nefes nefese koştuğunu hatırlıyordu. Korkudan kalbinin nasıl kulaklarında gümbürdediğini, boğazının nasıl kuruduğunu...

Tamamen bilinçsizce aslında ağrımayan, sadece geçmişindeki anının tazelenmesiyle şiddetle yanıyormuş gibi hissettiği gırtlığına elini götürmek istedi. Ama nazik eller onu bileklerinden tutup yavaşça bileğini okşamaya başladı. O ses, “Geçti,” diye mırıldandı. Bu sesi sadece reklâmlardan hatırlamadığını fark etti. Tanıdık gelmesinin nedeni belki de başkaydı. Kırık dökük bir şeyler hatırlıyor gibiydi ama ne olduğunu çıkaramıyordu. “Her şey bitti. Güvendesin!”

Garip, diye düşündü. Nefesi daha da yavaşlayıp düzene girerken ve gözlerini yine o ilgili bakışlara dikerken, nedensizce ona güvendiği için tekrar *garip*, diye düşündü. Hem de her şeyi sorgulayan kendisine biraz şaşırarak...

“Şimdi ekip arkadaşlarım gelecek. Şikâyetinin ne olduğunu anlamaya çalışacağız.” Dudakları her an gülmeye hazırmış gibi kenarlarında hafif bir kıvrım vardı. Köşeli, kararlılığını simgeleyen çenesi, erkek türünün en güzel örneklerinden olan, bronz tenli bir doktoru vardı. Ne hoş!

Gazel, birçok şeyi merak ediyordu. Buraya nasıl geldiğini, onu kimin bulduğunu, onu kovalayan adamlara ne olduğunu... Bedenini şöyle bir yokladı. Sol kolunda hafif bir ağrı vardı. Kaburgaları da her nefes alışta sızlıyordu, ama durumunun gayet iyi olduğunun farkındaydı. Düşmeden önce aşağıya baktığında ne kadar yüksek olduğunu görmüş, öleceğine kesin gözüyle bakmıştı. Merak etti: acaba hayatta kalması mı daha iyiydi, yoksa ölmesi mi? Nasılsa yaşayıp görecekti ya da görecektik kadar bile yaşayacak şansı olmayacaktı. İçinde bulunduğu odanın kapısı garip bir sesle iki yana açıldı. Gözleri o yana kaydı. Heyecanlı ve meraklı birkaç beyaz önlüklü doktor hızla içeriye doluştu.

Sanki bulunduğu odayı bir fırtına ele geçirmişti. Dört adam, iki kadından oluşan dokuz kişilik bir terapistlerden sıkı mercek altına alınıp birçok kontrolden geçti. Meraklı

gözlerle ne yaptıklarını incelemiş, kendi aralarında yaşadıkları çekişmelere, fikir ayrılıklarına, neredeyse argo kelimelerin fısıldanarak söylendiğine emin olduğu konuşmalara tanık olmuştu. Bir ara, röntgenlerini çektmek için ve daha bilmediği birçok makinenin içine girmek için yatağından alınıp götürülmüş, sonra tekrar yatağına yatırılmıştı. Tekrar kan almak zorunda olmaları ne kötüydü. Aslında içinde barındırdığı korkunun haricinde, kendisini çok iyi hissediyordu. Ağrısı veya herhangi bir şikâyeti yoktu, ancak varmış gibi davranmak zorundaydı. Eğer iyi olduğu anlaşılırsa buradan hemen postalanırdı. Yine o adamların kucağına düşerdi. *Allah'ım*, dedi içinden. Bilmediği işlerin içine neden girmişti ki?

Kendisini kuşatan fırtınanın içinde gözleri sürekli ilk karşılaştığı doktoru arıyordu. Sanki ne istediğini biliyor-muşçasına doktor da kendisine dönüp, güven verici bir gülümsemeyle biçimli dudaklarını kıvrıyordu. Adamın doktorluk yaparak harcadığını düşünmüştü. Sürekli insanın başını çevirip bakmak isteyeceği bir yüze sahipti.

Hiçbir zaman insanları kullanan bir kişilik olmamıştı. Ama onlar kendisini inceler, neden duyamadığını -aslında çok iyi duyuyordu- araştırırlarken, kendince planlar yapmaya başlamıştı. Yaşamayı aklının ucundan bile geçirmemişti. Ne yapacaktı şimdi? Bu hayata nasıl tutunacaktı? Hiçbir şeyi yoktu. Gideceği bir evi bile yoktu. Hayır vardı! Ama o, artık evine gidemezdi. Zaten o mendebur ev sahibi eşyalarını yakında kapıya koyardı. Belki de çoktan koymuştu bile! Ne kadar zamandır yatıyordu?

Kaşları hafifçe çatıldı. Karşısında duran iki doktordan biri, sanki kaşlarının oynama sesini duymuş gibi başını çevirip aniden baktı. Sonra onu, yeni cins bir böcek türüymüş gibi incelemeye başladı. Siyah gözlerinin etkisinde kalan genç kız, bu gözlerden gözlerini kaçırmak istese de buna engel oldu.

Saatler ilerledi. Duyma yetisi için yapılan tüm araştırmalar koca bir sıfırla sonuçlandı. Gazel uykudan yeni uyanmıştı ki, yeşil gözlü doktor acayip sesli kapıdan içeri fırtına gibi girdi. Gazel başını kaldırıp baktığında, yine burnunun ucunda duran gözlükler ve gülen samimi gözlerle karşılaştı. Kendini tutamadığı için dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Bu hareketi ona geniş bir sırtma ve kalın dudakların arkasındaki bembeyaz dişleri görme şansı kazandırdı.

“Tüm sonuçların elimde ama neden beni -yani bizi- duyamadığın hakkında hiçbir fikrimiz yok. Çok boktan bir durum!”

Rahat bir hareketle genç kızın yatağına oturdu. “Birkaç iyi doktor bir araya geliyor ve küçük bir kızın neden duyamadığını bir türlü bulamıyor.” Sıkıntıyla iç çekti. Kısıp sesle, kızların -özellikle hasta ve genç kızların- yanında asla kullanılmayacak bir küfür savurdu. Başını iki yana sallayıp dikkatini elinde tuttuğu tomarla kâğıda verdi. “Aslında hiçbir sıkıntının olmaması gerekiyor. Her şey gayet iyi gidiyor gibi görünüyor.”

Gazel, adamın sanki evinde bir arkadaşını ağırlıyor-muş gibi rahat hareket etmesine şaşırıyordu. Kaşları çatık halde elindeki raporları inceleyen adama uzun süre baktı. Konuşmadan önce derin bir iç çekmek istedi. İçerideki havayı ciğerlerine çekmek için burnundan bir nefes aldı, ama burnuna gelen koku konuşmasına engel oldu. Hastane kokularını bilir, bundan delicesine nefret ederdi. Eğer elinde olsaydı bir an önce çakılıp kaldığı bu yataktan kalkıp giderdi. Burnundan içeri dolup ciğerlerine yol alan koku ise bambaşkaydı. İnsana gözlerini kapama isteği veriyordu. Tekrar kokuyu içine çekti. Kokunun ne olduğunu bulamadı, ama nereden geldiğini iyi biliyordu. O ağır hastane kokusunu bastıran keskin ve ferahlatıcı koku kolunun tam yanına kalçasını ilıstırmış olan doktordan geliyordu.

Tepkisini kaçırmamak için doktorun yüzüne dikkatle bakıp, “Sizi duyabiliyor muyum?” dedi.

Ömer, duyduğu alçak tınılı herrak sesle birlikte başını hızla yukarı kaldırıp gözlerini kıza dikti. Daha çok kendine soruyormuş gibi, “Duyabiliyor musun?” dedi.

“Evet.”

Ömer şaşkınca gülümsedi. Sonra kaşlarını çatarak ayaklandı. Elindeki kâğıtları kızın ayakucundaki masaya koydu, ellerini de beline yerleştirip ona baktı. “Kendini nasıl hissediyorsun?” Sesi nazik çıkmıştı.

Kız alçak, çekingen bir sesle, “İyiyim,” dedi. Ömer’in kaşları biraz daha derinleşti. Bir dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Tüm tetkikleri yapılmış, en ince ayrıntısına kadar bedeninin her noktası araştırılmıştı, yolunda gitmeyen hiçbir şey yoktu. Zaten iyi olması gerekiyordu.

“Ne kadar zamandır beni duyabiliyorsun?”

Kız dolgun, kalın dudaklarını büzüştürdü. Sonra alt dudağını ısırды. Bu dikkat çekiciydi. Ömer kendine gelmek için başını iki yana sallamak ya da kendini çimdiklemek istedi. Şimdi kızın dudaklarını düşünmenin zamanı değildi. Ona fena halde kızgındı. Sesini yumuşak tutmaya çalışarak, “Cevap verecek misin?” diye sordu. Kız sabit bir şekilde gözlerine bakıyor ve dişleri alt dudağını kemi-riyordu. Arkasında bulunan sandalyelerin nerede olduğuna bakmadan bir tanesini sıkıca kavrayıp kızın yatağının yanına ilişiverdi.

“Uyandığımdan beri.”

Mırıldanmasını aslında duymuştu. Her ne kadar kelimeleri ağzının içinde yuvarlamış olsa da beklediği cevap zaten oydu. İçinden inledi. “Biraz önce söylediklerimi de duydun, değil mi?” Kızın dudaklarında minik bir kıpırdanma oldu. Neredeyse gülmüştü ya da kendini zor tutuyordu... Kendi kendine, “Tabii ki duydun!” dedi. Başını iki yana salladı. Ellerini yatağın üzerinde birleştirip, alnını birleştirdiği ellerinin üzerine koydu.

Boğuk bir fısıltıyla, “Kahretsin!” dedi. Bir sürü küfür

mırıldanmıştı. O an gerçekten utanıyordu. Başını kaldırıp gözlüklerinin üzerinden baktı. “Neden böyle bir şey yaptın?” Doğruldu ve kollarını göğsünde kavuşturup yerlere serilen havasından geri kalanları toplamaya çalıştı.

Bölüm 3

“Hiçbir şey hatırlamıyorum.”

Hüzünlü ve ağlamak üzere olduğunun habercisi ses tonuyla birlikte, Ömer’in bakışları da düşünceleri de bir anda yumuşadı. “Uyandığımdan beri hiçbir şey hatırlamıyorum.” Minik, kırmızı dudaklar üzgünce büzüldü. “Bir anda korktum ve...” Sustu. Kurumuş dudaklarını yaladı. “Korktum ve konuşamadım. Belki de daha sonra her şeyi hatırlayacağımı umuyordum.” Yüzüne dağılan kuzguni siyah saçlarını çekmek istercesine hafifçe başını arkaya doğru attı. Saçlar hâlâ yerinde duruyordu. Genç kızın bir kolunda serum bağıydı. Diğerini de kaldırmak biraz acı veriyordu.

Ömer bilinçsizce uzandı. Parmakları yumuşak, ipek si tenin üzerinde kaydı. Genç kızın saçlarını kulağının arkasına attı. Ardından gözlerini tekrar gözlerine dikti. Kız, irice açılmış gözlerle ona bakıyordu. Ömer’in bir eli havada asılı kalmışken nazik bir sesle, “Rahatsız mı oldun?” diye sordu.

Gazel şaşkınca başını iki yana salladı. “Kimsin sen? Gözlerimi açtığımdan beri benimle yakından ilgileniyorsun?” Gözlerinde açık bir merak vardı.

Ömer, sesindeki endişeyi duymuştu. “Bu işin en kolay kısmı, tatlım! Ama şimdi soruma cevap ver, lütfen. Hiçbir şeyi mi hatırlamıyorsun, sıfır yani?” Kaşlarını kaldırdı. Kız onaylarcasına başını salladığında camı kırılmıştı. “Hımm,” diye mırıldandı.

Bu sevimsiz durumla daha sonra ilgilenmeye karar verdi. Önce kızın merakla beklediği bir cevap vardı. Sabırsızlığını gözlerinde görebiliyordu. Dudakları, pembeyaz dişlerinin üzerinde kayıtsızca gerildiğinde kızın gözlerinde ufacık bir hareketlenme oldu. Gözlerin hedefi beyaz dişlerin üzerindeki kalın dudaklar olmuştu. Bu dikkat dağıtıcı durumdan çabuk sıyrılıp, tekrar Ömer'in gözlerine baktı.

“Pekâlâ.” Ömer, gözlüklerini işaret parmağıyla gözlerine doğru itti. “Aslında bu kısmı senin ağzından duyacağım anı hevesle bekliyordum. Dört katlı bir binanın çatısından düştün, itildin veya atıldın, umarım bunu bana daha sonra sen söyleyeceksin.” Susup, kızın yüzündeki tüm kas hareketlerini dikkatle inceledi. En ufak bir değişim yoktu. “Seninle bu şekilde tanıştık. Aslında ben, ilk önce tavanına süratli bir iniş yaptığın arabamın ön camından sarkan kolunla tanıştım. Biraz kanlı, gürültülü ve adrenalini yüksek bir karşılaşma oldu ama sonunda her şey düzene giriyor.”

Genç kızın yutkunduğunu fark etti. Sonunda beklediği gibi normal bir tepki verebilmişti. Bu, onu biraz rahatlatmıştı. Gözlerini açtığından beri birçok doktor bir araya gelmiş, üzerinde araştırma yapılmıştı. Bu dakikaya kadar her türlü koşulda olaylara tepkisiz kalmıştı. Tanışıkları anı bilinçli olarak bu derece açık bir şekilde anlatmıştı, çünkü kızın vereceği tepkiyi merak ediyordu. Altın renkli gözlerine anlamsız bir keder çöktüğünde, Ömer'in kaşları hafifçe çatıldı. Anlamsızdı, çünkü yaşadığı büyük sarsıntı hafızasıyla oynamıştı. Bu zaten olasılığı yüksek bir ihtimaldi. Şimdi yapılması gereken en önemli şey; bu durumunun sadece psikolojik olup olmadığını araştırmaktı. Ama hiçbir şey hatırlamıyorsa neden Gazel'in yüzü böyle kireç gibi olmuş, gözleri acıyla dolmuştu?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://tranteyn.org/yat> ol-
dun, uzun süredir de yoğun bakımdasın. Birçok kompli-

kaşyonla karşı karşıya kaldık. Ama sen ve ben, inan çok inatçı kişilikleriz.” Dudakları samimi bir gülümsemeyle kıvrılırken göz kırptı. “İyi ki de öyleyiz!”

Gülümsemesinin karşılığında o da utangaç bir gülümseme kazandı.

Genç kız fısıldayarak, “Teşekkür ederim,” dedi.

Ömer, kızın yüzüne düşen gölgenin nedenini merak etti. Halinden pek memnun görünmüyordu. “Seni rahatsız eden bir şey mi var?” Kızın soran bakışlarını görünce, “Bir anı, bir görüntü, ufacık bir bulanıklık gibi şeyler? Yakaladığın, ama anlamlandıramadığın bir kare?” Merakla ve şiddetli bir istekle kaşlarını kaldırdı. Onun her şeyi hatırlamasını istiyordu.

Gazel duru sesiyle, “Hayır,” dedi. “Hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece biraz huzursuzum.”

Kapı bir anda açılınca ikisi birden kapıya döndüler. İçeriye saçlarını başının tepesinde topuz yapmış, elleri beyaz önlüğünün ceplerinde, küçük burunlu, kocaman ağzının kenarları kulaklarına varmış bir kadın girdi. Güzel bir kadındı.

Gazel hınzırca, *‘eğer insanları biraz olsun tanıyorsam’* diye düşündü. *Bu kadın, yakışıklı doktoru öğle yemeği niyetine mideye indirmeyi düşünüyor. Düşünceleri kendine bile saçma geldi. Yakışıklı doktora doğru, hâlâ ağzı kulaklarında ilerleyen kadına dikkatle bakıp kesinlikle öyle olduğuna karar verdi. Kadın durdu. Doktora eğildi. Yanağına şapırdatmalı bir öpücük kondurdu. Bu, kaşlarını istemsizce çatmasına neden oldu.*

Kadın melodik bir sesle, “Hayatım?” diye sordu.

Yakışıklı doktor, kadına ters ters baktı. Nedense bu bakış Gazel’in hoşuna gitmişti. Neşeli ve hafif gurur taşıyan bir tonla, “Hastamız gayet iyi!” diye bildirdi.

Kadın şaşkınca, “İşitmede sorun olduğunu duymuştum,” dedi. Gözlerini mikroskopla inceleme yapar gibi Gazel’in üzerine baktı.

Ömer’in sesi: Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hayır. Her şey yolunda!”

“Hımm.” Kadın gülümsedi, ama gülümsemesi yüzünde çok yapay kaldı. “O zaman servise alınır ve birkaç gün sonra taburcu olur.”

Gazel, cümlenin sonunda kullanılan kelimelerin anlamını kavradığında panikledi. Çok güç bir şekilde, çok büyük bir çaba harcayarak sabit duruşunu korusa da içinde fırtınalar kopuyordu.

“Biraz test daha yaptıktan ve ben bazı şeylere tamamen emin olduktan sonra, evet. Çok değil, birkaç güne taburcu olur.” Yakışıklı doktor memnun bir şekilde gülümsedi. Sesinin tonundan bu durumun onu ne kadar mutlu ettiği belli oluyordu. “Hafıza kaybı yaşıyor.”

“Sorun değil! En azından beklediğin anlamda değil. Hastan büyük bir başarı!”

Ne yapacaktı? İki doktor, kendi aralarında tıp literatüründeki kelimelerle konuşmaya dalmışken, o kendi derdine düşmüştü. Panik her yanını sarmıştı. Bir şeyler yapması lazımdı. Gidecek bir yeri yoktu. Sokakta yaşayamayacağına göre, nerede yaşayacaktı? Ya adamlar onu bulurlarsa? O zaman ne yapardı? O andan sonra ölümünün daha acılı olacağı kesindi. Bir kez daha dayak yemek istemiyordu. Acaba çantayı bulmuşlar mıydı? Ama çantayı kendisinden alanlar çoktan yurt dışına çıkarmış olmalıydı. Kahretsin!

“Gazel? İyi misin?” İsmi duymuştu anda istemsizce yakışıklı doktorun endişeli, yeşil gözlerine baktı. Hata yaptığını anladı. Ona adıyla seslenmişti. O da tepki vermişti. İki kere lanet olsun! Yakışıklı doktorun kaşları çatıldı. Hayır. Üç kere lanet olsun! Çok hızlı soluk alıyor, tüm bedeni titriyordu. İçinden kendi zayıflığına küfür etti.

“İyi misin?” Doktor tekrar sordu. Bu defa Gazel’den cevap alamadı.

“Sen, hastanın gerçekten duyuyor olduğuna emin misin, Ümit?”
“Kitap Arşivi Önemli Olunuyor”
doktor, kadına dik dik baktı.

Aynı anda Gazel, zihninde kendince bir plan oluşturmuştu. Ömer, gözlerini tekrar kendi gözlerine çevirince paniği artsa da bu defa tepkilerine hâkim olmaya kararlıydı.

“Cevap verir misin, lütfen!” Ömer soruyu sorarken ayağa kalkıp kızın yüzüne eğilmişti. Sesi yumuşaktı. Yine de içindeki baskıcı tınıyı fark etmişti. Ona cevap vermesini çok istiyordu. Gazel ise o anda mantıksızca, adamın karmakarışık olmuş saçlarının içinden parmaklarını geçirmek istiyordu. İçinde bulunduğu durum göz önüne alınırsa, aklını kaçırmış olmalıydı. Bu arada doktoru hâlâ bir cevap bekliyordu.

Veremem.

“Beni gayet iyi duyduğunu ikimiz de biliyoruz! Neden konuşmuyorsun?”

Gazel, kıpırtısız durmaya, sessizce ona bakmaya devam etti. Ömer, şaşkınlıkla garip bir ses çıkardığında neredeyse gülecekti.

Kadın doktor, Gazel’den daha cesurdu. Dudaklarından kaçan kıkırdamayı tutmadı. “O kadar çok uğraşıp, ilgilendin ki acaba konuşamıyor da sana mı öyle geliyor? Hastanın duyuyor gibi bir hali yok.” Sözleri alaylıydı. Sadece yakışıklı doktora takılıyordu. Muhtemelen böyle birçok olayla karşı karşıya kalmış olmalılardı. Ömer, gözlerini devirdi.

“Boş laf kalabalığı yapmayı bırak, Deniz. Belki de senden ürktü. Hadi bakalım! Beni hastamla yalnız bırak. Hatta senden korktuğuna eminim, bazen benim bile ölümlü patlatıyorsun.” Ömer, alayla bedenini titretip güldü.

“Hah! Benden ürkmüşmüş...”

Ömer, kadının omuzlarından sıkıca kavrayıp ters yöne çevirdi ve kapıya kadar ittirdi.

“Çık, Deniz!”

“Yolu biliyorum!” Kadının sesi sahte bir aksilikle süslenmişti. Dudaklarında alaycı bir gülüşle çıkmamak için diretiyordu.

“Çık dedim.” Adamın sert tonu daha hızlı hareket et-

mesine, Gazel'in de bir anda istemsizce sıçramasına neden oldu. Tabi ki ufacık hareketi doktorunun dikkatli gözlerinden kaçmadı.

"Neden yaptın böyle bir şeyi?" Ömer, tekrar gelip karşısına oturdu. Sesindeki bastırılmış öfkenin onu korkutması gerekiyordu. Olmadı. Omuz silkmekle yetindi.

"Gerçekten anlamıyorum. Beni duyuyorsun ve cevap vermiyorsun."

"Evet."

"Neden?"

"Korktum." Tekrar omuz silkti. Omzunda hafif bir sızlama olunca yüzünü buruşturdu.

"Neden korktun?"

"Bilmiyorum."

Sesindeki paniği duymuş olacak ki, "Pekâlâ, pekâlâ... Nasıl istersen!" dedi. Aynı anda Gazel'in yüzü hoşnutsuzlukla buruştu. "Şimdi ne oldu?"

"Başım ağrıyor."

"Tam olarak neresi?" Gazel, hiç düşünmeden elini başının üzerinde bir yere götürdü. Önemli olan bu hastanede, bu odada ya da başka herhangi bir odada biraz daha kalmaktı.

"Şiddetli mi?" Doktorunun kaşları çatıldı.

"Çok fazla!" Genç kızın yüzü acı çeker gibi bir hal aldı.

Sahte baş ağrısını öne sürdüğü andan itibaren kendisini yine bir akımın içinde buldu. Sürekli makinelere girip duruyor, kan değerleri ölçülüyordu. Kolu eroinmanlar gibi delik deşik olmuştu. Birkaç günlük araştırmalar canını sıkıyordu. Hatta onu orada tutacaksa Gazel daha birçok teste tabi tutulsa bile sorun çıkmazdı.

Canını sıkın başka bir şey vardı. Doktor Ömer! Kendi-

siyle ilgilendiğini biliyordu ama onu sadece sabah ve akşamları görebiliyordu. Bir başka doktordan öğrendiğine göre -ki bunu kendisi sormamıştı çünkü hâlâ Ömer'den başkasıyla konuşmuyordu- yoğun programı adamın neredeyse ayakta uyumasına neden olacaktı. Bir ameliyattan çıkıyor, soluk alamadan diğerine giriyordu. En azından konuşmalardan anladığı buydu.

Doktoru sabahları nasıl olduğunu sormak için uğruyor, her seferinde Gazel garip bir şekilde mutlu oluyordu. Her sabah tıraşını olmuş, altın saçlarını tarayıp bir düzene sokmuş ve tüm kıyafetleri yerli yerinde oluyordu. Akşamları ya da doğruyu söylemek gerekirse geceleri yanına geldiğinde ise sabah gördüğü adamla uzaktan yakından alakası kalmıyordu. Gazel, gece gelen adamdan daha çok hoşlanıyordu. Karmakarışık saçları, dağılmış kıyafetleriyle serseri gibi görünüyordu, bu ona ayrı bir hava, garip bir çekicilik katıyordu.

Fark ettiği birkaç şey daha vardı. Birincisi; bu halinden sadece kendisinin hoşlanmadığıydı. Hatta bazıları düpe düz ona bayılıyorlardı. İkincisi; Doktor Ömer hayatında gördüğü en çapkın adamdı. Her önüne gelene göz kırpmıyor, kur yapıyor, yorgunluğu onu bu konularda hiç etkilemiyordu. Üçüncüsü; Dişi Ejderha Deniz -bu isim onu fena halde tanımlıyordu- sevgilisiydi. Ömer bunu arada unutup gibi görünüyordu ya da umursamıyordu.

Ömer, her zaman onunla birebir ilgilenemese bile kendisi için bir ekip oluşturmuş, baş ağrısının nedenini öğrenmek için asistan doktorları resmen maratona sokmuştu. Canla başla, olmayan baş ağrısının nedenini arıyorlardı. Bir de ekstra olarak bir psikolog vardı. Gelip Gazel'e hiç alamadığı ve alamayacağı cevapları olan sorular soruyor, ardından gidiyordu. Aslında hayatından memnundu. Arada bir yediği serumlar, kolundan alınması gereken kanlar olmasa çok daha iyi olacaktı. Yine de bunlar işin önemsiz ayrıntılarıydı.

Servise alındığında Ömer, odası için yapay çiçek almıştı. Saksıyı küçük odasındaki beyaz, kısa perdeli camın önüne ilıstırıvermişti. Yatağının hemen karşısında duvara monte edilmiş, küçük sayılmayacak, her kanalı iyi çeken bir televizyon, küçük bir buzdolabı, bir kıyafet dolabı, en önemlisi kavurucu yaz havasında içeriyi serin tutan bir klima ve hiç gelmeyecek olan konukları için küçük bir kanepe vardı. Gazel için bunlar bulunmaz bir nimetti. Ne bir kıyafeti vardı odadaki bu dolaba koyabileceğı ne de herhangi bir özel eşyası. Ama sorun değildi. Başında bir çatı vardı. Hayattaydı! Doktorları ve hastaneyi -parasını asla ödeyemeyeceğı özel bir hastaneydi- kullanmış oluyordu. Ama hayat bazen insanlara, insanları kullanmayı da öğretiyordu.

Odasının kapısı tıklanmadan açılıp, Ömer fırtına gibi içeri girdi. Gazel, gözlerinin parıldadığının farkında değildi. Yatağında doğrulup göz bebekleri büyüyerek adama baktı. Genç adam, koyu mavi bir kot pantolonun üzerine koyu renk bir gömlek giymişti; üzerinde doktor önlüğü yoktu. Saçları yine darmadağınktı. Elindeki çantayı kanepeye bırakırken dikkatle onu izledi. Bedeninin, doktor önlüğünün altında tamamen gizlendiğini fark etti. Bir sporcu kadar sıkı bir bedene sahip bu yakışıklı, serseri ruhlu doktorun olması gereken yer hastane değil, dergi kapaklarıydı. Gömleğı bedenindeki kaslarla her hareketinde gerilirken, gözleri başka yöne bakmakta zorlanıyordu. İşin iyi tarafı Ömer'in, Gazel'in bakışlarından haberi yoktu!

“Psikologla yine konuşmamışsın!” Yine ve tabi ki girizgâha gerek duymuyordu. Poposunu yatağın kıyısına ilıstırıp bir dizinin üzerinde ellerini birbirine kenetledi.

Gazel masum bir gülümsemeyle, “Bana kızacak mısın?” diye sordu Gazel.

“Aslında seni dizime yatırıp bir güzel pataklamak istiyorum.”

“Ama yapmayacaksın.”

“İnan çok cazip!” Ömer, ne kadar dikkat dağıttığının farkında olmaksızın tek kaşını kaldırdı.

Gazel’in dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Tepkilerini kontrol ettiğini umuyordu. Yoksa bu yakışıklı doktora rezil olacaktı. “Önlüğün yok. Gidiyor musun?”

Genç adam, başını salladı. “Gidiyorum. Sonunda günü bitirebildim.” Gülümseyerek ellerini yukarı kaldırdı. “Ama ben de bittim.”

Gazel, alıcı gözle bakıp kesinlikle bitik görünmediğini düşündü. Sadece biraz yorgun görünüyordu. Aslında gözleri de yorgun bakıyordu.

“Yarın onunla konuşmayı bir denemeni rica etsem?” Gazel, yüzünü incelemeyi bırakıp gözlüklerinin üzerinden bakan yeşil gözlerine baktı. Kiminle konuşmasını istediğini biliyordu. Kaşları derinleşip ağzını açmaya hazırlanınca, Ömer elini kaldırdı. “Sadece bir dene, olur mu?” İkna edici kadife tona hayır demek mümkün değildi. Başını sallasa da konuşmayacaktı. Yoksa onu hastaneden defederlerdi. Yakında kafasında bir ağırlı olmadığını anlayacaklardı. O kimdi ki eğitilmiş doktorları kandırabilecekti? En azından konuşmayarak da biraz zaman kazanmış olurdu.

Olduğu yerde doğrulmak için kıpırdandı. Adam atik davranıp yardım etmek için uzandı. Ona doğru başını eğdiğinde karışık saçlarından, teninden yayılan koku genç kızın burnunda içeri girip ciğerlerini şenlendirdi. Eğer utanmıyor olsaydı, onu bir süre öylece tutar, kokusunu içine çekerdi. Yine de gizli bir gülümsemeyle derince bir nefes aldı.

Ömer, geri çekildiğinde nazik bir tınıyla, “Rahat mısın?” diye sordu.

Başını salladı Gazel. Rahattı. Şimdilik!

“Güzel.”

Genç kız, samimiyetle gülümseyen gözlerine baktı.

Kendisini her gün muayene ediyordu fakat bugün oldukça geç gelmişti. Muhtemelen bunu yapmayacaktı. Yine de uğraması hoşuna gitmişti. Kapı aniden açıldığında ikisinin de gözleri kapıya çevrildi. İçeriye giren yüzü gördüklerinde ikilinin yüzünde farklı tepkiler belirdi. Gazel, kaşlarını çatıp suskunluğuna geri döndü. Ömer, geldiğine memnun olmuş gibi hafifçe gülümsedi.

Gazel, *Sarı Kafa Ejderha*'dan nefret ediyordu. Onu samimiyetsiz buluyordu. Kocaman ağzıyla öyle bir gülümsüyordu ki zoraki olduğunu ilan etse daha iyi olurdu. Gözlerini Deniz'den çekip Ömer'e baktığında gülümsediğini fark etti. Bunun neden kendisinin sınırlarını bozduğunu anlamadı. Deniz'in de üzerinde önlüğü yoktu. Uçuş uçuş, etekleri dizlerinin üzerinde, pembe renkli, ince askılı bir elbise giymişti. İtiraf etmekten nefret etse de her şeyiyle çok güzel görünüyordu. Eline aldığı mavi çanta bile güzel duruyordu. İçinden '*Aptal*,' dedi. Kendi hastane giysisine baktı. Utançtan yanakları kızardı.

Genç kadın havalı bir edayla hasta yatağına doğru yürüdü. Ömer'e doğru eğilip yanağını öpmeden önce Gazel'e göz kırptı. Kalkıp odasında bulunan tek çiçek saksısını onun kafasına fırlatmak istedi Gazel. Göz kırpmasına kaşlarını çatarak karşılık verdi.

"Çıkalım mı artık, aşkım?" Deniz'in ses tonunda bir şey saklıydı. Bir tını, bir ima... Sadece ikisi arasında olan bir giz... Ömer'e baktığında, onun bu şey her ne ise iyi bildiği, sevdiği bir şey olduğunu anladı. Siniri daha çok bozuldu. Neden çarşafını avuçları arasında sıkıyordu ya da neden bir anda oda dar gelmeye başlamıştı. Hiçbir fikri yoktu!

Ömer, sevgilisine başını sallayarak karşılık verirken ayağa kalktı. Gözleri Gazel'in gözleriyle birleşti. "Pekâlâ, tatlım. İstedığın herhangi bir şey var mı?" Sesi çok samimi, içten geliyordu. Gazel'in ona bakışları değişti. '*Tıpkı küçük bir çocukla konuşur gibi*,' dedi içinden. Gözlerine

bakmaya devam ederken, bakışlarının düşmanca, hatta onu öldürmek ister gibi ifade aldığıнын farkında değildi.

Ömer'in kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Bana kızgın mısın?" diye sordu. Gazel her zamanki gibi cevap vermedi. Kızgındı. Hem de öyle kızgın, öyle öfkeliydi ki onu camdan aşağıya bile atabilirdi. Kızgındı ama bunun neden ileri geldiği hakkında tek bir fikri yoktu.

Ömer, genç kızın kendisine cevap vermeyeceğini zaten biliyordu. Yanında başkaları olduğunda kesinlikle konuşmuyorken yalnız olduklarında sanki iki yakın arkadaş gibiydiler. Erman'a göre -hastanedeki psikolog- ondan başkasına güvenmediğinden ileri geliyordu bu durum. O an kızın gözlerinin derinliklerine bakarken kendisine hiç de güvenerek baktığını düşünmüyordu. Sanki Ömer, onun kedisini öldürmüştü. Bununla ilgilenmek istese de çok yorgundu. Zaten kolunu sabırsızca dürtükleyip duran Deniz vardı.

Deniz'e bakmadan alaylı bir tınıyla, "Tamam," dedi. Onu hiç böylesi bir sabırsızlıkla görmemişti. Çantasını alıp Gazel'e gülümsedi. "Görüşürüz."

Gazel donuk bir ifade ile başını çevirip pencereye baktığında, içinde bir huzursuzluk patlak verdi.

Ömer'in de yol boyunca aklında sadece Gazel vardı. Aslında son zamanlarda aklını meşgul eden tek şeydi o. Yalan söylediğini biliyordu. Sonucunu iki gün sonra alacağı bir kan testi yapmışlardı. Eğer sonuç negatif ise yalan söylediğine tamamen emin olacaktı. Baş ağrıyordu, hatta hafızasını bile kaybetmemişti. Hafızasını kaybettiğini ilk düşündüğünde farkında olmadan adıyla seslenmiş, genç kız adını duyunca anında tepki vermişti. Küçük bir ayrıntı olsa da yaptığı hatayı fark ettiğindeki pişmanlığın yüzüne yansımısıyla, Ömer için şüphe kalmamıştı. Gazel, tam bir Pinokyo'ydu.

Kulaklarına öfkeli bir ses çalındığında yanında oturan Deniz'e baktı. Muhtemelen ona uzun süredir sesleniyor-

du. Gönlnü almak için yumuşak bir sesle, "Ne diyordun?" diye sordu. Deniz, başını çevirip camdan dışarıyı seyre daldı. Omuz silkip yola devam etti Ömer de. Biraz sonra nasılsa onun üzerinde yoğun bir çalışma yapacak ve kalbini kazanacaktı.

İkilinin ardından gözleri tavana dikilip kalan Gazel, aklının ve bedeninin verdiği anlamsız tepkilerin nedenini çözmeye uğraşıyordu. Mantıklı tek bir cevap yoktu. Deniz, o sırttan suratıyla içeri girene kadar her şey gayet iyi gidiyordu. Neden birden o kadar öfkelenmişti ki? O ejderha suratlıyı gördüğünde öfkenin bedenine yayıldığını hissetmişti. Aslında en büyük neden, onu Ömer'in yanında görmeye dayanamıyor olmasıydı. Ömer, neden samimiyetsizliğini fark edemiyordu? Hâlbuki gayet açıktı.

Kapı açıldığında gözlerini kapadı. Hemşireler serumu değiştirip, hasta takip çizelgesine bir şeyler karalayacaklardı. Onların kendisini konuşturmaya çalışmalarından hoşlanmıyordu. Sanki üzerlerine vazifemiş gibi...

Fısıltı kadar alçak ses, "Bu da hep uyuyor," dedi.

Gazel kızsda da tepki vermedi.

"Gördün mü ne kadar yakışıyorlar birbirlerine?" Bu da başka bir kısık sestti. Gazel, kimden bahsettiklerini bilmiyordu. Ancak içinden bir his kulaklarını iyi açması gerektiğini söylüyordu.

Öyle de yaptı. İki kadın kendi arasında, Doktor Ömer hakkında -çapkınlığı, kurları, yakışıklılığı, dövmesi!- konuşmaya devam ederken, sohbet garip bir hâl aldı. Gazel, onun tüm bu özelliklerini daha önce de duymuştu. Fakat kendi hastane masraflarının Ömer tarafından ödendiğini bilmiyordu. Bu yeni, hoşuna gitmeyen bir haberdı.

İkilinin odadan çıktığının farkında değildi. Kendi düşünceleri arasında labirentte dolaşıyor gibiydi. Özel bir hastanede bakım gördüğünün pekâlâ farkındaydı. Masraflarını Ömer'in karşılıyor olduğunu nasıl tahmin edebilirdi ki? Hastane tarafından ödeniyor olması ona daha mantıklı

gelmişti. Ya da kabul etmesi daha kolay olan yorum buydu. Şimdi ne yapacaktı? Yatakta doğrulup kasvetle dolan gözlerini pencereye dikti. Artık burada kaldığı her gün ona sanki bir yakınıymışçasına iyi davranan, her nazını şikâyet etmeden karşılayan adamı zora sokacağını biliyordu. Daha fazla devam ettiremezdi. Zaten artık kaburgalarındaki hafif sızının haricinde bir şeyi yoktu. Aslında tamamen turp gibiydi. Eğer içinde azıcık insanlık varsa iyi olduğunu söyleyip ayrılırdı. Evet. Yapması gereken artık buydu. Gideceğini düşündüğünde içinde hafif bir sızı oluştu. Tam göğsünün orada, hafifçe ama hissettiren bir sızı... Bu, sokakta kalacak olmasıyla ilgili değildi. Onu öldürme ihtimalleri ile ilgili de değildi. Gidecek olmasıyla ilgisi vardı. Derince de olsa ciğerlerine yetmeyen bir nefes alıp gözlerini kapadı. Hemen ertesi gün onunla görüşmesi, her şeyi anlatması gerekiyordu.

Yavaş yavaş bilinçsizliğe dalarken verdiği karardan memnun olmuş, ertesi gün için sabırsızlanıyordu. Bilmediği; Ömer'in ertesi gün izinli olduğuydu.

Ne kadar da zordu! Genç kız sabahın ilk ışıklarıyla birlikte uyanmış, gözlerini açar açmaz da Ömer'le yapacağı konuşmayı prova etmeye başlamıştı. Gerçeği en yalın ve en etkili biçimde nasıl anlatacağını onlarca kere kurmuş fakat hiçbirini beğenmemişti. Gözleri saate kaydığında kaşları öfkeyle çatıldı. *'Nerede kaldı bu adam?'*

Yatağından kalkıp, belki yirmiden fazla kez baktığı aynanın karşısına geçti. İyi görünüyordu. Yüzünü buruşturdu. Bu şartlar altında görünebileceği kadar iyiydi. Hele de üzerinde şahane hastane giysisi varken değme mankenlere taş çıkarıyordu ya neyse... Omuz silkip tekrar yatağına gitti.

Vakit ileriye sararken sinirleri gittikçe daha çok bozuluyordu. Söylemek istedikleri beyninde kurduğu planda

değişiyor, yalınlıktan çıkıp dallanıp budaklanıyor ve birçok rengi olan yalanlara bezeniyordu. Öğleyi geçmesine rağmen hâlâ gelmemiştir. Konuşma metni aklında bir kez daha değişti. Odasına gelenlere onu sormak istiyordu. İçine çektiği havayla yanaklarını şişirip bir süre öylece durdu. Kendisini patlayacakmış gibi hissediyordu. Tedirgindi, beklemekten sıkılmıştı ve meraktan ölüyordu. Neden gelmemiştir?

Psikolog odasına girdi. Gazel'in duymaya tenezzül etmediği bir sürü şey söyledi. Onu dinlemediği gibi bakmıyordu da... Gözleri, Ömer her an içeri girecekmiş gibi kapıya takılı kalmıştı.

"Boşuna bekleme, gelmeyecek."

Sözlerin, ona bir şekilde dokunması gerektiğini hissedip ani bir refleksle gözlerini doktora çevirdi. Yuvarlak yüzlü adamın ince dudakları alayla kıvrılmıştı. Gözlerinde '*Beni duyduğunu biliyorum*, ' bakışı vardı.

"Bugün, onun izin günü!" Derin bir nefes alıp oturduğu sandalyeden kalktı. Paçalarını düzeltti. "Benim saatim de bugünlük bitti. Yarın tekrar görüşmek üzere."

Gazel cevap vermedi. Bedeni ani bir darbe yemiş gibi çökmüştü. Ömer, geceyi Sarı Kafa Ejderha ile mi geçirmişti? Dudakları sinirle büzülürken fısıldadı. "Bana ne?"

"Bir şey mi dedin?" Başını hızla kaldırıp baktığında doktorun gözlerinin keyifle parıldadığını gördü. Zaten sesi de heyecanlı çıkmıştı. Ona bakmaya devam etse de oyun bitmişti. Zor olsa da tepkisiz kalmayı başardı. Doktor başını iki yana sallayarak çıktıktan hemen sonra doğrulup yatağı yumrukladı. Boşu boşuna saatlerce gergin bir halde onu beklemişti. O ise cadıyla keyif yapıyordu. Çok öfkeliydi. Oyunu yine devam ettirmeyi düşündü. Çabucak vazgeçti. Bunu artık yapamazdı. Hem ona ne oluyordu!

Aç dudaklar genç adamın dudaklarına bir kez daha yapıştı. Ömer, ellerini Deniz'in beline yerleştirip hafifçe sıktı. "Yeter, sevgilim!" dedi kısık sesle "Geç kalacağız."

Genç kadın başını geriye atıp, gözlerinin derinliklerine baktı. Muzip bir dudak bükmeyle ve oyunbaz bakışlarla bir elini boynundan aşağıya, beline bağladığı banyo havlusunun düğümüne doğru yavaşça indirdi.

Ömer yumuşak bir gülüş ve ani bir manevrayla geri çekildi. "Gerçekten, geç kalıyoruz!" Deniz'in buruşan yüzüne eğilip alnına bir öpücük kondurdu. Arkasını dönüp merdivenlerden inmeye başladı. Sırtındaki kaslar her hareketiyle dalgalanırken genç kadın, peşinden mart kedisi gibi mırılayarak inmekten kendisini zor alıyordu.

Hayran bakışları onu merdivenlerin son basamağına kadar takip etti. Ömer'le birlikteliklerinin birçok avantajlı yönü olduğu bir gerçektir. Ama... Zaten kim böyle bir erkeğe karşı koyabilirdi ki? Derin bir iç çekmeyle banyoya doğru ilerledi. Bedeninde hâlâ gecenin izlerini taşımaktan ayrı bir keyif alıyordu. Daha iyi geceleri de olmuştu. Yine de onu her an terk etme riskiyle karşı karşıyayken böylesi bir gece...

Genç kadın banyo duşunu eline aldığı anda kaşlarını çatmıştı. Ömer'de bir gariplik vardı. Bu adlandıramadığı bir şeydi. Bir farklılık. Ufacık bir şey... Ne olduğu hakkında tahmin yürütemediğinden üzerinde durmamaya karar verdi.

Ömer kahvesini hazırlayıp tekrar yukarı çıkmıştı. Genç yatağın üzerine oturmuş, geçirdiği geceyi düşünüyordu. Kendisinde bir gariplik vardı. Yaşlanıyor muydu? Hayır! Bedeninden gayet memnundu fakat yolunda gitmeyen bir şey vardı. Birisine ihanet ediyormuş gibi onu kemirip duran his olmasaydı, gecesi çok daha güzel ge-

çecekti. Belki de Deniz'den artık ayrılmalıydı. Onu başka biriyle aldatmış, tek bir anında bile Deniz'i aldattığı için suçluluk hissetmemişti. Bu yanlışlık hissinin nereden geldiğini ise kesinlikle anlayamıyordu. Eğer nerede yanlış yaptığını -ya da neyin yanlış olduğunu- bilseydi hemen çözüme kavuştururdu. Fakat hiçbir fikri yoktu. İçini çekerken ayağa kalktı. Gardirobundan koyu renk bir kot, keten kumaştan beyaz bir gömlek çıkarıp hızla üzerini giydi.

Hastaneye gitmek için o kadar istekli değildi. Gazel ile bir konuşma yapması gerekiyordu. Kalbini kırmadan nasıl yapabildi hiçbir fikri yoktu. Belki genç kızın yalan söylemekte üzerine yoktu, ama Ömer yalanların bazen zorunluluktan söylendiğini bilecek kadar hayat tecrübesi edinmişti. Konuştuktan sonra polise de ifade vermek zorunda kalacaklardı. Düşüşünün ardında tehlikeli durumlar olmasından endişe ediyordu.

Deniz'le, açık havada yaptıkları kahvaltının ardından vakit kaybetmeden hastaneye gittiler. Ömer, hastane kapısından içeri girdiği andan itibaren nefes almak için bile zor zaman bulmuştu. Önce kaza yapan bir otobüsün yaralı yolcularıyla ilgilenmişti. Daha sonra art arda ameliyatlara girmiş, günün nasıl geçtiğinin farkına varamamıştı. Son ameliyatında hasta, ameliyat masasında kaldığında sinir sistemi tamamen tersine dönmüş, öfke tüm benliğini sarmıştı. Birini kurtaramadığında sanki tüm suç -ya da sorumluluk- kendisindeydi. Eğer daha iyi olabilse, çabala- saydı hastanın hayatını kurtarabilirmiş gibi hissediyordu. Elinden geleni yaptığını biliyordu, yine de bu his yakasını yıllarca bırakmamıştı, bundan sonra da bırakacak gibi görünmüyordu.

Odasının kapısından içeri girip gergin omuzlarını oynattı. Elini ensesine götürüp biraz ovaladı. Gözlüklerini çıkardı ve masasının kenarına kalçasını ilaştirdi. İçindeki öfkeden bir an önce kurtulması gerekiyordu yoksa yine

istemeden birinin kalbini kıracaktı. Saniyeler sonra kapısı hafifçe tıklandığında yüzü buruştu. Bir şey söylemesine gerek kalmadan kapı açıldı ve laboratuvar çalışanlarından biri içeri girdi.

Çekingen genç kapıyı kapatırken, “Gelebilir miyim, hocam?” diye sordu.

“Bana gelmiş gibi görünüyorsun.” Gencin yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi. Ömer, biraz sonra yüzünün de kızaracağını düşündü. “İstedığınız sonuçları getirmiştim.”

Ömer’in eli alınına gitti ve parmaklarıyla ovuşturdu. “Onu tamamen unutmuştum!” Başını iki yana salladı. Masadan gözlüklerini alıp gence elindeki dosyayı getirmesini işaret etti.

Koray usulca masaya yaklaştı. Dosyayı verdikten hemen sonra ellerini önlüğünün ceplerine soktu. Ömer, yüzündeki manidar gülümsemenin nedenini ancak raporları okuduktan sonra kavrayabilmişti. Dudaklarını sinirle büzüp, elini istemsizce masaya vurdu. Koray yerinde sıçradığında, gözlüklerinin üzerinden ürkütücü bir bakış fırlattı. Dosyayı avucu arasında sıkıştırdı, doğrulup odasından çıkmak için harekete geçti.

“Sevineceğinizi düşünmüştüm.” Gencin sesi şaşkın çıkıyordu.

Ömer, arkasını dönüp şöyle bir baktığında yüzünün de bir o kadar şaşkın görüldüğünü fark etti. “Çok sevindim.” Ancak sesi kendi kulağına bile ürkütücü gelmişti.

Aslında sevinmişti. Hem de çok sevinmişti. Gazel’in sağlık durumu gayet iyiydi. Bunu zaten biliyordu. Neden kendisini kandırmasına izin vermişti ki? Biraz zorlayabilir, üzerine gidebilirdi ama bunu yapmamış, aslında yapmak da istememişti. Ona kızdığı kadar kendisine de kızıyordu. Bazen hastanedeki diğer meslektaşlarının söylediği gibi çok pervasızca hareket edebiliyordu. Gazel’in sağlık durumu gayet iyiiken -belki biraz psikolojisi bo-

zuktı- onu hastanede tutarak diğerk insanların haklarından çalmış oluyordu.

Gazel'in kapısını öfkeyle açtı. Genç kız, yüzündeki ifadeyi fark ettiğinde kumanda olan eli öylece havada kalakaldı. Ömer, hızla yanına yaklaştı, şaşkın gözlerle kendisine bakan genç kızın elinden kumandayı sertçe çekip aldı. Televizyonu kapatıp kumandayı yatağın üzerine fırlattı.

Tıslayarak, "Evet, Pinokyo?" dedi. Dudaklarından çıkan her harfe sanki yakıcı bir alay eklemişti. "Bana ne kadar doğru varsa anlatıyorsun. Ya da dur! Hayır!" Başını iki yana sallayıp dosyayı da sertçe genç kızın ayakucundaki küçük masaya bıraktı. "Doğruları değil, gerçekleri istiyorum. Doğru kimilerine göre değişir, değil mi?"

"Felsefe mi yapacağız?" Genç kız yutkundu.

Ömer, sinirle güldü. "Hayır. Sen, bana neden sürekli yalan söyleyip durduğunu anlatacaksın. Gerçeğin her bir noktasını!"

"Hangi yalanı?" Genç kızın sesi fısıltı kadar kısık çıkıyordu. Ellerini birbirine kenetlemiş, ovuşturup duruyordu.

"Hiçbir şeyin yok! Gayet sağlıklısın. Hafızanı da kaybetmedin." Başını eğip etkili yeşil gözlerini üzerine dikti. "Fakat daha önce ben, sana verdiğim şansın ne kadar büyük olduğunu açıklayayım istersen."

"Tabi."

Ömer, kızın korkmuş yüzüne karşılık neredeyse gülecekken kendisini tutmayı başardı. Fark etti ki onu şaşkın bir halde gördüğü andan itibaren aslında öfkesi yavaş yavaş azalıyordu. Yine de etkiyi devam ettirmesi gerekiyordu ki Gazel artık ona yalan söylemesin.

"Dinle öyleyse! Sen burada veya yoğun bakımda kaldığın her dakika başka insanların haklarından çalıyorsun. Belki senden daha hasta olan biri sıraya girip cihazlarımızdan yararlanmak isterken, sen benim isteğim üzerine

-hem de hiçbir şikâyetin yokken- anında bu cihazlardan faydalanabiliyorsun. Sen bu odada gayet sağlıklı bir şekilde kalırken, başka bir insan odalar yetmediği için belki de bakımı burada olması gerekirken başka bir hastaneye gönderiliyor. Ben senin için yönetim kuruluyla savaşa girip seni savunuyorum ama sen bana sürekli yalan söylüyorsun!” Sertçe başlayan söylem son kelimelerde gittikçe yumuşamıştı. Bakışları da artık öfkesini yitirmiş, bir cevap almak için onu yüreklendirir gibiydi.

Ömer, Gazel’in yüzüne baktı. Geniş alnına, düz burnuna, altın renkli gözlerine, dolgun dudaklarına, kuzguni siyah olduğunu yeni fark ettiği saçlarına baktı. Saçları yüzünü sarmalamış beyaz teniyle tamamen tezat ama çok çekici duruyordu. Neredeyse şaşkınlıkla kalakaldı. Sanki yüzünü yeni görüyordu. Tek istediği, korkmuş yüzünde tepki aramaktı. Fakat birden bire kızın kendisini fark etmişti. Ne kadar güzeldi.

“Kalacak yerim yok!”

Ömer, güzelliğini öyle seyre dalmıştı ki ne demek istediğini anlamamıştı bile! “Ne?” Aslında dudaklarından çıkan sorudan da bihaberdi.

“Kalacak yerim olmadığı için...”

Kızın konuşup durduğunun farkında olsa da ne söylediğini duyamıyordu. Dudakları kıpırdanıp durdukça, her konuşma aralığında dudaklarını yaladıkça Ömer’in gözleri onlara takılıyordu. Saçları öne doğru hareketlenip yüzüne döküldü. Küçük, zarif el saçları geriye doğru itirdi. Ömer gözlerine baktı. İrice açılan gözler merakla, sorarcasına kendisine bakıyordu.

“İyi misin?”

Ömer, her nasılda kısık sesle sorulan bu soruyu duymuştu. Dalgınlıkla başını iki yana salladı. Sonra kendisine gelebilmek için bir kez daha sertçe salladı. Yumuşak bir tınıyla, “Gazel,” dedi. Hâlâ biraz önceki farkındalıkla şaşkınlığı devam ediyordu. “Bana bir dakika ver. Ve son-

ra tekrar anlat!" Kız ona boş gözlerle baktığında, "Söylediklerinin tek kelimesini bile duymadım," diye itiraf etti.

"Ama-" Kız, şaşkınlıkla dudaklarını açtığında elini kaldırarak onun devam etmesine engel oldu.

"Bir dakika!" Pencereye doğru ilerledi. Kalçasını geniş mermere dayayıp kızı incelemeye başladı.

Huzursuzca, *Neden şimdi?* diye düşündü. Bir şey olacağından değil! Ona kur yapmayı aklının ucundan bile geçiremezdi. Kız hastasıydı. Ama bir anda konuşulanları duyamayacağı ya da duyup anlamlandıramayacağı kadar dikkatini çekmişti. Önce bu şoku atlatması için kısa bir süreye ihtiyacı vardı. Gazel'in şaşkın ve ürkmüş bakışlarıyla karşılaştığında güldü.

"Korkma," dedi. "Aklımı yitirmedim!" Bir an için ona şaşkınlığının nedenini anlatmayı düşündüyse de yanlış bir anlam yüklemesini istemediği için düşüncelerini kendine sakladı. Ömer, sadece şaşırmıştı. O kadar!

Birkaç adımda kızın yatağının hemen yanında bulunan sandalyelerden birine ilerledi. Oturup kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şimdi anlat bakalım. Neden bana yalan söyledin?"

Genç kızın yüzündeki bıkkınlık ifadesine hafif bir dudak kıvrmasıyla karşılık verdi. Muhtemelen ikinci bir defa anlattığı için hayıflanıyordu. Gazel önce derin bir iç çekti. Önce Ömer'in gözlerinin derinliklerine baktı. Sonra kararını değiştirip, parlak kumaştan pembe şeritleri olan tüllerle süslenmiş pencereden gayet çekici gelen geceye...

"Kalacak yerim yok!"

Her nasılsa bu sözlerinin doğru olduğunu biliyordu. Belki sesindeki tını, belki de bir his ama biliyordu.

Ömer sesi yumuşayarak, "Bir arkadaşın veya akrababan?" diye sordu. Genç kız ona bakmadan başını iki yana salladı. Saçlarını bir elinde toplayıp tek omzundan aşağıya doğru sarkıttı. Sırtını yatak başlığına verdi. Hâlâ yüzünü tam olarak Ömer'e dönmemişti.

“Hiç kimsem yok. Gayet acıklı bir hikâye, belki inanaması da zor olur!”

“Bırak da ona ben karar vereyim.”

“Babam öleli çok oluyor. Annem ve kardeşimi de neredeyse aynı zamanda kaybettim.” Dişlerini sıkmadan önce içine öyle bir nefes çekti ki Ömer, aldığı soluktan memnun olmadığını düşündü. Gözünden düşen damlayı eliyle silerken hafifçe döndüğünde, yüzünden geçen duygu yoğunluğuyla birden afalladı. Bir insan acısını ancak bu kadar yoğun hisseder ve hissettirebilirdi. Genç adam sersemledi.

“Kirada oturuyorduk. Zaten oradan da çıkmak üzereydik. Ben...” Susup bir süre düşünüyormuş gibi göründü. “Düşmeden önce evden çıkmamız için son ihtarı da almıştık. Evde çalışabilir durumda olan bir tek ben vardım ama ikisinin hastalığı bir araya gelince benim kazancım yetmedi. Bir konfeksiyonda çalışıyordum. Konfeksiyonun bağlantılı olduğu mağazanın işleri de iyi gitmiyordu. İlk çıkarılacak elemanlardan biri bendim.” Ağza alınmayacak bir küfür savurduğunda Ömer, şaşkınlıkla küçük dilini yuttu. Kendisi bile o güne kadar böyle bir küfür etmemişti. “Onlar çalışmak için çok hastalardı. Ben okulu bırakmak zorunda kaldım. Artık kâğıt mendil satacaksan bile senden diploma istiyorlar! Ne yazık ki o da bende yok.”

Yaşlarla buğulanmış gözlerini Ömer’e dikti. “Bu duygu sömürüsü değil ya da bana acıman için anlatmıyorum. Sadece gerçekleri istediğin için! Param yok! Kalacak yerim yok! Bir işim yok! Kimsem yok! Sana ve herkese bunun için yalan söyledim.” Gözünden düşen damlalar sanki Ömer’in boğazına oturan yumrunun üzerine dizi-liyordu. Yumrunun yok olması için yutkunmayı denedi. Olmadı.

“Ama yemin ederim...” Genç kız burnunu sildi. “Yemin ederim, bilmiyordum. Masrafların hastane tarafından

karşılandığını düşünmüştüm. İnan senin cebinden çıktığını bilseydim daha önce iyi olduğumu söyler ve seni bu külfetten kurtarırdım. Sana bugün her şeyi anlatmaya karar vermiştim.” Kızın heyecanla kurduğu cümleleri yakalamakta güçlük çekmişti. Fakat daha sonra ne söyleyip durduğunu anlamıştı. Neredeyse biraz önce genç kızın dudaklarından çıkan kadar kötü bir küfür savururken ayağa fırladı.

“Sen neden bahsediyorsun, Allah aşkına?”

Genç kız, onun dişlerinin arasından konuştuğunu ve çok öfkeli olduğunu fark edince birden kalbi gümbürdemeye başladı. “Ben... Ben... Masraflarımı senin karşıladığını öğrendim. Yani bana kızmakta çok-”

Ömer iki adım atıp elini kaldırdı. “Sus, lütfen! Ben, sana bunun için mi kızdım sanıyorsun?” Başını sinirle iki yana salladı. “Bana bu bilgiyi nereden edindiğini söyler misin?”

“Önemi yok!”

“Lütfen!”

“Tanımıyorum ki! Hem uyuyor numarası yapıyordum.”

Ömer kurnazlığı üzerine neşesizce güldü. Daha önce de onun hakkında çok konuşulmuştu. Hâlâ da konuşuluyordu. Yaptığı yapmadığı her şey çalışanların, kimi zaman hastaların bile dilinde sakız oluyordu. Bu duruma alışmıştı. Ancak bu, bambaşka bir şeydi. Yatağın kenarına ilişip oturdu.

“Başka şeyler de öğrendin mi bari?” Uzanıp kızın yüzünü gölgeleyen saçlarını geriye attı. Hareketinin, Gazel’in soluğunu nasıl kestiğinin farkına varmadı.

“Evet.” Gazel’in yüzüne kan hücum etti. Dudakları gizemli bir gülüşle kıvrıldı.

Ömer, “Ne peki?” diye sorsa da kahretsin ki biliyordu.

“Çok çapkın olduğunu öğrendim. Gerçi bunu önceden de öğrenmiştim.”

Kızın bir anda neşelenen gözlerinin içine baktığında

bilgilerin onu biraz olsun gülümsettiğine içten içe memnun oldu. Onu eğlendiren kendi kötü şöhreti olsa bile önemi yoktu. Eğer, gözleri böyle ısıltılar saçarak gülümsemeye devam edecekse, birilerini bulup özellikle konuşturabilirdi.

“Hımm. Galiba yeni bir şey de var?”

Kızın dudaklarından süzülen yumuşak gülüşün ahengine kapılarak kendi dudakları da kıvrıldı. “Bir de dövmen varmış?”

“Ah!” Genç adam gözlerini kime devirdiğinden emin değildi.

“Çok ilgi çeken bir şey ama nerede ve nasıl bir şey olduğunu öğrenemedim!” Dudakları sinirle büzüldü. “Uyuyor numarası yapıyordum. Biliyorsun. Konuşmadığım için soramadım da!” Sözleri üzerine Ömer bir kahkaha patlattı. Neredeyse uzanıp ona sarılacakken kendisini hemen topladı.

Gazel merakla, “Nerede?” diye sordu.

Ömer ilk defa kendisini faka basmış gibi hissetti. Boğazını temizledi. Öksürdü. “Ne nerede?” diye sordu ge-
çiştirmeye çalışarak.

“Dövmen. Görebilir miyim?”

Öksürüğü kriz halini aldı. Elini yumruk yaptı, dudaklarının üzerine götürdü. Aynı anda ayağa fırladı. Gazel’in suyunu bir dikişte bitirdi. Kendisine şaşkınca bakan kıza aceleyle, “Sana yenisini getiririm,” dedi. Bir yandan da konuyu değiştirmek için çaresizce bir yol arıyordu. Aklına ilk gelen şeyi sordu. “Alışverişini kim yapıyor?”

“Hasta bakıcılardan Saliha... Sanırım birinin talimatı üzerine!”

Ömer, sözlerindeki imayı görmezden geldi. Genç kız dövme konusunu unutmuş görünüyordu. Bu da ona bir şeyler düşünmek için biraz zaman vermişti.

Onu ertesi gün taburcu etmesi gerekiyordu. Fakat gi-decek yerinin olmaması büyük bir sorundu. Sorması gere-

ken daha çok şey vardı. Yine de onları kısa süre için rafa kaldırmıştı. Önceliklerinin sıralaması değişmişti. Ona kalacak bir yer bulması gerekiyordu. Ayrıca iş de ayarlanması gerekiyordu. Dalgınlıkla ellerini ceplerine sokmuş, odanın içinde bir ileri bir geri yürüyordu. Arada gözlüklerinin üzerinden tavana bakıyor, kızın kendisini merakla izlediğini fark etmiyordu.

“Neden yapıyorsun?”

Ömer, sorudaki kırılgan tonu fark etmişti, ama sorunun ne olduğunu anlayamamıştı. Gezinmeyi bırakıp kıza döndü. “Neyi, neden yapıyorum? Yürümeyi mi?”

“Hayır. Beni tanıımıyorsun bile! Neden benimle ilgileniyorsun? Buna mecburiyetin yok ki!”

“Kesinlikle yok.”

“O zaman, neden?”

Genç adam tekrar yatağın kenarına oturdu. Üzeri iğ-nelenmekten zedelenmiş elini kendi elleri arasına aldı. “Çünkü ben insanım. Sen de insanlık görevlerimden birisin. Seninle ilgilenecek kimse yokken öylece bırakmam.” Kızın yüzü acıyla buruşunca telaşlanıp avucundaki elini hafifçe sıktı. Yumuşak bir tonla, “Lütfen, seni üzmem için söylemedim,” dedi. “Sadece... Gerçekçiyim!” Genç kız kafasını sallayıp başka tarafa çevirdiğinde konudan uzaklaşmaya karar verdi. “Gerçekler demişken...” Daha sözlerini devam ettirmeden Gazel’in küçük eli avuçları arasından sıyrıldı. “Bu, bizi yine sana getiriyor.”

“Her şeyi anlattım ya!”

“Tüm her şeyi mi?”

“Evet.”

Gazel umarsızca omuz silktiğinde kızmak yerine güldü Ömer. “Dua et burnun uzamıyor, yoksa seninki aya çıkmıştı.”

Genç kız bir an için utanmış göründü. Tedirgin bir tonla, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Düştün mü?”

“Evet.”

Ömer cevabındaki aceleciliğe gözlerini devirdi. “Sen gerçekten uslanmaz bir yalancısın.”

Kızın gerçekleri söylemeyeceğinden artık emin olmuştu. Ona ve tüm anlattıklarına inanmak isterdi. Bir şeylerin eksik kaldığı o kadar açıktı ki görmezden gelmek gücü. Özellikle o geceyle ilgili bir şeyler en önemli parçalarmış gibi geliyordu. Bu kadar uğraştığı bir davayı yarıda bırakacak değildi. Başka bir yol denemeye karar verdi. Eğer tuzığa düşürürse belki gerçeği söylerdi. Zaten aklında o geceye ait çözümleyemediği görüntüler vardı.

“O gece, çatıdakileri gördüm.” Belirsiz, birçok yöne çekilebilen bir cümleydi. Fakat kızın verdiği tepkiden cümleyi kendi tarafına çektiğini anladı. Gazel’in önce gözleri büyüdü, ardından yutkundu. Kollarını göğsünde kavuşturup, huzursuzca ayaklarını kıpırdattı. Bu gibi tepkilerin birçoğuna alışmıştı. İnsanların hareketlerinden beden dilini biraz olsun çözümlemeyi başarabiliyordu. Bu da onun yıllarca, her gün çeşitli insanlarla iç içe olmasından ileri gelen bir şeydi. Gazel kesinlikle bir şeyler saklıyordu. Önemli bir şeyler!

“Be... Ben.” Genç kız telaşla kekeledi.

“Evet?”

“Ben... Sana anlatacağım ama bana biraz zaman ver. Kendimi toparlar toparlamaz!”

“Polise ifade vermen gerekiyor.”

“Biliyorum. Senden bunun için zaman istiyorum. Evet, benim için pek çok şey yaptın ama bunu istemek zorundayım!”

“Yapamam.” Ömer, isteğini geri çevirmekte o kadar zorlanıyordu ki sözcükler dudaklarından güçlkle çıkmıştı.

“Lütfen.”

Genç kızın çaresizlikle dolup taşan gözlerine baktı. Prensiplerinden ödün vermeyen bir adamı bile sarsacak,

yalvarış dolu ifadesine baktı. Kalbinde bir nokta sızlarken kararını verdi.

İşaret parmağı uyarı vererek havaya kalktı. "Sadece kısa bir süre için!" dedi. Gazel bir an ona sarılacakmış gibi görüldüğünde, kendi istekliliğine şaşırdı. "Sadece kısa bir süre için polislere, herkese hafızanın henüz yerine gelmediğini söyleyeceğiz."

"Teşekkür ederim."

"Sana kalacak bir yer bulmamız lazım. Tabi daha sonra çalışabileceğin bir iş de bulmalıyız." Kızı şöyle bir süzdü. "Yeni giysilere de ihtiyacın olacak."

Sözlerinin onu utandırdığını fark etmeden devam ediyordu ki Gazel araya girdi. "Sanırım bir şeyler yapabilirim. Buna gerek yok! Seninle konuşmayı planladığım için bunun üzerinde de düşünüyordum."

Ömer kararlılığını anlayabilmesi için hafif sert bir tınıyla, "İkimizde en azından şu an için neyi yapıp neyi yapamayacağını biliyoruz," dedi. Kaşlarını çatarak bir süre düşündü. "Seninle ev arkadaşı olmayı isteyecek arkadaşlarım var. İş konusunda da sakın endişe etme! Rahat edebileceğin bir yer mutlaka ayarlarız."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Teşekkür edebilirsin."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim ama bu, bana yapacağın ilk ve son teşekkür olsun!" Ömer'in gülümsemesi ıslıl ıslıldı. "Fakat seni yarın taburcu etmem gerekiyor. Bu odada kalmayı hak eden ve daha fazla ihtiyacı olan insanlar var."

Ömer, kızın yüzünden geçen farklı ifadeleri yakalamakta zorlanmıştı. Suçluluk, hüznün, karamsarlık... "Bir şeyler bulabileceğimden eminim!" Gazel, gerçekten onu bırakacağını düşünmüş müydü? Söylediklerinden sonra? Kıza imalı bir bakış fırlattı.

Gazel, gururundan kalanları toplamaya çabalayarak, "Bulabilirim!" diye directti. Genç adam derin bir iç çekti.

Hayatla mücadelesine o kadar erken bir yaşıta başlamıştı ki belki de gerçekten bir yolunu bulabilirdi. Yalana baş vurarak da olsa o ana kadar gelmeyi başaran da o değil miydi?

Anlayışla, "Belki," dedi. "Ama... Şu an için seni bırakmam. Sana yarın için kıyafet bakarız. Kalacak daha iyi bir yer bulana kadar da bende kalırsın. Evde benden başka kimse yok. Hey! Bakma öyle, sapık değilim. İrzına geçmeyi planlamıyorum."

"Öyle düşünmemiştim."

"Yüz ifaden tam da öyle düşündüğünü gösteriyor! Neyse... Dedğim gibi tek kalıyorum ve başka kimse yok. Zaten evi otel gibi kullanıyorum. Genelde yatmaya bile gidemiyorum. Gördüğün üzere hep buradayım." Kızın yüzünde oluşan afallamış ifadeden garip bir haz duydu. Ağzını açtığında da elini havaya kaldırdı. "Biliyorum, teşekkür ediyorsun." Gazel yine şaşkınca başını salladı. Hâlâ şokta gibi görünüyordu. "Ancak şu andan itibaren..." Kolunu kaldırıp saatine baktı. "Evet. Şu andan itibaren sana teşekkür etmeyi yasaklıyorum."

"Teşekkür ederim."

"Ceza uygulaması da yaparım ona göre!"

"Peki."

"Hangi beden giydiğini söyle bakalım?"

Gazel, şaşkın şaşkın baktı. "Neden?" Bu kız söylediklerini dinlemiyor muydu?

"Yarın sana giysi getirmem gerekiyor." İtiraz edeceğini fark ettiğinde elini kaldırdı. "Lütfen, baştan başlamayalım. ama ben çıplak dolaşırım diyorsan benim için bir mahsuru yok. Havalarda fena halde sıcak!" Onun kızarmış yüzünü görmezden gelerek kayıtsız bir tonla konuşmaya devam etti. "Üzerindeki kıyafeti yarın teslim etmek zorundayız, onun altında veya dolabında bir şey olmadığını da biliyoruz."

"Haklısın." Sonunda kabullenmiş bir halde başını eğdi. "Otuz sekiz beden."

Onu şöyle bir süzüp otuz sekiz bedenden daha ufak olduğuna karar verdi. Canını sıkmak istemese de aklına takılan en önemli soruyu sormak zorundaydı. "Tek bir şey soracağım!" ciddiyeti sesinin her tınısına yayılmıştı.

Gazel de ağır bir soru geldiğinin farkına varmışçasına duruşunu dikleştirdi. "Nedir?" Sesi fısıltıdan öteye çıkmamıştı.

"İntihar mı ettin?"

Karar vermeye çalışıyormuş gibi uzun bir süre gözlerinin içine baktı. Ömer siyah, titrek yıldızların bulunduğu bu gözlerin acıyla kararmayı değil, mutlulukla ışıldamayı hak ettiğini düşündü. Genç kız yavaşça başını salladığında aklındaki diğer tüm sorular uçup gitti. Bir an ona sarılmak, göğsüne bastırmak ve her şeyin bittiğini söylemek istedi. Artık her şeyin iyi olacağını kendisinin yanında olduğunu söylemek istedi. Gazel'de kalbini kıracak bir şey vardı. Ne olduğunu bilmiyorsa da varlığını hissediyordu. Düşündüklerinin hiçbirini söylemedi. Ona sarılmadı, destek de vermedi.

Sadece, boğuk bir sesle, "Yarın görüşürüz." dedi. Kapıya doğru ilerlerken duraksadı. "Hazırlıklı ol! Yarın taburcu oluyorsun, Pinokyo."

Ömer kalbini ağırlaştıran duygularla çıkmadan önce arkasına baksaydı eğer, belki de o kadar derin bir duygu yoğunluğu içerisinde sıkışıp kalmayacaktı. Arkasında gözleri mutlulukla ışıldayan, yüzündeki gülümsemeyi bastıramayan, heyecanlı ve çaresizliğini bir anda gidermiş olmanın rahatlığını yaşayan bir kız bırakmıştı.

Bölüm 4

Genç adam araba konsolundaki telefonuna uzanıp bir numara tuşladı, ardından hoparlöre basıp sesi dışarıya verirken garajından dışarı çıkmak için hareket etti. Telefon ikinci çalışta açtı.

“Buyur, evladım.”

Ömer’in yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. Gözü konsoldaki saate kaydı. Henüz sabahın sekiziydi. Zehra Abla’yı hangi saatte ararsa arasın aynı sevecen tonla karşılık görürdü.

“Sabahın bu saatinde rahatsız ettiğim için üzgünüm.” Dudaklarını yaladı. “Bugün başka bir işin var mı?”

Karşı taraftan kısa süre ses gelmedi. “Birkaç fatura yatıracaktım...”

“Peki, bugün bana ayıracak vaktin olur mu?” Cevabı beklerken kısa bir an, ana caddeye varan kestirme yola girip girmeyeceğini düşündü. Kararını çabucak verip direksiyonu sola kırdı.

Uzun sayılabilecek bir aradan sonra nihayet bir cevap aldı. “Yarım gün gelebilirim.”

Ömer, bu defa genişçe gülümsedi. Kadının azarlar gibi çıkan ses tonundan neler düşündüğünü tahmin edebiliyordu. “Teşekkür ederim. Biliyorum yeni geldin ama ev biraz dağınık ve...” Susup bir süre düşündü. “Aslında tüm gün gelsen? Yemek yapılması da gerekiyor.”

Kadın şaşkınca, "Ne yemeği?" diye sordu. İlk defa böyle bir ricada bulunduğu göz önüne alınırsa şaşırmakta haklıydı. Sonuçta yemek yaptığı her seferde gerek olmadığı söyleyip duran da kendisiydi.

Alayla, "Hani karnımızı doyurmak için yeriz ya!" dedi. Kadının homurdandığını duyduğunda kıkırdadı.

"Büyüklerini alaya almaman gerektiğini öğretemedim gitti."

"Bugün misafirim gelecek. Bir-iki günlük yemek yaparsan çok makbule geçer."

Yine kısa bir duraklama anı yaşandı. "Tamam. Gelirim."

"Sen dünyanın en iyi, en güzel, en tatlı kadınısın!"

"Zevzek. Allah'tan yaşım geçkin." Kadın, genç kız gibi kıkırdayınca Ömer' in yüzüne de geniş bir gülümseme yayıldı. "Sana benimle evlen diyorum ama dinlemiyorsun ki!" Karşıdan gelen kıkırdama neşeli bir kahkahaya dönüştü. "Girişteki telefonluğun üzerine bir zarf bıraktım. Alışveriş yapman gerekiyorsa oradan alabilirsin. Senin paran da içinde."

"Tamam. Ancak öğlene doğru gidebilirim."

Ömer minnet dolu bir tonla, "Teşekkürler." dedi.

"Akşama görüşürüz."

Telefonu kapatıp güneş gözlüklerini yakasından çıkarıp taktı. Henüz sabah olmasına karşın sıcak hava kendisini belli ediyordu. Mevsim sonbahardı, ancak yazın o bunaltıcı etkisi hâlâ devam ediyordu. Yüzünü buruşturarak bugünün de en az diğer günler kadar bunaltıcı olacağını düşündü. Öğleden öncesini, Gazel'e kıyafet ve kişisel temizlik malzemelerini almak için alışveriş yaparak geçirecekti.

Anayolda istemsizce yüzünü buruşturdu. İstanbul'u ne kadar severse sevsin bu trafik onu -ve muhtemelen birçok

insanı- boğuyordu. Karınca sürüsü gibi görünen arabalar yine ancak bir karınca sürüsünün hareket edebileceği bir hızla ilerliyordu. Gitmek istediği alışveriş merkezine ancak bu yoldan gidiliyordu. Çoğu insan yaz mevsiminin son zamanlarından yararlanıp tatile çıkmışken, sabahın bu erken saatindeyken bile sıkışık olan trafiğin içine dalmak zorundaydı.

İki hafta sonra okulların açılmasıyla birlikte, kendisi de çoğu zaman toplu taşımayı kullanacaktı. En katlanmadığı şeylerden biri, boşa geçen zamandı. Her an çalınan komalar, işine veya gideceği herhangi bir yere trafik yüzünden geç kalan insanların öfkelerini yine birbirlerinden çıkarmak için çığırkan gibi bağırıp durmaları... Onun için kâbusun adı; İstanbul trafiğiydi.

Başını iki yana sallayarak daha iki haftası olduğunu düşündü. Genellikle dinlediği yabancı müzik yayını yapan bir radyo istasyonunu açtı. Çalan şarkının melodilerine, parmaklarıyla direksiyona hafifçe vurarak eşlik etti

Yirmi dakikada kolaylıkla varabileceği alışveriş merkezine kırk beş dakikada vardı. Belki de iyi olmuştu, çünkü mağazalar ancak açılmışlardı. Sakin otoparka arabayı park edip indikten hemen sonra telefonu çaldı.

Arabasının anahtarlarını cebine koyup telefonunu çıkardı ve arayan numaraya baktı. Yumuşak bir sesle, "Günaydın," dedi.

"Neredesin?" Deniz'in sesi hâlâ uykulu geliyordu. Onun bu uykulu hallerine birçok kez tanık olmuştu. Gözünde canlanınca dudaklarından yumuşak bir gülüş çıktı. "Neden güldüğünü biliyorum ve hiç hoş değil!" dedi. Sesi asabi geliyordu.

"Öğleden önce küçük bir işim olduğunu söylediğimi sanıyorum." Alışveriş merkezinin girişinden içeri girdi. Cebindeki bozuklukları ve anahtarlarını güvenliğin önün-

de bulunan plastik kaba koyup, x-ray cihazından geçti. Eşyalarını tekrar aldıktan hemen sonra gözleri kahvaltı yapabileceği bir kafe bulmak için çevrede dolaştı.

“Evet, ama o küçük işin ne olduğunu söylemedin!” Genç kadın esnedi.

“Çok meraklısın. Küçük bir iş işte!”

Sesinin gerginliği Deniz’in dikkatinden kaçmadı. “Tamam. Ama sonra söyleyeceksin.”

“Söz veriyorum! Sonra konuşalım mı? Böylece sen gerçekten uyanmış olursun ve ben de işlerimi halletmiş olurum.”

“Öpüyorum.” Sözlerinin ardından sesli bir öpücük yolladı.

“Görüşürüz.” Telefonu kapatıp tekrar cebine attı. Kahvaltı için gözüne kestirdiği bir kafeye oturdu. Bir fincan çay ve iki peynirli börekle yaptığı kahvaltının hemen ardından alışverişini yapmak için ikinci kata çıkan merdivenlere yöneldi.

Bir gece öncesinde sadece bir kaç parça kıyafet, ayakkabı ve temizlik malzemeleri almayı düşünmüştü. İç çamaşırı mağazasını gördüğünde dudaklarını bükerek onları unutmuş olduğunu fark etti. Hiç düşünmeden mağazanın kapısından içeri girdi. Sabahın bu saatinde bayan iç çamaşırı alması biraz garip olacaktı ama umursamadı.

Satış görevlisi yüzüne hemen her müşteriye takındığı ilgili bir gülümseme yerleştirip onu karşıladı. Ömer, genç kızı baştan aşağıya alıcı gözle süzdü. Bakışlarını uyku mahmuru gözlerinde sabitledi. Kızın göz bebeklerinin büyümesini izlerken yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Kız yutkundu.

Yumuşak bir sesle, “Günaydın,” dedi ve ona verdiği küçük hasardan haz aldı.

“Günaydın!” Genç kız durakladı, bir adım daha yaklaştı “Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Mesela, bayan reyonunuzu gösterebilirsiniz.”

Genç kız, şaşkınlıkla gelen kısa bir duraklama anı yaşadı. Ardından yanaklarına hücum eden kanı gizlemek için arkasını dönüp ilerledi. Aynı anda zımpara kâğıdından çıkan sese eş değer bir tonla, “Bu taraftan,” dedi.

Arkasından gelen adamın bir anda dizlerini titrettiğine inanamıyordu. Yeşil gözlerini kendisine dikene kadar her şey normaldi. Hatta sabahın köründe müşteri beklemediği için arka bölümde kendisine doldurduğu bir fincan çayın soğuyacağını düşünüp, gelen müşteriye sinirlenmişti. En azından gözlerini görene kadar... Kahretsin ki adam, gösterdiği tepkiyi fark etmiş, üstüne üstlük bir de gülmüştü. Gülmüştü! Derin bir nefes alıp bayan iç çamaşırlarının bulunduğu standın önünde durdu. Bu kısa zamanı sakinleşmek için kullanmıştı. İyi de olmuştu. Arkasını döndü ve rahat, kendinden emin bir tavırla adamın yüzüne baktı. Adam gülümser bir yüzle, gözlerini dikmiş bakıyordu. Aynı anda iç sesi çılgın gibi bağırmaya başladı. *‘Çok yakışıklı, çok yakışıklı, çok yakışıklı’* O da iç sesine bağırdı. *‘Kapa çeneni’*

Profesyonel olmayan, utangaç bir gülümseme yolladı. “Nasıl bir şey bakmıştınız?” diye sordu. Dili sürçmeden konuşabildiği için kendisini tebrik etti. Adam ona delici gözlerle bakıyor -ve muhtemelen bunu kendisinden etkilediğini anladığı için yapıyordu- sanki bundan zevk alıyor gibi görünüyordu.

“Bir sutyen,” dedi. Dudağında çapkın bir gülümsemeyle göğüslerine baktı. “Ve bir külot.” Ve kalçalarına baktı. Kız, o anda kafasına bir şey fırlatıp, onu şikâyet etmekle baktığı yerleri çaresizce örtmeye çalışmak arasında kalmıştı. Hemen önünde duran cam raflara yöneldi.

“Takım olabilir.”

Genç kız yutkunarak, “Tabii. Elbette,” dedi. Üzerine

daha iyi bir şeyler geçirmediği için içten içe hayıflandı. Sanki yıllardır yaptığı bu işte ilk günüymüş gibi!

“Beden numarasını öğrenebilir miyim?” Tekrar ona bakma gafletinde bulundu.

Genç adam, kızın göğüslerine bakıp başını kaldırdı. “Seninkilerden biraz daha küçük!”

Kız, gözlerini irice açarak adama baktı. O kadar rahat ve kaygısız duruyordu ki, onu şikâyet etmeyi ya da terbiyesizliğiyle ilgili sert bir şeyler söylemeyi aklının ucundan bile geçirmedi. Elleri biraz dolanarak, yanmış bir yüzle cam raflarda bulunan takımlara yöneldi. Renk renk, kendi bedeninden bir numara küçük olan birkaç takım çıkardı. Başını kaldırmadan, “Renk tercihiniz var mı?” diye sordu.

“Siyah, beyaz ve...”

Adamın garip bir sesle durakladığını fark ettiğinde başını kaldırdı. Endişe ettiği gibi kendisine bakmıyor, camın üzerinde bulunan, daha rahat görebilmesi için paketlerinden çıkardığı çamaşırlara bakıyordu. Sanki burada değilmiş gibi dalgın bir hali vardı. Uzun bir kaç saniyeden sonra adam hafifçe başını silkeledi. Genç kız bir an kafası karışık görüldüğünü düşündü, fakat adam kendisini çabuk toparladı. Biraz önce yarım bıraktığı sözlerine. “Su yeşili,” diye ekledi.

“Tercih ettiğiniz bir model var mı?” Adam başını iki yana salladı. Ama dantelli çamaşırları bir kenara ayırdığında, “Daha sade bir şeyler, lütfen,” dedi.

“Tabi.” Biraz önce kenara ayırdıklarını yeni çıkardıkları daha sade modellerle değiştirdi. Tam su yeşili renginde olan, aşırı derecede kadınsı olanı da tekrar paketine yerleştirip kaldırarakken, adam kesin bir dille. “Onu alıyorum!” dedi.

Kız başını onaylarcasına salladı. Ayırdığı çamaşırları

kasaya götürüp bıraktı. Hızla geri döndü. “Başka bir arzunuz?”

“Pamuklu ve saten birer gecelik... Ayrıca aynı kumaşlardan iki pijama takımı.”

“Tercih-”

“Sizin zevkinize bırakıyorum. Otuz altı beden.”

Kız beyaz, siyah renklerden oluşan iki gecelik ve iki pijama takımını da kasaya götürüp bıraktığında su yeşili bir şort takımın da kasadaki diğer parçaların üzerine konduğunu fark etti. Hemen kasanın önünde duran adama baktı. “Başka bir arzunuz?” Sesinin titrememesine memnun oldu.

“Hayır. Teşekkür ederim.”

Çabucak alınanları hesaplayıp fiyatını kendisini dikkatle izleyen adama bildirdi. Genç adam kredi kartını cüzdandan çıkarırken onu çabucak süzdü. Ortalamanın üzerinde bir boyu vardı. Muhtemelen bir doksana yakındı. Dirseklerine kadar kıvrılmış, beyaz gömleğin ardında sıkı bir bedenin yattığını kolaylıkla söyleyebilirdi. Saçlarını rüzgâr karıştırmış gibi dağınık bir havası vardı. Spot ışıklarının altında açık kumral saçları altın gibi parlıyordu. Başını cüzdanına eğmiş olan adamın kirpikleri saçlarından bir ton daha koyuydu, gölgeleri yanağına düşmüştü. Karakteristik çenesine baktı. Sonra yukarıya doğru çıkıp, her an gülümsemeye hazır ve çok şey vaat eden dudakları inceledi. O dudakların kıpırdandığının farkında değildi.

“Ücreti almayı düşünüyor musunuz?” Hâlâ bakıyor olduğu dudaklar bir kez daha kıpırdandı. Muzip bir gülümsemeyeyle yukarı doğru kıvrılarak ardına saklanan beyaz dişleri meydana çıktı. Onun kendisiyle konuştuğunu fark etti. Beceriksizce, bariz bir şekilde kırmızıdan mora dönen yüzünü adamdan saklama çabasına girerek kartı elinden kaptı.

Utançtan yanarak, "E... Evet. Tabi," dedi.

Ömer, mağazadan dışarı çıktı. "Pisliksin!" dedi kendi kendine, ama yüz ifadesi bundan çok da huzursuz olmadığını gösteriyordu. Başını iki yana sallayarak ve daha iyi bir adam olması gerektiğini düşünerek ilerledi.

Gözleri mağaza vitrinlerini tarıyordu. Günlük giyim için bir kaç parça kıyafet alması gerekiyordu. En azından Gazel'i bir süreliğine idare ederdi. Aslında içinde mantıksız bir heyecan vardı. Evine ilk defa bayan misafir gelmiyordu. Yine de kendisi için ayrı bir anlam ifade ediyordu. Ne ifade ettiğini tam olarak bilemese de. Muhtemelen onun yaşamla savaşına birebir tanık olduğu, bunun için en az onun kadar mücadele verdiği için olabilirdi. Ya da gecenin bir yarısında arabasının tavanına düşmüş olduğu için de olabilirdi. Sonuçta her zaman arabasının tavanına biri düşüyor değildi!

Bayan giyim mağazalarından birinden içeri girerken beyninde su yeşili renginin, beyaz bir tenin ve siyah saçların baskın olduğu birkaç fotoğraf belirdi. Bunu ve mağazada yaşadığı o garip anı, bir daha yüzeye çıkarmamak üzere çabucak beyninin arkalarına itti.

Farklı renklerde üç tane kot, dört adet tişört. baharlık kazaklar, genç kızların giyebileceğini düşündüğü türden yazlık bir kaç elbise -sonbahar olması önemli değildi elbiseler Gazel'in üzerinde muhteşem duracaktı- diş fırçası, saç fırçası, parfüm -aradığı kokuyu bulmak için yarım saat harcamıştı- terlik ve almayı düşünmediği ama aldığı daha birçok giysiyle elleri kolları dolu olarak alışveriş merkezinin çıkışına doğru ilerledi. Alışveriş yapmayı seven bir adam değildi. Ancak Gazel'in tüm bu aldıklarına ihtiyacı vardı. Ayrıca aldıklarını seveceğini düşünerek mutlu olmuştu.

Tam çıkışa varmak üzereydi ki bir vitrinde gördüğü el-

bise adimlarını durdurdu. Büstiyer kısmı siyah kadifeden oluşan elbisenin göğüs kısmının hemen altında, abartılı olmayan gümüş renkli dantel işlemeler süslenmiş bir bölüm vardı. Bu bölümünden aşağıya, gülkurusu rengi şifonla bollaşarak inen elbise diz hizasından fazlasıyla yukarıdaydı. Fakat göz alıcı duruyordu. Karar vermek için oyalanmadan hızla mağazanın içine girdi. Fazlasıyla tuzlu olan elbiseyi hiç düşünmeden alıp sonunda alışverişine son verdi.

“Nerede kaldın? Neredeyse akşam oldu.”

Deniz, mavi gözlerini dikkatle üzerine dikmişti. Hafif kısılmış gözlerde belirgin bir şüphe vardı. Gözleri, arada bir Ömer’in masanın üzerine bıraktığı, üzerinde çeşitli markaların yazılı olduğu alışveriş poşetlerine kayıyordu.

“İşim biraz uzadı.” Genç adam kayıtsızca omuz silkip derin bir nefes aldı. Yorgunluğunu ancak fark ederek masasının ardında bulunan sandalyeye oturup, rahatça arkasına yaslandı. “Ayrıca bugün izin kullandım!”

“İzin mi?” Genç kadın şaşkın bakışlarla karşısındaki sandalyeye yerleşti. Ömer izin kullanmazdı!

“Aynen.”

“Ne için?”

“Gazel’i bugün taburcu ediyorum. Ona günlük birkaç kıyafet aldım.”

Ömer’in kayıtsız sesi, kadının sinirlerini bir anda zıplattı. Düz bir çizgi halinde gerilmiş dudaklarının ardında dişlerini sıktı. Genç adam bir şişe suyu kafasına dikerken gözlerini kırıştırarak elini amaçsızca havaya kaldırdı.

Neredeyse ciyaklayarak. “Bir dakika! Bir dakika!” dedi. Savaşa hazırlanır gibi duruşunu dikleştirirken dudaklarını yaladı. “Sen şimdi o kız için alışveriş yaptığını mı söylüyorsun?”

“Evet. Anlamadığım bunun seni niye dehşete düşürdüğü?”

Ömer'in ikaz eden ses tonuna rağmen geri adım atmaya niyeti yoktu. Kendine hâkim olamayarak, "Dehşete düşmedim!" diye bağırdı.

"Birincisi; sesini bu kadar yükseltme! İkincisi; tamamen dehşete düşmüştün, tatlım. Yoksa gözlerini karşında insan katlediyorlarmış gibi açmazdın."

Deniz, karşısında duran adamın öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştığını görebiliyordu. Bilmediği, artık kendisi de en az onun kadar öfkeliydi. Ömer, birçok hastaya yardımında bulunurdu. Allah bilir Deniz, bunun ancak ve ancak çeyreğinden haberdardı. Fakat yardımları bir yere kadar olur, kendi sınırını aşmazdı. Kadınca bir hisle -henüz ne olduğunu tam olarak anlayamasa da- kızın üzerine böyle düşmesi hoşuna gitmiyordu.

"Ona yeterince iyi davrandın ama artık buna bir dur demen gerekmiyor mu? Kızın ne olduğu belli değil. Tam bir muamma!"

Genç kadın oturduğu yer ona yetmiyormuş gibi ayağa kalktı. Sinirle, elini kolunu sallayarak hem odanın içinde dolanmaya başladı hem de öfkeyle konuşmasına devam etti. "Hırsız bile olabilir ki açıkçası onun doğru düzgün bir terbiyeye sahip olduğundan bile şüpheliyim. Sen ona koca bir servet yatırdın. Bak sana söylüyorum, zank gibi yapışacak! Bu kadar yüz verme sonra kurtulamayacaksın. Yalancının teki olduğunu, ben de en az senin kadar iyi biliyorum. Ve sen boş bir amaç uğruna paranı sokağa atıyorsun." Öfkeyle kollarını göğsünde kavuşturup Ömer'e baktı. Yüz ifadesinden bir şey anlamak mümkün değildi. Ona katılıyor muydu yoksa öfkelenmiş miydi?

Sonunda adam güçlü bir kahkaha attı. Uzunca bir süre bu keyifli kahkahayı duymak zorunda kaldı. "Allah aşkına, benim ekonomik durumumdan sana ne?" diye sordu. Ömer, hâlâ gülüyor gibi görünse de genç kadın bir anlık

öfkeye kapılıp taktik hatası yaptığını gözlerindeki çılgın parıltıdan anladı. O, öfkeden kuduruyordu. Genç kadın yutkunmak zorunda kaldı.

Deniz, kendisini sakin olmaya zorladı. Yüz ifadesini sabit tutarak tekrar karşısına oturdu. “Sevgilimin iyiliğini düşünüyorum. Eğer bu suçsa; kabul ediyorum.”

Ömer’in çenesi bir tarafa kaydı -muhtemelen yanağını kemiriyordu- ona doğru eğilip gözlüklerinin üstünden baktı. Kısık sesle, “O hâlde sevgilim, sana büyük sürprizi şimdi söyleyebilirim. Bugün, Gazel’i taburcu ediyorum. Benim evimde de uzun bir süre misafir etmeyi planlıyorum.”

Genç kadın inanamayarak başını iki yana salladı. Gözleri irice açılırken dişlerinin arasından, “Bunu yapamazsın!” dedi.

Ömer tek kaşı havada, başını yana eğmiş keyifle bakıyor ve meydan okuyordu.

Deniz, “Buna inanamıyorum!” dedi.

“Birlikte çıkarken bizi odanın penceresinden izleyebilirsiniz. Sana el sallarsınız, sevgilim.” Yüzüne halinden memnun, muhteşem bir gülümseme yayıldı.

Deniz küçümseyen bir tınıyla, “İnsanları benden daha iyi tanıdığını sanıyordum,” dedi. Aynı anda bedeni sinirden titreyerek ayağa kalktı. “Bir gün ne demek istediğimi acı bir şekilde anlayacaksınız, ama umuyorum ki haklı çıkmam.” Arkasını dönüp sert adımlarla odayı terk etti.

Ömer arkasından keyifsiz bir tonla, “Ve rüzgâr gibi geçti,” diye mırıldandı. “Neden her şeyi dramatikleştirmek için elinden geleni yapmak zorunda?” Masanın üzerine bıraktığı poşetleri alıp odasından çıktı.

Gazel bir ucundan diğetine odayı arşınlamayı bırakması gerektiğini biliyordu. Eğer kendine söz geçirip, heyecanını bastırabilseydi bu oldukça kolay olurdu. Derin nefesler alıyor, sanki her nefes boğazında bir yerde depolanıp bir yumru oluşturuyor ve ciğerlerine yeterli hava gönderemiyordu.

Sabahın erken saatinde uyandırılmış, o andan sonra sürekli yatıp durduğu yatak çok itici gelmeye başlamıştı. Elbette heyecanlanması normaldi. Artık numara yapmak veya yalan söylemek zorunda değildi -gizlemek yalan söylemek anlamına gelmiyordu ne de olsa! En önemlisi kalacak bir yeri olacaktı. Buna gerçekten inanamıyordu! Ömer, ona iş bulacağını da söylemişti. Ev arkadaşı da bulacağını söylemişti. Bunun için çok fazla heyecanlandığı söylenemezdi.

Belki de kapısına uğramamaya yemin etmiş olan şans denen şey onu da yoklamaya karar vermişti. Belki de kader onun da mutlu olmasına izin verecekti. Talihi dö-nüyordu, tepesine güvercin pislemişti, bilmem ne zaman kırdığı aynanın uğursuzluğu artık miadını doldurmuştu. Ya da bunun gibi bir sürü saçma sapan şey olmuş olabildi. Ama artık bir şeyler değişiyordu. Buna emindi! Ya da belki meleklerden biri Doktor Ömer kılığında gelmiş, hayatını güzelleştirmek için ant içmişti. Çünkü adam tam olarak bunu yapıyordu. Onun elinden tutuyor ve hayat, onun sıkı tutuşuyla birden karanlıklarla dolu bir yer olmaktan çıkıyordu. Genç kızın yüzüne hülyalı bir gülüm-seme yerleşti.

Kaderin onun karşısına çıkardığı insanlar hep ondan bir şeyler istemişti. Elbette bir şeyler de vermişlerdi. Fa-

kat hiçbir şey karşılıksız değildi. Bunu çok küçük yaşta öğrenmişti. İnsanların gözleri sadece bakmak istediklerini görürdü. Kendileri çaresiz olduklarında -herhalde kendilerini mucizevi, doğaüstü güçleri olan varlıklar olarak görüyorlardı- asla ama asla yanlış bir şey yapmayacaklarını, kötü yola şöyle yan gözle bile bakmayacaklarını iddia edelerdi.

Yok arkadaş! O iş öyle değildi.

Gazel yaşamıştı, biliyordu. İyi bir şeyler yaparak ailesini geçindirmeye çalışmış, hastalıklarına derman olmaya çalışmış, becerememişti. Yetmemişti, yetememişti. Sonra o insanlar *vah vah* diyerek, acıyan gözlerle bakmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı. Aç mısınız, tok musunuz diye soran bile olmamıştı. Hiç kimse! Hiç kimse Ömer kadar ona sahip çıkmamıştı. Yine de sonuna kadar ona bile güvenemiyordu işte...

Kaşları aklına gelen korkunç bir düşünceyle çatıldı. Adımları sanki ayaklarına ağırlık bağlamışlar gibi olduğu yerde durdu. Ya onu bulurlarsa? Böyle bir ihtimal olabilir miydi? Sonuçta işi batırmış, dünya kadar para kaybettirmişti. Bir de üstüne üstlük eşek sudan gelinceye kadar dayak yemişti. Kendisini hastanede tutabilmek için öyle yoğun bir mücadeleye girmişti ki oyun oynamaya çalışıp, sürekli açık vermemek için uğraştıkça diğer şeyleri düşünmeye beyninde nohut tanesi kadar yer kalmamıştı. Hoş, Ömer'i oyununa da inandıramamıştı! Belki de beyni nohut tanesi kadardı çünkü bir insan bu kadar şanssız olamazdı. Ancak aptal olabilirdi.

Kendisini bu dünya üzerindeki aptallardan bayrağı elinde taşıyan olarak görüyordu. Nerede yanlış yapmıştı? Çantanın onda olduğunu, içinde değerli bir şeylerin olduğunu nereden biliyorlardı? İşin garibi kendisi bile o çantanın içinde ne olduğunu bilmiyordu. Yoksa sadece bir

tesadüf müydü? Belki de kaptı-kaçtı olayından başka bir şey değildi. Düşüncelerinin içinde öylesine boğulmuştu ki ne kapının açıldığını, ne de Ömer'in içeriye girip uzun dakikalardır onu izlediğini fark etmişti.

Ömer, kapıdan içeri girdiği anda *Selam*, demişti. Belli ki kendisini duyabilmesi için önce kızı sarsması gerekiyordu. Gözlerini sabit bir noktaya dikmiş, kaşlarını çatmış, omuzları kendisini korumak ister gibi aşağıya çöküp kamburunu çıkarmıştı. Kendisi de kaşlarını çatarak omzunu duvara dayayıp onu izlemeye başladı. Böylesine derin düşünceler içine girebilecek nasıl bir derdi olabilirdi ki? Dahası, nasıl bir dert gencecik yaştaki bu filizi intihar etmeye zorlardı? Çok soru vardı. Çok fazla! Onun anlatmaya niyetli olmadığını da farkındaydı. Aslında kendisine birçok kez uzak durması gerektiğini söylemişti. Onu evine götürmek zorunda değildi. Alternatif bir sürü seçeneği vardı. Kendi evine götürmek yapılabilecekler arasında en son sırada olabilirdi. Aslında Deniz'e, sadece bir kaç noktada hak veriyordu.

Fakat kızın gizemi kendisine öyle çekici geliyordu ki bundan kurtulamayacağını biliyordu. Bu nedenle kendisiyle çok fazla savaşa girmemişti. İnsanların hayatlarına burnunu sokan bir tip değildi. Ama... Gazel'in gizemine balıklama dalmak istiyordu. Meslek hayatı boyunca çeşitli insanlarla karşılaşmıştı. Ancak uyurken bile acı çekene de rastladığı söylenemezdi. Bu fiziksel bir acı değildi. Acı sanki maddeleşiyor, kızın yüz hatlarını kaplıyordu. Bu garipti. Gülümseyen yüzün üzerindeki o gözlerde yapışık kalmış olan hüznün Ömer'i derinden etkiliyordu. Derin bir nefes aldı. Meraklı dedikoducular gibi olmuştu. Yine de öğrenmek istiyordu. Öğrenirse belki de ona duyduğu bu ilgi azalabilirdi. Ya da azalmazdı!

Genç kız yine dalgınca volta atmaya başladı. Ömer

gölümseyip bir iki sessiz adım attı. O döndüğünde tam arkasında durdu. Gazel, hızla arkasını dönüp aynı anda adımını attığında bedenine çarpıp bir çığlık attı.

Ömer havaya kalkan bileklerini yakalayarak, “Şişş!” dedi. Yumuşak bir tutuşla kızı kendisine çekip dengede durmasını sağladı. Hafifçe gülerek, “Üzgünüm,” dedi. Kız korkmuş görünüyordu.

Gazel, başını iki yana salladı. “Geldiğini duymadım!”

“Tam beş dakikadır buradayım. Üzerinden tankla geçsem de fark edecek gibi görünmüyordun.”

Genç kız gözlerini kırıştırdı. “Dalmışım.”

Ömer sabit bakışlarını birkaç saniye yüzünde tuttu. “Ne düşünüyordun?” diye sordu. Nefesi kızın yüzünü yalayıp geçerek, etrafında şekillenen saçlarını hafifçe havalandırdı.

“Hiç!” Umursamazca omuz silkti. Bilekleri hâlâ parmakları arasında duruyor, ikisi de bunun farkında gibi görünmüyordu.

“Bayağı etkili bir hiç.”

Genç kız gözlerinin derinliğine bakarken, Ömer aniden kendisine gelip ellerini çekti. Alışveriş poşetlerini havaya kaldırdı. “Bunlar senin için.”

Genç kız gözleri parlayarak havaya kaldırdığı poşetlere baktı. “Bana mı?”

“Sana giyecek bir şeyler getireceğimi söylemiştim.” Ömer dalgınlığına hafifçe güldü.

Genç kız başını salladı. “Evet.” Elinden poşetleri alırken içinden dolup taşan memnuniyet yüzünü aydınlattı.

“Bugün çıkıyor muyum?”

Ömer, başını salladı. “Hem de giyindikten hemen sonra.”

Kızın yüzüne yayılan gülümsemeyi gördüğünde kendi dudaklarının da kıvrılmasına engel olamadı. Saf bir mutlulukla aydınlanmıştı yüzü ve altın rengi gözleri pırıltılarla dolmuştu.

Ömer, “Sen giyinene kadar ben dönerim,” dedi.

Genç kız yüzünde hâlâ aynı gülümsemeyle başını salladı. Kapıdan çıkmadan hemen önce ona seslendi.

Ömer’in eli kapının kolunda asılı kalırken arkasını döndü. “Evet?”

“Teşekkür ederim.”

Ömer’in dudakları muzip bir gülümsemeyle yukan doğru kıvrıldı. “Teşekkür etmek yok!”

“Her şey için.”

Kızın sesinde bir inatlaşma vardı. Dik başlılığına hafifçe gülerken odadan çıktı.

Başhekim Salih’le kısa, hayli ateşli bir görüşme yaptıktan sonra Gazel’in çıkış işlemlerini de tamamladı. Kızın yanına dönmek için sabırsız adımlarla ilerledi. Salih de tıpkı Deniz gibi genç kızı evine götürmesine olumlu bakmıyordu.

‘Deniz’in her söylediğine katılmıyorum ama bunun iyi bir fikir olduğunu da sanmıyorum.’ Deniz, onu Salih’e şikâyet etmişti! Hiddetle başını iki yana salladı. Nasıl olup da şikâyet ettiğinde onu durdurabileceğini sanabiliyordu. Kendisini hiç mi tanımamıştı? Ve nasıl oluyor da hayatına, kararlarına müdahale etme hakkını kendilerinde görebiliyorlardı.

Pekâlâ. Salih, Gazel’in rahatsızlığını göz önünde bulundurarak konuşmuştu. Onun *arsız, soysuz ve dur durak bilmeyen bir çapkın* -bunlar Salih’in sözleriydi- olduğu için tedirgin oluyordu. Etik olmadığını düşünüyor, hasta-doktor politikasına uygunsuz düştüğünden yakınıyordu. Kendisini uyarı vermek zorunda hissetmiş olabilirdi. Bir de kızın göz ardı edilemeyecek psikolojik durumu vardı. Salih yanlış bir şey yapıp kızı tamamen alt üst etmesinden çekiniyordu. Çocuk gibi azarlanmış, bir eline cetvel yemediği kalmıştı. Ömer’in dudaklarından hoşnut-

suz bir ses çıktı. Gülmek ve öfkelenmek arasında kalmıştı.

Tamam. Güzel kadınlara kur yapıyor olabilirdi. Fakat altı aydır Neşe dışında Deniz'den başka ilişki yaşadığı kimse olmamıştı. Neden kur yaptığı her dişiye atladığını sanıyorlardı? Üstelik Gazel'e sadece iyi niyetle yaklaşıyordu. Bunu kesin ve net bir şekilde belli ettiğini umuyordu. Edememişti demek ki. Ne demişler; Adı çıkmış dokuza, inmez sekize... Ömer'in adı bin beş yüzü geçmiş gibi görünüyordu.

Gazel'in odasının kapısında durup derin bir nefes aldı. Kapıyı çalmaya gerek duymadan içeri girdi. Başı yerden kalkıp gözlüklerinin üzerinden tam karşıya baktı. Gözlerini kırıştıtırıp donakaldı.

Kapının açılmasıyla birlikte hızla arkasını dönen kızın yüzünde güneş gibi sıcak bir gülümseme vardı. Dönüşünün hızı etkisiyle saçları omzunun üzerinden parıldayarak savruldu. Onun için seçtiği koyu renk, bacaklarını sıkıca saran daracık kotun üzerine, atlet tipi biri beyaz diğeri yeşil iki tişörtü üst üste giymişti. Dar tişörtler bedenini eldiven gibi sarmış, dolgun göğüsleri tişörtü germişti. Saçlarını fırçalamış, toplamaya gerek duymamıştı.

"Diş fırçası bile almışsın! Ama benim vardı." Genç kızın sesi tedirginliğini ele veriyordu. Nedenini tam olarak bilemese de onun vereceği tepkiyi çok önemsiyordu. Hastane formasından kurtulduğu için neredeyse *Haka* dansı yapacaktı. Belki orta parmağı o çirkin formaya ufaktan kalkmış da olabilirdi.

Ömer, iki kot pantolon, iki tişört getirmiş seçimi kendisine bırakmıştı. Baharlık bir ceket, bir çift de beyaz, spor ayakkabı almıştı. En çok onları sevmiş, zevkine hayran olmuştu.

Ömer'den beklediği tepki kesinlikle bu değildi. Önce

gözlüklerinin üzerinden derin, yeşil gözlerinde anlaşılmaz bir ifadeyle bakmıştı. Olduğu yerde bir süre durmuş, dudakları düz bir çizgi halini almıştı. Genç kız bir an onun şaşkın görüldüğünü düşündü. Sonrasında genç adam kayıtsız bir duruş takındı.

Düz bir sesle, “İyi,” dedi. “Üzerine oturmuş.” Genç kızın diğer sözlerini umursamamıştı. Hafifçe kaşları çatıldı. “Sen o pantolonun içinde rahat mısın? Biraz dar gibi,” diye sordu.

“Çok iyiyim.” Gazel’in tüm kanı yüzünde toplanmış gibi kızarmıştı. Neden bu derece ilgisiz... Aslında biraz hoşnutsuz görünüyordu. Belki de kıyafetleri kendisine yakıştırmamıştı.

Ömer, başını eğdi. Gülümseyerek, “Hazır mısın?” diye sordu. Genç kızın yüzünü pembe bir tona bulayan heyecanı onu memnun etmişti.

“Hiç olmadığım kadar!”

Ömer alışveriş poşetlerini bir eline alıp kapıyı açtı. Şakacı bir tavırla boşta kalan elini öne doğru uzattı. “O zaman önden buyurun.”

Gazel için odanın kapısından çıkışı sanki hayata ikinci adım gibiydi. Bu hayata yeniden başlayabilir miydi? Daha önce olduğundan daha farklı olabilir miydi? Eski-den olduğundan daha mutlu, daha huzurlu, daha tasasız... Olabilir miydi? Ayın sonunu karnına ağrılar girerek beklemeden... Belki!

En azından bu defa ince bir çizgi gibi olsa da ışığı karşısında görebiliyordu. Kendisine umutlanma izni veriyordu. Ve en azından korkularını bir sandığa kapatabiliyor, her an başına çöreklenen uğursuz bir bulut gibi hissetmiyordu. Asansöre doğru ilerlerken, yanında kendinden emin bir tavırla yürüyen adama baktı. Dudağının bir kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Pekâlâ, o ışığın adı Ömer de olabilirdi.

Tam iki dakika sonra genç kızın yüzündeki gülümseme ve aklındaki düşünceler farklı bir yöne kaymaya başlamıştı. Ömer karşılaştığı her kızdan cilveli bir selam, yanında eşantiyon olarak kulaklara kadar tırmanan bir gülücük alıyordu. Kızlara kur yapıyor, onları arkalarında erimiş peynir gibi bırakacak bakışlar atıyordu. Sonra da sanki bunları yapan kendisi değilmiş gibi kayıtsız bir tavır takınarak yoluna devam ediyordu. Gazel nedenini bilmesede tekme tokat girişmek istiyordu. Hangisine olduğundan emin değildi. Kızlara da olabiliirdi, Ömer'e de... En azından onun yanındayken yapmasaydı. Suratını asmamak için uğraşıysa da kapıdan çıkmadan önce yollarını kesen *Sarı Kafa Ejderha* ile karşılaştıklarında bütün sinir küpüne dönmüştü.

Kollarını göğsünde bağlamış olan kadın bir buz sütununu andırıyordu. Ömer'e soğuk ve kınayan bakışlarla bakıyordu. Gazel'e ise üzerine basıp ezmek istediği bir böcekten farklı davranmıyordu.

Ömer'in gözlerine dik dik bakıp buz gibi bir sesle, "Seninle biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Ömer, gülümsedi. Aldatıcı, yumuşak bir tınıyla, "Hayır," dedi. Daha sonra gönlünü almak ister gibi, "En azından şimdi değil!" diye ekledi.

Gazel, Deniz'in gözlerinin dehşetle açılmasıyla birlikte, kıkırdamamak için dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı.

"Ömer! Lütfen. Sadece iki dakika!"

Ömer, derin ve bıkkın bir nefes aldı. Başını sallayıp bir kaç adım ilerledi. Gazel, onlara bakmaktan vazgeçip etrafına bakınmaya başladı. Sanki film çekiyorlarmış gibi insanlar meraklı bakışlarını onlara kilitlemişti. Kocaman hastanenin içi öyle kalabalıktı ki, koşuşturan insanlar yanlarından hızla geçiyor, telaşlı bir uğultu bulundukla-

rı alanı tümüyle kaplıyordu. Bir de o sinir bozucu hastane kokusu vardı. Bu kokudan her zaman nefret etmişti. Şimdi de durum farklı değildi. Ayağını yere vurduğunun farkında olmadan, onların neredeyse fısıltıyla yaptıkları konuşmaları da delicesine merak ederek bekledi.

Sonunda Ömer, anlayışlı bir gülümsemeyle kendisine bakıp, “Hadi,” dedi.

Deniz’in öfkeden kararmış bakışları altında sonunda hastaneden çıkabilmişlerdi. Genç kız, etrafında dönerek dans etmemek için kendisini zor tutuyordu. Onları sıcak ama gri bir hava karşıladı. Bir de kalabalık İstanbul. Arabalar her zamanki gürültüleriyle, sanki yarışır gibi hareket ediyordu. Gazel sanki ilk defa sokaklara çıkıyormuş gibi şaşkın hissediyordu. Oysa yaşamı sokaklarda geçmişti.

Garaja inip, Ömer’in arabası için ayrılan park alanına doğru ilerlediler. Ömer, “İşte şurada,” dedi. Eliyle spor, metalik gri bir Alfa Romeo marka arabayı işaret etti.

Gazel inceler gibi arabaya dikkatle baktığında: kasları hafifçe derinleşip, yüzü gölgelendi.

Ömer yolcu kapısını genç kız için açarken, “Bu, o araba değil! Sana daha önce de söylemiştim,” dedi. Sesinin tınısı yumuşaktı. “Onu elden çıkardım,” diye ekledi. Sonra genç kızı rahatlatmak için gülümsedi. “Ama rica ederim bunun üzerine atlama! Bunu çok sevdim.”

Gazel çenesini yukarı kaldırıp ciddi bir sesle, “İçine binmeyi tercih ederim,” dedi.

Genç adam, heyecanla ışıldayan gözlerine olması gerekenden daha uzun süre baktı. İçinden gelen dürtüye teslim olup, burnunu parmakları arasında sıkıştırdı. “O halde yolculuğunuzun keyfini çıkarın, Pinokyo.”

Genç kız son kelimeye yüzünü buruştururken, o kapıyı kapadı. Gülerek arabanın etrafından dolaşıp sürücü tarafına geçti. Garajdan çıkıp, kısa bir mesafeden sonra

anayola saptılar. Konsola uzanıp her zaman dinlediği radyoyu açtı.

Yumuşak melodiler arabayı sardı. Fakat Gazel müziği duymuyordu.

“Benden nefret ediyor!”

Ömer, genç kızın sesiyle kısa bir an başını çevirip baktı. Kimin hakkında konuştuğunu biliyordu, fakat ne yüzünden ne de sesinin tonundan bunun için üzülüp üzülmediğini anlayamadı.

Hafif tutmaya çalışarak, “Seninle değil, benimle ilgili!” dedi.

“Biliyorum. Benden nefret ediyor.” Genç kız sırtıttı. “Çünkü ben de ondan nefret ediyorum.”

Ömer’in beklediği tepki bu olmadığı için göğsünden kopup gelen kahkaha müziği bastırdı. “Senin gibi nazik bir kıza hiç yakışıyor mu?” Alayla başını iki yana sallasa da merakına yenik düştü. “Onun senden nefret edip etmediğini bilmiyorum, çünkü böyle bir şey söylemedi. Fakat sen neden ondan nefret ediyorsun?”

Cevabını merakla beklerken genç kız yüzünü buruşturdu. “Çünkü gerçek değil!”

“Anlamadım?”

“Biliyorum sen ona âşıksın ve gerçekten senin için yas tutmak niyetindeyim. Ama güldüğü zaman, ya beyaz dişlerini sergilemek istediğini ya da dudaklarına jimnastik yaptırmaya çalıştığını düşünüyorum. Koca ağzını öyle bir açıyor ki yumruğumun ağzına sığabileceğinden eminim.” Adamın omuzları sessiz kahkahasıyla sarsılırken, genç kız umursamadan Deniz’in berbat bir taklidini yaptı. “Neden kimse ona gülümsemenin nasıl bir şey olduğunu göstermiyor? Dekora uymayan bir saksı gibi... Kesinlikle düşünceleriyle hareketleri birbirine uyumlu değil, yapmacık!”

“Sen geçekten kötü bir kızsın. Sözlerin çok ayıp!”

Genç adam başını iki yana sallasa da hâlâ gülmeye devam ediyordu. Zaten kız da sözlerinden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Kayıtsızca omzunu silkmiş, yan camdan dışarıyı seyretmeye başlamıştı. Kimi zaman kendisi de bu tür düşüncelere kapılıyorsa da hiçbir zaman bu derece kaba, açık ve öz olmamıştı.

Gülüşü son bulduğunda kızın az önce söylediği bir şeyle kaşları hafifçe derinleşti. “Ayrıca ona âşık değilim.”

Genç kız homurdandı. “İnsan âşık olmadığı biriyle neden birlikte olur ki?”

Ömer öksürük nöbetine tutuldu. Ne söylemesi gerekiyordu? “Senin gibi küçük kızların bu kadar meraklı olması iyi değil!”

“Neden küçük olduğumu söylüyorsun? Ehliyet yaşımı geçeli bir hayli oluyor!”

Genç adam homurdandı. Araba otoyolda kayarcasına ilerlerken de sessizlerdi. Genç kız başını cama çevirmiş, geçtikleri yollarda hiçbir ayrıntıyı atlamıyordu. Boğaz köprüsünün üzerinden geçerken yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Gülümsemesi arada ona kaçamak bakışlar atan Ömer’i de gülümsetti. Onun mutlu olması kendisini neden bu kadar etkiliyordu? Belki de nedeni gözlerindeki silinmeyen hüzündü.

Gazel heyecanlıydı. Evini merak ediyor, nasıl bir yerde yaşadığını görecektir olmak içini kıpır kıpır yapıyordu. Belki başka bir yer ayarlayana kadar onu daha fazla tanıma imkânına sahip olabilirdi. Bunun için oldukça hevesliydi.

Araba Küçük Çamlıca’da, iki katlı müstakil bir evin önünde durdu. “İşte benim fakirhane.” Adamın sesi yumuşak, belki biraz meraklı çıkmıştı. Yüzüne bakıp tepkisini ölçmeye çalışırken, kızın gözleri eve kilitlenmişti. Yüz kaslarının gerildiğini, ışıltısının gölgelendiğini fark etti. Kaşlarını çattı. Neden?

Gazel döndü. Hüznün gölgelediği bir tonla, "Fakirhane ha!" dedi. "Belli ki hayatında fakirhane görmemişsin." Araçtan çıktı.

Ömer'in kaşları havaya kalktı. Biraz önce azarlanmış mıydı? Başını iki yana sallayarak peşinden indi. Gazel, çiçek motiflerinin bezediği demir kapıyı açıp içeri girerken, o bagaja doğru ilerledi. Poşetlerin bir kısmını alıp kapağı kapamadan kızın peşinden ilerledi.

Gazel'in gözleri demir kapıdan içeri girdiği anda küçük ama sevimli bir görüntüsü olan bahçeye takılıp kaldı. Olduğu yerde durup, bahçeyi en ince ayrıntısına kadar inceledi. Zihni, o istemese de geçmişle şimdi arasında bir kıyaslama yapıyordu. Bunu aklından silmeyi denedi. Beceremedi. Bahçeyi ikiye ayıran ve verandaya çıkan merdivenlere kadar uzanan Arnavut taşlarla bezenmiş küçük bir yürüme yolu vardı. Sağ tarafta kalan kısmında küçük bir çardak, içinde ahşap bir masa ve masanın çevresinde üç tane hasır sandalye vardı. Masanın üzerinde toprak bir saksının içinde mor, pembe renklerden oluşan göz alıcı çiçekler duruyordu. Biraz ileride ahşap ayaklıkları olan bir hamak, üzerine vuran cılız ışıktaki sanki güneşleniyordu. Bahçenin sol tarafında ise renk renk ve çeşit çeşit çiçekler vardı. Çiçeklerin daha ilerisinde gördüğü yeşilliklerin ne olduğunu merak edip, daha iyi görebilmek için başını öne doğru uzatıp, parmak uçlarında yükseldi.

"Maydanoz, fesleğen, biber ve domatesler, Pinokyo." Neşeli ses tam arkasından geliyordu.

Hızla arkasını dönüp şahane bir gülümseme göndererek adamı afallatmayı başardı. "Bahçen çok güzel!" Ağzı kulaklarına varmış, sesi heyecanlı çıkıyordu. "Çok küçük, mütevazı -ki bunu senden beklemezdim- ama iç açıcı! İnsan bu bahçede bile sonsuza kadar yaşayabilir."

Genç adam gözlerini devirerek, “Çok kibirli biri gibi mi görünüyorum?” diye sordu.

“Daha çok gösterişli biri gibi görünüyorsun.”

“Ben doktorum! Gösteriş için fazla zengin sayılmam.” Genç kız dudaklarını büzdüğünde, gülümseyip elindeki poşetlerden biriyle hafifçe kızın baldırına vurdu. “Yana kay. Kollarım koptu.”

“Ahh!” Hızla kenara çekildi. Adam kokusunu Gazel’in burun deliklerinden içeri yollayarak verandanın merdivenlerine doğru ilerledi.

Gazel, onun elindeki poşetlere şüpheyle baktı. Meraklı bir sesle, “Onlar ne?” diye sordu.

“Senin için.” Ömer poşetleri verandaya bırakırken kızın ağzı şaşkınlıkla açılmıştı.

Genç adam hızla geri geldi. Hızlı adımlarla yanından geçerken kızın aşağı inen çenesini kapattı. Göz kırparak tekrar arabaya yöneldi. Gazel de başını iki yana sallayıp kendine geldi ve onun peşinden ilerledi.

Ömer, bagajdan diğer poşetleri çıkarıp bagajı kapatırken kollarını göğsünde kavuşturarak ona dik dik baktı. “Zaten bana kıyafet almıştın!” dedi. Sesinde sitem vardı.

“Sürekli yolumu kesip duracak mısın?”

“Daha fazlasına ihtiyacım yoktu.”

“Zaten sadece ihtiyacın olacağını düşündüğüm şeyleri aldım. Şimdi önümden çekil, aklıktan ölüyorum.”

Yüzünü buruşturarak kenara çekildikten sonra, yüzüne muzip bir gülümseme yerleşmiş adamın peşinden ilerledi.

Genç adam poşetleri elinden bırakıp anahtarlarını cebinden almak için hareket etti. Fakat kapı aniden açıldı. Zehra Hanım, onları güler yüzüyle karşıladı.

“Abla? Gittiğini sanmıştım.”

“Yemekler ancak tamamlandı.” Kadın omuz silkti. Gözleri, onun gülen gözlerini geçti. Omzunun arkasında

takılıp kaldı. Arkasındaki kız, adamın daha önce takıldığı kızların hiçbirine benzemiyordu. Sanki daha... Masum, yaşı biraz daha küçük görünüyordu.

Ömer'in öfkeli, kızınsa mahcup bakışlarını fark ettiğinde kendine geldi. Hafifçe gülümseyerek, "Hoş geldin, kızım!" dedi. Kızdan bir cevap beklemeden kenara çekildi.

"Şunları yukarı çıkarıp hemen dönüyorum." Ömer, elindeki poşetleri havaya kaldırdı. Ardından merdivenlere yöneldi. Aklında Gazel'in kızarmış yüzü vardı. Öfkeyle yanağını kemirdi. Zehra Abla'nın bakışları öylesine dik-katliydi ki kendisinin bile neredeyse yüzü kızartıyordu. Kadının aklından geçenleri okumakta güçlük çekmemişti.

Arkasından Zehra'nın, "Ben de yardım edeyim," dediğini duydu. İşte bu iyi olmuştu. Kendi odasının hemen yanındaki odaya girip poşetleri yatağın üzerine bıraktı. Odaya giren ayak seslerini duyduğunda bedenini Zehra'ya çevirdi.

Sert bir tınıyla, "Hangi hakla misafirimi utandırdığını bilmiyorum, ama..." Kadının dudaklarının aralandığını fark ettiğinde elini kaldırdı. "Ama bir kez daha olmasın! Aklından neler geçtiğinin farkındayım. Sadece için rahat etsin diye söylüyorum; O, benim hastam ve gidecek yeri yok. Amacım yardım etmek!" Sesi ikna etmeye çalışır gibi çıktığında huzursuz oldu. İçinde bir yerlerde sanki kendisini de ikna ediyormuş gibi düşündüğünde kadının yanından fırtına gibi geçerek odadan çıktı.

Aşağıya indiklerinde genç kız onları hâlâ kapının girişinde bekliyordu.

Genç adam şaşkınlıkla, "Neden orada bekliyorsun?" diye sordu.

'Nereye gideceğimi bilmiyor olduğum için olabilir.' Gazel omuz silkti.

Ömer özür dilercesine gülümsedi. "Ben arabayı garaja yerleştirip geliyorum. Sen de bu arada ellerini yıkayabilirsin." Gözleri Zehra'yı buldu.

Kadın ne demek istediğini çabucak kavradı. "Ben sana lavabonun yerini göstereyim, kızım."

Gazel'in yüzüne mahcup bir gülümseme yerleşirken, başını salladı. Biraz önce kadın ona öyle bir bakış atmıştı ki yer yarılrsa da içine girsem diye düşünmüştü. Acaba sürekli bu evde mi kalıyordu? Ömer, onun gideceğini düşündüğüne göre sürekli burada çalışıyor olamazdı. Ayrıca evde yalnız kaldığını da söylemişti.

Ev iki katlıydı. Çok büyük olmamasına karşın kullanışlı görünüyordu. Eğer bu evlere gerçekten sadece ev diyorlarsa; onun daha önce yaşadığı yere ne deniyordu? Eşyalar gösteriştense uzak, her şey daha çok kullanım amaçlı gibi görünüyordu. Oldukça modernlerdi. Girişte bir portmanto, yanında bir telefonluk vardı. Zemininde altı köşeli siyah bir halı seriliydi. Diğer odaların beyaz oymalı kapıları kapalı olduğu için içlerini göremiyordu. Ancak bar kapısı gibi görünen yaylı, yarım kapının mutfaka açıldığını fark etmişti. Mutfak, gözetleyebildiği kadarıyla oldukça geniş görünüyordu. Zehra Hanım, holün en uzak köşesindeki banyoyu gösterip tekrar geri döndü.

Banyoya girdiği anda yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Burada küvet vardı! Hem de kocamandı! Ellerini çırpırmamak için kendini zor tutmuştu. Bir iki adım attı. İlk girdiği anda şaşkınlıkla fark etmediği müthiş kokuların karışımı burnundan içeri girip ciğerlerini doldurdu. Siyah-beyaz karo döşemelerle süslenmiş banyo oldukça sade dekore edilmişti. Beyaz bir havlu dolabının tam karşısında yine siyah ve beyazın hâkim olduğu banyo dolabı, mermer bir tezgâh ve üzerinde garip, kâse görünümünde bir lavabo vardı. Lavaboya doğru ilerledi. Aynanın hemen önünde Ömer'in tıraş takımları ve losyonu vardı. Uzanıp kapağını açmadan derince kokladı. Ondan yayılan keskin kokunun bu olmadığına emin oldu. Adamın bambaşka bir

kokusu vardı. Banyonun dışından sesler gelince kollarını sıvayıp aceleyle suyu açtı.

Ellerini yıkayıp, dağılmış saçlarına çeki düzen verene kadar Zehra Hanım masayı hazırlamış, Ömer de arabayı garaja park edip geri gelmişti. Zehra Hanım ikisiyle de vedalaşıp evden ayrıldı. Hatta sıkıca sarılınca genç kıızı şoka soktu.

Gazel, banyoya giden adamın ardından dikkatle mutfakı gözlemledi. Oldukça geniş bir alandı. Yine sade ama modern bir hava hâkimdi. Üzerinde bir kaç postitle notlar yapıştırılmış olan büyük bir buzdolabı vardı. Yine her şey siyah-beyazdı. Bembeyaz, ıslık ıslık mermer tezgâh simsiyah dolaplarla zıtlıyordu. Gülümsedi. Adam tezatlığı seviyordu. Köşede duran, siyah puf minderlerin üzerinde bulunduğu iki kanepenin hemen önünde beyaz ahşap bir mutfak masası vardı. Ve iki siyah sandalye... Masanın üzerindeki çeşitli yemekleri fark ettiğinde karnı guruldadı.

İki büyük el nazıkçe belinden tutunca sıçradı. Genç adam omzunun üzerinden meraklı bir tınıyla, "Beğendin mi?" diye sordu. Genç kız dokunuşunun şaşkınlığıyla bir süre konuşamadı. Boğazını temizleyip yutkunduğu sırada adam onu bıraktı.

Cılız bir sesle, "Evin çok güzel!" dedi.

Ömer masanın etrafındaki kanepelerden birine zarifçe yerleşti. Genç kız onun da şaşkın görüldüğünü düşündü. O da diğer kanepeye yerleşti. Bilmiş bilmiş, "Sade ve modern!" dedi.

Adam tabaklara servisi yaparken başını kaldırıp baktı. "Aslında ben yemekleri kastetmek istemiştım." Göz kırptı. "Haydi, Pinokyo! Soğutmadan başla hemen!"

Genç kız yüzünü buruşturarak kaşığına uzandı. Tabakta köfteli ve patatesli bir yemek vardı. İçinde anlayamadığı bir kaç şey daha var gibi görünüyordu. Eğilip kokladı. "Harika kokuyor."

“Zehra ablanın elinin lezzeti güzeldir.” Genç adam çoktan yemeye başlamıştı. Kıza dilimlenmiş ekmeklerden uzattı.

“Bana ne zaman *Pinokyo* demekten vazgeçeceksin?” Yemeğinden bir kaşık aldı. Lezzetli yemeğin tadı diline yayıldı. Gözlerini kapayıp memnun bir ses çıkarınca adam güldü. Ekmeginden bir ısırık almadan önce onu da kokladı.

“Neden yemeden önce kokluyorsun?” Adamın sesi meraklı ve şaşkın çıkıyordu. Bakışları da şaşkındı.

Genç kız omuz silkti. “Alışkanlık.” Sonra tek kaşını havaya kaldırdığını fark etmeden baktı. “Ne zaman vazgeçeceksin?”

“Bir daha bana yalan söylemeyeceğine inandığım zaman sana *Pinokyo* demekten vazgeçeceğim.”

Gazel’in yüzüne muzip bir gülümseme yayıldı. “Başkasına söyleyebilirim yani?”

Ömer kıkırdadı. “Başkasına da yalan söylememelisin.”

“Mecbur kalsam bile mi?”

Adam gözlerini devirdi. “Tabii ki!”

Genç kız arar acele konuyu değiştirmek için mutfığa şöyle bir baktı. “Tezatlığı seviyorsun!”

“Evet.” Genç adam salata kâsesine uzandı. “Sende de seviyorum.” Sonra aynı günde ikinci kez öksürük nöbetine tutuldu. Kızın dudaklarının hemen önündeki kaşık dondu. Altın renkli gözleri kendi gözlerine kilitlendi. “Hoş yani.” *Evet, Ömer hadi biraz daha batır.* Toparlamaya çalışarak, “Saçların ve tenin...” dedi.

Genç kız boğazını temizledi. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Sessizce yemeklerine devam ettiler. Masayı birlikte toplayıp, bulaşıkları makineye yerleştirdiler.

“Sana odanı göstereyim. Belki banyo yapıp dinlenmek istersin.”

“Olabilir.”

Ömer, kendisini hiç bu kadar garip hissetmemişti. Söylediği sözleri gerçekten kastettiği için söylerdi. Sonrasında düşünme gereksinimi duymazdı. Peki, bu akşam ona ne olmuştu? *'Sende de seviyorummuş!* Söylemek istediği sadece saçlarının siyahlığı ve teninin beyazlığının çok hoş görüldüğüydü. O gitmiş seviyorum demişti. San-ki kur yapar gibi! Daha önce de mutfağa girdiği anda farkında olmadan neredeyse beline sarılmıştı. Homurdanarak ve kızın arkasından gelen yumuşak ayak seslerini dinleyerek üst kata çıktı.

Bölüm 5

“Burası banyo.” Ömer sol eliyle banyo kapısını işaret ediyordu. Genç kıza döndü. “Odalarda banyo yok! Umarım rahatsız olmazsın.”

Gazel başını iki yana sallayıp tekrar hareket eden adamın peşine takıldı. Bir kapıyı daha geçerken, “Burası da benim odam,” diye bildirdi.

Hemen yanındaki aralık olan kapıya yöneldiler. Ömer içeri girip genç kızın geçmesi için kenara kaydı.

Gazel bu odayı da dikkatle inceledi. Lila ve tonlarının ağırlıklı olduğu odada iki kişilik beyaz, ahşap bir yatak, yatağın iki yanında birer komodin, bir gardırop, bir şifonyer vardı. Yatağın sağ tarafında, odanın halısına ve mobilyalarına uygun perdelerin asılmış olduğu büyük bir pencere vardı.

Adımları yatağa, gözleri yatağın üzerindeki poşetlere kaydı. “Ne kadar çok şey almışsın.” Sesi huysuz çıkmıştı. Başını iki yana sallayarak kızgınlığının etkisini atmak istedi.

Ömer, yanağına uzanıp bir makas aldı. “Hadi, eşyalarını dolaba yerleştir.” Genç kızın kızarmış yüzünü görmezden geldi. Kendisine olan şey için daha sonra düşünmesi gerektiğini beyninin bir köşesine not ederek kapıya doğru ilerledi. “Ben bir duş alıp, dinleneceğim.” Arkasına bir kez daha bakmadan çıktı.

Gazel'in yüzü olgun bir domatesle yarışacak kadar kırmıştı. Hâlâ şaşkınlıkla kapıya baktığını fark ederek yatağa dönüp, kıyafetleri dolaba yerleştirmeye başladı. Öyle çok şey almıştı ki. Parfümü şifonyerin üzerine koyup, ayakkabıları dolabın içine yerleştirdi. Aldığı iç çamaşırları gördüğünde, kafasını yorganın altına sokup bir deve kuşu gibi saklanmak istedi. Hele de su yeşili rengi olanlar... *Aman Allah'ım!* Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Bunu nasıl alabilmişti? Acaba alırken kendisi gibi utanmış mıydı? Başını iki yana salladı. Muhtemelen utanmamıştı.

Son olarak yatağın üzerindeki büyük elbise kılıfına ilerledi. Fermuarını indirdi. Gözleri irice açılırken daha önce hissetmediği bir heyecan dalgasıyla sarsıldı. Böyle bir elbiseyi değil giymek, bu kadar yakından bile görmemişti! Öyle güzeldi ki giymeye kıyamazdı. Aniden aklına gelen düşünceyle kaşları derinleşti.

Elindeki elbiseyi sıkıca kavrayarak Ömer'in odasına ilerledi. Kapıyı tıklayıp cevap beklemeden içeri daldı. Onu gördüğünde ise bir kez daha kızardı. Başı hızla yere eğildi. Üzerinde siyah bir eşofman altı vardı. Başka da bir şey yoktu. Yutkunup kaçamak bir bakış attı.

Ömer, "Sorun ne?" diye sordu. Ciddi olmaya çalışması bir işe yaramıyordu. Sesi kahkaha kokuyordu. Zaten dudaklarını da birbirine bastırmıştı.

Genç kız sonunda utangaçlığı bir kenara bıraktı. Kararlılıkla içeriye girdi. "Bu elbiseye gerçekten ihtiyacım olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Genç adam omuz silkti. "Olmayabilir de. Onu, sana yakışacağını düşündüğüm için aldım. Bence çok güzel bir elbise!"

"Bence de!"

"O zaman sorun ne?"

“Kendimi sana çok fazla borçlu hissediyorum. Teşekkür etmem de yasak.” Gazel dudaklarını büzdü.

“İstersen şimdi teşekkür edip, elbiseyi kabul edebilirsin.”

Ömer, genişçe gülümsediğinde istemsizce o da gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Ömer, arkasını döndü. Banyo sonrası için ayırdığı kıyafetleri eline aldı. Tekrar döndüğünde kız hâlâ onu izliyordu.

Adam kendisine doğru yaklaşırken, genç kızın gözleri bedenine kaydı. Vücudu giydiği kıyafetlerin altında bile kapak modellerinininki kadar iyi görünüyordu, fakat bu derece yakından ve çıplak görmek... Şaşkınlıktan dilini yutacaktı. Kesinlikle yanlış meslek seçimi yapmıştı. Geniş omuzları ve göğsü beline doğru inceliyordu. Sıkı bir vücudu vardı. Karın kasları o hareket ederken kıpırdanıyordu.

Sol kalçasından başlayıp çapraz olarak aşağıya uzanan iki buçuk harf dikkatini çekti. Dövmesi! İki buçuktu, çünkü bir harfin sadece yarısını görebiliyordu. Diğer kısmı eşofmanın bel kısmında kayboluyordu. Gazel deli gibi diğer harfleri merak etti. Sol leğen kemiğinin üzerinde / vardı. Sağ çapraz, biraz daha aşağısında *M* ve yine aynı aralıklarda sağ çaprazda *M* harfi olduğunu tahmin ettiği bir harfin yarısı... *IMM* ne olabilirdi ki?

Her nedense harfler ona daha yakın ve net göründü. Başını kaldırıp eğlenen gözlerini kendisine dikmiş olan adama baktı, adam şimdi sırtıyordu.

Genç kız yakalanmanın utancını yaşarken, asabi bir tonla, “Ne?” diye çıkıştı.

“Bulmaca çözer gibi bir halin var!” Hâlâ sırtıyordu. Pislik!

“Öyle sayılır.” Gazel, odadan çıkan adamın peşine takıldı. “Orada ne yazıyor?” Bunu sorduğuna inanamıyordu!

Genç adam banyo kapısının önünde durdu. Muzip bakışlarla, omzunun üzerinden baktı. "Tahmin et!"

Kahretsin. Onunla oynuyordu. Söylese ne olurdu! "Kaç harf?"

"Söylemem." Adamın bedeni sessiz kahkahasıyla sarıslırken, banyonun kapısını kapadı.

Gazel arkasından fısıldadı. "Pislik!"

Perdelerin arasından sızıp yüzüne tırmanan ışık, genç kızın gözlerini kamaştırdı. Bakışları bulunduğu odada şöyle bir dolaştı. Nerede olduğunu hatırlayınca neşeyle kıkırdadı. Uyuşuk hareketlerle sağa sola dönüp yumuşak yatağın keyfini çıkardı. Yüzünü yastığa gömüp derince bir nefes çekti. Deterjan kokuyordu ve Gazel, bu kokulara bayılıyordu.

Sadece yarım saat dinlenmek için yatmıştı. Görünen o ki tüm gece uyumuştı. Kıyafetlerini bile çıkarmamış olduğunu hatırlayınca gerinerek doğruldu. Üzerinde yumuşak bir battaniye olduğunu fark etti. Kendisi örtmediğine göre... Gözleri şaşkınlıkla hafifçe açılrsa da dudağının kenarındaki keyifli kıvrıma engel olamadı. Ömer'in onunla ilgilenmesi hoşuna gidiyordu.

İçindeki enerjiyle resmen yataktan fırladı. Yeni odasını tekrar tekrar incelerken yüzündeki gülümseme genişledi. Odadan çıktı. Adımları Ömer'in yatak odasının kapısının hemen önünde durdu. Hastaneye gitmeme ihtimali olabilir miydi? Ayaklarının üzerinde ileri geri sallanırken dudağını ısırdı. Çekingen bir halde kapıyı tıkladı. İçeriden ses gelmedi. Tekrar tıklayıp ürkekçe kapı kolunu indirdi.

Oda boştu, yatağı bile toplanmıştı. Hiç dağınıklık yoktu. Geniş yatağın üzerine siyah, parlak -muhtemelen saten-

bir örtü serilmişti. Gazel'in yüzüne şeytanca bir gülümseme yayıldı. O yokken odasını incelemek keyifli olacaktı. Uslu kızlar böyle şeyler yapmazdı. Zaten kendisi de hiçbir zaman uslu olmamıştı. Ağır adımlarla, neredeyse her bir noktayı inceleyerek geniş odaya girdi. Kum grisi, saten duvarların haricinde odaya siyah ve duman grisi hâkimdi.

Oda, tabandan tavana kadar uzanan dolaplarla kaplıydı. Bir şifonyer, yatağın iki yanında birer komodin, onların üzerinde aydınlatmalar vardı. Bir tanesinde, birinin kafasını rahatlıkla yarabilecek kadar kalın bir kitap duruyordu. Kitap ilgisini çekmedi. Perdeler bile siyahtı. Ama altında duman grisi tüller asılıydı. Yerdeki kabarık halının rengi de tüllerle uyumluydu. Şifonyerin önünde durarak üzerinde bulunan parfümlere, saate ve süs amacıyla konulmuş iki tane beyaz, oval muma baktı. Heyecanla parfümlerden bir tanesini eline aldı. Daha kapağını açar açmaz burnundan içeri giren koku yüzüne geniş bir gülümseme yaydı. İşte bu! Her zaman kullandığı parfüm buydu. Üzerindeki yazıya baktı. '*Clive Christian*' Hiç duymamıştı. Zaten parfümler hakkında bir şey bildiği de söylenemezdi. Birkaç parfüm şişesi daha vardı ama o aradığı kokuyu bulmuştu.

Parfümleri koklamayı bırakıp, mumlardan birini aldı. Burnuna götürdü. Güzel kokuyordu. Şifonyerin ilk çekmecesini açtı. Kutularının içinde onlarca saatle karşılaştı. "Ne müsrifçe!" diye söylendi. Başını iki yana sallayıp ikinci çekmeceyi açtı. Burası da kemer çekmecesiydi. İlgisini çekmedi. Dolaba yönelmeden önce, köşede duran ayaklı bir boy aynasında suçlu bir görüntü çizen kendi silüetini fark etti. Omuz silkip devam etti.

Dolabın kapağını açtı. Muntazam biçimde asılı gömlekler, ceketler, genellikle keten pantolon ve takım elbiseler, raflarda katlanmış birçok kot pantolon vardı. Diğer

dolabı açtı. Üstü üste duran raflarda tişörtler duruyordu. Dolap içi çekmecelerinde iç çamaşırlarını görünce kızarıp hemen kapadı. Kapaklarını kapamadan önce parmak uçlarını deterjan kokan kıyafetlerin üzerinde gezdirdi.

Odadan çıkıp merdivenlere yöneldi. Sessizlik hem güzel hem de sağır ediciydi. Eğer Ömer'e ulaşması gerekirse ne yapması gerekiyordu? Merdivenleri neşeyle zıplatarak indi. Doğruca mutfığa yöneldi. Mutfak bir önceki gün bıraktıkları gibi duruyordu. Çay suyu koymadan önce dolaba yöneldi. Tam kapağını açacakken bir magnetin altına sıkıştırılmış notu gördü. Çarşaf gibi kocaman kâğıtta düzgün bir el yazısıyla adını fark etti. Gazel, sırtıttı. Resmen destan yazmıştı. Bir de doktorların el yazılarının güzel olmadığını söylerlerdi.

– Dolapta her şey var ama eksik bir şey varsa marketi arayabilirsin. (Eğer senin için sorun olursa bana bildir! Senin için ben ararım) Telefon numarası dolabın üzerinde yazıyor. Çırak kapıya bıraksın. Sen dışarı çıkma. Gelince ödemeyi ben yaparım. O lavuğa güvenmiyorum!

– Acil bir durumda telefonluğun üzerine bıraktığım parayı kullanabilirsin.

– Kapıyı kimseye açma! (Benim dışımda ;))

– Bana ulaşmak istersen numaramı telefonluktaki rehberde yazdım. Genelde mesai saatlerinde kullanmam ama sana hemen dönmeye çalışırım.

– Sabit telefondan benden başka kimse aramaz, için rahat olsun.

– Ocağı kullandıktan sonra gazı kapattığından emin ol!

– Bir daha da üzerine bir şey almadan uyuma. Hastalığa davetiye çıkarıyorsun!

Genç kız sırtıttı. Ocağın hemen yanında duran çaydan-

lığa doğru ilerlerken aniden durdu. Aklına dün girdiği banyo ve kocaman küvet geldi. Yüzünü de daha yıkamamıştı. Topukları üzerinde dönüp neşeyle banyoya ilerledi.

Bir önceki günden kalan kıyafetleri çıkarıp küvetin içine girdi. Kaşları derinleşti. Saçlarını bir omzunun üzerinde topladı. Çok karışık görünüyordu ama herhalde çözmesi mucize sayılmazdı. Kenarlarında bir sürü delik vardı. Acaba ne işe yarıyorlardı? Küvetin hemen başında bir musluk, musluğun arkasında yukarıya bir metre kadar uzanan metal bir sütun vardı. Sütunun üzerinde dümen gibi bir çevirme kolu, bütün yüzeyde çaprazlama minik delikler ve iki yanda, düzgün bir sırayla inen delikler vardı. Başını kaldırıp büyük şapkaları andıran geniş duş başlığını gördü.

Derin bir nefes aldı. Besmele çekip kolu çevirdi. Anında bir çığlık koyuverdi. Sütunun üzerinde bulunan minik deliklerden öyle tazyikli, öyle soğuk su geliyordu ki, başından kalçalarına kadar her yerinin moraracağını düşündü. Çığlıkları ve küfürleri arasında suya arkasını döndü. Soğuk su bu defa mermi gibi sırtını delmeye başladı. Çığlık atmaya devam ederek, görmeyen gözlerle kola uzanıp, yerini saptamaya çalıştı. Başarılı olamadı. Kaçamak bir bakış atmaya çalıştı ama bir gözüne direkt gelen su, muhtemelen onu kırmızı gözlü bir canavara dönüştürecekti. Homurdandı. Tekrar denedi. Kolu bir tık daha çevirmeyi başardığında bu defa aynı güçlü su yanlardan fışkırdı.

Gazel soğuktan titriyordu. Öfkeli bir tınıyla, "Savaş mı istiyorsun?" diye bağırdı. "Şimdi sana tekme tokat dalacağım."

Korkuyla bir tık daha çevirirken, "Allah'ım!" diye söyleniyordu. Su, son olarak yukarıdaki duş başlığında akmaya başladı. Su buz gibiydi. Derin bir nefes alıp, tekrar kola uzandı. "Bunlara neden ihtiyaç duyulur ki?" diye

söylendi. Çok saçmaydı. Hiçbir işe yaramayan sırf gösteriş için takılmış aparatlardan başka bir şey değildi.

Sonunda suyun musluktan küvete akmasını sağladı. Soğuktan titreyerek, “Şükürler olsun!” dedi. O anda musluğun iki yanındaki soğuk ve sıcak su kurnalarını fark ettiğinde bir kahkaha patlattı. Onca savaşı boş yere vermişti. Başını iki yana sallayıp suyun sıcaklığını ayarladı. Tıpayı taktı. Küvetin içine oturup çabucak doluşunu izledi. Aynı anda bedeni de ısınıyordu. Memnun bir nefes aldı.

Güçlü akan suyla küvet hızla doldu. Bedeni iyice ısındığında rafta duran şampuan ve duş jellerine uzandı. Hepsi tek tek açıp kokladı. En çok hoşuna giden bir tanesinin birazını suyun içine döktü. Akan suyla birlikte jel köpürmeye başlayınca neşeyle kıkırdadı. Sonra meraklı gözleri bir düğme fark etti. Dudaklarını büzüp, basıp basmamak arasında kararsız kaldı. “Ucunda ölüm yok ya!” dedi kendi kendine ve çok cesur hissederek uzanıp düğmeye bastı.

Küvet homurdanmaya, su fokurdamaya başlayınca korkuyla bir çığlık atıp sindi. *Konuşan bir küvet*, diye düşündü. *Üstelik de öfkeli!* Fokurdayan su köpüğü iki misli artırıp, bedenine masaj yapıyormuş etkisini bırakınca gözleri, bedeninin gevşemesiyle birlikte kapandı. Küvete boylu boyunca uzandı. Çocuk gibi neşeli hissediyordu. Gerçi çocukluğunda pek neşeli günler geçirdiği söylene- mezdi. Yüzünü buruşturup başını iki yana salladı. Geçmiş kafasından atıp, anını mahvetmesine izin vermedi.

Şarkı söyledi. Bütün bedenini köpüklerle kaplayıp ayağa kalktı. Bulutlar sarmış gibi görünen vücudunu izleyip bir kahkaha attı. Tekrar oturup eski filmlerde gördüğü gibi sol bacağına suyun yüzeyine çıkartarak şuh bir bakışla baktı. Ellerini nazikçe bacağının üzerinde dolandırdı. Yine, keyifle güldü. İçeride dakikalardır çalan telefonun sesini ise duymuyordu.

Çocuk gibi neşelenerek köpüklerle oynadı. Onları elinde topladı, üfleyerek banyoyu köpüklere boğdu. Suyun içine tamamen gömüldü. Dışarı çıktığında bir tanrıça gibi ayağa kalkarak, köpüklere sarılmış bedeniyle poz verir gibi durdu. Tekrar suya oturmadan önce çılgın gibi zıpladı. Birkaç kere yer değiştirip oturdu. Sonunda yorgun düşüp sabit bir yerde kalmayı başardı.

Tüm duş jelleriyle tek tek bedenini köpürtüp duruladı. Saçlarını da şampuanlayıp, ürkerek duş başlığını açmaya yeltendi ve başardığında zafer nidası koyuverip metal sütuna hareket çekti.

Küvetten çıkıp, havlu dolabına ilerledi. Bir baş havlusuyla saçlarını sarıp, kenarını sıkıştırmaya çalışırken telefonun sesini duydu. Arar acele bedenini de bir havluya sararak banyodan çıkıp telefonun sesine yöneldi. Ses, girişteki telefonluğun üzerindeki sabit telefondan geliyordu. Adımları daha da hızlandı. Bir süre kararsızlıkla telefona baktı. Ömer, başka hiç kimsenin aramayacağını söylemişti.

“Alo?”

“Şükürler olsun!” Ömer, karşı taraftan ferahlamış bir sesle soludu.

“Ne oldu?”

“Allah aşkına sen nerelerdesin?” *Offf. Sesi çok öfkeli geliyordu.* “Burada meraktan çıldırdım. Neredeyse ameliyatlara girmekten vazgeçip eve geliyordum.”

“Banyoda!”

“Banyo mu?” Genç adam öfkeyle homurdandı. “Seni arıyorum, açmıyorsun! Bir daha arıyorum, açmıyorsun. Aklım sende olarak! Tekrar ediyorum; aklım sende olarak ameliyata giriyorum. Çıkar çıkmaz seni arıyorum ve yine cevap vermiyorsun! Bu kadar saat banyoda olduğuna inanmıyorum.”

“Bana bağırıp durmaktan vazgeçer misin? İllaki bağırarak istiyorsan, geldiğinde banyodaki insan düşmanı metal şeye bağırırsın.”

“Metal şey mi?” Ömer’in sesi şaşkın çıkıyordu.

“Evet, o! Resmen bana saldırdı. Savaş açtı.” Gazel biraz abartmakta hiçbir sakınca görmüyordu. “Her yerinden su fışkırıyordu. Kapatana kadar kırım dondu!” Gerçekten ‘kırım’ mı demişti? “Sonra yanlardan ve yukarıdan fışkırdı. Dondum!” Telefonda boğuk bir ses gelince durdu. Ömer’in ahizeyi kapadığını anlamıştı. Ama bu, gür kahkahasının duyulmasını engelleyemiyordu.

Genç kız, “Çok komik!” diye homurdandı.

Ömer hâlâ gülen bir sesle, “Hayır. Hayır,” dedi. “Kesinlikle gülmüyordum.” Bir kahkaha daha attı.

Bu defa Gazel de ona eşlik etti. “Tamam. Kabul ediyorum. Komik bir durum!”

“Benim hatam. Sana nasıl kullanıldığını göstermeliydim.” Adamın sesi kahkahasından arınmıştı.

“Sorun değil.” Genç kız hapsirdi.

“Sen üzerini giyinmediğini söylemeyeceksin, değil mi?” Ömer’in sesi şüpheli geliyordu.

“İstemiyorsan söylemem tabi.”

Genç adam kıkırdadı. “Git üzerini giyin!”

“Tamam.”

“Gelirken almamı istediğin herhangi bir şey var mı?”

Gazel bir süre düşündü. Aslında uzun zamandır çok istediği bir şey vardı.

“Gazel?”

“Evet.”

“Ne istiyorsun?” Ömer’in sesi yumuşaktı.

“Hiçbir şey.” Adam göremiyor olsa da omuz silkti.

“Pinokyo! Bana ne istediğini söyleyecek misin?”

“Şey...”

“Kıvrınma artık. Bak gitmem lazım.”

“Çikolata!”

Ömer’in gülümsediğini duyar gibi oldu. “Tamam. Gitmem gerekiyor. Görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Genç adam gözlüğünü çıkardı. Aralık dudaklarından bıkmış bir nefes solurken gözlüğü masasına bıraktı. Arkasına yaslanmadan önce elini ensesine uzatıp hafifçe ovdu. Kaskatıydı. “Kahretsin,” diye mırıldandı. Ertesi güne, yine ağrılarla uyanacaktı. Formunu korumak için spor yapıyor olmasının sabah ağrılarına hiçbir faydası yoktu. Yüzünü buruşturup tek elini yüzünde dolaştırdı.

Arkasına yaslandı. Güne dair aklından onlarca saçma sapan düşünce geçti. Ya geçirdi ya da aklındakilerin yönü için kendisini zorladı. Hiçbiri düşünmek istediği şeyler değildi. Ama zihnini başka bir yere yönlendirmek istiyordu. Pek başarılı olmasa da idare etmişti. Öğlen saatlerinde, tam olarak üçüncü ameliyatından sonra zihnine giren izinsiz, arsız ve hayali düşünceyi gerilere itelemek için -ya da tamamen def etmek için- yok yere bir çabaya girişmişti.

Gözlerini yumdu. Ayakları farkında olmadan yerde ritim tutmaya başladı. Bir biri, bir diğeri... Gazel’in, jakuziyle başı derde girmişti. Dudakları yukarı kıvrıldı. Bu çok komikti. Telefonu kapadıktan sonra bile hâlâ kıkırdıyordu. Ta ki bir anda onun suya karşı çırpınan hayali görüşünü engelleyene kadar! Kendi kendine kıkırdarken adımları durmuş, bedeni gerilmiş, dudakları düz bir çizgi halini almıştı. Yüzüne huysuz bir çocuğun ifadesi yerleşmişti. Düşüncelerinin kaydığı noktayı fark etmek için geç kalmıştı.

“Kahretsın!” Onunla, o yönden -artık hangi yönse- ilgilediğinden filan değildi. Sadece bir anda görüntü belirmiş, ıslak saçları çıplak bedenine yapışmış, öfkeli bir Gazel tam karşısında duruyordu. Şahaneydi, ayartıcıydı, iç gıcıklayan ve kıvrandıran bir görüntüydü. Kıvranmıştı!

İşte yine olmuştu. Yine düşünceleri ona kaymıştı. Ömer, ipin ucunu bulup çekene kadar iş isten geçmiş, kasları yine harekete geçmişti. Aslında bugünkü ağrıların nedeni bu gerilmelerdi. Bir pislikti! Kesinlikle ahlak-sız olmalıydı.

“Bu akşam ne yapıyoruz?”

Düşünceleri, kapı çalmak gibi bir adetle uzaktan yakından alakası olmayan Deniz’in içeriye dalmasıyla kesintiye uğramıştı. Gerçi doğrudan dalmasına hiç bu kadar sevinmemişti. Çok şükür!

“Seni bilemem. Ben eve gidiyorum.”

Genç kadın havallı saçlarını eliyle şöyle bir savurdu. Bitkin görünen adamın karşısına oturdu. Bir bacağı diğerinin üzerine atarak ona şahane bir manzara sundu. Tepeden tırnağa hazırdu. Bir de kadınların geç hazırlandığı söylenirdi. Daha bir kaç dakika önce birlikte değiller miydi? Makyajını bile tazelemişti. Deniz’i en çok bu konuda beğeniyordu. Çok seri ve pratikti.

“O zaman ben de sana gelirim.” Genç kadın umursamazca omuz silkti. Baharlık ceketinin cebinden ayna çıkarıp yanağındaki kızarmış noktayı incelemeye başladı. Evet. Her zaman pratik!

“Unut bunu.”

Genç kadın başını kaldırıp baktı. “Ne?”

“Duydun. Unut dedim. Gazel’i tedirgin ediyorsun.”

“Şimdi o küçük sürtük yüzünden-”

“Sözlerine dikkat et ve bunu sadece bir kez söyleyeceğim.” Ömer giyinmek için ayaklandı. Dolabına doğru ilerlerken yüzünde sıkılmış bir ifade vardı.

Deniz'in dudaklarından sinirli bir gülüş fırladı. "Çok güzel! Bir de onun yüzünden azar işitiyorum."

"Öncelikle, seni azarlamadım. Sadece bir uyarıydı." Deniz'in kısılmış gözleri üzerindeyken hastane kıyafetlerini çıkardı. "Ve uyarıyı onun yüzünden değil, kendi yer-siz ölken yüzünden aldın."

Pantolonunun düğmelerini iliklerken gözlerini kaldırıp baktı. Genç kadın kaşlarını çatmış kendisine bakıyordu. Hafif bir kızgınlıkla, "Ne?" diye sordu.

"O kızın, seni kullandığını düşünüyorum."

Ömer, genç kadının ses tonundan taktik değiştirdiğini anladı. Düz tonu, saklamaya çalıştığı öfkesinin bir maskesiydi. İfadesiz yüzünün altında pençelerini çıkarmış bir panter yatıyordu. Sözleri üzerine küçük bir kahkaha attı.

"Ben aslında neyi merak ediyorum, biliyor musun?" Ceketini giyip masadan gözlüklerini almak için ilerledi. Gözlüğü takıp, üzerinden alayla baktı. "Onun beni kullanıyor olmasına mı kıızıyorsun, yoksa bunu senin başaramıyor ve asla da başaramayacak oluşuna mı?"

Deniz'in ağzı ve gözleri aynı anda açıldı. Tekrar sinirle güldü. Elini alnına götürdü. Durumu dramatikleştirerek, kendi lehine çevirecek daha iyi bir şey bulamamış gibi görünüyordu. Sonunda kırılgan bir tınıyla, "Kalbimi kırıyorsun!" dedi.

Deniz, karşısındaki adama dikkatle, gözlerini süzerek baktı. Neden onu tam olarak elinde tutamıyordu? Neden her an elinden kayıp gidecekmiş gibi hissediyordu? Başını iki yana salladı. "Sadece seni düşünüyorum."

"Beni yönetmeye çalışmaktan vazgeç!" Ömer, kalçasını masaya dayayıp, kollarını göğsünde kavuşturdu. Bık-kın bir nefes aldı. "Hastane ortamından yeni çıktı. Erman, onun sadece bana güvendiğini ve bu nedenle sadece benimle konuştuğunu söylüyor. Bunu biliyorsun. Onun baş-

kalarıyla da iletişime geçebilmesi gerek. Hayata yine ve yeni baştan başlaması gerek. Bunun için normal yaşama adapte olması lazım. Yalnız yaşamaya alışması, çalışması, yaşayabileceğine inancı olması lazım. Bunun için kısa bir süreye ihtiyacı var.” Durdu, derin bir soluk aldı. “Sen onu tedirgin ediyorsun! Şu an çok mutlu, kendinden çok memnun ve ben bu mutluluğunun bozulmasını istemiyorum.” Saçlarını düzeltmek için parmaklarını arasından geçirdi. Bir işe yaramamıştı. Saçları hâlâ karmakarışık görünüyordu.

“Karşılaştığın her düşküne yardım edemezsin.” Genç kadın ayağa kalktı. Sesi artık sakın çıkıyordu. Ne öfkeliydi ne de sözlerinin altında bir ima yatıyordu.

Ömer, ellerini beline koyup gözlerini kapadı. “Bunu ben de biliyorum.” Gözlerini açtı. “Gazel düşkün değil! Sadece yalnız kalmak zorunda kalmış, ürkek bir kız. Kendi başının çaresine bakması için bırakamam. Erman da üzerine basa basa onun dünya üzerindeki güvendiği tek insanın ben olduğumu söylerken...” Başını iki yana salladı. Aynı konuşmaları tekrar tekrar yapmaktan usanmıştı. Böyle didiklemeye devam ederse sonunda kalbini kıracaktı.

Genç kadın, “Kadın sığınma evleri var!” diye belirtti. Karşısına dikilmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Adam, ona sadece baktı. Öylece, hiçbir tepki vermeden! Sonunda kadının dudaklarından bir homurdanma çıktı. Teslim olmuş gibi kollarını indirdi. Yine ve yine savaşı kaybetmişti. “Tamam. Tamam. O zaman biz de yarın bir şeyler yaparız.” Ömer’e kaygılı bir bakış attı.

“Yarın, Gazel için bir şeyler yapmak istiyorum.” Genç adam kayıtsızca omuz silkti.

“Allah’ım!” Deniz ayağını yere vurarak ciyaktı. Kollarını tekrar göğsünde kavuşturdu. “Ben sevgilimi ne

zaman göreceğim? Gazel'e söyle de bize bir zaman çizelgesi ayarlasın!"

Ömer başını eğdi. Dudaklarında muzip bir gülümseme, gözlerinde eğlence parıltılarıyla gözlüklerinin üzerinden baktı. Deniz, ona bu kadar öfkeliyken bile üzerine atlayıp dudaklarına yapışmak istedi.

Genç adam ağır adımlarla yaklaştı. Dudaklarına kısa, yine de kadının aklındakileri unutturan bir öpücük konurdu. "En kısa zamanda!" Fısıltısı kadının dudaklarını gıdıkladı. Deniz, derince bir iç çekti. Dudakları bir kez daha birbirine değdi.

Ömer, yanından geçerken kadının poposuna bir şaplak attı. Çantasını alıp kapıya ilerlerken donmuş gibi görünen Deniz'e, "Geliyor musun, tatlım?" diye sordu.

"Sevimli bir pisliksin!" Genç kadın, kendisi için açılmış kapıdan geçerken gülümsemesini tutamadı.

Otoparkta kendi arabalarına bindiler. Ömer, arabasına bindiği anda Deniz çoktan aklından çıkmış, el salladığını bile fark etmemişti.

Gazel tüm evi dolaşmış, her odayı tek tek incelemişti. Üst katta sadece iki oda ve bir banyo vardı. Alt katta banyo, salon, mutfak, kiler ve çok amaçlı kullanım odası olduğunu düşündüğü bir oda daha vardı. En azından o odaya bu ismi vermişti.

Odanın bir duvarı boydan boya kitaplarla kaplıydı. Ne çok kitap vardı! Hepsi de tuğla gibi kalındı. Bu kitapların roman olmadığına emindi. Kitaplar ilgi alanına girmedikleri için onları incelememişti. Bir köşesinde yürüme bandı ve ağırlıklar vardı. Kitaplığın karşısındaki duvarda hayatında gördüğü en büyük televizyon duruyordu. Televiz-

yonun yanında anlamadığı bir sürü elektronik alet vardı. Karşısında çok çok rahat, yumuşak bir kumaştan oturma grubu yerleştirilmişti.

Ömer'in evi gösterişten çok uzaktı. Her şey rahatı için tasarlanmış gibiydi. Evi dolaşmaktan sıkılıp yemek yapmaya karar verdi. Yemek konusunda çok fazla bilgisi olduğu söylenemezdi. En azından karnını doyuracak kadar bir şeyler biliyordu. Kiler ağzına kadar malzemeye dolu olsa da onun evde yemek yiyebildiğini düşünmüyordu.

Pratik bir şeyler yapmaya karar verip kollarını sıvadı. Bitirdiğinde kendinden oldukça memnundu. Özenerek masayı hazırladı. Gün boyu yüzünden silinmeyen keyifli ifadesiyle onu beklemeye başladı. Saatler sonunda karnı artık Rock müzik kıvamında melodiler çalmaya başladığında, beklemeden yemeye karar verdi.

Koltuğa yayılmış televizyon izlerken kapıdan gelen tıkırtılarla ayağa fırladı. Daha kapıya ulaşmadan, Ömer kapıyı açmış, içeri girmek üzereydi. Genç kız dondu. Adım atmak istedi fakat ayakları beyninin verdiği o basit emre uymadı. Karşısındaki adamın dağınık, serseri görüntüsü öyle güzel, öyle içe işleyen bir manzaraydı ki izlemek mecburiyetinde hissetti.

Saçları her zaman dağınıktı. Afacan bir çocuğunki gibi muzır, ıslıl ıslıl parlayan ama bir o kadar da derin gözlerinin hipnotize edici bir etkisi vardı. Bakıldığında öpme isteği uyandıran, çarpık ve oyuncu bir gülümsemenin kıvrıldığı dudakları ıslaktı. Arar acele giyinmiş gibi pantolon kemerinin kimi yerinden fırlayan gömleğin etekleri buruş buruştu. Üzerine geçirdiği deri ceket, uzun bacaklarını saran kot pantolonuyla her an ceza almaya hazır serseri bir çocuk gibi görünüyordu.

"Selam." Güzel sesinin tınısı yumuşaktı.

Gazel o anda anladı. Ondan hoşlandığını, ondan uzun zamandır hoşlandığını anladı. Kahretsin!

Huysuz bir selse, "Selam," diye karşılık verdi. Bir anda huzursuz olmuştu. Çünkü karşısında duran ilahi yaratık -kendisi de böyle olduğunu çok iyi biliyordu- ona asla şefkat gösterilmesi gereken bir zavallıdan fazlası olarak bakmazdı. Asla! Kalbinde filizlenmeye çalışan çiçeğin başını söküp attıktan sonra yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

Genç kız, "Aç mısın?" diye sordu.

Ömer kaşlarını kaldırarak baktı. "Yoksa bana yemek mi yapacaksın?"

Kızın yüzü buruştu. "Beceriksiz birinden bahsediyormuşsun gibi konuşuyorsun." Arkasını dönüp mutfağa ilerledi. Adam da gülerек peşinden geldi. "Senin için yaptığım yemekleri ne yapmalıyım acaba?"

Ömer mutfağa girdiği anda yemek kokuları burnuna doldu. Beğeniyle dudaklarını büzdü. Genç kız havalı bir edayla kollarını göğsünde kavuşturup ocağın yanında durmuştu. Adam güldü. "Cidden yemek mi yaptın?"

"Tabii." Genç kız omuz silkti. "Bütün evi talan ettikten sonra çok sıkıldım."

"Umarım yemek için beni beklememişsindir!"

"Hayır. Karnımdan acayip sesler gelmeye başladığında yedim, ama senin için hazırlayabilirim."

"Hastanede yedim. Genelde evde yiyecek vaktim olmuyor."

"Fark ettim."

Adam duşa gireceğini söyleyerek mutfaktan ayrıldı. Gazel'e göre aklına yeni bir şey gelmiş gibi görünüyordu.

Ömer üst kata giden merdivenleri tırmanırken yüzü asılmıştı. Genç kız için aldığı kıyafetler neden böyle bedenini gözler önüne seren parçalardan oluşuyordu ki? Onları alırken aklı neresine kaçmıştı acaba? Bacaklarını saran daracık pantolon, kıvrımlarını ortaya koyan kolsuz

tişört resmen mutfaktan kaçmasına neden olmuştu. Ona bakarken gözlerini boynundan yukarıda tutmaya özen göstermeliydi. Yoksa ayartılmaya çok yakındı.

Tuhaf hissediyordu. Aslında eve adımını attığı andan itibaren garip bir hisle boğuşuyordu. Daha önce onu karşılayan olmamış. ihtiyacını da hiç hissetmemişti. Genellikle eve misafiriyle gelir, onunla birlikte de giderdi. Ama kapıdan girdiği anda Gazel'i heyecanla bekler bir halde görünce, içinden ılık bir şeyler akıp, bedenini sarmıştı. Hoşuna mı gitmişti, durumu garipsemiş miydi anlayamamıştı. Farklı duygu olduğu kesindi. Bir de yemek yapmıştı. Gü-lümsedi. Kız çözülmesi gereken zorlu bir bulmaca gibiydi.

Hızlı bir duştan hemen sonra bir eşofman altı giymiş, üzerine bir tişört geçirmişti. Merdivenlerden hızla indi. Salondan televizyonun sesi geliyordu. Yanına gitmeden önce ona aldığı çikolatayı ceketinin cebinden çıkarıp eşofmanın cebine koydu.

Ağır adımlarla salona doğru ilerledi. Genç kız koltuklardan birine yayılmış, dikkatle televizyona bakıyordu. Geldiğini görünce hafifçe gülümseyip duruşunu değiştirdi. Ardından dikkatle ona baktı. Pat diye, "Evinde olmamdan rahatsız mısın?" diye sordu.

Genç adam soruyla afallayarak kaşlarını kaldırdı. Adımları dondu. Bu da nereden çıkmıştı? "Onu da nereden çıkardın?" Sesi de yüz ifadesi kadar şaşkın çıkıyordu.

Genç kız omuz silkip tekrar yayıldı. "Hiç!"

Karşısındaki koltuğa oturmaktan vazgeçip, uzandığı koltuğun yanında durdu. Tepeden bakarak, "Yana kay," dedi. Genç kız koltuğun kenarına doğru hafifçe kayarken utanmış bakışlarını kaçırıldı. Ömer hemen yanına ilişirken kızgın bir tonla, "Bana bak!" dedi. Kız sözlerini tekrarlatmadı. Gözlerindeki kaygı sanki somuttu. "Neden öyle düşündün?"

Gazel omuz silkti. “Başına çok bela oldum. Sen, yalnız yaşamaya alışmış biri gibi görünüyorsun.” Duraksadı.

Genç adam sözlerini doğrulayarak, “Kesinlikle!” dedi.

Genç kız gözlerini onun yüzüne dikti. Her milimini inceledi. Bakışları gözlerine tırmandı. Kendi sözlerinin aksini ispat edecek tek bir işaret aradı. Bulamadı. Açıklayarak ondan cevap almak daha kolay göründü. “Seni rahatsız ettiğimi düşündüm. Sana yemek yaptım dedim ve sen de gittin.” Karşısındaki adamın yüzü bir anda yumuşayınca ne düşüneceğini bilemediği için bocalayıp huzursuzca kıpırdandı.

“Hoşuma gitti.” Ömer uzanıp burnunu sıktı. “*Demek bizim Pinokyo yemek de yapabiliyormuş, dedim.*” Genç kız, yüzünü buruşturduğunda umursamadı. Onu kızdırmak hoşuna gidiyordu. “Doğru. Biraz garip hissettim. Evim her zaman boş olur, beni karşılayan kimse olmaz. Senin karşılamam hoşuma gitti. Sanırım beni biraz olsun tanıyorsun. Eğer rahatsız olacağımı düşünseydim sana bu teklifi kesinlikle yapmazdım. Değil mi?” Kız, bunu gerçekten düşünürmüş gibi göründü. Sonunda başını onaylarcasına salladı. “Bir daha böyle düşünmeni istemiyorum. Anlaştık mı?”

Gazel yine başını salladı. Ardından dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Pekâlâ, umarım benim gibi bir baş belasını evine aldığın için sonunda kendini paralamazsın!”

“Göreceğiz.” Ömer cebine uzandı. Çikolatayı çıkarıp ona uzattı. “Al bakalım.”

Çikolatayı gören genç kızın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Coşkuyla, “Teşekkür ederim,” dedi. Uzanıp çikolatayı adamın elinden aldıktan hemen sonra farkında olmadan, başını uzatıp yanağına minik bir öpücük kondurdu.

Ömer ani yakınlığın etkisiyle afallayarak yutkundu. Kız, kokusunu, dudaklarının yumuşak hissini ve savrulan saçlarını da kendisiyle birlikte geriye çekerek yerine oturdu. Genç adamın gözleri istemsizce kapandı. İçinden art arda birkaç küfür savurdu. Derin iç çekişiyle birlikte gözlerini açtı. Birkaç saniye bekledi ve sonunda konuşabildi.

“İşe bak!” Sesinde sahte bir kızgınlık vardı. “Çikolata benden daha çok rağbet görüyor.”

Genç kız ilk ısırığını alırken, adamın yüzüne muzip bir gülümsemeyle baktı. “Kesinlikle!” Isırdığı parçayı yutup dilini çikolataya bulanmış dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Ömer’in yüzündeki gülümseme yavaş yavaş duruldu. Huzursuzca kıpırdanıp başını televizyona çevirdi. Tüm bedeni kaskatı kesilmiş, sanki bir anda ateşe verilmişti. Bir kez daha yutkundu. Görüntü beyninin etki merkezine hızla girmiş, yer etmiş ve gerekli yerlere sinyalleri olanca hızıyla iletmişti. Tepkileri genellikle hızlı olurdu. Ancak ilk defa bu derece çabuk, şok edici bir uyarılma yaşamıştı. Kız televizyona bakıp çikolatasını iştahla kemirirken, yanından usulca kalkıp diğer koltuğa oturdu.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Bu da neydi böyle? Şoka girmiş gibi hissediyordu. Televizyona baktı, gözleri televizyonda sadece birkaç saniye takılı kaldı. Baş istemsizce yine kıza dönüp bakışları yüzüne sabitlendi.

Siyah, bir nehir gibi dalga dalga yüzünün kıyısından inen saçları, beyaz teniyle mükemmel bir tezatlık oluşturuyordu. Yanaklarının ve dudaklarının hafif pembeligi durumu daha da cezp edici kılıyordu. Minik, kalkık bir burnu vardı. Hafif sivri çenesi sanki inatçılığını anlatıyordu.

Genç kız kaşlarını havaya kaldırarak aniden ona baktı. “Ne oldu?” diye sordu.

Ömer, derin bir nefes aldı. Onu izlerken yakalanmıştı,

fakat kendisini ele vermeye hiç niyeti yoktu. “Neye ne oldu?” diye soruyla karşılık verdi.

“Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Nasıl?” Şimdi sırtıyordu. İşi pişkinliğe vurmak her zaman daha iyiydi. Allah’tan çok fazla çalışıyordu. Sürekli birlikte olmak durumunda kalmayacaklardı.

“Bir garip!” Genç kız elini yüzüne götürdü. “Yüzümde bir şey mi var?”

“Hayır.” Genç adam başını salladı. “Yüzünde hiçbir şey yok.” Gazel sorusunun cevabını alabilmek için inatla gözlerinin içine bakıyordu. Ömer konuyu değiştirmek için, “Günün nasıl geçti?” diye sordu.

“Manevra yaptın!” Kızın uyanıklığı genç adamı güldürdü. Zaten onu, her zaman güldürüyordu. “Günüm, çok güzel geçti. Bütün evini dolaştım. Her yeri karıştırdım. Sıkıldığımda yemek yaptım.” Kendini beğenmiş bakışlarla baktı. Ardından genç adamı oturduğu yerde kıvrandıran bir dudak hareketiyle çikolatasının son parçasını da ağzına attı.

“Haberleri izledim,” diye devam etti ağzı dolu bir halde.

Ömer gülümseyerek, “Ağzında bir şey varken konuşma,” diye uyardı.

Genç kızın gözlerinden bir anda ateş çıkacak gibi göründü. Fakat gülümsedi. Sonra kıkırdadı ve kahkaha attı.

“Neden güldüğünü bana da söyleyecek misin?” Ömer, dirseklerini kıvrılmış dizlerinin üzerinde sabitledi.

“Haberlerde izlediğim bir şeye.”

“Neymiş bu haber?”

“Dangozun biri-”

“Türkçede ‘Dangoz’ diye bir kelime yoktur, güzellik!”

Kız yüzünü buruşturdu. “Dingilin biri-”

Ömer, gözlerini devirdiğinde o da aynı şekilde karşılık

verdi. "Ek iş olarak Türk Dil Kurumu'nda mı çalışıyorsun?" diye sordu.

Adam başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı. Arkasına yaslanıp, kolunu koltuğun sırtlığına yerleştirdi. "Tamam. Devam et."

Genç kız biraz surat assa da dayanamadı. Bir çiftin garip boşanma hikâyelerini anlatarak Ömer'i kahkahaya boğdu. Öylece oturup kaç saat sohbet ettiklerinden emin değildi, ama Gazel'in öyle bir havası, öyle dinlendirici bir etkisi vardı ki! Ona karşı hissettiği ama hissetmemesi gerektiği duyguları bile o an için unutmuş, sanki üzerindeki tüm yorgunluk uçup gitmişti.

"Sabahları biraz ilerideki koruda koşu yapıyorum. Geldikten sonra seni kahvaltıya götürürüm. Ne dersin? Belki sonra da biraz gezebiliriz." Göz kırıp, bir cevap beklerken ayağa kalktı.

Gazel de onunla birlikte kalktı. Adama garip bir bakış attı. "Ben de seninle gelsem olur mu?"

Adamın kaşları havaya kalktı. "Nereye?"

"Koşmaya!"

Ömer, anında başını iki yana sallamaya başladı. "Saçmalama. Bedenin hâlâ tam olarak iyileşmedi! Seni zorlayabilir." Genç kızı büzülmüş dudaklarıyla bırakıp odadan çıkmak için ilerledi.

"Sanki pili bitmiş oyuncaktan bahsediyor gibisin!"

Kızın huysuz sesi üzerine omzunun üzerinden baktı. Dudaklarında alaylı bir gülümseme vardı. Onu öfkelen-dirmek için. "Çok da farklı sayılmazsın," dedi. Tekrar ilerlemeye başladı.

Gazel ayaklarını yere vurarak peşinden ilerledi. Sinirle. "Tamam," dedi. Adımları biraz daha hızlanıp adamı geçti. "Ben de merdivenleri elli kere iner çıkarım!" Merdivenin ilk basamağına bastığında Ömer'in zarif parmak-

larını bileğinde hissetti. Bir ayağını üst basamağa yerleştirip kaşlarını çatarak arkasını döndü.

Ömer alayla kendisine bakıyordu. Parmakları hâlâ basıkıcı bir tutuşla kendi teni üzerindeydi. "Sen beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsun?" Ciddi bir tutum sergilemeye çalışıyorsa da başaramıyordu. Parmakları bulundukları yeri sevmiş gibi teninde kalmıştı.

"Hem de koşarak!" Gazel meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. Gözlerinde eğlence parıltıları oynasıyordu.

Ömer bilerek, bunu gerçekten isteyerek oyununa ayak uydurdu. "Odana kilitlerim seni?"

"Pencerenin önünde bir ağaç var!" Kız omuz silkti

Ömer güldü. "Dallarını kestirim!"

"Ben de aşağıya atlarım."

"İşte şimdi çuvalladın!" Adam hafifçe gülerken kızın bileğini serbest bıraktı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Kız ondan bir basamak yukarıda olduğundan neredeyse aynı boyda gibi görünüyorlardı.

Gazel'in dudakları yukarı kıvrıldı. Yüz kasları küçük oyunlarının vermiş olduğu heyecanı saklama çabasıyla gerilmişti. Sonunda omzunu düşürerek, "Gelebilir miyim?" diye sordu.

Ömer bir süre düşündü. Genç kızın yüzünde karşı koyulması imkânsız bir ifade vardı. Öylesine hevesli, öylesine tatlı ve daha önce sıklıkla karşılaşmadığı öylesine içten bir ifade...

Derin bir nefes alıp kararını verdi. "Yürüyüş yapman tabii ki iyi olur. Fakat ben, yedi bin metre koşuyorum! Kaplumbağa gibi koşmadığıma da eminim." Kararını vermiş olmasına rağmen yüzündeki ifadeyi biraz daha görebilmek için kısa süre duraksadı. "Pekâlâ, Yarın bir istisna olabilir."

Genç kızın kolları bir anda havalanacakmış gibi gö-

ründü. Lanet olsun ki bunu hevesle beklediğini fark etti. Sonunda kız kendini tuttu ve onun boynuna sarılmak için kalkan kollar havada garip bir açıyla kaldı.

İki genç, birbirlerinin gözlerine bir süre anlamsızca baktı. Hava giderek ağırlaşıyor, gözlerin arasındaki kısacık mesafede ikisinin de anlayamadığı bir gerilim belirliyordu. Eğer rengi olsaydı beyaz bir ışık olabilirdi. Koku olsaydı çikolata tadında olurdu.

Genç kız, yüzü kırmızıdan mora çalarken kollarını indirdi. Fısıldayarak, "Teşekkürler," dedi. Arkasını dönüp merdivenleri çıkmaya başladı.

"Yedi!" dedi Ömer arkasından ilerlerken. Hâlâ biraz önceki ağır havayı burnunda soluyor, beyninde şaşkınlığını yaşıyordu. Düz olmasına uğraştığı sesinde hafif bir boğukluk vardı.

Gazel ne söylemeye çalıştığını anlayamadığı için arkasını döndü. Ellerini beline koyup her an kavgaya hazır gibi göründü. "Yedi ne?"

Adam merdivenleri tırmandı. Genç kızı geçti. Odasının kapısının önünde durdu. "Saat yedide kalkmalısın. Bir dakika geçerse seni bırakırım. Ona göre!" Tek kaşını kaldırarak baktı.

"Deli misin? Bir yerlerden duyduğuma göre sabahları o saatte kargalar bile kahvaltı yapmıyormuş!"

Söylediği sözler ve yüz ifadesinin ciddiyeti öylesine tezattı ki adam kendini gülerken buldu. "Yedi! Seni uyandırırım." Odasına girdi.

Kapı kapanırken aynı zamanda göz kapakları da gözlerinin üzerine örtüldü. Sırtını kapıya dayadı.

"Hassiktir!" diye fısıldadı. Boku yemişti. Kesinlikle yemişti! Üstesinden gelebilirdi değil mi? Böyle şiddetli, bir anda ve belirsizce gelen sinsi bir arzuyla daha önce karşılaşmamış olması demek, bedeninin kontrolünü ar-

zularına teslim edecek olması anlamına gelmiyordu. Birçok kadını istemişti. Arzu uyandıracak bir sürü kadınla da tanışmış olabilirdi. Ama hâkimiyet daima kendisinde olurdu. Bunu kaybettiğini, yönlendiremediğini, aklından atamama gibi bir durumla karşılaştığını hatırlamıyordu. Jakuzi yüzündendi. Kesinlikle tüm suç jakuziye aitti! Başını iki yana sallayıp yatağına ilerledi.

Bölüm 6

Gazel, birinin adını seslendiğini duydu. Kulaklarına çalınan ses öylesine yumuşak ve şefkatli geliyordu ki sesin kendisini sarmasına izin verdi. Dudaklarında minik bir gülümsemeyle yatağın içinde döndü, ancak gözlerini açmadı. Bir kez daha adının yumuşak harflerle söylendiğini işitti. Sonunda bir kıkırdama duydu.

Gözlerini açtığı anda yemyeşil gözlerle karşılaştı. Çok yakın değildi. Gözlerinin içindeki ışıltıyı yakalayamayacak kadar uzak da değildi. Ömer, eğleniyordu. Zaten onunla her zaman eğleniyordu.

“Günaydın, Pinokyo! İki dakikaya kadar evden çıkıyorum. Yetişirsen, gelirsin.” Fısıltı kadar alçak sesle konuşuyordu.

Gazel, onun sabahın köründe nasıl böyle dinç ve neşeli olabildiğini anlayamıyordu. “Günaydın.” Genç kızın sesi çatladı. “Saat kaç?”

“06:58”

“Sen delisin!”

Ömer gülümseyerek omuz silkti. “Gelmek isteyen sendin!”

Genç kız, adamı baştan ayağa süzdü. Çoktan hazırlanmış olduğunu fark etti. Ahh! Saçları oldukça düzgün görünüyordu. Onu, çoğu zaman dağınık saçlarla gördüğünden bu görüntü biraz garip gelmişti. Kapüşonlu bir sweet giymiş, altına siyah bir eşofman altı geçirmişti. Tek kulağında bir kulaklık vardı. Diğeri boynundan aşağıya sarkıyordu.

Gazel tekrar saçlarına baktı. "Anlaşılan tarağını bulmuşsun." Genç adam kaşlarını sorarcasına havaya kaldırdı. "Saçların."

"Saçlarıma ne olmuş?" İstemsizce bir elini saçlarının arasından geçirdi.

"Oldukça muntazam görünüyorlar-" Ömer'in elinin hareketiyle dağılan saçlarına bakıp, gözlerini devirdi. Ukala bir tonla, "-dı" diye ekledi.

Ömer güldü. "Daha önce hiçbir kız bunu yüzüme söyleme cesaretinde bulunamadı."

"Ben, hiçbir kız değilim!" Gerinerek doğruldu. Adamın eğlenen bakışları karşısında bacaklarına dolanan çarşafla ufak bir mücadeleye girişti. Sonunda başarılı olduğunda havalı bir bakış atıp yataktan kalktı. Uyuşuk adımlarla banyonun yolunu tuttu.

Pijama takımlarının içinde oldukça sevimli görüldüğünün farkında bile değildi. Ya da Ömer'in böyle düşündüğünün... Ya da neşeli yüz ifadesinin, bir anda zihnindeki düşüncelerle karardığının...

"Yüzümü yıkıyorum. Giyiniyorum. Uyanıyorum ve geliyorum." Gazel'in zihni hâlâ uyuyordu. Birlikte koşmayı tekrar düşünmeye başladı. Gitmeyebilirdi de! Bu defa Ömer'le birlikte geçireceği kısıtlı zamandan çalmış olacaktı.

"Ben aşağıdayım."

Gazel başını salladı ama onun görüp görmediğinden emin değildi.

Ömer verandaya çıkmış, kulaklıkları kulağına takmıştı. Müziği duyduğu söylenemezdi. Eğer Gazel'le biraz daha, çok fazla değil biraz daha böyle eğlenceli konuşmalara ve oyunlara girişirse çileden çıkabilirdi. Samimiyetlerinin mesafesi azaldığında, hissettikleri yoğunlaşıyordu.

Onu uyandırmadan gitmeyi düşünmüştü. Fakat söz vermişti, yerine getirmek istiyordu. *Allah kahretsın*. Kimi kandırıyordu ki! Yanında gelsin istiyordu. Onunla birlikte

koşmak istiyordu. Sonra onunla birlikte kahvaltılık yapmak ve daha sonra kızın canı ne isterse onu yapmak istiyordu.

Bunun ne kadarının ona duyduğu o garip koruma hissiyle, ne kadarının şefkatiyle ilgisi vardı emin değildi. Ona dokunmak istiyordu. Bu başlı başına bir sorundu. Karmakarışık hissetmeye alışık olmadığı için, hangi duygusunun ağır basıp, ona göre hareket ettiğini bilmiyordu.

Omuz silktili. Tek yapması gereken ona dokunma isteğini aklından çıkarıp atmasıydı. Sabah kalktığında düşünmüş, hemen uygulamaya geçmeye karar vermişti. Tabii o Gazel'i uyandırmak için odasına girip yatağın üzerinde darmadağın halde uyurken görmeden önceydi. Ayakları çarşafa öyle bir dolanmıştı ki bunun için ona yardım etmesi gerektiğini düşünmüştü.

Sonra uyanma aşaması vardı. Bir süre durup, birlikte olduğu kadınlarla yaşadığı anları aklından geçirdi. Siyasetten spora kadar her konuyu konuşabileceği, yatakta arzularını dindirebileceği, esprili ve neşeli kadınlarla birlikte olmuştu. Ama onların uyurken nasıl göründüklerini hiç düşünmemişti. Aklının ucundan bile geçmemişti. Gazel'in odasına girerken içten içe uyanmamış olmasını dilemişti.

Omzunda minik bir dokunuş hissettiğinde arkasını döndü. Eşofmanlarını giymiş, tamamen hazır bir Gazel'le karşılaştı. Kulaklıklardan birini çıkardı. "Hazır mısın, Pinokyo?"

"Bana Pinokyo demekten ne zaman vazgeçeceksin!"

"Ne zaman vazgeçeceğimi söylemiştim."

"Bunu kabul etmiyorum."

"O senin sorunun!"

Genç adam merdivenlerden inerken başıyla işaret ederek peşinden ilerlemesini istedi. Kız, bıkkın bir nefes alıp onu takip etti.

Koruluğun girişine giden kısa mesafede iki genç de sessizdi. Ömer iki elini de cebine atmış, tembel adımlarla ilerliyordu. Koşusu verimli geçmeyecekti. Akşam yürüme bandında devam edebilirdi.

Koşu yolunun pembe ve gri taşlarının üzerinde durduğunda Gazel'e tek kaşını kaldırarak baktı. "Hâlâ geri dönme şansın var."

Kız heyecanla, "Ölmek var. dönmek yok!" dedi.

Adam gülüp ağır bir tempoyla koşmaya başladı. Genç kız da hemen yanında adımlarını taklit ederek ilerliyordu.

Ona kısa bir bakış attı ve gözlerini karşıya dikti. "Bugün yapmak istediğin özel bir şey var mı?"

Gazel başını iki yana salladı. "Özel bir şey yok." Başını havaya kaldırıp baktığında yüzünü buruşturdu.

Adam hareketini fark etti. "Ne oldu?"

"Yağmur yağacak gibi görünüyor."

O da başını gökyüzüne kaldırdı. Bir-iki küçük gri bulutun haricinde gökyüzü oldukça berrak görünüyordu. Çok da emin olamayarak, "Bence gayet iyi," dedi.

"Biliyorum. Güven bana!"

Ömer, onun nefes alışlarının değişerek hızlandığını fark etti. Oysaki daha yeni başlamışlardı. Biraz zorlamak istercesine adımlarını hızlandırdı. Onunla uğraşmak hoşuna gidiyordu. Neden olduğundan kesinlikle emin değildi. Onu kızdırmak öyle eğlenceliydi ki hiçbir fırsat kaçırmak istemiyordu. Genç kızın homurdanarak kendisine yetismeye çalıştığını fark ettiğinde güldü. Yüzüne bıkkın bir ifade yerleştirip beklemeye başladı.

Tekrar aynı hızda bir süre daha koştular. Gazel'in nefes alışları tamamen değişmiş, hızlı ve seri soluklara dönüşmüştü. Ona dönmeleri gerektiğini söyleyecekken, bir anda patlayan gök gürültüsüyle genç kız sıçradı.

Kız sanki korunmak istercesine hafifçe ona yaklaştı. Yine de göz göze geldiklerinde, bakışlarında "*Ben sana söylemiştim,*" ifadesi vardı.

Ömer yüzünü buruşturdu. Eğer sadece kendisi olsaydı yağın yağmur umurunda olmazdı. Hatta biraz daha zorlanacağı için sevinebilirdi. Ancak Gazel için sorun olabilirdi. Tekrar gök gürlediğinde durdu. Topukları üzerinde

geri dönüp. "Hadi. Eve dönüyoruz," dedi. Israr etmemesi için baskın bir ton kullanmıştı.

"Daha yeni gelmiştik!" Genç kız sızlansa da peşine takıldı.

Aynı anda yağmur damlaları bedenlerine düşmeye başladı. Saniyeler içinde hızlanarak onları resmen yıkadı.

Genç adam gülerек, "Bence gitmeliyiz!" diye bağırdı ve ona elini uzattı.

Gazel kendisine uzanan eli sıkıca kavradı. "Harika bir şey bu!"

Koşmaya başladılar.

"Keşke seni getirmeseydim."

Aslında adam kendi kendine hayıflanıyordu. Ancak kız duymuştu. "Bence iyi ki de gelmişim."

Adam elini daha sıkı kavrayarak adımlarını hızlandırdı. "Hasta olacaksın!"

"Merak etme. Doktorum sağlam." Gazel kıkırdadı.

Adam tekrar onu çekiştirmeye başladı.

Koruluğun çıkışına geldiklerinde genç kızın adımları durdu. Adam da neden durduğunu merak ederek ona baktı. Kız gülerек, "Biz neden böyle koşturuyoruz?" diye sordu.

Adam, *Deli misin?* bakışı attı. Yine de "Yağmur yağdığı için," dedi. "Belki fark etmemişsinizdir diye söylüyorum."

"Zaten ıslandık." Genç kız omuz silkti. Daha ne kadar ıslanabilirlerdi ki?

Ömer, "Daha fazla ıslanmamak için!" dedi ama kızın ne demek istediğini anladığı için sırtıyordu. Zaten donlarına kadar sıırıslıklam olmuşlardı.

Adımları yavaşladı. Sözsüz bir anlaşma imzalamış gibi iki genç de ellerini evin bahçesinin demir kapısına gelene kadar çekmedi. Belki adımları bile yavaşlamış olabilirdi. Ömer, kapıyı açmak için elini çektiği anda Gazel de elini çekti. Genç adam yakalayıp tekrar tutmamak için kendisini zor tuttu.

Ömer uyararı bir tonla, "Hemen duş alıp, üzerini sıkıca giyiniyorsun!" dedi.

Gazel, başını salladı. Eve girdiği anda üşüdüğünü fark etmişti. Sabah ılık ve bunaltıcı olan havanın böyle bir anda soğumasını beklemiyordu.

İkisi de sırlıskılandı. Buna rağmen her nedense hareket etmiyorlardı. Adam, genç kızın gözlerinin en derinine bakar gibi bakıyor, öylece duruyordu. Genç kız nedenini anlamadı. Fakat yoğun bakışları karşısında kanın yanaklarına hücum ettiğini hissetti. Ne söyleyeceğini bilemeyerek bir süre öylece kaldı. Genelde ne söyleyeceğini her zaman bilirdi.

Sonunda kaşlarını sorarcasına havaya kaldırdı. "Ne?"

Karşısındaki adam gözle görülür bir şekilde irkilerek başını iki yana salladı. Yağmurda birlikte ıslanan saçları daha koyu ve parlak görünüyordu. Damlalar yüzünün kıyısından aşağıya bir yol çizerek iniyor, zaten ıslanmış olan kıyafetinin üzerine damlıyordu.

Ömer tuhaf bir sesle, "Hadi git," dedi. Sanki zorlukla konuşuyormuş gibiydi. "Yukarıdaki banyoyu kullan." diye ekledi.

Genç kız arkasını dönmeden önce adamın ayağının hareket ettiğini gördü. Ancak Ömer, sanki ayağını yarı yolda yakalamış gibi çabucak bir adım gerileyip gergince gülümsedi. Bir şey döndüğünü fark etmiş, ne olduğunu anlayamamıştı. Sormak istediye de cevap alamayacağına, olmayan parasının üzerine iddiaya bile girerdi. Arkasını dönüp hızlı adımlarla banyoya doğru ilerlerken, adamın kendisinden ancak bir kaç saniye sonra hareket ettiğini duydu.

Bir kapı açıldı. Sertçe kapandı. Sesle hafifçe irkildi. Adımları durdu. Ömer kızmış mıydı? Belki de onunla

gıtmek için ısrar etmemesi gerekiyordu. Kahretsin! Onu kızdırmak istemiyordu. Derin bir iç çekip başını iki yana sallayarak banyoya girdi.

Genç adam, pencerenin kenarında durmuş, görmeyen gözlerle su damlacıklarının kapladığı camın arkasına bakıyordu. Yağmurlu havaları severdi. Sesini, toprağa değdiği anda çıkardığı kokuyu, üzerinden kayıp gitmesini... İç çekti. O gün değil! Yağmurun yağmasına sinir olmuştu. Gazel için bir şeyler yapmak istiyordu ve bunun için fazla zamanı yoktu. Onun yeniden hayatla tanışmasını sağlamak, en azından bu adımı atmasına yardımcı olmak istiyordu.

Dış görünüş aldatıcıydı. Şahane güzellikte bir kız olmadığından değil! Kesinlikle çok güzeldi. Hatta bir erkeğin aklını sürükleyip, sadece kendi üzerinde yoğunlaşmasına yetecek kadar güzeldi. Güzellikten kastı bu değildi. Düşüncelerinin sürekli onun bedenine, bir anda peydahlanmış olan dokunma isteğine kayışına artık öfkeleniyordu. Bu, aklını sürekli karıştırıyordu. Başını iki yana salladı.

Dışarıdan bakıldığında normal bir genç kız görüntüsü çiziyordu. Neşeliydi, eğleniyordu, espri yapıyordu. Hatta yemek bile yapıyordu. Sadece onun yanında... Eski hayatına dair tek kelime etmiyordu. Bunu Erman da merak ediyordu. Hafızası yerine geldiğinde -tabi ki kızın yalan söylediğini biliyordu- eski yaşamından bahsedip bahsetmeyeceğini merak ediyordu. Hayır! Hiç bahsetmiyordu. İntihar etmeden önce annesini ve kardeşini çok kısa zaman aralığıyla kaybetmişti. Onlar hakkında da tek kelime etmiyordu. Erman'a göre; geçmişini silip atmış, yaşadığı tüm her şeyi olmamış varsaymıştı. Güvensizliklerle dolu yaşamında, hayata ikinci kez gözlerini açtığında Ömer'i görmüş, güvenmiş -en azından yeteri kadar- ve ona tutunmuştu.

Erman'ın deyimiyle *Kuluçkadan çıkan bir civciv* gibi... Tabi Ömer de bu durumda anaç tavuk oluyordu. Alayla güldü. Onun için bir ev arkadaşı ve bir iş kolaylıkla bu-

labilirdi. Aklında bir kaç arkadaşı vardı. Fakat öncelikle kızın iletişim kurmayı öğrenmesi, en azından denemesi gerekiyordu. Büyük bir sorumluluktu. Bunu benzersiz bir heyecanla kabul etmişti. Altından kalkabilecek miydi? Deneyecekti. Önce onu dışarıya alıştırarak, daha sonra kalabalıkta da konuşmaya çalışmasına yardım edecekti.

En azından son anlara kadar düşünceleri bu yöndeydi. Şimdi ise bilmiyordu. Hem de hiçbir şey bilmiyordu. Kendisine güvenen, minnet duyan bir kız için beyninde şekillenen düşünceler ve aklına giren resimler için akıl okunabiliyor olsaydı; muhtemelen ahlaksızlıktan müebbet yerd.

“Bir yere mi gidiyorsun?”

Kuşkulu, biraz da hüzünlü olduğunu düşündüğü sesin sahibine bakmak için arkasını döndü. Hayıflanarak artık evin içinde gezinirken gözlerinin kapalı olması gerektiğini düşündü. “Dışarı çıkmayı planlamıştık,” diye mırıldandı. Ya da öyle bir şey söylemiş olmalıydı. Tam olarak ne söylediğini hatırlamıyordu.

Genç kız saçlarını, ay gibi parlayan yüzünü açıkta bırakarak havluyla sıkıca sarmıştı. Yuvarlak kalçalarını ve düzgün bacaklarını saran siyah bir eşofman altı, üzerine bol, uzun kollu mavi bir bluz giymişti. Bol olması, üzerinden dökülüyor olması bir şeyi değiştirmiyordu. Bluz ona salaş bir görünüm veriyordu. Yine de her nasılsa daha da cezbedici hale gelmişti. Derin bir iç çekti. Yanına ilerlese, bir eli dolabın kapağında duran ve arkasını kendisine dönmüş olan bedeninin tam arkasında dursa! Dökümlü bluzunun açıkta bıraktığı omzuna, mermerimsi beyaz tenine dudaklarını değdirse ve gerçekten o kadar pürüzsüz mü anlarken dudakları tenini tatsa... Ya da parmak uçlarıyla tenini kendi teninde hissetse... *Siktir!*

Gazel ona baktı. Yoğun bakışlarını fark etmiş gibi görünmüyordu. Gözleri endişeyle pencereden dışarı kaydı. “Çok yağıyor!” Dudağını büktü.

“Evet.” Adam tekrar mırıldandı. Zihnini açmayı başaramazsa bu gidişle doğru düzgün bir cevap da veremeyecekti. Akli ayartıcı görüntüsüyle meşguldü. Zihnine. ‘Gözlerini kaçır!’ diye emretti. Kız ocağa ilerledi. Ömer’in bakışları onu takip etti.

Genç kız çaydanlığa su koyarken, “Ashında çok isterdim,” diye devam etti.

Adam, “Evet” dedi. Bu defa neye cevap verdiğini bilmiyordu. Belki soru bile sormamıştı. *Gözlerini kaçır!* Tekrar denedi. Yine başarılı olamadı.

“Ama bana borcun olsun.”

“Evet. Tabii.” Boğuk çıkan sesi kendi kulaklarına çarptı. Hafifçe irkilerek yörüngeden çıkmasını, dünyayı algılamasını sağladı. O Gazel’di! Hastasıydı! Ona minnet duyan bir genç kızdı! Adım attı. İlk külçe gibi ağır adımından sonra attığı adımlarının hızı kendisini bile şaşırttı. Mutfaktan hızla çıktı.

“Hey! Kahvaltıyı hazırlıyorum. Nereye gidiyorsun?”

“Ba... Üzerimi değiştireceğim!” Genç adam dişlerini gıcırdattı. Banyoya gireceğini söylemek istememişti. Daha duş yapalı on dakika bile olmamıştı. Buz gibi bir suya ihtiyacı vardı.

Merdivenleri, kanını kaynatan alevin verdiği enerjiyle hızla çıktı. Duşa girdi. Buz gibi suyun altında sakinleşmeye çalıştı. Tekrar aşağıya indiğinde evin ısısının düşmesine şükretti. Gözlerine bakacaktı! Sadece gözlerine!

Elleri eşofmanın cebinde, kapüşonlu tişörtünün fermuarını göğsüne kadar çekmiş, kapüşonunu saçlarının üzerine kapatmıştı. Mutfaka adımı attığında şahane bir kahvaltı sofrasıyla karşılaştı. Gözleri gözlerini buldu. Alayla, “Hamarat kız!” dedi. *Sadece gözlerine bak!*

Saçlarını taramış ama kurutmamıştı. Bu kaçamak bir bakıştı. Hem de sadece saçlarına... Daha fazlası yoktu! Eli kendisinden habersiz gibi cebinden çıktı. Havada süzülüp hedefine ulaştı. Yumuşacık saçlarının ıslaklığını

parmak uçlarında duyumsadı. Saçlar parmak uçlarından kayarak tekrar kızın ensesine döküldü. "Saçlarını kurut!"

Kız öfkeli bir alayla, "Hastanede de böyle misin?" diye sordu.

Ömer masaya oturmadan önce kombiyi açmak için ilerledi. Ev gittikçe daha da soğuyordu. "Nasıl?"

Gazel fincanlara çay doldurdu. "Hep böyle emir mi verirsin?"

Adam arkasını döndü. Kapüşonunu açıp masanın çevresindeki kanepeye ilerlerken bunu düşündü. Sonunda sırtıttı. "Galiba öyle." Kanepeye oturdu.

"İyi. Yalnız olmadığımı sevindim." Genç kız çayları servis etti.

Genç adam servis tabağına kahvaltılıklandı doldururken bir şey hatırladı. "Marketten ekmek istemiştin."

Aynı anda kapı çaldı. Genç kız farkında olmadan ayağa kalkıp mutfaktan çıkmak için ilerledi.

"Nereye gidiyorsun?" Genç adamın sesinde belli belirsiz bir öfke vardı.

"Ekmeği almaya." Kız şaşkın bakışlarını adamın gözlerine dikti. Yine, niye kızmıştı?

"Ben sana o lavağa güvenmediğimi söylüyorum. Sen hâlâ kapı açmaya gidiyorsun! Ya okuman yazman yok. Ya da okuduğunu anlamıyorsun." Öfkeyle başını iki yana salladı. "Belki de unutkanıdır! Sana yazdığım notu hatırlıyorsun, değil mi?" Ömer, onun dişlerini sıkıldığını fark etmişti. Ancak kendisi de anlamadığı bir şekilde öfkeliydi.

Gazel neredeyse dudaklarını aralamadan cevap verdi. "Evet."

"Hiç söz dinlemez misin?" Zil hâlâ çalıyordu. İkisi de çalan kapıyı unutmuş gibi görünüyorlardı. "Evet'miş!".

Genç kız eliyle bir işaret yaptı. "Kapı çalıyor!"

"Duyuyorum!" Ömer kapıyı açmak için ilerlediğinde, genç kız gözlerini devirdi.

Kapıyı hışımla açtığında servis elemanı hafifçe sıçradı. Ardından hemen ekmekleri genç adama uzattı. Parayı aldı. “İyi günler!”

“Baksana.”

Genç çocuk omzunun üzerinden baktı. “Buyurun?”

“Bir tane de çikolata!”

Çocuk homurdandı. “Tek tek söylemeseniz olmaz!”

“Bir şey mi dedin?”

“*Hemen getiririm* dedim.

Öfkesinde zerre azalmaya olmayan adam, mutfağa girdi. Kesme tahtasını tezgâhın üzerine koyup ekmeği dilimlemeye başladı. “Çok acil bir şey olmadıktan sonra marketten alışveriş yapma. Ne lazım olursa ben alırım. Sabahları da ekmeği fırından alır bırakırım.”

Genç kız bir *cık cık* sesi çıkardı. Adam omzunun üzerinden ona fena bir bakış attı. Gözlerini devirdi. Fakat başka bir şey söylemedi. Yersiz öfkesine maruz kalmak istemiyordu. Genellikle kolay kolay öfkelendiğini görmemişti. Bugün ona bir şey olmuş gibi görünüyordu. En iyisi üzerine gitmemekti. “Nasıl istersen.”

Genç adam ekmek dilimlerini sepete koydu. Sepeti masaya, kendisini de kanepeye bıraktı. Hâlâ öfkeyle dişlerini sıktığını fark etti. Neden bu kadar öfkelendiğini bilmiyordu. Ona lanet olasıca bir not bırakarak çırağa güvenmediğini söylemişti. Kendisini dinlemeyecekse ona nasıl güvenecekti ki? Çayından bir yudum alıp başını kaldırdı. Gözlerini ona dikti.

Genç kız çayını içmeden önce kokladı. Bir yudum aldı. Ekmek sepetine uzanıp bir dilim ekmek aldı. Koklayıp bir parça kopardı. Böldüğü ekmeğin üzerine kokladığı tereyağından sürdü. Çatalını peynire batırıp kokladı. Öfkesi bir anda buhar olup uçmuştu.

Eli çay fincanında şaşkınlıkla onu izliyordu. “Her şeyi kokluyorsun!” dedi. Aynı zamanda eğleniyordu da. Dudaklarını gülmemek için bastırsa da bir işe yaramıyordu.

Gazel kayıtsızca, "Alışkanlık," diye bildirdi. Hem koklamaya hem yemeye devam etti.

Ömer, onun yüzüne takılıp gitmişken ansızın, zihninde birkaç ay öncesine dair bir görüntü belirdi.

"Yüzünde darp izleri vardı."

Genç kız, ona baktı. Gözleri huzursuzluğunu ele vericesine titredi. Anlamamış gibi başını iki yana salladı. "Nedenini biliyorsun." Omuz silkip gözlerini kaçırdı.

"Ondan bahsetmiyorum. Bunu çok iyi biliyorsun. Daha önceki morarmalardan bahsediyorum." Dik bakışlarını onun üzerinde sabitledi. Kararlı bir görüntü çizmesi gerektiğini biliyordu. Eğer yumuşak davranırsa kendisini oyalamasına izin verir, bilgi alamazdı.

Kız bir solukta, "Düşmüştüm," dedi. Yüzünü fincanının arkasına gizledi.

Onun kaçmaya çalıştığını fark etti. Hayır düşmemişti. Cevabı çok hızlı, baştan savmaydı. Artık Gazel'i iyi tanıyordu. Hafif bir öfkeyle, "Pinokyo!" dedi. "Bana yine yalan söylüyorsun."

Kararmış gözleri bir anda ona çevrilince şaşkınlıkla doğruldu. Genç kızın yüz kasları gerilmiş, ifadesi sertleşmişti. "Dayak yedim!" diye tısladı. Kaşları alayla havaya kalktı. "Doğruyu söylüyorum."

Adam yutkundu. Morarmaların kol ve bacaklarında da olduğunu hatırlıyordu. Eğer düşmenin etkisiyle gövdesi öylesine zarar görmeseydi, muhtemelen orada da morluklarla karşılaşabilirdi. Gözlerinin önünde istemsizce görüntüler belirdi. Dişlerini sıktı. Kalbi sarsıntısı süratle tüm bedenine yayıldı. Ona nasıl kıyabilmişlerdi?

Karanlık bir tınıyla, "Neden?" diye sordu. Kız irkildi. Hayır. Ömer'in öfkesi ona değildi. Asla! Ona dokunan elleri parçalamak istiyordu. Deriyi yüzebilir, kemiklerin üzerinden kasları sıyrabilir, kemikleri un ufak edebilirdi. Kahretsin.

"Herhangi bir nedenden işte! Sonuçta morarmaların

neden olduğunu sordun. Ben de dayak yediğimi söyledim. Şimdi bir önemi yok!”

Yanıliyordu. Kesinlikle önemi vardı. En azından onun için. Kuşkuyla bakışları kızın paniklemiş yüzünde dolaştı. Sonra sakarca hareket eden, hafifçe titreyen ellerinde... Zorlukla gülümsedi.

Mırıldanarak, “Yok. Evet,” dedi. Parmakları dağınık saçlarının arasından geçti. Gözleri mutfağı amaçsızca dolaştı. Dişlerini açması, çenesindeki gerginliğe bir son vermesi gerekiyordu. Kahretsin ki öfkeliydi. Çok öfkeli!

Çalınan kapı zili, elektrik yüklenmiş gibi gergin havayı bir anda dağıttı. İki genç de rahat bir soluk aldı. Ömer, bu işi daha sonra tekrar masaya yatırmayı beynine not ederek ayaklandı. Girişe yöneldi. Kapıyı açtı. Genç çocuğun yüzüne bakmadan çikolatayı alıp ücretini ödedi.

Ashında daha çok alabilirdi. Her seferinde bir tane olmayabilirdi. Fakat bir önceki gün genç kızın yüzünde oluşan çocuksu ifade hoşuna gitmişti. Genç kızın yanından geçerken elindeki çikolatayı uzattı. “Al bakalım.”

Genç kız önce gülümseyen yüzüne, ardından eline baktı. Çikolatayı gördüğünde yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “İşte bu harika!” Uzanıp adamın zarif parmakları arasından aldı. “Teşekkür ederim.”

Ömer, ona dik dik baktı.

“O zaman teşekkürümü geri aldım.”

Genç adam onu hem garip bir huzurla hem de hoşnutsuzlukla izliyordu. İçinde iki tane insan vardı ve çatışmaya girmiş gibiydiler. Çikolatayı kokladığında güldü.

“İster misin?” Gazel bariz bir gönülsüzlükle ona da ikram etti.

“Hayır. Teşekkür ederim.”

“Ben de ayıp olmasın diye sormuştum.” Kızın dudaklarının bir kenarı muzipçe yukarı kıvrılırken, adam başını geriye atarak kahkaha attı.

Ömer kendi dikkatini onun ağzından çekmek ve ko-

nuşturabilmek için uzun zamandır merak ettiği bir soruyu sordu. “Annen ve kardeşin neden öldü?”

Gazel’in dudakları dondu. Gürültüyle yutkundu. Sonra olması gerekenden çok daha fazla kayıtsız bir ifadeyle omuz silkti. “Görünüşte böbrek hastalığından... İkisi de! Ama geçekte yoksulluk, bakımsızlık, sefalet ve kimi insanda bolca olan, kimisinin yanından bile geçmeyen şans eksikliğinden.”

Adam yüzü kadar ifadesiz sesine kaşlarını çattı. Yine de, “Üzgünüm,” dedi.

“Üzülme. Herkes bir gün ölür. Kardeşim ayrıca başka hastalıklarla da boğuşuyordu. Fakat annem için umut vardı.” Yine omuz silkti. Adam, onun gerginken bu harekete sığındığını fark etti. Kız, “Ölene kadar,” diye ekledi.

“Hiç akraban yok mu?”

“Beni postalamaya mı çalışıyorsun?”

“Gazel!”

“Sadece şakaydı.” Başını iki yana salladı. “Kimsem yok! Zaten eğer bir evde dert varsa, o evin kimsesi olmaz.”

“O kadar karamsar olma!”

“Karamsar olmak mı?” Neşesizce güldü. “Herkes sen değil doktor! Hayır. Karamsar değilim. Gerçekçiyim. Babam hiç ilgisi olmadığı bir kavgada bıçaklandı. Daha o anda bileti kesildi ve hayatını kaybetti. İlgisi olmadığını biliyordum çünkü oradaydım. Babam meyve tezgâhında meyve satıyordu. Hafta sonu olduğu için ona yardım ediyordum. Lise ikinci sınıfta okuyordum. İki genç kavga etmeye başladılar. Hiç kimse ayırmadı. Herkes durup seyretti. Kavga ilerleyince babam müdahale etmek istedi. Etti de! Canından oldu.” Yine neşesizce güldü.

“O zaman evimiz dolup taşmıştı. Bir sürü insan baş sağlığına geldi. Bir de babamın neden öldüğünü öğrenmek için meraklarından geldiler. Biri birine ‘bıçaklanmış’ dedi, o diğerine ‘biriyle kavga etmiş’ dedi. Öbürü

'para yüzünden çıkmış' dedi." Sözlerine devam ederken ayaklanıp çay fincanlarını aldı. Ocağa ilerlemeden önce, Ömer yüzünden geçen acı ifadeyi yakalamıştı. "Sonra ortada kaldık. Ne annem o zamana kadar çalışmıştı ne de ben! Babamın kazandığı desen, zaten ay sonunu zor getiriyordu. Yani ondan kalan hiçbir şey yoktu. Ev kira, okuyacak iki çocuk var. Bunun yakıtı var, zartı var, zurtu var. Var da var... Sonra, o cenazeye gelenlerin hiçbirisi bir daha gelmedi. Ya para istersek! Ya bize bir şey lazımsa! Mecburen okuldan ayrıldım."

Çayları koydu. Birini ona uzatıp diğerini kendi önüne koydu. Ömer'in canı çay içmek istemiyordu. "Çalışmaya başladım. Annem de bir iş yerinde çaycılık yapmaya başladı. En azından kardeşimizi okutabiliriz diye düşündük. Ben konfeksiyonda çalışıyordum. Sonra annem hastalandı. Ardından kardeşim. Bok gibi para lazımdı. O da bizde yoktu. Sonra da öldüler."

Genç kız sustu. Bakışları çay fincanında, içine attığı şekeri karıştırıyordu. Daha fazla konuşmayacağını anladı. Zaten daha fazlasını kaldırabileceğini sanmıyordu. Boğazına bir yumru oturmuştu.

Sustu. Söyleyecek bir şeyi de yoktu. Ne söylerse söylesin her kelimenin manasız olacağını biliyordu. Üzülmesinin mi söylemeliydi. Laf olsun torba dolsun!

Elbette her insanın kendine göre yaşadığı bir şeyler vardı. Herkes kendi derdini bilirdi. Ömer de kendince sıkıntıların içinde yaşamış, bir şekilde hayata küsmüştü. Yine kendi çabasıyla bir şeyler için savaşırmıştı. Ama bu acıydı! Gazel'in göstermeye çalıştığı kadar basit değildi. Elinde minicik bir süpürgeyle dağ kadar acıyı itelemeye çalışıyordu. Hayır, görüldüğü kadar ifadesiz de değildi. Her acı bir diğerinin üzerine katlanmış, genç kız yaşadıklarıyla kavrulmuştu. Kaya gibi sağlam görünüyordu. Fakat değildi. Atladığı, eksik kalan çok şey vardı ve Ömer saklanma çabasına girilen her şeyin altından bir bokluk çıkacağını da biliyordu.

Kalkmak istiyordu. Ya da onu yanına çekmek... Alıp kucığına oturtmak, ona sımsıkı sarılmak istiyordu. Sadece sarılmak. Ellerini saçlarında dolaştırıp bedenini, kalbini, ruhunu rahatlatmak istiyordu. Omuzları saklamak için çabaladığı acıyla öylesine gerginleşmişti ki Ömer, bedenindeki gerginliği olduğu yerden fark edebiliyordu.

Ayağa kalktı. Boğazındaki yumruyu yutkunarak itelemeye çalıştı. Olmadı. Yanından geçerken hafifçe eğildi. Şakağına yumuşak bir öpücük kondurarak kızın donup kalmasına neden oldu. Bir kez de başının tepesinden öptü ve mutfaktan çıktı.

Adımları onu kitaplığına götürdü. Düşünmeyecekti. Düşünürse gerisini kurcalayacağını biliyordu. Aslında böyle değildi. Kimsenin ne özeline girmek ister ne de merak ederdi. Ama Gazel'in sakladıklarını merak ediyor olsa da anlatmaya zorlayarak, bir daha aynı üzüntünün içine sokmak istemiyordu. O dinlerken kahrolmuştu. Kız o anların her birini yaşamıştı. Tekrar tekrar yaşatmak vicdansızlık olurdu.

Sert müzik, genç adamın kulaklarını son şiddetle doldururken önünde açık kitabı, yürüme bandının üzerinde bir saatten fazladır koşuyordu.

Kapının açıldığını fark etmedi. Gazel'in aralık kapıdan içeri usulca süzülüp, onu izlediğini de fark etmedi. Üzerinde siyah, terden ıslanmış kolsuz atleti vardı. Önünde duran kitabın sayfasını çevirdi. Kız hâlâ onu izliyordu. Onu izlemek zevkliydi. Saçlarından ayaklarına kadar her yeri bakılmaya değerdi. Dudakları yarım, hüznü bir gülümsemeyle kıvrıldı. Şakağında dudaklarının bıraktığı iz vardı. Ruhunda da bir iz bırakmıştı. Sadece yumuşak, şefkatli bir dokunuştur ama yer etmişti işte. İstese de istemese de!

Zaten adamın her hareketi onda bir iz bırakıyordu. Gazel, artık biliyordu. Hastanede yatarken de bu böyleydi. Şimdi de! Ondan hoşlanıyordu. Belki de çok daha fazlası vardı. Ancak ne düşünmeye ne de kabul etmeye cesaret edemiyordu. Çok çok daha fazlası... Derin bir iç çekti.

Düşünmemeye, hatırlamamaya yemin ettiği tüm hatıraları adamın bakışları ve sesi karşısında canlanmıştı. Birden hem dilinde hem de zihninin en ücra köşelerinden fırlayıp düşüncelerinde yer bulmuştu. Zihnine sahip çıkamıyordu. Tüm o kötü anılar kafasının içinde at koşturuyordu. Her biri biraz daha damarına basmak için sıra sıra dönüp duruyorlardı.

Babası hayattayken güzel günleri de kötü günleri de olmuştu. Hayat hiçbir zaman hiç kimse için günlük güneşlik değildi. Çiçek, böceklerle geçirilen laylaylom bir hayat yoktu. Bunu biliyordu. Çektiği sıkıntılara rağmen yine de güzeldi. En azından kaldırması gerektiği sorumluluklar o kadar büyük değildi. Biraz dışını sıkacaktı, biraz başkalarının yapabildiği şeyleri o yapamayacak, içperlense de hayıflanmayacaktı. Bir de çok iyi bir öğrenci olması gerekiyordu. Tüm sorumluluğu bundan ibaretti.

Sonra babası ölmüş, Gazel sırtına her gün biraz daha fazla yük almıştı. Kum saati tersine dönmüştü. Yaşadığı o az sayıdaki iyi anları da tozlu rafların arasında, arada bir bakıp anabileceği iyi hatıralar olarak kalmıştı. Çünkü daha sonraları için dönüp bakmak isteyeceği tek güzel anısı yoktu. Özellikle annesi ve kardeşinin hastalıklarını öğrendikten sonra...

Kimi insanların çalışmak yerine harama el uzatmasına akıl sır erdiremezdi. Öyle ya, insanın kalbi kötü değilse kötü şeyleri yapmak da aklının ucundan geçmezdi. Tabi bunları düşünürken boyundan büyük laf ettiğini bilmiyordu. Kalbinde kötülük yoktu. Kimsenin malında da gözü olmamıştı. Hiçbir zaman daha fazlası için uğraşmamıştı. Elindekiyle yetinmeyi bilirdi. Ya elinde hiçbir şey yoksa? Sorun da zaten orada başlıyordu.

İşten eve yürüdü. Elleri soğuktan kıpkırmızı olmuş, kıpırdatamayacak duruma gelmişken sıcak bir eve adım atmanın hayalini bile kuramazdı. Annesiyle kardeşi küçük oturma odalarında, karşılıklı iki çekyatta yatıyorlardı. Onu karşılayan, 'Çok üşümüştün kızım' deyip nefesiyle de olsa elini ayağını ısıtmaya çalışacak kimsesi yoktu. Gocunmuyordu. Onlar yaşadığı sürece sorun yoktu. Ellerini de bir yorganın altına saklar, ısıtırdı, o hasta değildi. Annesi ve kardeşi ise hastaydı.

Eve gider, üzerini değiştirmeden önce onların hâlâ hayatta olup olmadıklarını kontrol ederdi. Sonra üzerine bir kaç senelik, onun bırakmadığı ve onu bırakmayan kıyafetleri giyer, kömürlüğe inerdi. Kendilerine ait olan kömürlükte pek fazla odunları veya kömürleri olduğu söylenemezdi. Ancak Gazel, her gün üç kucak dolusu odunla ya da bir paket kömürle yukarı çıkardı. Allah günahlarını affetsin!

Karşı komşunun kömürlüğünün kapısının gevşeyen vidasını fark ettiğinde, vidaya yarım saat boyunca bakmıştı. Acıyla bakmıştı. Korkuyla bakmıştı. Beyninde şekillenen düşüncelerin dehşetiyle bakmıştı. Sonra dönüp kendi kömürlüğüne bakmıştı. Yukarıya götürüp yakacak hiçbir şeyleri kalmadığını bile bile oraya inmişti. Boş boş bakmış, belki kırabileceği bir meyve kasası bulabilirim ümidiyle tüm kömürlüğü dolaşmıştı. Yoktu! Maaşını almaya daha günler vardı. İki gün bile soğuktan donmaları için yeterliydi. Sonra yukarı çıkmak için hareket ettiğinde o vidayı fark etmişti. O güne kadar kimsenin malına el uzatmamıştı. Aklının ucundan dahi geçirmemişti.

Vidayı, parmaklarıyla şöyle bir sarstı. Çıkıyordu. Vidayı söktü. Kilidi geriye doğru zorlukla yatırıp kapıyı açtı. Korkudan kalbi ağzında atıyordu. Hızlı, hırıltılı nefesleri yüzünden yakalanmaktan korkuyordu. Ağzına kadar dolu kömürlükten bir torba kömür aldı. Kilidi tekrar eski yerine getirip vidayı taktı. Yakalanmaktan deli gibi korkarak,

sarsak adımlarla ve her yerini simsiyah yapan kömürle yukarı çıktı. Üç gün gitmişti. Koskoca üç gün boyunca evleri sımıcak olmuştu. Sonra bunu yapmaya devam etti. Kendi yakıtları bittiğinde oradan *ödünç* kömür aldı. Hiçbir zaman yerine koyamadı.

İşi pişkinliğe vurdu. Annesinin ve kardeşinin hastalığı ilerledikçe, ilaçları almak maaşının neredeyse hepsini bitiriyordu. Faturalar da eklenince maaşı aldığı gün bitiyordu. Aç yaşayamazlardı ki! Bakkaldan, bakkal amca ne zaman bir şey getirmek için arka tarafa gitse alabildiği ne varsa alıyordu. Kimsenin parasını almamıştı ama satıp paraya çevireceği bir sürü şey almıştı. Annesi, bir önceki ay aç kalmışken bir sonraki ay nasıl idare ettiğini anlamıyor, kuşkucu sorular yöneltiyordu. Gazel de konfeksiyonda pozisyon değiştirdiğini söylüyordu. Yalan mı yok!

Kendinden utanıp, nefret etmesi çok uzun sürmemişti. Daha iyi bir maaşla çalışabileceği başka işler de bakmıştı. Tahsili, tecrübesi olmayan birini neden işe alacaklardı ki? Onlar da haklı tabi! Bu dünyada herkes kendine göre haklıydı. Gazel de haklıydı.

Annesi ve kardeşini doktora götürebilmek de ayrı bir dertti. Tek lüksleri onları götürürken de getirirken de taksi tutuyor olmalarıydı. Sonra kardeşi için ümit kesilmişti. Gıdasızlık, bakımsızlık sonu olmuştu. Bunun olacağını biliyordu. Her gün onlar için, içinde bulunan büyük sevgiyi biraz daha öldürmüş, hayatından çıkacakları gün için kendisini hazırlamaya çalışmıştı. Hazırlayabildiği kadar...

Yine de çabalamaktan bir saniye bile vazgeçmedi. Annesi için bir böbrek bulunduğu anda yapılacak olan ameliyat için çok para lazımdı. Sosyal güvenceleri yoktu. Gazel'de de para yoktu. Kendini satsa ödeyemeyeceği bir paraydı. Düşünce, aklına o güne kadar gelmeyen bir şeyi getirmişti. Ardından günlerce yine işe gitti, eve geldi ve gözlerini annesine dikti.

Önemli olan neydi? Onu hayatta tutmak mı, yoksa pek bir işe yaramayan bedenini... Yutkundu. Önceden kardeşiyle birlikte kaldığı, çoğunlukla gülüşüp eğlendikleri. kimi zaman da birbirlerini yedikleri odaya gitti. Dolapta eski ama giyilebilir durumda olan bir etek buldu. Bir külotlu çorap, yıpranmış fakat temiz bir kazak çıkardı.

Üzerini değiştirip nereye gideceğini bilmeden kendini dışarıya attı. Dolaştı, dolaştı, dolaştı...

Düşüncelere boğulmuş, amaçsızca yürürken son anda kararını verdi. Karşısına bir bar çıktığında topukları kışına vurarak kaçmayıp, kararından dönmek için hızlı adımlarla bara ilerledi. Dışarıdaki güvenlik elemanına nüfus cüzdanını gösterdi. Bangır bangır çalan müzikle sarsılan kapıdan içeriye, karanlık, bunaltıcı bir havaya daldı.

Kalabalığın arasından geçerken sersemletici müzikle yoğun kalabalık onu sarstı. Barda boş bir tabure görüp, oraya yöneldi. Hızla, kimseye çarpmamaya çalışarak ilerledi. Tabureye oturduğunda, bar tezgâhının arkasındaki barmen ona şüpheyle baktı. Olduğundan daha küçük göstermesi sorun olacak gibi görünüyordu.

"Ne alırsınız?" Barmenin sesi kuşkulu çıkıyordu.

Gazel bir süre düşündü. Bağırarak, "Meyve suyu!" dedi. Müziği bastırmaya çalışıyordu. Yine de sesi zayıf çıkmıştı. Buna rağmen karşısındaki adam söylediğini duymuş, bıyık altından hafifçe gülümsemişti. Üzerine giydiği kısa kollu siyah tişörtün açıkta bıraktığı kolları kaslarla ve dövmelemlerle doluydu. Kaşları alayla havaya kalksa da söylediğini yerine getirmek için harekete geçti. "Hemen geliyor!" dedi. Sesinde alay yoktu.

Böyle yerlerde alkollü içecekler olduğunu o da biliyordu. Böyle bir lüksü yoktu. Eli boş dönerse, barda içtiğinin parasını ödemek zorundaydı. Meyve suyu geldi. Genç kız aceleyle bitirmemek için küçük yudumlarla içmeye başladı.

Ne yapması gerekiyordu? Böyle kafası önünde, gözleri elindeki meyve suyu bardağında bir halt olmayacağını o da biliyordu. Üzerine bir tabcla da asamazdı ya! Çevreye kaçamak bakışlar attı.

Barın ortasında, çekingen ve ürkmüş tavrıyla ampul gibi yandığını bilemezdi. Avcı gözlerin dakikalardır onun üzerinde dolaştığını da bilemezdi. Yarım saat sonra genç kız artık kalkmaya niyet etmişken yan tabureye bir genç oturdu. Kaçamak bir bakış atarken kalbi gümbürdüyordu. Genç adam önce ona bakmadı. Taburede ters oturmuş, dirseklerini arkasındaki bar tezgâhına dayamış, tembel tembel etrafı gözlüyordu. Sonra keskin mavi gözleri bir anda kızın gözlerine dikildi. Göz kırpıp beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Genç kız onun elinde kadehi olduğunu, genç adam kadehi dudaklarına götürüp bir yudum aldığında fark etti.

Adam yüksek sesle, “İyi geceler,” dedi.

Gazel’in karşılığı utangaç bir mırıldanmadan öteye gidemedi. “İyi geceler.” Belki bulmak için geldiği adam, karşısındaki adam olacaktı. En azından eli yüzü düzgündü. Kalbi korkudan gümbürdüyor, bardağına uzanan eli titriyordu.

Genç adamın gözleri onun titreyen elinde tuttuğu bardağa kaydı. Sonra yine gözlerine baktı. “Yalnız mısın?” diye sordu.

Gazel kaşlarını çatı. Yalnız olduğu bariz değil miydi? Dilinin ucuna kadar gelen alaycı cevabı yuttu. “Evet.”

Genç adam, taburenin üzerinde dönüp iyice dibine girdi. İnşallah zengindir. Genç kız *inşallah zengindir*, diye düşündü. Ne söylemesi gerekiyordu? Nasıl hareket etmeliydi? Direkt sadede mi gelmeliydi? Gencin onunla ilgilediği belliydi. Daha bir kişinin elini bile tutmamışken daha fazlasına nasıl katlanacaktı?

Genç adam ilgiliyle, “Ne içiyorsun?” diye sordu.

“Meyve suyu.” Kız homurdanırken, adam güldü ve

barmene bir bakış atıp elindeki kadehi kaldırdı. Aynı anda işaret parmağını havaya kaldırıp kaç tane istediğini bildirdi.

Barmenin kaşları çatılırken gözleri Gazel'i buldu. Arından derin bir nefes alarak isteğini yerine getirdi. Kızın önüne vişne suyuna benzer renkte sıvıyla dolmuş bir kadeh koydu.

Genç kız daha dudaklarına bile götürmeden, keskin kokusundan meyve suyu olmadığını anladı. Utangaç bir tavırla, "Teşekkür ederim," dedi. Avuç içleri terliyor, onları bir yere silme ihtiyacı duyuyordu. Korkudan dilini yutmuş olduğunu sanıyordu. Neyse ki nasıl konuşulacağını hatırlayabilmişti. Aslında hiçbir zaman böyle utangaç olmamıştı. Sanki herkes ne yapmayı planladığını biliyormuş gibi hissediyordu.

Adam, "Okuyor musun?" diye sordu.

Gazel yakıcı sıvıdan bir yudum aldı. Boğazını yakıp geçerken öksürüğünü bastırmak için nefesini tuttu. Başarılı olamadı. Sonunda küçük bir öksürük nöbetine girdiğinde karşısındaki adamın hem eğlenen hem de ilgili bakışlarını iyice üzerine çekti.

Biraz önceki soruya cevap verip utancını gizlemek için mırıldandı. "Hayır. Okumuyorum."

"Ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum."

"Öyle mi? Ne işi? Çok küçük görünüyorsun."

"Yirmi yaşındayım." Sıvıdan bir yudum daha aldı. "Konfeksiyonda çalışıyorum."

"Birini mi bekliyorsun?"

"Hayır."

Uzun dakikalar sessizlikle geçti. Adam gözlerini ona dikmiş bakarken, Gazel kaçamak bakışlar atıyordu. İçki-sini ne zaman bitirdiğini fark etmemişti. Sıvı boğazında acı bir tat bırakmış, kanının ısındığını hissetmişti. Gergin bedeninin biraz gevşediğini fark ettiğinde içtiği sıvıya sessiz bir teşekkür etti. Yoksa eli ayağına dolanacaktı.

“Ailen bu saatte dışarıda olmana bir şey demiyor mu?”

Genç kız, adamın kayıtsız görünüşünün altında şüphenin yattığını fark etti. Soru, yoklama sorusuydu. Karşısındaki adamın bir niyeti vardı. Fakat başına bela olmayacağından emin olmak istiyordu. İçki zihnini hafifçe uyuşturmuş olsa da bazı şeylerin altında yatanı anlayabilecek kadar kendindeydi.

“Bana karışan kimsem yok.” Genç kız kelimelerinin üzerine basarak konuştu.

Adam gülümsedi. “Burası çok gürültülü! Daha sessiz bir yere gitmek ister misin? Daha rahat konuşabiliriz.”

Gazel bir süre düşündü. Ucunda ölüm yoktu. Belki de vardı. Nasılsa öğrenecekti. “Olur.” Ayağa kalktığında başı hafifçe dönünce ücreti ödeyen adama baktı. Ona fark ettirmeden bar tezgâhından destek aldı. En azından meyve suyunun parası da ondan çıkmayacaktı.

İlkbahar olmasına karşın hava oldukça soğuktu. Bar-dan çıktıkları anda ürperdi.

Adam, “Üşüdün mü?” diye sordu.

“Biraz.”

“Arabam hemen karşıdaki otoparkta.” Uzanıp genç kızın elini tuttu.

Gazel öfkelense de elini çekmedi. Çekse ne olurdu ki? Sonu belliydi! Yine de adamın sıkı tutuşuna karşılık elini hemen çekecekmiş gibi gevşekçe tutuyordu.

Karşıdan karşıya geçtiler. Bir otoparka girip beyaz, markasını anlamadığı bir arabanın yanında durdular. Adam cebinden bir anahtarlık çıkarıp üzerinde bir tuşa basınca arabanın kapıları açıldı. Adam, Gazel’in kapısını açıp binmesini bekledi.

“Sağ ol.” Genç kızın sesi titredi.

Adam hızla sürücü tarafına geçti. Motoru çalıştırıp Gazel’e döndü. “Bir yere mi gitmek istersin yoksa arabada mı oturalım?”

“Fark etmez.” Genç kız omuz silkti.

Adam arabayı hareket ettirip bir süre ilerledi. Bir tekelin yanında durup bir kaç bira aldı ve yola devam etti. Genç kız biraları görünce öfkelenerek dişlerini sıktı. O canını tehlikeye atmak değil, para kazanmak istiyordu. Zaten onunla çıkarak hayatını bir kere tehlikeye atmıştı. Sarhoş olursa arabayı nasıl kullanacaktı? Yine de sesini çıkarmadı.

Genç adam aracı sahil kenarında bir yere çekti. Bira şişelerinden birini cebinden çıkardığı çakmakla açıp Gazel'e uzattı. Bir tane de kendi bacaklarının arasına yerleştirdi. Genç kız bir yudum aldı ama adam içmedi.

"Adın ne?"

"Gazel."

"Güzel isim. Ben de Can." Alayla güldü. "Sormadın ama..."

"Memnun oldum."

"Tek başına ne işin var sokaklarda?"

"Polis misin?"

"Hayır. Sadece senin gibi bir kızın gecenin bu saatinde neden dolaştığını merak ettim." Omuz silktili.

Gazel sorulardan sıkılmıştı. Birasından bir yudum alıp yüzünü ekşitti. Fazla zamanı yoktu. Elini çabuk tutmalıydı. "Paraya ihtiyacım var. Çok fazlasına ve acilen!" Karanlık arabanın içinde adamın tepkisini ölçmeye çalıştı. Ancak cadde aydınlatmaları sadece burun kısmından aşağısını aydınlatıyordu. Yine de dudaklarının memnun bir ifadeyle kıvrıldığını görmüştü.

"Ve sende?" Adam sanki emin olmaya çalışıyordu.

"Ve ben de para bulmak için çıktım." Kendi pervasızlığıyla girdiği şoku adama belli etmedi. Ya da öyle sandı.

"Daha önce bu işi yaptın mı?"

"Hayır."

Genç adamın dudakları düz bir çizgi halini aldı. "Daha önce biriyle birlikte oldun mu?"

Genç kız yutkundu. "Hayır." Yüzünü gizlemek için biradan bir yudum daha aldı.

Adam şaşkınlıkla, “Ah!” dedi. Elini uzatıp kıztın saçlarını okşadı. Sonra parmakları narin yüzünde, hafifçe dudaklarında dolaştı. Onları araladı. Başparmağı alt dudığında gezindi.

“Ama ben sana kıyamam ki!” dedi fısıltıyla, “Yapamam.”

Gazel sevinşin mi, üzülsün mü bilememiştı.

Bölüm 7

“Gazel?”

Genç kız rüyadan uyanır gibi irkildi. Görmeyen gözleri odağını bulduğunda karşısında kendisine dikkatle bakan Ömer’i gördü.

“İyi misin?” Genç adam arkasına uzandı. Bir koltuğun üzerinden havlu alıp, ıslak saçlarını kurulamaya başladı. Aynı anda ona doğru ilerliyordu.

“Evet. İyiyim.” Kız hâlâ geçmiş anılarının etkisinde kalmıştı.

“Çok solgun görünüyorsun.” Ömer yanına ulaştı. Endişeyle kaşları çatılmıştı. Avucu genç kızın yanağında şekillendi. “Buz gibi olmuşsun.”

Genç kız bir adım geri atıp elinin tutuşundan kurtuldu. Adam şaşırdıysa da belli etmedi. Ensesine astığı havlunun uçlarını sıkıca kavramıştı.

“İyiyim ben!” Kızın sesi ikna edencesine güçlü çıkmıştı. Gözlerinde hâlâ endişe kıvrımlarını fark ettiğinde, “Gerçekten. Canım sıkıldı. Sana bakmak için geldim,” diye bildirdi.

Adam yüzünü buruşturdu. “Çok terledim. Duş almam lazım ama ben gelene kadar oyalanmak için bir şeyler okuyabilirsin.” Başıyla kitaplığı işaret etti. Gazel gözlerini devirdiğinde şakacı bir tınıyla, “Film?” diye sordu. Tek kaşı havaya kalkmıştı. Genç kız yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. Ömer tekrar denedi. “Bulmaca sever misin?” Bu defa iki kaşı birden havaya kalkmıştı.

“Bilmiyorum. Hiç denemedim.”

“Kitaplığın önündeki gazetelikte bulmaca dergileri var. Belki ilgini çekebilir.” Bir adım atıp yanından geçmeye kalktığında, kız uzanıp nemli kolunu tuttu. Ömer şaşkınlıkla döndü ama kendisini çabuk toparladı. “Bir şey mi istedin?”

Gazel elini çabucak çekip ceplerine sakladı. Karşısında ona merakla ve ilgiyle bakan adama ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Onu neden durdurduğunu da bilmiyordu.

“Sen...” Kaşlarını çatarken gözleri yürüme bandının üzerindeki kitaba kaydı. “Ne okuyordun?” diye sordu mırıldanarak.

Adamın gözleri de kitaba kaydı. “Tam olarak olmasa da ders çalışıyordum diyebiliriz.” Omuz silkti. Uçlarını tuttuğu havlunun bir ucuyla yüzünü sildi.

“Ders mi?” Kızın sesi oldukça şaşırmış gibi çıkıyordu.

“Tıp her gün gelişiyor.” Tekrar omuz silkti. “Ben de gelişmeleri takip etmek zorundayım. Yoksa iyi bir doktor olamam.” Yine ve istemsizce uzanıp kızın burnunu parmakları arasına sıkıştırdı.

“Hımm.” Gazel’in yanakları kırmızıya çalarken başını öne eğdi.

Ömer, “Ben duş alıp geliyorum,” diyerek kaçarcasına odadan çıktı.

Gazel, adamın önerisini dinlemeye karar verip kitaplığa doğru ilerledi. Gazeteliği bulup içinden bir bulmaca dergisi aldı. Kitaplıktan bir kurşun kalem bulup mutfığa ilerledi.

Genç adam aynı gün içinde üçüncü düşünü aldı. Üzerini değiştirdi. Gazel’in geçmiş yaşamının vermiş olduğu o ağır hisleri ve dokunuşunun yaratmış olduğu elektrik çarpma hissini biraz olsun üzerinden atmaya çalışmış, becerememişti. Belki temiz hava iyi gelirdi. Evden, yoğunluktan uzaklaşması gerekiyordu.

Aşağı indiğinde genç kıızı kahve yaparken buldu. Ona bakmamaya çalışarak acilen çıkması gerektiği hakkında

bir şeyler geveleyip arkasını döndü. Dönmeden önce altın renkli gözlere bakma hatasına düştü. Orada ışık hızıyla geçen hayal kırıklığını da görmek zorunda kaldı.

Gazel, ikisi için yaptığı kahveleri evyeye boşalttı. Kapağını açmadığı bulmaca dergisini tekrar yerine koydu. İçine düştüğü hayal kırıklığını derinlere gömüp odasına yöneldi. Uyumak zordu, ama imkânsız değildi.

Genç adam, o hafta içinde istese de kızla konuşabilmek için on beş dakikadan fazla zaman bulamadı. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu kendisi bile anlayamamıştı. Eve geldiğinde onu hâlâ ayakta buluyordu. Kısa süre laflıyor, kendi odalarına çekiliyorlardı. Onunla ilgilenmesi, yeni yaşamına adapte olması için yardım etmesi gerekiyordu. Ancak kızın tekrar dikkatini çekmesinden çekiniyordu.

Yoğun geçen bir sabahın ardından bir şeyler atıştırırken programını kontrol etti. Öğleden sonrası boş gibi görünüyordu. Böyle durumlarda vakit kaybetmeden tezi için çalışmaya başlardı. Fakat akli Gazel'de kalmıştı. Üzerinde bile düşünmeye çabalamadan kendisini aracından buldu.

Eve adım attığında Gazel ile burun buruna geldi. Sanki ilk defa karşılaşıyorlarmış gibi tepkisiz kalmışlardı. Sonra kızın dudakları hafifçe kıpırdandı. Milim milim yanlara doğru kıvrılarak geniş bir gülümsemeye ulaştı. Gözleri de dudaklarına eşlik etmiş, gülümsüyordu.

"Erken geldin!" Sesi heyecanlı, neşeli çıkmıştı.

"Öyle yaptım galiba." Onun elindeki terlikleri ancak yere atıp, ayaklarına geçirince fark etti.

"Sana bir terlik almam lazımdı." Kendi terlikleri Gazel'in ayaklarında palet gibi duruyordu.

Genç kız kayıtsızca omuz silkti. "Gayet rahatlar." Arkasını dönüp ilerledi. "Ben de tam bulmaca olayına dalıyordum. O kadar sıkıldım ki! Ürküyorum fakat kararlıyım."

Ömer peşinden ilerledi. Gazel mutfığa girerken o merdivenlere yöneldi. "Duş alıp geliyorum."

"Tabi acilen g tmen gerekmezse!"

"Sanırım bu taşla kafamın yarılmaması gerekiyordu!"
Genç adam gülerek merdivenleri tırmandı. Duş alıp geleceğini söylediği andan beri ilk defa doğru düzgün yan yana geleceklerdi.

"Aç mısın?" Kızın yüksek perdeden sesiyle tekrar güldü.
"Değilim!"

Duşunu alıp üzerini giyindi. Merdivenlerden inerken ev olması gerekenden daha sessizdi. Mutfağa girdi. Gazel kanepeye oturmuş, tamamen odaklanmış bir haldeydi. Bir elini başına destek yapmış, diğer elindeki kurşun kalemi bulmaca dergisinin üzerine seri hareketlerle hafifçe vuruyordu. Dudakları kenarlarından yukarı kıvrıldı. Kızın dalgınlığından faydalanarak onu izlemeye başladı. Kaşlarını çatıyor, bir şey yazmaya niyetleniyor sonra sinirle nefesini vererek tekrar düşünce aşamasına giriyordu. Arada bir başına yasladığı eliyle saçlarını arkaya atıyor, yine başını eline alıyordu. Güzel bir görüntüydü.

Varlığını fark ettirmek için eğlenen bir tınıyla, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Genç kız sıçradı. Kaşlarını çatarken hırçın bir sesle, "Boktan!" dedi. Ardında yüzünü buruşturarak dilini ısır dı. "Affedersin!" Beyaz teni yanaklarına hücum eden kanla hafifçe kızardı.

"Terbiyesiz!" Ömer'in sesi alay doluydu. Kıza doğru ilerledi. "Zorlanıyor musun?"

Kız gözlerini devirdi. "Takır takır çözüyor gibi bir halim mi var?" Tekrar dergiye döndü. "Ne acayip sorular?" Adama huzursuz bir bakış attı. "Borunun sesi mi olurmuş?"

Genç adam güldü. Başının üzerinde dergiye bakarken gülüşü, yerini muzip bir gülümsemeyle bıraktı.

Gazel ona bakmadan dalgınca, "Sen biliyor musun? İki harfli," diye sordu.

Ömer tüm bulmaca sayfasının boş olduğunu fark etti.
"Evet."

“Tabi ki biliyorsun. Benimki de soru mu?” Kız kendi kendisiyle alay edercesine konuşmuştu.

Adam omzunu dürttü. “Yana kay!” Genç kız, ona şaşkınca bakarken yanına oturması için yer açtı. Adamın başı derginin açık ve henüz boş olan sayfasına eğildi. “Ti,” dedi. Burnunun ucuna kayan gözlüklerini geriye itti. Bir kolu farkında olmadan kızın tam arkasına, kanepenin arkılığına kaydı.

“Ti mi? Ne saçma!” Gazel, onunla birlikte sayfaya bakıp cevabı boş kutucuklara yazdı.

“Beyaz. Ah. Bunu biliyorum; Ak!” Kız neşeyle irileşmiş gözlerini ona çevirdi.

Ömer de gülümseyerek başını salladı. Alayla, “Aferin!” dedi.

“Gelir?” Genç kız kalemin başını ısırdı.

Genç adam cevabı biliyordu fakat onun cevabı bulmak için uğraşmasını eğlenceli bulduğu için söylemek istemiyordu.

“Buldum.” Altın renkli gözler yine adamı buldu. “Maaş?” Onay beklercesine meraklı gözleri irileşmişti.

Ömer gülmemek için uğraşırsa da başaramadı. “Hayır.”

“Gelir ne olabilir ki? Maaş işte!”

“İrat!” Ömer’in sesinde eğlence tınısı vardı.

Uzunca bir süre kendilerini sorulara ve cevaplara kapıldılar. Başları dergiden hemen hemen hiç kalkmıyor, arada bir sadece gözleri kesişiyordu. Ömer, genzinden içeri giren, ciğerlerini doldurup aklını karıştırmaya çalışan kokunun farkındaydı. Başı kıza eğilmiş, burnu kimi zaman saçlarına sürtünüyor, yakınlık onu mahvediyordu. Durumunu belli etmemek için büyük bir çaba sarf ediyordu. Duyduğu kokuyu, arada bir sürtünen tenlerin verdiği o darbe etkisi yaratan hissi beyninde gerilere itiyor, aklı bulanıyor ama kendisini hemen toparlıyordu.

“Koşucu deve kuşu?” Genç kız yüzünde muzip bir ifade ile adama döndü. “Cevabı biliyorum; Ömer!” Ada-

min agzı şaşkınlıkla açıldığında bir kahkaha attı. "Hemen korkma. Üç harfli zaten..."

Adam homurdandı. "Emu!"

Genç kız, ona bakmaya devam ederken kaşlarını çattı. "Her şeyi de bilmek zorundasın zaten."

Adam kollarını göğsünde kavuşturup yapay bir öfke sergiledi. "Tamam. Bir daha hiçbir şey söylemiyorum. Devamını sen bulursun!"

Ömer eğleniyordu. Kız o kadar doğal, yapmacıklıktan o kadar uzaktı ki içine işliyordu. Farkında olmadan kendini kapılmış halde buluyordu.

Gazel kendi kendine, "Argoda para?" dedi. Surat asan adama kaçamak bir bakış attı. "Mangır?" diye sordu. Genç adam dudaklarını birbirine bastırıp omuz silkti. Kız sinirle dudaklarını büzdü. Ardından kalemi tutan eli kutucuklara harfleri yazmak için harekete geçti. Son anda durdu. Emin olamıyordu. Fakat bir daha Ömer'e bakmayacak ve sormayacaktı. Tekrar hareket etti. Yine yazmadı. Acaba doğru muydu? Mangırdı işte! Başka ne olabilirdi ki? Kalem ucunu dudaklarına götürdü. Gözleri kutucuklarda takılıp kalmışken farkında olmadan kalemi dişledi.

Etkisi anıydı! Oldukça hızlı ve şok edici bir şekilde... Ömer hiç bu derece hızlı uyarılmamış, kanı damalarında böyle hızlı akmamıştı. Bedeni oturduğu yerde kaskatı kesilmişti. Nefesi aynı hızla sıklaşmış, gürültülü bir hâl almıştı. Kız kalemi dudaklarında evirip çeviriyor, dişliyor, onu kıvrandırıyor. Dudağından çıktığında tam bir oh çekecekken, kız tekrar kalemi dudaklarına götürüyordu. İnlememek için kendisini zor tuttu.

Ayartıcı, aklını başından alan bir görüntüydü. Gözlerini ni kaçırmaya çalıştı. Yapamadı. Göğsünde kavuşturduğu kolları kaskatı kesilmişti. Kendine gelmek için parmaklarıyla kollarını sıkıştırırsa da bir etkisi olmadı. Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Dudaklarına yapışıp, bedeninin altına almamak için bedenindeki tüm iradeyi zorluyordu.

Mantığı yerinde olmasına yerindeydi ama bedenine söz geçiremiyordu. Onu istiyordu. Deli bir ihtiyaçla istiyor, tam o anda onun için yanıp tutuşuyordu. Gözlerini açtı. Görüntü hâlâ aynıydı. İçinden inledi.

Boğuk, hafifçe kızgın bir tınıyla, "Çok mu güzel?" diye sordu.

Kız ona döndü "Ne?"

"Kalem." Ömer dişlerini aralamakta zorlanıyordu. "Tadı çok mu güzel? Dişleyip duruyorsun!"

Genç kız ne kararmış gözlerini ne de gergin yüz ifadesini fark etti. Kayıtsızca omuz silkti. "Farkında değilim." Aklında hâlâ bulmacayı çözmek vardı.

Adam içinden tısladı. *Ama ben farkındayım!* Kız yine dalgınlıkla kalemi dudaklarına götürdü.

"Şunu dişlemeyi keser misin?" diye bağırdı. Ömer de kendi sesinden en az onun kadar ürkmüştü.

Gazel irkilirken gözleri irice açıldı. Şaşkınlıkla, biraz da korkuyla kalemi yavaşça elinden bıraktı. Ne yapacağını bilmiyordu. Ne söyleyeceğini de bilmiyordu. Onu kızdıracak ne yapmış olabileceğini ise hiç bilmiyordu. Adama bakamıyordu. Yutkunarak usulca ayağa kalktı.

Ömer hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Kendi arsız duyguları yüzünden onu fazlasıyla incitmişti. Kendine lanetler okudu. Kaskatı olmuş bedenini çözmeye çalıştı. Neden öyle bağırdığı için bir açıklama yapmak zorundaydı. Eğer Gazel uzaklaşmadan konuşamazsa aralarında büyük bir uçurum olurdu. Onun içine kapanmasını istemiyordu.

Genç kız bir adım attığında hızla bileğine yapışıp onu tekrar yerine oturttu. Dişlerinin arasından, "Özür dilerim," dedi. "Çok özür dilerim."

Genç kız başını iki yana salladı. "Senin için değerli olduğumu bilmiyordum." Fısıltısındaki ürkeklik adamın kendine olan öfkesini kabarttı.

"Hiçbir değeri yok!" Genç adam yutkundu. "Lanet olasıca bir kalem işte!" Gazel ona bakmıyordu. "Bana bak!"

Sesi hâlâ boğuktu. Kız bakmamakta diretince, "Lütfen," dedi. Ardından gürültüyle boğazını temizledi.

Altın renkli kırgın gözleri kendi gözlerini bulduğunda içinden onlarca küfür sıraladı.

"Sana bağışlamak istemedim!" diye fısıldadı. Parmakları bileğinden usulca eline kayıp, onun parmakları arasından geçtiğinde nefesi kesildi. Neden onda böyle bir etki bırakıyordu. Başkası olsa olmaz mıydı? Gergindi. Ne söyleyeceğinden tam olarak emin olamayarak gözlüklerini çıkarıp boşa kalan eliyle masanın üzerine bıraktı. Diğer eli hâlâ onun parmaklarına sıkıca yapışmıştı.

Eli Gazel'in yüzünü bulup yanağında şekillendi. "Sana değil, kendime kızdım," diye fısıldadı. Kızın hüzünlü yüzü çok yakındı.

"Neden?"

"Çünkü istememem gereken bir şeyi istiyorum."

"Neyi?" Gazel'in şaşkın sesinde merak da vardı.

Ömer gözlerini kapayıp tekrar açtı. "Seni?" diye fısıldadı. "Seni!"

O saniyeden sonra gerçekleşen hiçbir şey onun kontrolünde değildi. Dudakları genç kızın şaşkınlıkla aralanan dudaklarına değdi. Garip, içinde var olduğunu bile bilmediği bir açıkla öpmeye başladı. Dudaklarını kendi dudakları arasında hapsedmişti. Bunu ne kadar uzun zamandır istediğini artık kendisine itiraf edebilirdi. Öyle çok istiyordu ki nefes almak bile istemiyordu.

Kısa bir şaşkınlık anından sonra karşılık veren kızın inlemesi kalan aklını da alıp götürdü. Ağzının içine doğru inledi. Bir eli ensesine, diğeri yumuşak saçlarının arasına kayd. Gazel kollarına sıkıca yapışmış, dudak hareketlerini taklit ederek karşılık veriyordu.

Dudaklarının arasındaki bağı koparmadan kızı usulca kanepeye yatırdı. Atan kalbini kendi kulaklarında duyuyordu. Doğru ve yanlışın o an için hiçbir önemi yoktu. Değer yargıları bir yerlere kaybolmuş, geri getirmek için

de çok geç kalmıştı. Belki de varlığını bile unutmuştu. Hâlâ onu doyamayacağı bir açlıkla öpüyor, dudakları yavaş yavaş genç kızın çenesine, oradan boynuna kayıyordu.

Bu kayboluştu. Bir an önce kendini bulması gerektiğini biliyordu. Bir yerlerde... Muhtemelen beyninin içinde bir yerlerde uyarı çanları son hızıyla çalıyor, onun durması gerekiyordu. Uyarıya rağmen eli kalçalarına kaymış, usulca okşuyordu.

Dudakları yakıcı öpüşlerle boynunda yukarıya, tekrar dudaklarına tırmandı. Dili ağzının içine kaydığında kızın şaşkın inlemesini duydu. Sesle birlikte bir kez daha kendinden geçti. Çalan kapının zilini iki genç de duymadı. Zil ısrarla bir kez daha sonra üst üste çalmaya başladığında ikisi de donup kaldı.

Ömer dünyaya döndüğünde dudakları kızın dudaklarındaydı. Eliyse pantolonunun düğmelerini açmaya çalışıyordu.

Öfkeyle, "Siktir!" dedi. "Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin."

Gazel'in şaşkın yüzünü fark etti. Dudaklarındaki kızarıklık... Kendinden nefret etti. "Lanet olsun," diye fısıldadı. Hızla ayağa kalkarken elinden tutarak onu da kaldırdı. Şok olmuş bir halde, "Özür dilerim," dedi. Gözleri irice açılmış, kayboluşunun verdiği şaşkınlıkla kıza bakıyordu.

Genç kız da aynı şaşkınlığın içindeydi. Ömer'in kendisiyle ilgilenmeyeceğini düşünerek hislerinin önüne set çekmişti. Fakat adam, onu istediğini söylemişti. Buna delicesine sevinirken karşısındaki adam çok pişman görünüyordu. Utançla gözlerini kaçırdı. Kapı hâlâ çalıyordu.

Adam ısrarla, "Özür dilerim, Gazel!" diyordu. Kendisini affetmesini istiyordu. Bunu duymaya o anda her şeyden çok ihtiyacı vardı.

"Önemli değil!" Gazel ona bakamıyordu. Saçlarını eliyle düzeltti. "Kapı çalıyor," diye mırıldandı.

Ömer davetsiz misafiri unutmuştu. Mutfaktan çıkarken akli genç kızın utanmış yüzündeydi. Bir elini saçlarının arasından geçirerek sinirle kapıyı açtı. Karşısında beliren yüze şaşkınlıkla bakakaldı. "Deniz?"

"Sürpriz!" Genç kadın davet beklemeden içeriye girdi. Elindeki pasta kutusunu Ömer'in eline tutuşturup montunu çıkarırken. "Hava buz gibi!" dedi.

Genç adam kendini toparlamayı başardı. Bir bu eksikti. "Ne işin var burada?" Deniz'in paltosunu astı.

Genç kadın gülümseyen bir yüzle omzunun üzerinden baktı. "Seni görmeye geldim."

"Sana söylediklerimi unuttun mu?"

"Hayır. Aslında bana söylediklerin yüzünden geldim." Ömer'in elindeki pasta kutusunu alıp mutfğa doğru ilerledi. Hemen arkasından gelen adama fısıltıyla, "Onun benden çekindiğini söyledin," dedi. "Ben de ona yakın davranırsam belki bir etkisi olur diye düşündüm." Kayıtsızca omuz silkti.

Genç adam içinden söylendi. *İyi halt ettin! Kahretsin!* Beynine oksijen gitmeye yeni başlamış olmalıydı. Çünkü Deniz'in aniden gelmiş olmasına şükretmesi gerekiyordu. Neredeyse Gazel'e sahip olacaktı. Ona mutfak kanepe-
sinin üzerinde sahip olacaktı! Yatakta bile değil! Akli nereye kaçmıştı? Büyük ihtimalle pantolonunun içine! Ve hâlâ sertti! Yaptığına inanamıyordu. Deniz'in peşinden ağır adımlarla mutfğa ilerledi.

Gazel girişten gelen sesleri duyabiliyor, bir anlam çıkarmak için tam olarak kulağını veremiyordu. Akli biraz önce olanlardaydı. Kalbi de hâlâ delicesine atıyordu. Kanepede otururken Deniz'i karşısında görünce kaşlarını çattı. Bu da nereden çıkmıştı? Sonra Ömer'in sevgilisi olduğunu ve istediği zaman gelebileceğini düşündü. Ona neydi ki? Adamın nesi oluyordu?

Deniz yapmacık gülümsemesiyle, "Selam, Gazel'ciğim," dedi. Gazel tepki vermedi. "Küçük kızımıza çıkışı-

nı kutlamak için pasta getirdim.” Saçlarını arkaya doğru şöyle bir savurdu.

Kız, kendisine arkası dönmüş, pastayı kutusundan çıkarmaya çalışan kadına dik dik baktı. Ardından bir eli havaya kalktı. Orta parmağı hariç tüm parmaklarını kapadığında Ömer’in gözleri irice açıldı. Ardından kahkahasını öksürükle bastırmaya çalıştı.

Deniz’in başı endişeyle adama çevrildi. “İyi misin, sevgilim?” Sesinde ilgili bir tını vardı. İki adımda buzdolabının önünde duran adamın yanına ilerledi.

“Gayet iyiyim.”

Deniz uzanıp dudaklarının kıyısına bir öpücük konurdu. Ömer yutkunurken gözleri Gazel’e kaydı. Kızın dişlerini sıktığı çenesindeki seğirmeden belli olsa da başka bir açık vermiyordu. Bir de gözlerindeki yaralı bakış vardı. Davranışı hakkında ne düşündüğünü bilebilmeyi deli gibi isterdi. Karşılık vermiş olması, Ömer’den farklı bir anlamda hoşlandığını göstermezdi, değil mi? Düşünce her nedense canını sıktı. Kendisinden hoşlanmasını mı istiyordu? Kahretsin. Kafası hiç bu derecede karışmamıştı. Yine de onun yanındayken Deniz tarafından öpülmeyi istemezdi.

Deniz’e de yapma diyemezdi. Eğer kaçmaya çalışsaydı şüpheleneceğinden emindi. Gazel oturduğu kanepeden ayaklandı. Sessiz adımlarla yanından geçti. Öfkeli gözüküyordu. Yine de onun hüznüne bir yenisini daha eklediğini bir şekilde hissetmişti.

“Nereye gidiyor?”

Soruyla birlikte Deniz’e dönerken dişlerini sıktı. “Bilmiyorum.”

“Neden bu kadar gerginsin?” Genç kadın servis tabaklarını çıkarmak için dolaplardan birine uzandı.

“Sana onu tedirgin ettiğini söylemiştim!”

Ömer arkasını dönüp Gazel’in peşinden ilerledi. Merdivenlerden üçer beşer çıktı. Tam yetişmek üzereydi ki

genç kız odasına girdi. Kilidin döndüğünü duysa da kapının önünde durup hafifçe tıkladı. "Gazel, aç şu kapıyı!" İçeriden ses gelmedi. "Lütfen!" diye rica etti. Bir dakika kadar kapının önünde bekledi. Cevap vermeyeceğini anladığında karmakarışık hislerle dolup taşarken mutfağa döndü.

"Gelmeyecek mi?" Deniz'in sorusuyla birlikte başını iki yana salladı.

Deniz bakışlarını kısa bir an adamın üzerinde tuttu. Sorularıyla üzerine gitmek istiyordu. Fakat omuz silke- rek vazgeçti. Gazel'de bir şeyler olduğunu biliyordu. Alışıl- gelmiş bir zavallı değildi. Ömer'in yardım severliği de bir yere kadar olmalıydı. Bu defa çizgiyi fena halde aşmıştı. Kızla ilgili onu sinirlendiren, tenini karıncalan- dıran bir şeyler vardı. Zeki olduğu belliydi. Onca zaman yüzü kızarmadan yalanını sürdürmüştü.

Ömer'i de parmağında oynattığını düşünüyordu. Gençti. Çok da güzeldi. Ömer'in kıza yaklaşımı hiçbir zaman şefkatli, yardım sever bir insanın yaklaşımından daha fazlası olmamıştı. O, Gazel'e güvenmiyordu. Eh, sevgilisinin de kadınlar konusunda tescillenmeye yakın bir ünü vardı. Başını iki yana sallayıp ona baktı. Tabanın- daki pastayı dalgın bir tavırla didikliyordu.

İki buçuk saat sonra evden ayrıldı. Ömer'in *kal* deme- sini istese de bir niyetinin olmadığını anladığında daha fazla beklemesinin bir anlamı olmayacaktı.

Ömer, Gazel'e nasıl davranması gerektiğini bilmiyor- du. Aralarında derin bir uçurum açmak da istemiyordu. Dış kapıya sırtını dayamış, kollarını göğsünde kavuştur- muştı. Ayakları bir adım dahi atmak ister gibi görünmü- yordu. Daha kıızı evine getireli iki hafta olmuştu ve keli- menin tam anlamıyla onun üzerine atlamıştı. Kahretsin! İlk defa böylesine utanıyordu. Takıldığı veya ilgi göster- diği kadınlar her zaman ne istediğini bilirdi.

Gazel'in kafasını toplaması gerekiyordu. Daha çok da-

ğıtması değil! İçsel dürtülerine fena halde yenik düşmüştü. Dişlerini sıktı. Yumuşak dudaklarının tadını hâlâ kendi dudaklarında hissediyordu. Titreyen bedeninin hissini ellerinde hissediyordu. Bedeni titriyordu. Bir yaprak gibi titriyordu. Ömer ellerini açıp baktı. Yıkamasa his orada kalır mıydı?

Kahretsin! Kafasını iki yana sallayarak salona doğru ilerledi. Ondan özür dilemiş olması yeterli değildi. Bunu bir daha yapmayacağını söylemesi de yeterli değildi. Çünkü söz verirse tutabileceğinden emin olamıyordu. Kalbi tekledi. İradesinin yetmeyeceğini düşünmek utanç vericiydi. Ama durum tam olarak buydu. Kızın yörünge-sine girdiği anda Ömer'e bir şeyler oluyordu. Herkes ve her şey dışarıda kalıyordu. Akli ve bedeni onunla dolup taşıyor, bu hislerine bir anlam veremiyordu.

Gülüşünden hoşlanıyordu. Esprilerinden, muzipliğinden hoşlanıyordu. O narin bedeni için ölüp bitiyordu. Fakat asla ona layık olabilecek bir adam olamayacağını da biliyordu. Gazel'in bir yuvaya ihtiyacı vardı. Ne zaman sıkılacağı belli olmayan bir serseriye değil! Kendisi de tam olarak serseri tanımına uyuyordu.

Ne yapması gerekiyordu? Hem onun yanında olmak hem de ondan kaçmak istiyordu. Dudaklarından sıkıntılı bir nefes koyuverdi. Zor bir ikilem, tam bir açmazdı. Ellerini saçlarının arasından geçirdi. Televizyonu açıp görmeyen gözlerle ekranda oynayan figürlere baktı. Hiçbir şey olmamış gibi mi davranmalıydı? Yoksa bir hata yaptığını, bir daha olmayacağını mı söylemeliydi?

Her şeyden önce kızın psikolojik durumunu göz önünde bulundurmalıydı. Ona yapacağı en ufak darbe daha da beter olmasına neden olurdu. Ömer, buna sebebiyet verirse ölürdü. Kendince kıza değer veriyordu. Nasıl yapmıştı? Kızın yanında olması gerekiyordu ve bu imkânsız görünüyordu. Kendi kendine tıslayarak, "Cehennem gibi..." dedi. Lanet herifin tekiydi.

Piçin teki olduğunu kendisi de biliyordu ama bu derece olduğunu bilmiyordu.

“Sarı kafa ejderha gitmiş!”

Başını çevirip, gözlerini berrak sesin sahibine dikti. Dikkatle yüz hatlarını inceledi. Kırgınlığına dair tek bir iz taşımayan yüzü öyle güzel görünüyordu ki! Başka yöne bakmak zorunda kaldı. Ardından onun sözlerini tam olarak duymadığını fark etti.

Tekrar ona baktı. “Ne?”

Genç kız yaslandığı kapı eşiğinden kendini ittirerek ayrıldı. Ömer’in yanından geçerken gözlerini kapamasına neden olacak bir kokuyu burnundan içeri doldurdu. Bu onun öz kokusuydu. Parfüm değildi.

Ömer, bu kokuya bayılıyordu.

“Sarı kafa ejderha!” Genç kızın sesi alay doluydu. “Gitmiş.” Küçük yaşta bir çocuğa anlatır gibi ağır ağır konuşuyordu.

Genç adam onca karmaşık düşüncenin içinde bocalarken bir kahkaha attı. Gazel işte buydu! Doğal, rahat, canı acısa da kayıtsız gibi görünen!

“O kadar da değil!”

Genç kız karşısındaki koltuğa rahatça yayıldı. Ömer, onun gülen gözlerine baktığında aralarında ne geçmiş olursa olsun, olmamış gibi davranacağını anladı. O da davranabilirdi. Fakat asla ve asla olmamış var sayamazdı. Hele de elleri ona dokunabilmiş olmanın sızısını hâlâ taşıırken...

Gazel’in bedeni sahte bir ürpertiyle titredi. Gözlerini iri iri açarak, “Tüyler ürpertici!” dedi. Genç adam kıkırda da kızın daha berrak ve mantıklı düşünebilmesine hayıflandı.

Genç kız zorlama bir alayla, “Onda ne buluyorsun?” diye sordu.

“Hoşlanıyorum.” Ömer yine televizyona bakıyordu. Kapalı dudaklarının arkasında dişlerini sıktı.

“Anladığım ve duyduğum kadarıyla sen birçok kadından hoşlanıyorsun!” Kız tek kaşını kaldırdı.

Gazel, ona gönderme mi yapıyordu? Kendisini köşeye sıkışmış gibi hissetti. “O kadar da değil!” dedi yine de mırıldanarak ve sustu.

Söylenebilecek bir kelime yoktu. Tüm harfler havada asılıydı. İki genç de onları toplayıp bir araya getirerek cümle kuramayacak kadar rahatsızdı. Gergin bedenleri, eğer nefes alıyor olmasalardı rahatlıkla bir heykele benzetilebilirdi.

Birbirlerine kaçamak bakışlar atıyor olsalar da ikisi de bu bakışları yakalayamıyordu. Sonunda neden sonra fark ettikleri filme dalıp gittiler ve biraz olsun o elektrik yüklü hava dağıldı.

Genç kız midesinden gelen seslere artık dur diyemeyecek kadar acıktığında ayaklandı.

“Nereye?”

“Acıktım.” Genç kız salondan çıkıyordu ki omzunun üzerinden adama baktı. “Makarna yer misin?” Gülümse-di.

Ömer, ona bir süre bakakaldı. Kıza duyduğu saygı ve hayranlık arttı. Büyük travmalardan geçen Gazel’di. Geçmiş zorluklarla dolu olan yine Gazel’di. Tam olarak tanımadığı, ilk fırsatta neredeyse ondan yararlanmaya kalkan bir adamın evinde kalmak mecburiyetinde olan da Gazel’di. Yine de kendisi kadar dağılmamış, kafası karışmamıştı. Öyleyse bile bunu belli etmeyecek kadar güçlüydü. Manidar bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı.

“Harika olur!” Ayağa kalkıp kızın peşinden mutfığa girdi.

Kanepeye kaçamak bir bakış attı. Görüntüler beynine gelmeden hemen önce üzerine bir set çekti. Gazel makarna paketini almak için kilere yöneldi. Kendisi de dolaptan süzgeci almak için eğildi. Süzgeci ve tencereyi bulup çıkardı. Başını kaldırdığında donup kaldı.

Dünya durmuştu. Hayır. Aslında tam olarak öyle değildi. Dünya dönüp dururken, Ömer olduğu yerde kalmıştı. Duran onun dünyasıydı. Mutfağın içinde ne yaptığını bilen, becerikli hareketlerle koşturup duran kızın rüzgârına kapılmıştı. Neydi bu? Ne olmuştu? Gözleri ona kilitlenmişti. Baş avını bulmuş bir avcı gibi en küçük hareketini kaçırmayacak şekilde kızla birlikte dönüp duruyordu. Sağa, sola, ileri... Sabitlenmiş, kız nereye giderse aptal bir görüntü sergileyerek bakıyor, kendisini budala gibi hissediyordu.

Nasıl olmuştu? Gazel makarna paketini açarak yanından geçmişti. Aynı anda Ömer de dönmüş, ona çarpıktan son anda kurtulmuştu. Fakat saçları burnuna sürtünmüş, zaten ayartıcı bulduğu kokusu belki fark etmemiştir diye alay eder gibi burun deliklerine yerleştirmişti. Koku ciğerlerine nüfuz ederken çoktan serseme dönmüştü. Gazel'in yörüngesine girmiş, çıkış yolunu bulamıyordu.

Arkanı dön. Adım at. Mutfaktan çık! Hayır. Bir milim bile kıpırdıyamıyordu. Ağzı açık ayran budalasası gibi öylece kızı izliyordu. Kız bu aptal davranışlarını fark etmiyordu bile! Ömer'in ödü patladı. Kalbi göğsünde güm-bürdüyor, nabızı ileri doğru koşturuyordu. Nefesini tuttu. Fakat gözlerine söz geçiremiyordu.

Gazel, elinde olduğunu unuttuğu tencereyi almış, içine su doldurup ocağın üzerine koymuştu. Hızıyla bir oyana bir buyana savrulan saçları kıvrak bir dansçı gibi hareketlerine eşlik ediyordu. Zorlukla hareket ederek elindeki süzgeci tezgâha bıraktı.

Kız gözlerini ona dikti.

Ömer zorlukla, bir yerlerden bulup çıkardığı boğuk sesle mırıldandı. "Ben vazgeçtim." Arkasını dönüp mutfaktan çıktı.

Gazel, onun arkasından önce şaşkınlıkla, sonra acıyla baktı. Gerginlikten kaskatı kesilmiş bedeni bir anda gevşedi. Bedeninin çöktüğünü hissederken zorlukla kanep-

ye oturdu. Topuklarını kanepenin ucuna koyarken, dizlerini kendisine çekerek kollarını etrafına doladı. Yıllardır gerçekten ağlamamıştı ama o anda ağlamak istiyordu.

Adam ondan kaçmıştı. Eğer gidebilecek bir yeri olsaydı bir saniye daha fazla durmaz, çıkıp giderdi. Bakışlarını fark etmişti. Neden kendisine öyle bakıyordu? Onu bu derecede kızdıracak ne yapmıştı? Gözlerini karartan neydi? Aciz olmaktan nefret ediyordu. O anda öylesine zavallı bir durumdaydı ki kendisinden nefret etmesine ramak kalmıştı.

Onun ani ilgisinin bir anlık bir şey olduğuna emin olmuştu. Kendisi her ne kadar dokunuşuyla mutluluktan havalara uçacak gibi hissetse de Ömer bin pişman görünüyordu. Belki de ona dokunmuş olmak zoruna gitmişti. Belki de artık Gazel'e bakmaya dayanamıyordu. Elini saçlarının arasından geçirdi. Ne yapması gerekiyordu? İç organları yer değiştirmiş gibi hissederken hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı. Boğazında oluşan yumruyu ve kalbindeki ağırlığı görmezden gelmişti. Hiçbir işe yaramamıştı.

Onun, kendisinden kaçmasını istemiyordu. Bildiği tek insan oydu. Onu da kaybedecekmiş gibi hissediyordu. Belki de bir an önce önereceği ev arkadaşı için konuşması gerekiyordu.

İştahı kaçtı. Midesi ağrılarla öyle doluydu ki bir şeyler yiyecek yeri kalmamıştı. Ocağın altını kapadı. Tencereyi öylece bırakıp ağır adımlarla mutfaktan çıktı.

Odasına girmeden önce kısa süre onun kapalı kapısına baktı. Örtünün altına girdi. Yine dizlerini kendisine çekerek içinde yavaş yavaş büyüdüğünü hissettiği boşluk hissini kapamaya çalıştı. Ama ağlamadı!

Sabah uyandığında bir milim bile kıpırdamadan öylece uyumuş olduğunu fark etti. Doğrulduğunda her yanı ağırıyordu. Üzerini değiştirmeyi düşündüyse de bundan çabucak vazgeçip duşa girmeye karar verdi. Saat 10.30'du.

Ömer gitmiş olmalıydı. Yine de önünden geçerken kapısını hafifçe tıkladı. Bir kaç saniye sessizlikle bekledi. Ardından evi dinledi. Gitmişti. Derin bir nefes alıp duşa girdi.

Üzerini çabucak giyinip mutfağa indi. Kahvaltı hazırlamak buzdolabına yöneldiğinde bıraktığı notu gördü.

– *Taze ekmekleri portmantoya astım. (içinde çikolata da var)*

– *Öğleden sonra Zehra Abla gelecek. Onda anahtar var ama haberin olsun!*

Bu kadardı. Genç kız yüzünü buruşturup kahvaltı yapmaktan vazgeçti. Ömer'in bıraktığı ekmekleri almak için girişe yöneldi.

Poşetin içinden çikolatayı alıp salona ilerledi. Televizyonu açıp sabah programlarını izledi. Özellikle evlendirme programlarına baktı.

“Bey Amca, o kız seni ister mi yahu! Yaşından utan be!”

“Ah be ablam... İlk ikisinden ne hayır görmüşsün de üçüncüyü aramaya çıktın!”

Sıkıldı. Kanal değiştirdi. Yine sıkıldı. Mutfaka gidip yemek yapmaya başladı. Bitirdiğinde dış kapıdan gelen sesle irkildi ve kapıya doğru yöneldi.

Zehra Hanım kapıyı açıp içeri girdi. Kapıyı kapattıktan sonra döndü. Kendisine bakan Gazel'i gördüğünde bir çığlık koparıp olduğu yerde zıpladı.

“Ay!” Başparmağını damağına götürüp ittirdi. “Korkuttun beni, kızım! Hayalet gibi dikilmişsin öyle!”

Gazel cevap vermeden bakmaya devam etti. Konuşmak istemiyordu. Aslında onunla konuşmayı denemeye karar vermişti. Fakat kelimeleri boğazında bir yerde takılıp kalıyor, çaresizlikle sadece kadına bakıyordu. Sanki ağzına bir mühür vurulmuş, dudakları birbirinden ayrılmıyordu.

Kadının bakışları tuhaflaştı. Tekrar başparmağını damağına götürdüğünde genç kız koşarak bir bardak su getirdi. *Özür dilerim* demek bu kadar zor olmamalıydı. Ama söyleyemiyordu işte! Neden? Hastanede kimseyle konuşmamaya alışmış, bunu kendisini korumak, yanlışlıkla bir hata yapıp ağzından bir laf alamasınlar diye yaptığını düşünmüştü. Fakat o anda konuşmak istediğinde bütün kelimeler ağzını doldurmuş, harfler kenarlara köşelere kaçmış, ağzından tek ses çıkmıyordu.

Kadına suyu uzattı. "Sağ ol, evladım." Başörtüsünü çıkarıp montunun üzerine astı. Bir dikişte suyu bitirdi.

Gazel bardağa uzanınca, "Ben götürürüm," dedi. "Nasılsın bakalım?" Zehra Hanım mutfağa ilerlerken konuştuğu için genç kızın omuz silkmesini göremedi. Dönüp kıza baktığında mahcup gülümsemesiyle karşılaştı.

Kadından bir *cık cık* sesi yükseldi. Bardağı bulaşık makinesine yerleştirdi. Havadaki kokunun farkındalığıyla derin bir iç çekti. "Yemek mi yaptın?"

Genç kız başını salladı. Kadın, onun konuşmayacağıını anladığında daha fazla üzerine gitmemeye karar verdi. "Normalde ev boş olur. Gelir temizliği yapar dönerim. Seni öyle birden karşımda görünce korktum." Gülümsemedi. "Hiç de öyle becerikli birine benzemiyorsun." Gazel kaşlarını çatınca yanına ilerleyip omzuna 'Pat pat' vurdu. Bu dostça bir hareketti ve genç kız gülümsedi.

Genç kız bütün gün Zehra'nın peşinde yavru bir köpek gibi dolandı. Kadın istemese de yardım etti. Zehra, gelinlik çağına gelmiş kızının okulunun zorluğundan, küçük oğlanının haytallığından dert yandı. Gazel de eğlenerek onu dinledi. Bir kaç kez konuşmayı denedi ama başaramadı. Bu, onu panikletse de Zehra'ya belli etmedi.

Zehra sonunda işini bitirip çıktı. Daha bahçe kapısına gelmeden dövmünmeye başladı. *Vah vah kız dilsizmiş!*

Gazel günün nasıl geçtiğini anlamadı. *Keşke her gün gelse!*

Akşam yemeği için Ömer'i beklemeye karar verdi. Telefon edebilir düşüncesiyle televizyonu bile açmamıştı.

Saatler sonra açlıktan ölmek üzere olduğunu düşünüp yemeğini yedi. Televizyonu açıp, koltuğa oturdu ve dizilerden birine takıldı. Ömer gelmemişti. Esnemeye başladığında orada uyuyacağını anladı. Gece yarısına geliyordu. Dişlerini fırçaladı, tualete girdi. Sıkıntıyla, onu bütün gün görememiş olmanın verdiği huzursuzlukla mutfağa ilerledi.

Ömer'in yazdığı notun altına bir şeyler karalayıp mutfaktan çıktı.

– *Seni bekledim ama uykum geldi.*

Sabah uyandığında ona yetişebilme ümidiyle hızla yataktan fırladı. Fakat açık kapısının önünde durup, düzgünce toplanmış yatağına boş boş baktığıyla kaldı. Gitmişti! Derin bir üzüntüyle birlikte onu özlediğini fark etti. Ne çabuk!

Mutfağa inip hemen dolaba baktı. Bir önceki not yoktu. Fakat yenisi vardı.

– *Beni bekleme.*

– *Çikolatan ilk çekmecedeydi.*

– *Taze ekmekler portmantoda.*

– *Sıkılırsan film izlemek eğlenceli olabilir! DVD'lerin yerlerini biliyorsun.*

– *Seni aramaya çalışacağım.*

Gazel bütün gün sıkıntıdan patlarken ondan gelecek telefonu bekledi. Telefon gelmedi. Ömer de gelmedi. Yatmadan önce o da bir not bıraktı.

– *İyi geceler.*

– *Çikolatalar için teşekkür ederim.*

- *Günaydın :)*
- *Ekmeklerin ve çikolatanın yerini biliyorsun!*
- *Gelemediğim ve arayamadığım için üzgünüm.*

Genç kız dişlerini sıktı. Ömer'in kendisinden kaçtığından şüphelenmeye başladı. Hiç karşılaşmamış olmalarını akli almıyordu. O gün bütün gece uyumadan beklemeye çalıştı. Fakat salonda, televizyonun karşısında uyuyakalacağını hiç düşünmemişti.

Sabah gözlerini açar açmaz ayağa fırladı. Üzerinin örtülmüş ve adamın yine gitmiş olduğunu anladı.

- *Günaydın.*
- *Bir daha üzerine bir şey almadan sakın uzanma!*
- *Ekmeklerin ve çikolatanın yerini biliyorsun.*
- *Seni aramaya çalışacağım.*
- *İstedığın bir şey olursa ve bana ulaşamazsan not yazabilirsin.*

Gazel, "Yalancı!" dedi fısıldayarak. O hırsıyla kalemi eline aldı.

- *Yalancı!*
- *Benden kaçyorsun!"*
- Açmayacağını bile telefonunu aradı. Öfkeyle üst üste aramayı sürdürdü.
- *Senden neden kaçayım? Ameliyatlarım çok fazla ve ancak uyumaya vakit bulabiliyorum.*
- *Çikolata çekmecedeyim*

- *Çikolata istemiyorum!*
- *Ben marketi arayacağım ve özellikle çırağın getirmesini söyleyeceğim.*
- *Ayrıca çok sıkıldım. Dışarı çıkacağım.*

Gazel marketi aramadı. Çikolatayı da yemedi. Ömer o gün yine gelmedi. Özellikle üzerine bir şey almadan, gözyaşları içinde televizyonun karşısında uyudu.

Gün ışığı göz kapaklarının üzerine düştüğünde zihni uyandı. Bir şekilde huzursuz hissediyordu. Gözlerini açtığı anda öfkeli yeşil gözlerin hiddetiyle karşılaştı.

Ömer, “Günaydın!” dedi. Sesinde bastırılmış öfke ya-tıyordu.

Genç kız önce cevap vermedi. İçinden taklalar atıyordu. Onu ne kadar özlediğini fark ettiğinde iki hissi de aynı anda yaşadı. Hislerinin karşılıksız olmasının acısı ve onu görebilmiş olmanın sevinci...

“Günaydın.” Sesi çatallı çıkmıştı. Gözlerinin kontağı bir için bile kopmazken doğrulup oturdu. Belki o gözlerin attığı oklara kalkan olur amacıyla üzerine örtülmüş battanileyi çenesine kadar çekti.

Adam direkt konuya girdi. “Neden beni kızdırmak için uğraşıyorsun?” Acaba bir ayağının yerde delice ritim tuttuğunun farkında mıydı?

“İnan hiçbir şey anlamadım!”

“Bal gibi de anladın. Kızdığımı bildiğin için notta özellikle çıraktan bahsediyorsun. Hem... Allah aşkına, dışarıya tek başına çıkabileceğini mi sanıyorsun?”

Gazel oturduğu yerde dikleşirken kaşlarını çatı. “Sen yokken zaten tek başıma çıkıyordum.”

“Ama ben varım!”

Genç kızın kaşları alayla kalktı. “Pardon? O zaman benim gözlerim bozuldu ve dört gündür seni göremiyorum.” Hızla ayağa fırladı. “Benden kaçıyorsun!” Salondan çıkmak için adım attı. Tam gaz ilerlerken Ömer’in bileğine yapışmasıyla olduğu yerde durdu.

“Senden kaçmıyorum.” Adam dişlerinin arasından resmen tıslıyordu. Bu tepkisi de pekâlâ kaçtığını doğruluyordu.

“Bana hiç öyle gelmedi.” Genç kız tekrar gitmeye çalıştı. Yine durduruldu.

Ömer gözlerini kapayıp açtı. Derin bir nefes aldı. O böyle davrandıkça genç kız kayıtsız ifadesini tutmakta zorlanıyordu

“Bak. Şimdi gitmek zorundayım. Mecburum! Ama akşama erken geleceğim ve iki günlük izin alacağım. Bu iki günü de sana ayıracağım. Anlaştık mı?” Adamın sesi yumuşamıştı.

“Sıkıldım. Biliyorum. Benimle uğraşmak zorunda değilsin-”

“Saçmalama!”

“Başına bela oldum!”

Ömer aniden onu kendisine çekerek başını göğsüne yasladı. Kollarını, bir kır çiçeği kadar kırılgan bedenine doladı. Kendine engel olamadan başının tepesine minik bir öpücük kondurdu.

“Yanlış yargılara kapılmana neden olduğum için affet!” Kızın porselen bebeklere benzeyen yüzünü avuçları arasına aldı. “Şimdi gitmem lazım. Fakat erken geleceğim.” Dudakları hafifçe alnına dokundu.

Gazel, dengesi tamamen tersine dönmüş bir halde arkasından baktı.

Ömer arabasına atladı ve garajdan çıkar çıkmaz gazı kökledi. Hiçbir zaman bir trafik canavarı gibi davranmamıştı. Aslında hiçbir zaman beden kontrolünü bu derecede kaybetmemişti. Ona neler olduğunu bilmeseydi de iyi bir şeyler olmadığından emindi.

Kızdan uzak kalmak, güvende tutmak adına o uyumadan eve gelmemişti. Uyanmadan da hemen çıkmıştı. Aksi gibi hastanede uzun saatler geçirmeye alışkın olmasına rağmen o hafta ne bir ameliyatı ne de onu meşgul edecek, aklını kızdan uzaklaştıracak bir şey vardı. Akşamları Deniz’le birlikte çıkıyorlardı. Ömer gece yarısı olana kadar

orada kalıyordu. Bunlar normaldi. Doğal olmayan şey Deniz'e bir kez bile dokunmamış olmasıydı.

Bir kaç kez denemiş, Deniz'in aklını çelmesine çabalamıştı. Kesinlikle başarılı olamamıştı. Deniz de bir şeyler döndüğünün farkındaydı. Yine de her zamanki Deniz politikasını uyguluyor, sorular sorarak bunaltmıyordu.

Evin önüne geldiğinde eğer ışıklar yanıyorsa arabada oturup beklemiş, hatta belki biraz da kestirmişti. Kimi zaman da verandada beklemişti. Ona perdeleri kapamasını söyleyebilirdi. Bu defa da salonda yattığında uyuyup uyumadığını göremezdi. Bir adım ötesindeyken yanına gitmek için duyduğu çılgınca isteğe zorlukla karşı koyuyor, kendi koyduğu sınırı aşmamak için elinden geleni yapıyordu. Beyni bu işin mantıklı olmadığını hatırlatıp dururken, bedeni beyniyle savaşa girmişti.

Ve sonunda iki satıra yenik düşmüştü. Gazel sırf onu kızdırmak için üzerine bir şey almadan salondaki kanepeye uzanmış, yarım saat sonra uykuya dalmıştı. Ömer biraz daha bekleyip içeri girdiğinde ilk yaptığı şey nota bakmak oldu. Dişlerini sıkarak ve onu uyandırma dürtüsüne engel olarak elindeki çikolatayı çekmeceye atıp salona gitti. Tam karşısına oturdu.

Gün aydınlandı. O, hâlâ öfkeyle kızın yüzüne bakıyordu. Neden o derece öfkelendiğini bilemiyor olsa da tek başına sokaklara çıkacak olmasının düşüncesi onu deli etmişti.

Evet. Gazel doğru söylüyordu. Bu dünya üzerinde milyonlarca kadın dışarıya yalnız başına çıkıyordu. Fakat kendine Gazel'in yalnız başına olması düşüncesini kabul ettiremiyordu. Bir de marketteki eleman vardı. Dişlerini sıkıttı. Onun için iyi bir şeyler yapmayı planlarken kızın kafasını tamamen karıştırıyor, kendini sorgulamasına neden oluyordu.

Hastaneye gidene kadar aklında bir plan şekillenmişti.

Onu iki gün boyunca dışarı çıkaracak, bir gece de Der-
yal'ın kulübüne götürecekti. Kalan günlerdeyse eve gel-
diğinde asla yalnız olmayacaktı. Kendi muayenehanesini
açacak olan bir jinekolog arkadaşını aramış, Gazel'den ve
özel durumundan bahsetmişti.

Derin, ona işi düşünce aradığına dair birkaç iğneli laf
sokuşturmuş fakat isteğini yerine getirebileceğini söyle-
mişti. Hatta daha fazla yardımcı olarak yanında kalabile-
ceğini de söylemişti. Bundan daha iyisi olamazdı!

Tek sorun, Gazel'in başkalarının yanında konuşmu-
yor oluşuydu. Bunun için de Erman'la görüşmüştü. Kızın
üzerine gitmemek yerine, tamamen bu konuya odaklan-
manın daha iyi olabileceği konusunda karar almışlardı.
Onu sürekli kalabalık ortamlarda bulundurarak alışmasını
sağlayabileceğini umuyorlardı.

Yalnız kalacakları her anda da ellerini ve dudaklarını
ondan uzakta tutabilmek için elinden geleni yapacaktı.

İşin en boktan tarafı da Ömer'in ödünün patlamasıydı.
Tepkilerine hâkim olamadığı birçok zaman hatırlıyordu.
Fakat hiçbirisi bir kadınla ilgili olmamıştı. Kadınlar güzel
varlıklar olsa da bir kadının rüzgârına kapılıp, onu bu de-
rece etkilemesine izin vermemişti. Evet. En çok korktuğu
buydu işte! Küçük bir kızın rüzgârında bir yaprak gibi
sallanıyordu.

O gün, iki ameliyata girdi. Eve dönerken de Gazel'in
çikolatasını almayı ihmâl etmedi. O akşam, onun için bir
iş ve kalabileceği bir yer ayarlamayı başardığını söyleme-
liydi! Ve bunu kalbini kırmadan nasıl söyleyeceği hakkın-
da hiçbir fikri yoktu.

Genç kız masayı özenle kurmuş, Ömer'in gelmesini
bekliyordu. Erken geleceğini söylemişti. Onun sözünde
duracağından bir şekilde emindi. İki gün boyunca birlik-
te olacaklardı! Ellerini yumruk yapıp bir yumruğunu se-
vinçle havada salladı.

Kapının kilidinden gelen sesi duyduğu anda hızla giri-

şe doğru seğırtti. Adam söz verdiğı gibi erkenden gelmiş, onu gördüğünde genişçe gülümsemişti. Lanet olsun! Neden bu derecede yakışıklıydı ki?

“Selam.”

“Hoş geldin.”

Ömer, “Nasılsın?” diye sordu.

“İyiyim.” Genç kız neşesini saklamıyordu. “Sen?”

“İyi.” Ömer durgunlaştı. Onu evine getireli daha bir ay bile olmamışken postalamaya kalkıyordu. İçinde derin bir üzüntü, kırıklık yaratıyor olsa da en mantıklı davranışın bu olduğuna şüphesi yoktu. Zaten istediğinden değildi. Buna mecbur olduğundandı! Gazel’in ve kendi iyiliğı için...

“Masa hazır.”

“Kendini neden yoruyorsun?” Ömer aç olmadığını söylemedi. Salona ilerlemek için hareket eden ayakları yön değiştirerek mutfağın yolunu tuttu. Genç kız da peşinden ilerledi. Mutfığa girip özenle hazırlanmış masayı gördüğünde yüzü asıldı. Kıza dönmeden önce yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. “Ellerimi yıkayıp geliyorum.”

Geri döndüğünde kız üzerinde dumanı tüten çorbalı kâselere koymuş, onu bekliyordu. Çok şirindi, çok tatlıydı. İç çekti. Çok ayartıcıydı. Ömer, onu göndermek zorundaydı! Kanepelerden birine oturdu. Övgü dolu bir tınıyla, “Güzel görünüyor,” dedi. Dolu midesini zorlayarak çorbayı içti. Kısa, günlük sohbetlerin, yemekleri için sarf ettiğı güzel sözlerin dışında bir şey konuşmadan yemeklerini bitirdiler.

Ömer masaya oturduğu andan itibaren kıvrandıran konuyu açmak için bir fırsat kollamış fakat bir türlü yakalayamamıştı. Kahretsin! Kimi kandırıyordu ki? Bir türlü cesaret edememişti işte! Nasıl söyleyecekti? Onu utandırmadan, kalbini kırmadan böyle bir konuya nasıl girebilirdi ki?

İç sesi cevap verdi. *Doğrudan!*

İç sesini dinledi. "Bugün bir arkadaşımı aradım." Sustu. Kuruyan dudaklarını diliyle yaladı. Yetmedi. Boğazını biraz olsun ferahlatmak için önündeki suyu bir dikişte bitirdi.

Genç kız merakla ve şüpheyle onun yüzünü inceliyordu. Sanki ne söyleyeceğini biliyor gibi... Sanki gözlerinden her şeyi okuyormuş gibi... Tuhaf, altın renkleri onun gözlerinde, dudaklarından çıkacak sözleri bekliyordu. "Bir doktor arkadaşım, bir iki hafta sonra muayenehane açmayı planlıyor. Ona senden ve durumundan bahsettim." Susup tepkisini bekledi.

Gözlerindeki parıltının sönmesini izlemek sırtının derisinin yüzülmesi gibiydi. Yüzü, neredeyse kar kadar beyazladığında gözlerini kapamamak için iradesindeki tüm kırıntıları kullandı. Fakat kızın yüzünde tek bir kas oynamamıştı. Ömer, gözlerindeki yaralı bakışı, renginin atmasını görmezden geldi. Buna kendisini zorladı. Zorlamak zorundaydı!

"Çok fazla detaya girmeye gerek yok. Hem yanında çalışmanı hem de ev arkadaşı olmanı memnuniyetle kabul etti." Bir ayağı farkında olmadan yerde delice bir ritim tuttururken elini saçlarının arasından geçirdi.

Gazel kabullenerek ağır ağır başını eğdi.

Ömer, onun tepkisizliğine karşı bir şeyler söylemiş olmak için aceleyle, "Biliyorsun," dedi. "Zaten bunu düşünüyorduk. Bir an önce yeni hayatına alışmaya başlamalısın." Çok mu sert olmuştu? "Hayatın bir yerinden tutunmalısın. Fakat bunun için bir an önce konuşmaya, başkalarıyla da iletişim kurmaya kendini zorlamalısın."

Genç kız gülümsedi. Dudakları kenarlarından yukarı doğru yavaşça kıvrıldı. Fakat bu gülümseme gözlerine ulaşmadı.

"Tabii," dedi durgun bir sesle, "Denerim."

Ömer sustu. Kız başka bir şey söyleyecek gibi durmuyordu. O da kendi sözlerinin laf kalabalığı olacağını bili-

yordu. Gitmesini istiyordu. Ona güvenli bir mekân bulabilmişti. Bu kadardı işte! Peki, kalbini yırtılıyormuş gibi hissettiren şey neydi?

Gazel masayı toplamak için hareketlendi. Ona bırakmasını, kendisini yormamasını da söyleyebilirdi. Ancak bunu yapmaya, meşgul olmaya ihtiyacı olduğunu hissetmişti. Onun ardından kalktı. Birbirlerine değmemeye çalışarak masayı topladılar. Bulaşıkları makineye yerleştirdiler. Ortalığı tamamen toparladıktan sonra gergin bir sessizlikle öylece beklediler...

Bölüm 8

Konuşmadan, gözleri birbirlerinden başka her yere bakarken, saniyeler zamanın rüzgârına kapılıp gitti. Saniyelerin yerini dakikalar aldı. Havadaki ağırlık giderek artıyordu. Harfler yine havada asılı kalmıştı. Ömer, önce hangisi onları toparlayıp konuşabilecek bilmiyordu. Kısa bir içsel savaşın ardından kendisi olması gerektiğine karar vererek ve zorlukla gülümseyerek, biraz da havayı yumuşatma gayesiyle ona döndü.

“Ne yapmak istersin?” diye sordu. Soruyu sorarken onunla her ne yapıyor olursa olsun bu kısa anı değerlendirmek istediğini fark etti. Onu özlemişti. Bütün gece onu izlemiş, bir saniye bile sıkılmamıştı. Evden çıktığında yine aklı onunla meşgul dolanırken içten içe onu ne kadar özlediğini düşünmüştü. Şimdi panikle bu kısa anlarını onunla doldurmaya çalışıyordu. Bencildi! Küstahtı! Piçin tekiydi!

Gazel gözlerini ona diktiğinde bir adım geri atmamak için kendini zorladı. Daha önce ona öfkeyle bakan olmuştu, ilgi veya ilgisizlikle bakan da olmuştu. Aşkla, beğeniyle, çoğu zaman Gazel’in yaptığı gibi minnetle bakan da olmuştu. Ama hiç böylesine buz gibi bakışları üzerine hedef almamıştı. Hem soğuk, hem hüsrana dolu...

“Ben eğlendireceğin bir çocuk değilim, Doktor. İlgin, alakan, sabrın ve yardımların için fazlasıyla minnettarım. Ama inan benim için daha fazlasını yapmak zorunda de-

ğilsin. Hiç değilsin. Umarım arkadaşın bir an önce işlerini halleder ve umarım kısa süre sonra artık sana yük olmam. Eğer elimde olsaydı, eğer gücüm yetseydi bir saniye daha canını sıkımdım!”

Genç adam uyarırcasına, “Gazel!” dedi.

Gazel susması için elini kaldırdı. “Bundan sonra kaldığım süre boyunca inan varlığını bile hissetmeyeceksin!”

Ömer şok olmuştu, ondan böyle bir çıkış beklemiyordu. Kız, yanından geçerken kolunu sıkıca kavradı. Genç kız gözlerini ona diktğinde yüzüne eğildi.

Dişlerinin arasından, “Senin varlığın beni rahatsız etmiyor!” dedi.

Gazel, neşesizce güldü. “Kesinlikle rahatsız ediyor. Olay sadece bu! Beni öptün ve bundan hoşlanmadın!” Bu kız delirmiş olmalıydı. “Sürekli kaçırmaya çalışıyorsun. Çünkü varlığım seni rahatsız ediyor. Beni kendi sorumluluğunda görüyorsun. Zavallı bir kıza hoşlanmadığın halde hâlâ yardım etmeye çalışıyorsun. Bu gerçekten takdir edilecek bir davranış. Daha fazlasına ihtiyacım yok! Daha fazlasını istemiyorum. Yapmanı da beklemem küstahlıktı! Üzgünüm. Seni buna ben zorluyorum. Surat asıyorum ve hiçbir zorunluluğun yokken benimle ilgilenmek mecburiyetindeymişsin gibi davranıyorum. Ben... Gerçekten... Gerçekten üzgünüm.” Genç kızın sesi sonunda titreyerek fısıltıya dönüştü.

Ömer yüzünün bir santim ötesindeki muhteşem varlığa baktı. Nefesleri birbirine karışırken ve titreyen dudaklarına yapışmamak için kendisini zorlarken, kızın her şeyi tamamen yanlış anladığını fark etti.

“Şuraya oturabilir misin?” Sesindeki kesinlik kıızı, onu dikkate almaya zorladı. Kolunu çekip biraz önce oturduğu yere tekrar oturdu.

Elbette ona nedenler sunacaktı. Yine üzerine atlayıp seni çılgın gibi becermek istiyorum diyemezdi. Yine de bunu yumuşatarak, süsleyip püsleyip daha mantıklı yak-

laşmasını ve kırılmamasını sağlayabilirdi. Fakat nereden başlayacağını bilmiyordu. Kızın karşısına oturdu. Bir eli amaçsızca yüzünde dolaştı. Zaman kazanmak istiyordu. Sonra kafasında bir ampul yandı.

“Geçen gün, Zehra Abla aradı. Eve geldiğini, senin yardım ettiğini ama tek kelime etmediğini söyledi. Senin dilsiz olduğunu düşünüyor. Öyle acıyor ki! Acıma dolu konuşması, seni bir zavallıya çevirmesi beni deli etti.” Bu tamamen doğrudu. Konuşmadan sonra derin bir öfke ve üzüntü duymuştu. “Burada kalarak hiç adım atamayacaksın. Senin bu durumu bir an önce atlatman lazım ve benim vaktim yok!”

Sözlerini iyice anlaması için bir süre bekledi. Altın renkli gözlerdeki yumuşamayı saniye saniye izlediğinde doğru yolda gittiğini anladı. “Ve ben geçen gün yaptığım eşeklikle aklını daha çok karıştırdım. Bir anlık bir şeydi! Bunun için senden tekrar tekrar af diliyorum.” Kuruyan dudaklarını yaladı. Konuşmanın iyi gittiğini düşünüyordu. Hayatının hangi anında eylemlerinin hesabını böylesine açık şekilde vermek zorunda kalmıştı hatırlamıyordu. “Senden rahatsız olmuyorum. Sadece yaptığım davranıştan ötürü çok üzgünüm. Senden hoşlanmadığımı da nereden çıkardın bilmiyorum, ama seni kendimce umursuyorum.”

Genç kız sonunda, “Biliyorum!” diye fısıldadı. Ömer elinde olmadan uzanıp saç tellerinin örttüğü yüzünün bir kısmını yine ortaya, görüş alanına çıkararak saçlarını kulağının arkasına itti. Genç kız dokunuşuyla titrerken, yanaklarına kan hücum etti. Kahretsin! Elini çabucak çekti. Bu etkileşimin tek yönlü olduğunu düşünüyordu. O anda açığa çıkarmamak için çabaladığı bir şaşkınlıkla ve lanet olsun ki hazla, aralarındaki gerilim sandığı şeyin elle tutulur derecede cinsel bir farkındalık olduğunu anladı. Gazel sadece bunu gizlemeyi ondan daha iyi başarıyordu. O ana kadar...

“O halde.” Sesini boğukluğundan kurtarmak için boğazını temizledi. “Rica ederim bana kırılma.” Neden olduğunu bilmiyordu fakat Deniz’in varlığını da hatırlatma gereği duyarak sözlerine devam etti. Belki de aralarına biraz olsun resmiyet koymak istiyordu. “Benim bir sevgilim var!”

Kız alayla sözlerini kesti. “Fazlasıyla umursadığın.”

“Bu seni ilgilendirmez!”

Çıkışı üzerine genç kızın gözleri irice açıldı. Suçunu kabul ederek, “Özür dilerim,” dedi. Yanakları domates bahçesine dönmüştü.

Ömer başını eğerek özrünü kabul etti. “Bu ona da haksızlık.” Sanki gerçekten umursuyormuş gibi! “Senden kaçmıyorum. Sadece sana bir daha yanlış yapmamak için, yani seni bir daha öpmemek için...” Çık artık şu öpüşme konusundan. “Yani bu hoşuma gitmediğinden değil, sen farklısın ve benim bir...” Kahretsin! Acaba yanakları da kızarmış mıydı? Bu kız! Onunla bu şekilde konuştuğuna inanamıyordu. Öpüşme konusu fazla uzamıştı. Tam o anda zorlandığını fark ettiği için kızın dudakları muzip bir şekilde kıvrıldığında kendisini yerin dibine geçmiş gibi hissediyordu.

Hem kızarak, hem eğlenerek, “Sen benimle alay mı ediyorsun?” diye sordu.

Genç kız sırttı. Ardından kızarmış bir yüzle, “Bu konuyu kapatalım mı?” diye sordu.

“Kesinlikle!” Ömer kendi cevabının hızına güldü. Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu.

Kız omuzlarını dikleştirip gözlerinin içine dikkatle baktı. Duru sesiyle, “Konuşmak için çabalayacağım!” dedi. “Zehra Abla geldiğinde onunla konuşabilmek için kendimi çok zorladım. Fakat bir türlü başaramadım. Hastanede...” Sustu. Doğru kelimeleri seçmek için düşünürken kaşları hafifçe derinleşti. “Bilerek, yani tamamen kendi isteğimle konuşmadığımı sanıyordum. Sana

güveniyordum ve sen, bana olması gerekenden daha iyi davranıyordun. Bu, beni seninle konuşmaya itti, ama başkalarıyla konuşarak..." Bir süre daha sustu. "Tamam, pekâlâ... Başkalarıyla konuşarak bazı şeyleri ortaya dök-mekten korktuğumu düşünüyordum. Geçen gün seninle konuşana kadar geçmişle ilgili tek bir şey düşünmek iste-miyordum. Konuşmamamın nedenini buna bağlıyordum. Sadece kendimi kandırmışım." Saçlarını arkaya savurdu. "Ama çabalayacağım. Bir işe ve bir hayata ihtiyacım var. Bunu biliyorum. Sana daha fazla yük-"

Genç adam uzanıp parmaklarını dudaklarının üzerine kapadı. Aynı anda ateş gibi yandığı için elini çabucak geri çekti. Bu neden oluyordu? Kahretsin.

"Bana yük değilsin. Bunu daha kaç kere söyleyece-ğim? Sadece senin için daha iyi olanı istiyorum."

"Biliyorum. Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Ömer gülümsedi. "Pekâlâ. Bazı şeyleri açığa kavuşturduğumuza göre... Ne yapmak istiyorsun? Bunu sadece seninle bir şeyler yapmak hoşuma gittiği için soruyorum!" Genç adamın sesi uyarı doluydu.

Kızın dudaklarının kenarı muzipçe kıvrıldı. Alayla. "Bulmaca çözelim mi?" diye sordu.

Ömer'in çenesi bir karış açılırken, kız kahkahalara bo-ğuldu. Bir şeyi o anda fark ediyordu. Dağılıp kırılacakmış kadar narin kız, kendisinden çok daha güçlüydü. O, bu derecede ince bir çizgide, ip üstünde ilerlerken alay etme-yi aklından bile geçiremezdi. Kendi kendine gülüp kızın saçlarını karıştırdı.

"Bence film izleyelim!"

"Kabul."

Gazel'le film izlemek berbattı.

"Filmin içine ettin!" Genç adamın sesi öfkeli çıkmıştı.

Kız öyle çok konuşmuştu ki filminden hiçbir şey anlamamıştı.

Bu ne şimdi? Ne saçma!

O çocuğun, oraya gideceğini ben bile buradan görüyorum!

Al işte! Kız neden dışarıya çıkmak yerine evi dolaşıyor ki? Ne mantıksız.

Burası resmen komedi! Gerilim filmiymiş... Hah!

"Filmin içine ben değil, onlar etmişler. Bok gibi film-di!" Kız yayıldığı koltukta biraz daha kaydı. Hâlâ eleştirel gözlerle ekrana bakıyordu.

"Terbiyesizsin. Çok bozuk ağzın var!"

Genç kız kısa bir an kaşlarını çatarak baktı. İnatla, "Bok gibiydi!" dedi.

Film boyunca kavgaya etmişlerdi. Genç adam aralarındaki sınırın mutfaktaki açık konuşmayla aşıldığını düşünüyordu. Gazel her zaman rahattı. Aklından geçen de dilinin ucundaydı. Her şeyi doğrudan söylüyor ya da doğrudan yalan söylüyordu. Ama bu derece samimiyete asla girmemişlerdi.

"Bir dakika sustun mu ki filmi anlayabilesin!" Ömer bir cık cık sesi çıkardı.

Genç kız omuz silkti. "Hem konuşup hem izleyebiliyorum."

"Allah aşkına, sinemada da böyle misin? İnsanı tefe koyarlar."

"Bilmem." Kız umursamaz görünüyordu.

"Nasıl bilmiyorsun?"

"Bilmiyorum. Çünkü hiç sinemaya gitmedim." Genç kız kayıtsızca omuz silkti. Gözleri ekrandan hiç ayrılmamıştı.

"Sevmiyor musun?"

Gazel'in bakışları aniden gözlerini buldu. Tuhaf renkli gözleri öyle bir bakıyordu ki Ömer, kendisini aptal durumuna düşmüş gibi hissetti. Yine de hâlâ neden sinemaya gitmediğini anlayamamıştı. Sonra... Her zaman zehir gibi işleyen beyninin burada yetersiz kaldığını anladı. En

azından çabuk kavrayamamıştı. Gözlerinde bir kararlılık parıltısı gördüğünde zaten nedenini de anlamıştı.

“Onun için ayıracak ne vaktim, ne de param vardı.” Bakışları tekrar ekrana yönelirken suskunluğa gömüldü.

Ömer aralarındaki havanın dağılmasını istemezdi. Ancak istemek yetmiyordu. O da sustu. Zaten kızın gevezeliği yüzünden anlamadığı filmi yine kopuk halde izlemeye devam etti. Sırf bakıyor görünmek için...

Bir sonraki gün onu sinemaya götürmeye karar verdi.

Ertesi gün genç adam alışkanlıkla sabahın erken saatlerinde gözlerini açtı. Fakat bu defa fazlasıyla erkendi. Saat sabahın altı buçuğuydu! Ve uykusunu tamamen almıştı. Birkaç kere dönüp uykusuna, gördüğü rüyasına devam etmek istedi. Olmadı. Tüm bedeni hazır ola geçmişti.

İçler acısı haline hayıflanarak yataktan fırladı. Bir tişört giydi. Yüzünü yıkayıp kendisini yürüme bandının üzerinde buldu. Sabah sabah enerjisi arş-ı alaya tırmanmış, aklını ve bedenini yatıştırmak için kendini koşu bandının üzerinde bulmuştu. Rüyasını hatırlamaya korkuyordu. Ne göreceğini de kendisi tercih ediyor değildi ya!

Duş aldı. Üzerini giymeden önce perdeyi aralayıp havayı kontrol etti. Güneşli bir gün onları bekliyor gibi görünüyordu. Buna memnun oldu. Bir kot pantolonun üzerine siyah bir gömlek giyip kollarını dirseklerine kadar kıvrırdı. Gazel’in gidip gelip kokladığından habersiz, parfümünü sıktı. Odasından çıktığında, saat daha sekizi çeyrek geçiyordu.

Genç kızın aralık kapısından içeriye şöyle bir göz atıp, uyanmasını beklemeye karar verdi. Yarım saat içinde çayı demlemiş, kahvaltıyı hazırlamıştı. Tekrar yukarı çıkıp aralık kapıdan içeri baktı. Gazel yön değiştirmiş, yüzü ona dönük yatıyordu. Sessiz ve ağır adımlarla içeri girdi.

Uzun, gece gibi siyah, dalgalı saçları bir nehir gibi yastığına dağılmıştı. Yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Gevşemiş yüz hatlarıyla bir bebek gibi uyuyordu. Çok güzeldi.

Öyle ki bu güzelliğin karşısında içi acıdı. Ona karşı koymak için ne kadar zorlandığını bilse herhalde Gazel de ona acırdı. Nasıl boktan bir durumdu böyle?

Kızı gönderecekti. Bu gerçeği her düşündüğünde içinde, tıp biliminin asla çözemeyeceği bir noktada yanma başlıyordu. Kısa zamanda ona o kadar alışmıştı ki bu düşünce onu fazlasıyla huzursuz ediyordu. Fakat mecburdu. Gitmesi seçeneklerinin arasında en mantıklı olanıydı. Kalırsa... Ömer, başını sertçe iki yana salladı. Kalamazdı. Üzerindeki ağır, melankolik havayı silkinerek atmaya çalıştı.

Gün Gazel'in günüydü. Mutlu olmasını için elinden ne geliyorsa yapacaktı.

Genç kızın top haline getirdiği çoraplara gözü takıldı. Gülümsedi. Hiç gocunmadan çorabın tekini alıp bir eline geçirdi. Ardından genç kızın yatağının etrafında dolanıp, bedeninin arkasına uzandı. Çorabı geçirdiği elini omzunun üzerinden doğru uzattı. Yakınlık tahrip ediciydi. Görmezden gelmek zordu. Fakat başardı.

Ömer ayrıntılarıyla bilmese de onun çocukluktan olgunluğa bir anda geçtiğini, gerçekten yaşayamadan büyümek zorunda kaldığını anlamıştı.

Elindeki çorabı bir ağız gibi açıp kapayarak, "Günaydın!" dedi. Kelimeler dudaklarından oyunbaz bir havayla, tiz bir sesle döküldü. Genç kız kıpırdanıp homurdandı. "Günaydın bayan uykucu! Bozuk ağızlı! Terbiyesiz, Pinokyo!"

Gazel duyduğu garip sesle gözlerini araladı. Karşısında açılıp kapanan çoraptan bir ağız gördü. Bu kendi çorabı değil miydi? Ve çorap onunla konuşuyordu! Hem de ona bozuk ağızlı Pinokyo diyordu! Kıkırdadı.

Arkasındaki kadife ses, "Hadi artık! Birazdan uyardırma aşamasının en kötü tarafına geçeceğiz!" diye mırıldandı. Artık kendi sesiyle konuşuyordu. Sıcak bedenini kendi bedeninin tam arkasında hissettiğinde kalbi resmen coşkuyla atmaya başladı. Onun yakınında olduğu her an

gibi... Durum aslında ne kadar anormalse bir o kadar da normaldi. Genç kızın da, Ömer'in de bunu yadırgaması gerekiyordu. Fakat ikisi de sanki her gün böyle yan yana uzanıyorlarmış, böyle şakalaşıyorlarmış gibi doğaldı.

"Saat kaç?" diye sordu. Ömer'in güzel kokusu burnundan içeri girdiğinde uyandırılmak için daha fazla bir şeye ihtiyaç duyulmayacağını düşündü. Çünkü tüm duyuları ayaklanmıştı.

Çorap ağız, "Dokuz buçuk olmalı," dedi ve uzanıp burnunu sıktı.

Gazel yüzünü buruşturdu ama arkasını dönmedi. "Beyefendi! Ayak kokuyorsunuz," dedi. Çorap bir an kaybolduğunda şaşırarak adamın çorabı kokladığını anladı.

"Bence hiç de kokmuyor! Bak!" Bir kez daha burnunu sıktı.

Gazel aniden doğruldu. Kendi yastığını kapığı gibi Ömer'in şaşkın suratına indirdi.

Genç adam dirseğini yatağa, başını da eline dayamış rahat bir tavırla uzanıyordu. Bir anda suratının ortasına yediği yastıkla başı kendi tarafında olan yastığa düştü. Kız, o kendisini toparlayamadan yataktan kahkahalarla fırladı.

Ömer yastığı iki eliyle kavrayıp, sakın adımlarla kızın peşinden ilerledi. Onun banyoya koştuğunu gördüğünde hızlandı. Fakat yetişemedi kapı yüzüne kilitlendi. "Bence hiç şansın yok!" diye bağırdı. Banyo kapısının önünde durdu. "Ne kadar orada kalabileceğini sanıyorsun?"

"Sen sıkılıncaya kadar!" Genç kızın sesi neşeli ve heyecanlı geliyordu.

Genç adam güldü. "Ya hiç sıkılmazsam?"

"Hiç çıkmam!"

"Çıkacaksın!"

"O yastığı suratıma yemeyeceğim."

Ömer omzunu kapı kasasına dayadı. "Yiyeceksin!"

"Yemeyeceğim!"

“Yiyeceksin!”

“İyi, akşama kadar bekle!”

“Yumurtalar soğuyor!”

“Ne alakasız bir konu!”

“Hadi, Gazel! Çık, şu yastığı suratına ye! Sonra da kahvaltı yapalım.”

“Çok beklersin.”

İkisinden de ses çıkmadı. Genç adam bir dakika kadar bekledi. Sonunda önce Gazel’in odasına, ardından merdivenlere yöneldi.

Genç kız, onun ayak seslerini dinledi. Seslerde abartı yoktu. Numaradan atılmış adımlar değildi. Hem önce odasına gitmişti, değil mi? Yastığı bırakmış olmalıydı.

Çabuk pes etmesine alayla gülerken kapının kilidini açtı. Önce merdivenlere baktı. Ardından başını sağa çevirdi. Aynı anda yastığı şiddetli bir darbeyele suratının ortasına yedi.

Ömer kahkaha atarken o, kafasının üstünde uçan kuşlar görmeye başlamıştı. Bir-iki adım geriye doğru sendeledi. Kendisini toparlayıp, ellerini beline koyarak karşısında kahkahalarla gülen adama hem eğlenen, hem de öfkeli bakışlarla baktı.

“Hile yaptın!”

Adam tek kaşını kaldırıp, “Sana hile yapmayacağımı düşündüren nedir?” dedi. Tek elinde hâlâ bir çorap vardı.

“Beyefendi gibi duruyorsun!” Genç kız omuz silkti.

“Şimdi kalbimi kırdın!” Adam, yastığı bir kez de kızın baldırlarına vurdu. “Haydi! Kahvaltıya... Gün bitiyor!”

“Ben de sen kahvaltını kargalarla birlikte yaptın sanmıştım.” Gazel gülerken suratına bir yastık daha yedi. Fakat bu defa şiddetli değildi.

“Büyüklerinle edepli konuş!”

Gazel yüzünü yıkadı. Odasına girdiğinde doğruca dolabın yolunu tuttu. Kıyafetlerin hepsini yatağın üzerine fırlatıp hangisini giyeceğine karar vermeye çalıştı.

Çok zordu. Ömer çok fazla kıyafet almıştı. Hepsi birbirinden güzel ve kaliteliydi. Böyle güzel giyinmeye alışık değildi. Hiçbir zaman bu derecede göz dolduran kıyafetleri olmamıştı. Can da ona bir kaç kıyafet almak istemişti fakat kabul etmemişti. O anların hatıralarını kafasından çabucak atıp tekrar kıyafetlere döndü.

Uzun bir uğraştan sonra sonuçta hepsinin Ömer'in zevki olduğunu düşündü. Kendini ona beğendirme çabalarına öfke duyarak, rahat edebileceğini düşündüğü bir şeyler giymeye karar verdi. V yakalı siyah bir kazak, mordan çok daha koyu bir rengi olan kısa bir şortta karar kıldı. Şortun altına ince, ten rengi bir çorap seçti. Gördüğü anda âşık olduğu, bileklerinde büzüşen siyah çizme-ler giyeceği kıyafetlere şahane bir uyum sağlıyordu. Son olarak baharlık siyah ceketini eline alarak banyoya gitti. Saçlarını sadece taradı.

Üzerindeki tek renklilik mora çalan şortuydu. Her ne kadar onun beğenmesi için uğraşmadan giyindiğini düşünse de içindeki heyecana ve meraka engel olamadan mutfaktan içeriye girdi.

Özenle hazırlanmış kahvaltı masasına bakıp gülümse-di. Kinayeli bir tınıyla, "Her şeyi de becerirsin!" dedi.

Ömer, ona henüz bakmamıştı. Kesme tahtasının üzerine koyduğu ekmeği dilimliyordu. Kızın sözleri üzerine dudağının bir kenarı muzipçe kıvrıldı. Onun ne söylemek istediğini biliyordu. Fakat içindeki kötü yan sözleri farklı algılamıştı.

"Uzun yıllardır yalnız yaşıyorum." Omuz silkti. Hâlâ ekmeği keserken döndü. Kalçasını masaya dayayarak

ayakta dikilen kıza baktı. Sonra bir anda içine düştüğü afallamayla elini keserek bir küfür savurdu. Peçetelikten bir peçete alıp derince kestiği yaranın üzerine sardı.

Beyaz peçete hızla kırmızıya boyanırken, resmen yanı- na uçan Gazel dehşet içinde parmağına bakıyordu. Telaş- la, "İyi misin?" diye sordu. Adama bir peçete daha uzattı.

Ömer burnundan soluyordu. Uzattığı peçeteyi alıp di- ğerini çöpe attıktan sonra ikicisini de eline sardı. Genç kıza gözlüklerinin üzerinden fena bir bakış attı. "Hayır." Dişlerinin arasından konuşuyordu. "İyi değilim! Sen, he- men yukarıya çıkıp üzerindekiyi değiştirmezsen de iyi olmayacağım."

Genç kız şaşkınca bir adama, bir kıyafetine bakarak, "Ne?" diye sordu.

"Dediğini duydun! Üzerini değiştir diyorum."

Genç kız biraz kırgın, biraz da kızgın tekrar üzerine baktı. "Ne varmış üzerimde?" diye sordu. Sesi öfkeli çık- mıştı. Adamdan bir adım uzaklaştı.

"Bir şey yok! Sorun da bu! Giymeseydin de olurmuş."

"Bunları bana sen aldın!"

"O gün herhâlde bilinmeyen güçler tarafından ele ge- çirilmiştim."

"Kan kaybın görüldüğünden fazla sanırım. Aklın res- men uçmuş! Ne dediğini bilmiyorsun."

"Şimdi de başıma doktor mu kesildin?" Ömer ecza do- labından bir yara bandı çıkarıp parmağına sardı. Acısını hissetmiyordu bile! Zaten küçük bir sıyrıktı. "Gazel, git üzerini değiştir!"

Genç kız her şeyi değiştirebilirdi. Fakat doğuştan ge- len dik başlılığı konusunda yapabileceği bir şey yoktu. "Değiştirmiyorum," dedi inatla. Bir ayağını yere vurdu.

"Senin bu hâlde dışarı çıkmaya izin veremem."

"Yok canım!"

"Aynen öyle!" Ömer, kızın tenini gizlemeyi başara- mayan çorabın sardığı uzun ve biçimli bacaklara bakıp

yutkunmamak için kendini zorladı. Kısık sesle, “Git pantolon giy!” diye belirtti.

“Şimdi de ne giyeceğime mi karışyorsun?”

“İnan, bu hâlde evden dışarı adım atamazsın.” Sözlerinin etkisini artırmak için başını iki yana salladı.

“Sen... Senin bu kadar zorba olduğunu hiç tahmin etmedim!” Gazel öfkeliydi. Fakat daha da fazlası... Utanmıştı!

Ömer, kıza dik dik baktı. *Ben de tahmin etmedim.*

Genç kız, “Buradan gidince bikiniyle dolaşacağım!” diye tehdit savurdu. Adamdan cevap gelmeyince hışımla mutfaktan çıktı.

Genç adam, onun ardından baktı. Öfkeyle, şaşkınlıkla, kaybolmuş hâlde... Kızın kalçalarının dibinde biten şort, yuvarlak poposunu ikinci bir ten gibi sarmıştı. Ömer’i kabaran bir horoza çeviren bu giysi başka erkeklerin de dikkatini çekecekti. Ellerini tezgâha, başını da ellerine dayadı. Yakarırcasına, “Allah’ım!” dedi. Başını bir kaç kez tezgâha vursa, acaba aklı yerine gelir miydi?

Her şeyden çok kendi aşırı tepkisiyle şoka uğramış, öfkelenmişti. Hayatından birçok kadın geçmişti. Birkaç ay süren ilişkileri de olmuştu, bir gecede biten de! Ancak hiç kimsenin, hiçbir bayan arkadaşının giyim kuşamına karışmamıştı. Arzusunu uyandırmanın dışında kıyafetlere hiç dikkat etmiyordu. Peki, öyleyse şimdi bu çıldırmış gibi davranışının nedeni neydi? Bir de onu utandırmıştı. Sanki kıyafetlerini kız kendisi almış gibi...

O, bikiniyle gezeceğini söyleyip lüzumsuz bir tehdit savururken, o anda duvara yaslayıp sözlerini geri alana kadar onu öylece tutma isteği içindeydi. Özür dileyene kadar! Bunu ancak ve ancak çağ dışı kalmış bir insan yapabilirdi? Aklına bir anda nedensiz yere Deryal geldi. Belki de nedensiz değildi, ama bunu düşünmek istemiyordu. Başını iki yana sallayıp fincanlara çay doldurmak için arkasını döndü.

Gazel geri geldiğinde, suçlu fakat suçunu kabul etmeyen huysuz çocuk bakışlarıyla kızı süzdü. Diğer kıyafet-

leri duruyordu. Sadece şort gitmiş, yerine dar paça bir pantolon giymişti. Şükür.

Genç kız surat asarak, "Oldu mu?" diye sordu.

Ömer başını salladı. "Evet." Ardından homurdandı.

Genç kız masaya oturup adama kaçamak bir bakış attı. Garip görünüyor, diye düşündü. O da kaçamak bir bakış atınca gözlerini kaçırıp kahvaltısına başladı.

Kahvaltı gergin bir sessizlikle devam etti. Ya zaten çok eğleniyorlardı ya da gerginlerdi. Normal geçen bir dakikaları olmayacak mıydı? Gazel, kayıtsız tutumunu koruyor gibi görünüyorsa da biraz önceki çıkışı için çok şaşkındı. Ayrıca çok utanmıştı. Üzerindeki kıyafetin öyle abartılacak bir yanı yoktu. Sanki çıplaktı!

Belki de gitmesi gerçekten iyi olacaktı. Her şeyden önce somurttuğu mu, öfkelendiği mi belli olmayan bu adamın bir hayatı vardı. Onun hayatına da çomak sokup duruyordu. Acıyla, eğer evde olmasaydı büyük ihtimalle sarı kafanın buraya sürekli geleceğini düşündü. Bir de artık görmezden gelmekte zorlandığı hisleri vardı.

Hele de -biraz önce yaşamış oldukları manasız durumu saymazsa- adam böyle şefkatli, ilgili ve oyunbaz davranmaya devam ederse, Gazel içinde filizlenen o derin hissin ağına düşecek ve boğulacaktı.

Çünkü adam usul usul içine işliyordu. Zehirli bir sarmaşık gibi milim milim ilerliyor ama kendisine sağlam bir yer ediniyordu. Zifiri karanlığın içinde ne yapacağını bilemez bir hâlde dolanırken Gazel'in görüş alanına girmişti. İyiliğiyle, şefkatiyle, kanatlarını takmayı unutmuş bir melek gibi davranarak genç kızın duygularını ele geçirmişti. Bir melek olmadığını o da biliyordu. Hakkında çok şey duymuş, kimi zaman da görmüştü. Onu doktor kıyafetlerinin ve önlüğünün içinde görmeyip sokakta karşılaşmış olsa kolaylıkla serseri sanabilirdi. Çünkü onun içinde serseri, asi ve durdurulamaz bir yan olduğunu bili-

yordu. Fakat iyiydi. Kelimenin anlamıyla iyi ve şefkatliydi. Acıma duygusu vardı.

Gazel'in kalbi de ruhu da çok hırpalanmıştı. Acıların en kötüsünü, ölümün karanlığını peş peşe tatmıştı. Buna kendisini ne kadar hazırlamış olursa olsun yine de cayır cayır yanmıştı. Yine de atlatabilmişti. Yıllarca gözlerinin önünde eriyip giden sevgileri, hayatın hazırladığı çivili yolu aşmak için verdiği mücadelede onu güçlü yapmıştı. Gücünün yetmeyeceği şey ise Ömer'e tutulmaktı. Bu, onu tamamen bitirirdi. Allah korusun, ona çoktan tutulmuş olmaktan korkuyordu. Ve hislerinden kurtuluşu olmayacağını, acı çeken tek tarafın kendisi olacağını biliyordu.

En azından giderse, o anlayacak diye ödü patladığı garip hislerini gizlemek için mücadele etmek zorunda olmalıydı. Yanında olduğu her an kalbinin hızını şaşırarak atması gibi... Dokunduğunda, dokunuşuna fena halde duyarlı olan bedeninin titremesi gibi... Ya da bakmadığı anlarda onu izlemek gibi...

İştahı kaçtığında çatalını bıraktı.

"Yemiyor musun?"

Kısık sesle sorulan soruyla başını iki yana salladı. "Pek aç değilim."

Ömer mahcup bir tonla, "Fazla ileri gittim, değil mi?" diye sordu.

Genç kız gülümsedi. "Biraz." Düşüncelerinin yanında ani çıkışı devede kulak kalırdı.

Adam da gülümsedi. Şakacı bir tavır takındı. "Bak ne yapalım! Biz en iyisi bu konuyu da kapatalım."

Gazel, onun güzel yüzüne baktı. Düşüncelerinin ve duygularının üzerini kara bir örtüyle örttü ki hislerinin yoğun ışığı dışarı taşmasın. Gözlerine ulaşmasın! Hâlâ ona bakarken örtü aralandı, kader alay eder gibi ona göz kırptı. Onu seviyordu. İşte. Olmuştu.

Çabucak, "Kabul!" dedi. Takındığı kayıtsız tavrını sürdürmeye çalışıyordu. Sonra muzipçe gülümseyip, alayla ekledi. "O zaman gidip şortumu giyeyim."

“Gazel!”

“Şaka yaptım.”

Masayı birlikte topladıktan hemen sonra fazla oyalanmadan dışarı çıktılar. Araba caddede normal bir hızla kayarcasına ilerlerken, genç kız içindeki bunalımı o güne taşıyamaya ve gönlünce eğlenmeye kararlıydı.

“Nereye gidiyoruz?” Sesinde bastıramadığı bir heyecan vardı.

Ömer, kızın yüzündeki katıksız mutluluğu gördüğünde yüreği kabardı. “Nereye gitmek istersin?”

Gazel kaşları derinleşerek bir süre düşündü. Ardından gülümsemesi yüzünü aydınlattı. “Hani, büyük alışveriş merkezleri var ya? Onlara gidebilir miyiz?”

“Gün sizin gününüz, Pinokyo. Nasıl arzu ederseniz?” Kız, taktığı lakaba yüzünü ekşitince sırıttı.

Ömer öğleden sonrası için onu sinemaya götürmeye kararlıydı. Hiç yaşamadığı bu deneyimi yaşamasını istiyordu. Sabah giyinmesini beklerken gösterimdeki filmlere gazetelerden bakmış, art arda iki seans için yer ayırtmıştı. Biri kızın sinema hevesini alması için, diğeri onunla uğraşmayı seven muzip yanı için. Biri macera-aşk filmi, diğeri ise üç boyutlu bir korku filmi!

Kırmızı ışıktaki durduğunda kıza baktı. Gazel’in dikkati ne kendisinde ne de yoldaydı. Başını tamamen sağa çevirmiş sabit bir noktaya bakıyordu. İlgisini çeken şeyi görmek için bakışı o yöne kaydı. Aydınlık güne rağmen yanıp sönen renkli tabelasıyla lunaparkı gördü.

Sonbaharın güzel, nispeten sıcak gününden yararlanmak isteyen ve bunu eğlenceyle birleştirmek isteyen insanlar lunaparkı doldurmuştu. Annelerinin ellerine yapışıp ağlayan çocuklar, sabahın o saatinde bile adrenalini tavana çıkaran aletlerde bağırış çağırış eğlenen gençler, oradan oraya koşuşturan çocuklar... Balonlar, miniklerin ellerine yapışmış pamuk helvalar... Çocukken lunaparkları Ömer de severdi.

Yeşil ışığın yandığını, diğer arabaların ilerlemeleri için

onlara korna çaldıklarında anladı. Arabayı hareket ettirip kıza tekrar bir bakış attı. Gazel'in başı arkada kalan lunaparkla birlikte geriye doğru çevrildi.

"Gazel?" diye sordu.

Kız hızla döndü. Gözlerinde tuhaf parıltılar oynasırken nefesi hızlanmıştı. "Evet?"

"Lunaparkları seviyor musun?" Aslında soruyu sorarken bile cevabı biliyordu.

Genç kızın bakışları titredi. Sonra gülümseyip kayıtsızca omuz silkti. "Sanırım." Biraz önceki coşkusuna geri dönerek heyecanla bir nefes çekti. "Çok renkli, gökkuşağı gibi! Çok hareketli, cıvı cıvı... Hiç gitmedim ama insanı kendisine çekiyor."

O heyecanla konuşurken, Ömer arabayı sağ şeride sürdü. Biraz daha ilerleyip lunaparka giden yola saptı. "O zaman ilk durağımız lunapark olsun."

Genç kızın nefesi kesildi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Biraz sonra lunaparkın yanındaki otoparka arabayı park etmişti.

Gazel heyecanla dışarı çıkıp sabırsızca adamı beklemeye başladı. Yanına geldiğinde heyecandan yerinde duramıyor gibi görünüyordu.

Lunaparka doğru yan yana ilerlerken genç kız, "Bunun için yaşıma büyük değil mi?" diye sordu.

"Bu gibi aktiviteler için bence belirli bir yaş sınırı yoktur. Ayrıca kendini çok mu büyüdün sanıyorsun?" Tek kaşını havaya kaldırıp baktı.

"Yirmi bir yaşımdayım." Genç kız çenesini havaya kaldırdı.

"Ne zaman yirmi bir oldun?" Ömer'in sesi alaylı çıkıyordu.

"Hastanede. Komada yatarken."

Gazel ilerlerken o, şaşkınlıkla olduğu yerde kalmıştı. Bunu nasıl unutmuştu? Başını iki yana sallayarak kızın arkasından gitti.

Ömer bir sürü jeton aldı. Aslında renkli, büyük oyuncakların ilgi alanına girdiği söylenemezdi. Fakat kızın eğlencesine tanık olmak istiyordu. Ayrıca tehlikeli aletlere de güvenmiyordu. Bu yüzden kendisi için de bolca jeton almıştı.

Daha gelişmiş, daha renkli, modern eğlence merkezlerinden birine de gidebilirlerdi. Ama bir şekilde Gazel'in, lunapark deneyimini tatmak istediğini biliyordu.

Dönme dolaba bindiler. Genç kız ayakları altında kalan şehir manzarasını gördüğünde nefesi kesildi. Ömer'in nefesini kesense, onun yüzünde beliren o saf, katıksız mutluluk ifadesiydi. Hızlı trene, balerine, ahtapot kolların ucundaki dönen alete bindiler. Genç adamın midesi alt üst olurken, Gazel dalga geçebileceği bu fırsatı iyi değerlendirdi.

Genç kız bir önceki turunu bitirmiş olan gondolu ve içine binen insanları görünce adama baktı. Kaşlarını kaldırdı.

Ömer kararlı bir ifadeyle, "Hayır, o olmaz!" dedi.

"Lütfen!" Kız yalvaran bakışlarını üzerine dikti.

"Hayır, dedim." Etkiyi artırmak için başını iki yana salladı.

"Ne olur! Lütfen, lütfen!"

Niye uğraşıyordu ki? Sanki kabul etmeyecekti. Yalvaran altın parıltılar üzerine dikildiğinde savaşı zaten kaybetmişti.

Sinirle, "İyi, peki!" dedi.

Gazel sevinçle uzanıp yanağına öpücük kondurdu. O, Ömer, birçok kadını bakışlarıyla fethetmiş olan adam, bu küçük dokunuşla erimişti.

Gondola bindiler. Genç adam gözlüğünü çıkarıp ceke-tinin iç cebine koydu. Gondol hareket etmeye başladı ve giderek yükseğe, daha yükseğe tırmandı. Ömer yere bakmamak için uğraşıyordu. Göğsü, her yükselişte aldığı derin nefesle şişerken yanındaki cesur kız çığlık çığlığa bağırı-

yordu. Bunun için memnundu. Çünkü çevresinde bunca insan varken, içine düştüğü heyecanla kimseyi umursamadan konuşabiliyordu. Büyük bir gelişmeydi. Genç kız bir ara ellerini bıraktığında Ömer'in dünyası o anda durdu. Kendine engel olamadan elleri kızın bedenine dolandı.

Öfkeyle, "Sıkı tutun şapşal!" diye bağırdı.

Gazel, ona alayla baksa da sözlerini dinledi. "Korkuyor musun yoksa?"

Ömer gocunmadan, "Elbette!" dedi. Allah'ım! Ona bir şey olacak diye ödü patlamıştı. O, hâlâ korkuyor musun diye soruyordu! İndiklerinde hâlâ öfkesi devam ediyordu.

"Tamam! Surat asıp durma. İndik işte!"

Adamın çimen yeşili gözleri gözlüklerinin üzerinden parladı. "Bir daha beni öyle korkutma!" Farkında olmaksızın eline uzanıp, parmaklarını parmakları arasından geçirdi. Genç kızın yüreğini hoplastı.

Kızı çekiştirerek pamuk helva satan adamın yanına götürüp, bir tane aldı. Gazel de memnuniyetle kabul etti. Adamın eğlenen bakışları karşısında, yüzüne gözüne bulaşan yapış yapış şekeri söylenerek yedi. Elleri hâlâ kenetliydi. İkisi de bunu hem çılğınca hissediyor hem de görmezden geliyordu.

Helvasını bitirdiğinde parmak uçlarıyla, yüzüne bulaştırdığı şekeri temizledi. Alay etmeyi de ihmâl etmedi.

Atlıkarıncanın önüne geldiklerinde kız yine ona döndü. "Onun için çok mu büyüdüm?" diye sordu.

Genç adamın bakışları anlayışla doldu. Elini isteksizce elinden çekip, cebinden bir jeton çıkardı. "Hiçbir şey için yeterince büyük değilsin. Bugün senin günün!"

"Sen?" Gazel'in sesi alay doluydu.

"İşte ben, bunun için eşek kadar adam mertebesineyim." Göz kırptı.

Genç kız son olarak çarpışan arabalara bindi. Ömer ortalamanın üzerinde boyuyla o minik arabalara sığmayacağını düşünerek reddetti. Kendisini o arabanın içinde

hayal dahi edemiyordu. Onun heyecanını izlemek zaten ayrı bir keyifti.

Kısa süre sonra gözleri yirmili yaşlarda bir gence takıldı. Gazel'in arabasının çevresinde dolanıp duruyordu. Kaşlarını çatı. Herif, Gazel'e bir kez çarptı. Ömer, ayağı ileri atılırken son anda kendisini durdurdu.

Piç herif, kızın arabasına bir kez daha çarptı. Ömer dişlerini sıktı. Üçüncü çarpışmadan sonra kendisini bile şaşkırtan bir öfkeyle hareket edip duran arabaların arasından hızla geçti. Hedefe kilitlenmişti. Herifin arabasının yanında durup yakasına yapıştı. Etraftaki insanların çığlıkları arasında arabadan çekip çıkardı. Çenesine, başı arkaya savrulup, dişlerinden kan getirecek bir yumruk patlattı.

Sakin fakat tehditkâr bir tınıyla, "Edebinle dur!" dedi. Genci fırlattı. Ardından şok olmuş Gazel'in arabasına ilerledi. Eline yapışıp şaşkın bakışlar arasında kızı arabadan çıkardı. "Gidiyoruz. Bu kadar eğlence yeter."

Çenesine yediği ağır darbeye serseme dönen genç, yumruğu niye yediğini anlamamıştı. Ta ki ona vuran adam, ilgisini çekmek için çarpıp durduğu kızı elinden sıkıca tutup çekene kadar! Ağzına kan tadı geldiğinde öfkeyle yüzü buruştu. Meraklı kalabalık dikkatle bakarken ve arkadaşları yardım etmek için kolunu çekiştirirken birden silkelendi. Hızla ayağa fırlayıp, uzun boylu adamın peşinden ilerledi.

Onlar tam pistten çıkıyorlardı ki adamın ceketine yapışıp çekiştirdi. Yumruğu hazır bekliyordu. Beklemediği, adamın aniden arkasını dönmesi, aynı anda bir eliyle yanındaki kızı arkasına çekerken, diğer eliyle sıkılmış yumruğunu yüzüne indirmesiydi. Sendeleyip geriye doğru bir kaç adım attı. Arkadaşlarının geldiğini gördüğünde elini kaldırıp onları durdurdu. Anlık bir hevesle girdikleri lunaparkta, böyle bir durumla karşılaşacakları aklına bile gelmemişti.

Uzun boylu adam kaşlarını kaldırdı. İşaret parmağını

uslu dur der gibi kaldırıp ona doğru uzattı. Adama gücünün yetmeyeceğini anlamıştı. Arkasında, adamın ceketini çekip duran kıza baktı.

Alayla, "Kuyruk sallamayanın peşinden gidilmez!" dedi. Adamın gözleri bir anda kararınca, almak istediği hıncın kendisine döneceğini fark etti.

Herif hiddetle, "Lan!" dedi. Onu tutmaya çalışan kıızı hafifçe itti.

"Ömer, dur! Ne olur!" Kız korkuyla konuşmuştu.

Adam yine delirmiş gibi, "Ne dedin lan sen?" diye bağırdı.

Genç içinden bir küfür savurdu. Arkadaşları önüne set kurdular ama herifin umurunda gibi gözüküyordu. Son anda kız, adamın önüne geçti. Ellerini göğsüne koydu. Adam burnundan solurken bir kıza, bir de tiksintiyle kendilerine baktı. Bir süre düşündü. Eli genç kızın elini sıkıca kavradı. Adam önde, kız arkada ilerlediler. Kız bir an döndü, baktı ve orta parmağını kaldırıp ona uzattı.

Ömer öfkeli bir alayla, "Ne yaptığını biliyorum!" dedi.

Gazel, o ipsize hareket çektiğini nereden anladığını bilmiyordu. Kurcalamadı da... "Hak etmişti." Otoparka girdiklerinde elini çekerek onu durdurdu.

Adam ona döndü. "Ne?"

"Elin nasıl?" Gazel'in sesi endişeli çıkıyordu.

Genç adam hafifçe berelenmiş ve kızarmış elini yumruk yapıp tekrar açtı. "İyi." Hâlâ tam alarak sakinleşememişti. Aklı, şerefsizin sözlerinde kalmıştı. Onun boğazına yapışıp nefesini kesmek istiyordu. Ancak kızın endişesini görmüş, günü karakolda bitirmemek için daha fazla uzatmamıştı.

Arabaya binip yola koyuldular. Gazel'in gözleri ince, uzun parmakları olan, zarif ve kızarmış ele baktı. Ondan beklemediği bir tepkiydi. Kendisine kızmadığı anlarda

genelde sakın görünüyordu. Bu derecede kendisini kaybettiğini görmek şaşırtıcıydı. Ve böyle kavgacı olduğunu görmek... Allah aşkına, adam hayatını o ellerle kazanıyordu! Ya hepsi üzerine gelseydi.

Kendini tutamadı. "Hayatını elleriyle kazanan biri için çok umursamaz davranıyorsun."

"Ne yani. sana çarpıp durmasına ve sonunda da bir yerini yaralamasına izin mi verseydim?"

"Kendini tehlikeye atmak zorunda değildin." Biraz önce kapıldığı dehşet, yeni yeni yerini öfkeye bırakıyordu.

"Hangi tehlike, yavrum? Ben bir tehlike göremedim."

Kelimelerin arasında kaynayan samimi sözcük yüreğini hoplatsa da, Gazel görmezden geldi.

"Ya hepsi sana dalsaydı? "

"Yine sokak ağzıyla konuşuyorsun. Ayrıca kalbimi de kırıyorsun. Hanım evladı gibi mi duruyorum?" Tek kaşını kaldırdı.

"Mahalle serserisi gibi görünüyorsun." Adam sözleri üzerine sırtınca, genç kız gözlerini devirdi.

Ömer, genç kızı yer ayırttığı sinemanın da bulunduğu alışveriş merkezine götürdü. Tüm katlarını dolaştılar.

Adam baktığı her şeyi almaya kalkınca, Gazel isyan etti ve hiçbir şeye bakmayacağıyla tehdit ederek duruma bir son vermeyi başardı. Bir yerde oturup, yemek yediler.

Genç adam, karşısında iştahla yemek yiyen kıza bakıyordu. Çok kadınla birlikte yemek yemişti. Gazel, o kadınların herhangi biri gibi değildi. Kadınlar nazik olmaya özen gösterirken yemek yemekten vazgeçerlerdi. Bu kızda öyle bir şey yoktu. Yanağına bulaşmasını umursamıyordu. Ömer'in dikkatini o dudaklara çekerek parmağının ucuyla alıp tekrar ağzına atıyor, iştahla yiyordu. Kızı izlemeyi seviyordu. Her ne yapıyorsa! Çünkü Gazel her şeyi en doğal haliyle yapıyordu.

"Doydun mu?"

"Hiç bu kadar yememişim." Genç kız gözlerini irice

açtı. Adam gülererek ayağa kalktığında, “Şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Sürpriz!” Ömer göz kırpıp yine elinden tutarak, onu sinema salonuna götürdü.

Gazel nereye geldiklerini anladığında şaşkınca gülümsedi. Sonra hüznünlendi. Buna engel olmak istediye de yapamadı. Kalbinin tam orta yerinde, bıçak gibi saplanan acı canını yaktı.

Bu adamı seviyordu. Beyni yanlış olduğunu bangır bangır bağırırsa da kalbi ona akıyordu. İstese de istemese de... Belki birçok kişi için sinemaya gitmek hiçbir şeydi. Fakat kendisi için öyle değildi. Bu dünyada kimse kimsenin derdini anlamazdı. Senin cebin doluysa herkesin cebi dolu zannederdin. Eğer cebin boşsa herkesinki boş...

Kimse bilmezdi iki göz odanın içinde ekmek parasının kalan kısmını tamamlamak için şiltelerin altının kaldırıldığını. Belki kenarına düşmüşse diye çekyatların açıldığını. Ya da belki onuncu kez ceplerin karıştırıldığını. Mutfak çekmecelerinden birinden çıkarsa diye tüm mutfağın altının üstüne getirildiğini. O para çıkmadığında, *Olsun bir paket makarna vardı*, denildiğini kimse bilmezdi. Yaşamayansa bunu zaten anlayamazdı. Anlaması imkânsızdı. Ömer de belki anlamamıştı. En azından yarasına bir nebze merhem olmak için -buna hiç mecburiyeti yokken- elinden ne gelirse yapıyordu.

O gün içinde yaşadıklarını, hep hayal etmişti. İnsan kismetinden ötesine geçemez derler ya, bu da öyle bir şeydi işte. Hayatı boyunca hayalini kurduklarını bu adam ona yaşatmıştı. Hem de bir günde... Bu sadece ona olan sevgisini artırıyor. Gözlerini açtığı ilk anda, güzel kokulu bu adam başını kaldırmış, çimen yeşili gözleriyle gözlüklerinin üzerinden bakmıştı. İşte Gazel, o anda gerçekten çarpılmıştı. Kalbinde filizlenen kırgın çiçeğinin tohumları hastanede ekilmişti.

“Gazel?” Ömer, kaşları derinleşmiş, kendi gözlerinin

içine dalıp gitmiş kıza sesleniyordu. Endişeliydi. Çünkü adını ilk seslenişi değildi. Kız irkildi. Adam, spot ışıklarının aydınlatdığı parlak yüzden aşağıya narince süzülerek inen bir damla yaşı fark etti. Aynı anda, sanki içindeki tüm her şey yer değiştiriyormuş gibi hissetti. Konuşmaya gerek yoktu. Ömer, o nedenini söylemese de bir şekilde biliyordu. Tuhaf renkli gözlerin içindeki yaşanmışlığın ya da yaşayamadıklarının acısını okuyabiliyordu. Bir an için onu sinemaya getirmekle hata yaptığını düşündü ama bu düşüncesinden hemen vazgeçti.

Orada, yanlarından insanlar geçerken ve öfkeyle söylenip dururlarken, kollarını genç kıza uzattı. Kendisine çekip sıkıca sardı. O, hıçkırıqlarla ağlamaya başlarken, içinde biriktirdiği yılların zehrini akıtırken ve gömleğini sırlıslıkla yaparken onu sadece kolları arasında tuttu. Hiç kimseye aldırmadan, belki de kimseyi görmeden! Usul usul sırtını okşuyordu, ruhunu okşar gibi...

Hıçkırıqları azaldığında fısıltıyla, "Özür dilerim," dedi.

Ömer gülümsedi. "Ne için?" Göz kıırttı. Bir kez daha sıkıca sarılıp onu salona götürdü.

Gazel'in hüznü de acısı da filmin ilk yarısına doğru çoktan unutulmuştu. Dudaklarını, Ömer'in ona eğilmiş başına -çünkü genç kız sürekli adamı dürtüp duruyordu-doğru kaldırıyor, film hakkında yorumlarını sıralıyordu. Adam sessiz olması için sürekli uyarıyor olsa da bundan vazgeçmiyordu.

Diğer izleyicilerden de birkaç kez uyarı aldıktan sonra ancak susabilmişti. Ömer sırtırken, o somurtmaya başlamıştı.

Genç adam araya çıktıklarında, "Buralardan bir yerden bant almam gerekiyor mu?" diye sordu.

"Ne için?"

"Ağzını bantlayabilmek için!"

"Yorum yapmayayım mı?" Genç kız omuz silkti.

“Filmden sonra yap! Atacaklar bizi.”

“O zaman unuturum.”

“Çok üzülürüm.”

Tekrar salona girdiler. Gazel, bu kez sonuna kadar susup izlemeyi başardı. Çıktıklarında hüznüydü. “Keşke çocuk ölmeseydi.”

“O zaman film sende bu derecede yer etmezdi.”

Gazel, ona hak verdi.

Diğer seansı beklerlerken bir kahve içtiler. Genç kız içeriye girerlerken aldıkları gözlüklere şüpheyle bakıyordu. “Bunlar ne için?”

“Film üç boyutlu!” Ömer’in sesi oldukça ciddi geliyordu.

Gazel hâlâ şüpheyle bakarken filmin ismini görüp hayretle gülümsedi. Madem öyle! Ömer’in onu gerçekten korkutmak istediğini anlamıştı. Bu filmlere yaptığı eleştirilere bir misillemeydi. Koltuğuna oturup, hiç açık vermeyen adama baktı.

Ardından tam yanında bir kadın durdu. “Affedersin, kızım. Biraz önce oğlum bu koltukta şapkasını unutmuş.”

“Öyle mi?” Genç kız, Ömer’in şaşkın bakışları arasında kalktı. Üzerine oturduğunu fark etmediği şapkayı gördü. “Burada.” Şapkayı kadına uzattı.

“Teşekkürler, evladım.”

“Önemli değil.” Hafifçe gülümseyip Ömer’e baktı. Adamın yüzünde garip bir ifade vardı. Bunu çözmek için uğraşmadı. Muhtemelen hazırladığı oyun için, içinden eğleniyordu. Gözlüğünü taktı ve film başladığında gözlerini kapadı.

Aslında Ömer’in o anlarda film umurunda değildi. Gazel, kadınla konuştuğunun farkında bile değildi. Bunu, kıza hemen söylemeyi düşünmüyordu. Çok iyi bir gelişmeydi.

Film ilerlerken ve insanlar kendilerini durduramadan çığlık atalarken Gazel çok tepkisizdi. Bunu beklemiyor-

du. Kızın şimdi çığlık çığlığa bağırması gerekiyordu. Bir de gözünde üç boyutlu gözlükleri vardı. Kaşlarını çatarak sürekli ona bakmaktan filini anlayamamıştı. Sonunda o kadar hareketsiz durmaya başlamıştı ki, bir şeylerin ters gittiğini anladı.

Kızı dirseğiyle hafifçe dürttü. Tepki vermeyince uzanıp gözlüklerini çıkardığında Gazel'in mışıl mışıl uyuduğunu gördü. Dudaklarına geniş bir gülümseme yerleşti. "Hain!" diye fısıldadı. Bedenine doğru eğildi. Dudaklarını büzüp genç kızın kulağına hafifçe üflemeye başladı. Gazel mırıldandığında bir kez daha üfledi. Dudakları neredeyse kızın kulaklarına değiyordu. Kokusu Ömer'in içini titretirken ve yakınlık ağır bir darbe etkisi yaratırken, kulak memesine yapışmadan kendini geri çekti.

Aynı anda genç kız uyandı. Tam o anda, perdede ne olduğu belli olmayan bir varlığın gözleriyle karşılaştı. Bir çığlık koparıp eli hemen yanındaki Ömer'in baldırını buldu ve sıktı.

Dokunuşuyla gözleri istemsizce kapanan adam zorlukla elini kaldırdı. Gözlerini açarken kızın elini kavrayıp kendi avucu içinde tuttu. Kahretsin! Tek bir dokunuş ve hazırды!

Genç kız kulağına fısıldadı. "Çok kötüsün."

Ömer muzipçe gülümsedi. İçine düştüğü durumu fark ettirmemeye çalışsa da dudakları ardındaki dişleri kenetlenmişti. Boğazını temizleyip kızın elini sıktı.

"Hak etmiştin!" diye fısıldadı. Bir daha da ona yaklaşmadı.

Sinemadan çıktıklarında adamın omuzları kahkahalarla sarsılıyordu. Genç kız da ona yumruk atıp duruyordu. Filmin sonuna kadar ödü kopmuştu. Güzel bir akşam yemeğinden sonra yorulan bedenlerini dinlendirmek için evin yolunu tuttular.

"Harika bir gündü." Genç kız ceketini çıkarıp astı ve ona döndü. "Çok teşekkür ederim."

Ömer uzanıp burnunu sıktı. "Benim için de öyle, Pinokyo!"

Gazel gözlerini devirip salona ilerledi. Arkasından gelen adama aldırmadan koltuklardan birine yayıldı. "Çok yorulmuşum." Gözlerini kapadı.

Genç adam biraz çalışmak için içeri geçeceğini söyleyecekti ki kapı çaldı. Kaşlarını çatarak kapıya ilerledi.

Karşısında Deniz'i gördüğünde gözlerini devirmemek için kendisini zor tuttu.

"Selam, sevgilim." Genç kadın içeri daldı.

"Bu ne sürpriz!" Genç adamın sesi alaylı çıkmıştı. "Biz de eve yeni girmiştik."

"Öyle mi?" Deniz ceketini çıkardı. "Desene, tam zamanında geldim." Yüzünü kaldırıp dudaklarını Ömer'in dudaklarına uzattı. Adam fark etmemiş gibi yaptı. Yanağını çevirerek kendisini öpmesine izin vermedi. Onun, dışarıda bir yerlerde beklediğinden adı gibi emindi. Deniz yaptığı manevraya kısa süre kaşlarını çatı. Yine görmezden gelmeyi seçerek salona ilerledi.

Başını sağa sola çevirerek, "Gazel nerede?" diye sordu.

"Salonda." Elbette Gazel'i merak ettiğinden sormadığını biliyordu. Laf ola beri gele! O da başını iki yana sallayarak peşinden ilerledi.

"Selam, şekerim." Deniz, genç kızın yanına kadar ilerledi.

Gazel başını kaldırarak duruşunu dikleştirdi. Genç kadın, ayağa kalmasını boşuna beklediğini anladığında eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. Gazel'in ve Ömer'in kaşları aynı anda kalktı. Neydi şimdi bu?

"Nasılsın?" Yüzünde yine yapmacık gülümsemesi vardı.

Gazel'in bakışları ikisi arasında gidip geldi. Adam yandaki koltuğa oturdu. Onun yaptıklarına karşılık kendi çirkeflüğinden utanarak sevgilisine iyi davranması gerektiğine karar verdi. Başını salladı.

Ömer yumuşak bir tonla, "Ona iyiyim de diyebilirsiniz!" dedi.

Gazel kaşlarını çatarak baktı. Ama adamın yüzünde irdeleyen veya kınayan bir ifade yoktu. Bir şey bekliyor gibi görünüyordu. Gözlerinde parıltılar, beklentiyle genç kıza bakıyordu. "Bugün sinemada, oğlunun şapkasını unutan kadınla konuştuğun gibi, Gazel!"

"A... Ne hoş bir haber!" Deniz bedenini hemen Ömer'in yanındaki boşluğa bıraktı.

Gazel şaşkınlıkla birkaç saat öncesine döndü. Kadınla gerçekten konuştuğunu hatırladı. Bunun, neyin tepkisi olduğunu bilmiyordu. O zaman konuşabilirdiye şimdi de konuşabilirdi, değil mi? Deniz'e inat konuşmayabilirdi de... Fakat kendisi için önemli bir ayrıntıydı. Kendini zorlayarak ağzında büyüyen harfleri seslere dönüştürmek için çabaladı. Harfler sanki ağzında daha da büyüyüp kocaman oluyormuş gibi geliyordu.

"Tamam, tatlım. Zorlama kendini." Genç adamın sesinde anlayış vardı.

Genç kız bir an panikledi. O kadınla konuşurken konuştuğunun farkında bile değildi. Bir kere daha konuşsa devamının geleceğinden emindi. O anda kendini zorlarken sanki konuşamayacakmış gibi hissediyordu. Bu içine bir korku saldı. İsteddiği zaman konuşamayacak mıydı yani?

"Ah şekerim. Ne üzücü, zavallı şey!" Deniz'in üzüntüsü sahteyim diye bağırıyordu. Sözlerinin etkisini artırmak için yüzünü ve dudaklarını eğdi.

Anlık öfke genç kıızı tetikledi. Dişlerinin arasından konuştu. "Hayır." Sanki kelimelerini tutan o kapı ardına kadar açılmıştı. Ömer'in dudakları yukarı doğru kıvrılırdı. Gazel, adamın bu durumu planladığından şüphelendi.

"Ben... İyiyim," diye devam etti. Sanki omuzlarından koca bir dağı atmış gibi derin bir nefes verdi. Ömer'den başka biriyle -hem de Deniz'le- konuşabildiğini fark edince genişçe sırttı. Deniz'in gözlerinin içine baktı. Bir anlık öfke karartısından hemen sonra gelen dudak kıvrılmasını ve sahte samimiyeti gördü.

“Çok sevindim, şekerim.” Genç kadın elini uzatıp adamın dizine yerleştirdi.

Gazel dişlerini sıkıp, kalkmak için doğruldu. Adamın takdir dolu bakışları onun üzerindeydi fakat Deniz’in dokunuşuyla rahatsız olmuş gibi kıpırdandı.

“Kaç gündür senin varlığına o kadar alıştım ki, evde duramadım.”

Genç kız gitmekten vazgeçip şaşkınca arkasına yaslanırken, Ömer’in gözleri kapandı. İnlememek için kendisini zor tutmuştu. Kahretsin! Gözlerini açtığı anda bakışı yaralı, altın renkli gözleri buldu. Deniz’e çıkışmamak için tüm direncini kullandı.

Yalancı! Hiç zamanı yokmuşmuş... Bir sürü ameliyatı varmışmış... Kaçmıştı işte! Sadece Gazel’den kaçmıştı. Sabit yüz ifadesini korumakta zorlanıyordu. Adam bir elini alnına dayamış, gözlerini dikmiş kendisine bakıyordu. Kapalı dudakları ardında dişlerini sıktı. İçinden bir kez daha *yalancı* dedi.

“Bir de yarın kullanacağın iznin iptal olduğunu söylemek için geldim.”

Ömer’in dikkati Deniz’in şüpheli, aynı zamanda kaygılı görünen bakışlarına çevrildi. Aklı hâlâ Gazel’deydi. Kaşlarını çatarak, “Neden?” diye sordu.

“Salih Bey, yarın yapılacak olan bir ameliyata senin de girmeni istiyor. İznini ertesi gün kullanmanı söyledi.”

Genç adam başını salladı. Deniz hastanede olan günlük olayları aktarırken Ömer’in gözleri kaçamak bakışlarla onlara bakan fakat dinliyormuş gibi görünmeyen kıza kayıyordu. Gönlünü nasıl alacaktı? Kahretsin! Yine odasına gitmesini bekledi ama kız oturduğu yerden kıpırdamadı bile! Bu iyiye işaret miydi? Neden onun kalbinin kırılması bu derece önemliydi.

Gazel, onun rahatsız bakışlarını üzerinde hissediyordu. Kendisi de ona bakmayı sürdürürken iç sesi sorguluyordu. *Sana ne oluyor? Doğru! Ona ne oluyordu ki?*

Ömer bir kaç gün sevgilisine gitmişti. O da sanki hakkı varmışçasına sinirlenme özgürlüğünü, kendisinde görüyordu. Bu saçmalıktı! Bu aptallıktı! Bu kendini bilmezlikti! Adam bu tutumuna sadece ona acıdığı için katlanıyordu. Yine de beyni mantıklı kelimeleri bir bir sıralarken kendisini öfkelenmekten alamıyordu.

İçindeki kıskançlık ateşi tüm bedenini sarıyor, onu yakıp kavuruyordu. Deniz'in onun bacağındaki elini tutup bükme, çıkan çatırtıyı kulaklarında duymak istiyordu. Korku filmini izlerken, korkuyla bir anlık düşünmeden hareket etmiş, onun bacağına sıkıştı. Ömer ise elini çabucak çekip avucunun içine almıştı. Acıyla, dokunmasını istemediğini düşündü. O sadece kısa bir süre korunması gereken bir düşküdü, o kadar! Sadece adamın iyi yanının görmezden gelemediği bir durum...

Yaklaşık iki saat sonra Deniz, annesinin ziyarete geleceğini söyleyerek çıktı. Gazel de mutfğa ilerledi. Onları daha önce de yalnız bırakabilirdi. Kalkıp giderek onları yalnız bırakma düşüncesi ölüm gibiydi. Nasılsa artık bu evde olmayacaktı. O gittikten sonra tüm zamanlar onların olabilirdi.

Dış kapı kapandı. Ayak sesleri hızla kendisine yaklaşıyordu. Genç kız bir şey yapıyor gibi görünmek için kendine su doldurmaya başladı.

Adam kapının girişinde belirdi. Omzunu kapıya dayadı. "Gazel, çok üzgünüm?" Kısık sesi ihtiyatlıydı. Gazel ona bakmadı. Cevap da vermedi.

"Beni dinleyecek misin?" Sesi endişeli geliyordu. Genç kız yine cevap vermedi. Bardağı kafasına dikip ağır ağır içmeye başladı. Neden önemli olsundu ki? Gazel'in, onun gözünde herhangi bir değeri var mıydı? En azından o yönden...

Ömer cevap alamayacağını anladığında ona doğru ilerledi. Gazel ayaklarının çıplak olduğunu fark etti. Çünkü yüzüne değil, yere bakıyordu. Onu fazla kıvrandırmak istemiyordu ama bir cezayı hak etmişti. Ayrıca kıskançlığının acısını ondan çıkarmak istiyordu.

Genç kız başını kaldırıp baktı. Alayla, "Şimdi kim Pinokyo?" diye sordu. Elindeki su bardağında kalan suyu Ömer'in yüzüne fırlattı.

Ömer'in çenesi aşağı düşer, gözleri irice açılır ve başından sular damlarken öylece kala kaldı. Böyle bir tepki beklemiyordu. O, şaşkınlığından sıyrılmadan kız ondan beklenmeyecek bir hızla yanından sıvıştı. Merdivenlere yöneldi. Genç adam burnundan soludu. Her yerinden sular damlıyordu. Başını iki yana sallayıp, saçlarındaki suyu etrafa sıçrattı. Topukları üzerinde dönüp arkasından ilerledi. Demek küçük maymunun canı oyun istiyordu!

Genç kız merdivenlerden çıkıp doğruca banyoya girdi. Arkasından gelen adamın ahşap basamaklarda çıkardığı hızlı ayak seslerini duyuyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. O gün içinde yaşadığı hiçbir şeyde bu derece heyecanlanmamıştı. Kapıyı kapatıp kilitlemek için eli anahtara uzandığında yutkundtu. Nabızı daha da hızlanırken bir küfür savurdu. Anahtar neredeydi?

Kapı açıldığında nispeten büyük banyoda arkaya doğru bir iki adım attı. Ömer aralık kapıdan başını uzattı. Gözlüklerini çıkarmıştı. "Anahtarı mı arıyorsun, Pinokyo!"

Genç kız, "Hain!" diye fısıldadı.

"İyi bildin. Ama daha hiçbir şey görmedin!" Gerçekten öfkeli görünüyordu. Genç kız, hıçkırdı. Bir adım daha atıp sırtını serin fayansa dayadı. Onun kendisine zarar veremeyeceğinden emindi. Yine de kalbi deli gibi atıyordu.

Dibine kadar gelen adamın adımları sakindi. Genç kıızı fayansla kendi bedeni arasında sıkıştırdığında Gazel nefes almayı bıraktı. Ona baktı. Saçları karmakarışık ve hâlâ ıslaktı. Fakat adam kendisine bakmıyordu. Genç adam bedenini ona biraz daha bastırmasına neden olacak şekilde küvete uzanıp, duş başlığını eline aldı.

Gazel, "Hayır. Bunu yapamazsın!" diye yakardı. Gözlerini kısıp suyu açan adama bir bakış attı.

"Neden? Bence yapabilirim." Gazel ciddi olduğunu anladı. Bir çığlık atıp kaçmaya çalıştı.

“Uslu dur, küçük maymun!” Adam bir eliyle onu sıkıca tutarken, diğer elinde sonuna kadar açtığı duş başlığını tutuyordu. “Bunu hak ettin!” dedi ve başlığı kıza çevirdi.

Genç kız, “Çok adisin!” diye bağırdı. Ağzına, burnuna giren sulara engel olmaya çalışıyordu. “Ben, seni...” susmak zorunda kaldı. Kulakları uğuldarken Ömer’in kahkahası ona boğuk gelmeye başladı. “Ben bunu sana... Ödetirim!”

“Hiçbir fırsatı kaçıрма!” Adam hâlâ gülerken, oldukça keyif aldığı her hâlden belliydi.

Gazel kurtulabilme çabalarıyla dizlerini kırdı. Çırpındı. Gidecek yerinin olmadığını anladığında yere oturdu. Gözlerini ona dikerek kendisini ıslatmasına izin verdi. Sonra bir anda adama yumruk atmaya başladı. Neden Deniz’le sevgiliydi? Neden onunla arasında hiçbir şey olmayacaktı? Neden bu adama âşık olmak zorundaydı? Ve neden? Neden? Neden?

“Hey dur!” Ömer ani saldırısına engel olmak için duşu elinden bıraktı. Duş başlığı yere düştü ve ters döndü. Su aşağıdan yukarı çıkıyor, sıra sıra bir çiçek gibi açılıyor tekrar ters dönüp iki genci de ıslatıyordu.

Gazel şiddetle vurmaya devam etti. Genç adam hem eğlenen hem sinirli bir sesle, “Tamam. Yeter bu kadar!” dedi. Sonunda ellerini sıkıca tutup başının üzerinde sabitledi. Tekme atmaya çalışan kızın darbelerine bir son vermek için bedeniyle ona yaslandı.

İkisi de sırlıslıkla, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Ömer fısıldadı. “Bu kadar çok mu kırdın?”

Genç kız kalkmaya çalıştığında yine adamın bedeninin baskısıyla karşılaştı. Su akmaya devam ediyor, tüm banyoyu ve onları ıslatıyor, ikisi de bunu önemsemiyordu.

“Söyle! Çok mu kırdım seni?” Sesinde cevap vermesi gerektiğini söyleyen bir tını vardı.

“Bir önemi yok ki?” Genç kızın fısıltısı isyan doluydu.

“Var! Benim için önemli.” Ömer’in yüzünden damlayan sular kızın saçlarına, gözlerine düşüyordu.

“Neden?”

Sesleri fısıltıdan öteye geçmiyordu. Sanki biri yüksek sesle konuşacak olsa her şey dağılıp toz olacak gibi... Adam soruyu kaşlarını çatarak düşündü. Neden bu kadar önemliydi? Kendisine kırılması neden onu paniğe sürükliyordu. Bilmiyordu.

“Bilmiyorum!”

“Çünkü bir zavallıyım!”

“Saçmalama!”

“Bir yerde saçmaladığımı kesin!” Genç kız yutkunurken dudakları titredi. “Bana hesap vermek zorunda değilsin.”

“Değilim.”

Ömer bir elini kızın bileğinden çekti. Diğeri hâlâ sıkıca narin tenindeydi. Boşta kalan eliyle kızın aydınlık yüzüne yapışan ıslak saçlarını usulca kenara çekti.

“Değilim ama sana yalan söyledim.” Sanki kızın tepkisini haklı çıkarmaya çalışıyordu. “Seni sürekli yalan söylediğin için yargılarken ben, sana yalan söyledim.” Ona baktı. Onca berrak su damlacığının arasında yüzünden yuvarlanan bir damla yaşı yine de fark etti.

“Ağlama!” Onun gözyaşı döküyor olması kalbini acıttı. Ona karşı davranışlarına engel olamıyor olmasına hayıflanarak, eğilip burnunu burnuna sürttü.

“Ağlamıyorum!” Genç kız aşlarını çatıp burnunu çekti.

“Pinokyo!” Ömer tekrar yüzüne uzandı. Yine hafifçe burnunu burnuna sürttü.

“Pekâlâ,” dedi genç kız fısıldayarak, “Ağlıyorum.”

“Neden?”

“Bilmiyorum.” Gazel, daracık yerde, onun bedeniyle sarmalanmışken omuz silkmeyi başardı. Aslında neden ağladığını çok iyi biliyordu. Ona asla ulaşamayacak olmasına ağlıyordu. İçini parçalara ayırmaya çalışan hislerin ağırlığına ağlıyordu. İstemedi hıçkırdı.

Ömer, kızın kızarmış, tuhaf gözlerine baktı. Neden ağladığından emin değildi. Hiçbir tahmini de yoktu. Fakat sebepsiz yere ağlayacak bir kız olmadığını biliyordu. Belki de ondan kaçtığı için ağlıyordu. Islak, gür kirpiklerine baktı. Gözleri daha aşağılara kayıp dudaklarına kilitlendi. Islaklardı, çarpıcı bir şekilde büzüşmüşlerdi ve tombullardı. Çok yumuşak ve tatlı olduklarını zaten öğrenmişti.

Bir kez daha yüzüne eğildi. Bu defa dudaklarını dudaklarına sürttü. Öpmeyi. Sadece hafifçe dokundurarak ikisini de ateşe verdi. Gazel'in nefesi kesilip bedeni kasılırken aynı hareketi tekrarladı.

"Bunun için," diye fısıldadı. Hafifçe öptü. "Kaçıyorum." Bir daha öptü. "Kendime..." Bir kez daha öptü. "Engel olabileyim diye!" Sonunda kendi engellerini aşarak alt dudağını yakaladı. Dudakları arasına hapsederek emdi. Kızın iniltisiyle aklı yine onu yarı yolda bıraktı. Öpmeye devam etti. Hırsla, açlıkla, doyamayacakmış gibi ve biraz da pişmanlıkla...

Beyninin onda kalan minicik parçasına tutunmuşken, hareketinin kıza yapılan en büyük kötülük olduğunu biliyordu. Yine de dudaklarını ondan ayırırsa ölecekmiş gibi hissediyordu. Onu öpmeye, dudaklarını aralayıp dilini onunkiyle buluşturmaya devam ediyordu. Neden bu kadar tatlıydı? En yasak meyve gibi! Neden aklını başından alıyordu? Sanki tek kız oymuş gibi...

Bedeninin onunla bir olmak için sızlayan noktasının verdiği acı katlanılmazdı. Bedeni, beyni ve ruhuyla aynı anda hareket ediyordu. Geriliyor, sızlıyor, kasılıyor, onun bedeniyle bir bütün olmak için sanki yalvarıyordu. Dayanılmazdı.

Genç kızın ellerini saçlarında hissedince durdu. Dudaklarını ondan çekti ama yüzünden uzaklaşacak gücü kendisinde bulamadı. Onun istekli gözlerinin içine baktı. 'Biraz daha' dedi. 'Çok az!'

Gırtlığından çıkan sese hâkim olamadan tekrar dudaklarına dokundu. *Çok az mı?* Delirmiş olmalıydı.

O anda, onu yiyip bitirse doyamayacak, açlığını bastıramayacak gibi hissediyordu. Gazel itiraz etmemiş, öpüşüne karşılık vermişti. Kendince bunun nedenini biliyor, ondan böyle faydalandığı için kendisinden tiksiniyor fakat henüz kendini ayrılmaya hazır hissetmiyordu. Hissecek gibi de görünmüyordu. Siktir! Resmen genç kızın minnet duygusunu kullanıyordu.

Ömer, ona yardım etmişti. Sokakta bırakmamış, onun için bir şeyler yapmaya çalışmıştı. Gazel de minnetini böyle ödüyordu. Yapabilirdi. Ona o anda sahip olabilirdi. Hatta dizginlenemez arzusunu bastırabilene kadar onu elinde, yanında, yatağında tutabilirdi. Sonra ne olurdu? Onu da mı bıraktı? Kendisini biliyordu. Aşkla, kalple işi yoktu. İşte bu yüzden ona sahip olamazdı. Asla! Ne annesi gibi olmaya niyetliydi. Ne de babası gibi olmaya!

Durdu. Dudaklarını koparırcasına kızıdan ayırdı. Çenesini kızın boyun oyuntusuna, alnını ıslak zemine dayadı. Nefes nefese kalmışlardı. Gazel'in nefesi kulağına gürültü ve sık geliyordu.

Öfkeliydi. Ona hâlâ -hatta o anda fazlasıyla- açtı. İstedliğini alamayacak olmak tüm sinir uçlarını ayaklandırmıştı. Kasıkları sızlıyordu. Kızı tutup soymamak, çıtır-çıplak bedenini seyretmemek ve ona hızla sahip olmamak için tüm iradesini kullanıyordu.

Başı hâlâ yerde, ona bakmadan hırıltılı bir sesle, "Gazel, ne olur git!" dedi.

"Neden?" Sesinde hayal kırıklığı mı vardı?

Ömer, kendisini anlamıyor oluşuna da öfkelenerek fakat daha çok kendi rezilliğine sinirlenerek patladı.

"Çünkü seni çıtırçıplak soyup altıma almak ve sana dilediğimce sahip olmak istiyorum."

Kızın bedeninin taş kesilmesini kendi bedeninde hissetti. Çok güzel. "Şimdi ben, bu düşüncemi gerçekleştirmeden önce git, lütfen." Genç kız kıpırdamadı. "Yalvarırım, Gazel! Sandığın kadar iyi bir adam değilim."

Gazel, onun acı çekiyormuş gibi çıkan sesiyle şaşkına döndü. Yine de kararlıydı. Ona tamamen sahip olamayacağına biliyor olsa da bir kere de olsa hissetmek istiyordu. Bir kere doyasıya sevmek, doyasıya onun olmak...

Cesaretine şaşıarak elini Ömer'in saçlarının içine daldırdı. "Belki ben de senin istediklerini istiyorumdur!"

Adam hızla başını kaldırıp bakarken, saçlarının savrulmasıyla etrafa sular sıçradı. Şok olmuş gözlerle bakıyordu.

Şaşkınca, "Sen ne dediğini bilmiyorsun!" dedi. Şaşkındı. Kızın kendisini istiyor oluşuyla heyecanlanmıştı. Deli gibi de korkmaya başlamıştı. Bu işin sonu iyiye gitmeyecekti. Genç kızın üzerinden kalktı. Kuvete yaslanarak oturdu. Ondan uzaklaşıyor olmak canını yakıyordu.

"Git, Gazel." dedi fısıldayarak. "Git! Yoksa bu işin sonu kötü olacak." Kızın utanmış yüzüne bakıyordu. Bir dizini yukarıya çekip kolunu üzerine koydu. Hâlâ ıslanıyorlardı ve hâlâ umursamıyorlardı.

Genç kız doğruldu. Kazağının koluyla gereksiz yere yüzünü sildi. Gözlerinde acı ve utanç vardı. Dizlerini kendisine doğru çekip kollarını etrafına sardı. "Yine kaçacak mısın?" diye sordu. Yüzündeki her bir kas yaşadığı gerilmeyle sızlıyordu.

"Muhtemelen." Ömer bu defa dürüst davrandı. "Başka şansım var gibi görünmüyor." Derin, ciğerlerine yetmeyen bir nefes alıp gözlerini yere dikti.

Gazel yutkundu. Söyleyecek bir şeyi yoktu. Utanmış, mahcup olmuş, kör cesaretine lanet okumuş ve yenik düştüğü için kaderine de lanet okumuştı. Ayağa kalktı. Ömer tepki vermedi. Onun ayaklarının ucundan geçip giderken de başını yerden kaldırmadı.

Tam banyodan çıkarken adam mırıldandı. "Çikolatan ceketimin iç cebinde."

Arkasını dönmedi. "Teşekkür ederim," dedi ve çıktı.

Ömer onun ardından bir süre bekledi. Dişlerini sıkımk-

tan çene kasları ağrımişti. Yine yapmak zorunda mıydı? Neden bu kızın yanında tepkilerine bir türlü hâkim olamıyordu? Neden her şeyi berbat etmek zorundaydı? Zaten birkaç gün sonra gidecekti ve bir daha onu görmeyi asla düşünmüyordu. Sadece iyi olduğunu bilmesi yeterliydi. Gırtlğından öfkeli bir ses çıkarken ayağı kalktı. Duş başlığını yerden alıp sıcak suyu tamamen kapadı. Üzerindekileri çıkarıp küvete girdi. Buz gibi suyun altında, bedenini sakinleştirebilmek umuduyla dakikalarca kaldı.

Bölüm 9

Ertesi gün sadece yüzünü yıkayıp hastaneye gitti. Başhekim Salih'in ahiret sorularına cevap vermek için yarım saatini harcadı. Ona bir sürü yalan söyledi. Çünkü soruların çoğu Gazel hakkındaydı. Son durumunu merak ediyor, kız için endişeleniyordu. Sonunda Ömer'in evinden gideceğini duyduğunda gözle görünür bir şekilde rahatladı. Fakat bakışındaki huzursuz parça yerini koruyordu.

Genç adam iki ameliyata girdi. Kendisi farkında olmasa da ondaki değişikliğin birçok kişi farkındaydı. Özellikle her zaman nazik ve kibar davrandığı hastane çalışanları... Kızlar, ondan bir güler yüz, göz kırpma, çapkın gülümseme görmeye o kadar alışmışlardı ki, bu dalgın hali hepsinin kafasında soru işaretleri bırakmıştı. Ömer, kimseyi görüyor gibi görünmüyordu. Ona yöneltilen sorular mutlaka ikinci bir defa daha sorulmak zorunda kalıyordu.

Ömer, kızın son durumunu konuşmak için Erman'ın odasına gittiğindeyse herkesin ağzını açık bırakacak bir şey oldu. Kanlı-bıçaklı denecek kadar birbirlerine düşman olduğu kardiyolog Mustafa'nın da odada olduğu bir an içeriye girmişti. Gülümsemiş, "Eğer müsait değilseniz daha sonra rahatsız edeyim," demişti.

Erman'ın da, Mustafa'nın da ağzını açık bırakan bu sözler, aslında normalde söylenmesi gereken sözlerdi. Ancak Ömer'den duyulduğunda işler değişiyordu. O, odaya girer, Mustafa gitmesi gerektiğini anlayana kadar

dik dik yüzüne bakardı. Erman nesi olduğunu sorduğunda sadece omuz silkmişti. Nesi olduğunu o da bilmiyordu ki!

Akşam eve gitmeyi hem delice istiyor hem de istemiyordu. Ona iyi akşamlar demek için odasına gelen Deniz'i gördüğünde çözümünü kendince bulmuştu. Beraber çıkmayı, hatta birlikte eve gitmeyi ve hatta o gece kalmasını teklif etmişti. Deniz de teklifini kabul etmişti. Kapıdan içeri girdiler. Birlikte önce salona sonra mutfığa baktılar. Gazel ortalıkta görünmüyordu.

"Ben bir odasına bakayım."

Ömer hızlı adımlarla merdivenlerden çıktı. Kızın odasına geldiğinde kapalı kapıyı hafifçe tıkladı. İçeriden ses gelmediğinde kaşları derinleşti ve yutkundu. Bir kez daha tıklamayı bekleyemeyerek kapıyı hızla açtı. Yatağında mışıl mışıl uyurken gördüğünde rahat bir nefes aldı. Gözlerini kapayıp bir süre orada öylece durdu. Kahretsin! Gittiğini sanmıştı! Kalbi neredeyse ağzında atıyordu. Bir süre daha tuhaf duygularla sarmalanmış hâlde ona baktı.

Aşağıya indiğinde, Deniz ilgisizce, "Nerede?" diye sordu. Gazel'in yapmış olduğu yemekleri ısıtmak için mikrodalgayı çalıştırdı.

"Uyumuş." Adamın sesi dalgın çıkıyordu. Fakat kendisini beklemeden uyuduğu aklına geldiğinde sinirlenmesine engel olamadı.

Gazel yüzüne vuran gün ışığıyla uyandı. Gözlerini birkaç kez kırptırıp yatağında gerindi. Bitkin hissediyordu. Öyle çok ağlamıştı ki yorgun düşmüştü. Erkenden uykuya dalmış, uzun bir süre de uyanmamıştı. Hâlâ yorgundu. Yaşadığı hislerin ağırlığı üzerinde tepiniyordu. Yataktan çıktı. Terliklerini giyip yüzünü yıkamak için odadan çıktı. Donakaldı.

Deniz, Ömer'in odasından çıkıyordu. Genç kadın ona baktı. Kocaman ağzıyla gülümseyip. "Günaydın, şekerim," dedi.

Gazel, yaşadığı şaşkınlığı üzerinden atıp konuşabilene kadar uzun saniyeler geçti. "Gü... Günaydın."

Deniz banyoya ilerledi. Genç kız ardından acıyla bakarken, Ömer odasından çıktı. Üzerinde sadece bir eşofman altı vardı. Kendini adamın yüzüne bakmaya zorladı. Aniden o evde fazlalık olduğunu hissetti.

“Günaydın.” Adamın yüzünde tek bir ifade yoktu.

“Günaydın.” Gazel merdivenlere yöneldi.

İlk basamağı inmişti ki adam ardından seslendi. “Dün gece hasta mıydın?” diye sordu mırıldanarak.

Genç kız omzunun üzerinden bakıp başını iki yana salladı. “Hayır.” Ağlayacağını anladığında merdivenleri hızla indi.

Ömer, kız gözden kaybolana kadar arkasından baktı. Peşinden koşmak istedi. Onu durdurup dokunmadım bile demek istedi. Olduğu yerde kaldı. Peşinden gitmedi. O sözleri de söylemedi. Gözlerini kapayıp başını arkaya attı ve dişlerini sıkarak bir süre öylece durdu. Kendini suçlu hissetmesi için bir neden yoktu. Peki, neden suçlu hissediyordu?

Deniz banyodan çıktığında biraz olsun yatışmıştı. En azından yüzüne inanılası bir gülümseme yerleştirebilecek duruma gelmişti.

Hazırlanıp aşağıya indiklerinde Gazel kahvaltıyı hazırlamış, çayı demlemiş bekliyordu. Üç kişilik servis hazırlamıştı. Deniz, kahvaltıyı görünce inledi. “Allah’ım! Çok çekici duruyor.” Genç kızın yanına ilerleyip yanağından bir makas aldı. Masaya yöneldi. Genç kızın gözleri bu gereksiz hareket karşısında irice açıldı.

Ömer’in yüzünde de şaşkın bir ifade vardı. Gözlerini devirip Gazel’e döndü. “Yormasaydın kendini. Fazla vaktimiz yok,” dedi. Genç kız omuz silkti. Kıza soğuk davranmaktan nefret ediyordu. Gazel de onun soğuk davranmasından nefret ediyordu.

Adam ayakta atıştıran Deniz’e bakıp ikinci defa gözlerini devirdi. “Genç kalıyoruz diyene bak!” diye söylendi.

“Gazel seninle kaldığı için çok şanslısın! Ben her sa-

bah kahvaltımı pastanede yapıyorum.” Deniz’in telefonu çaldığında uzanıp pantolonunun arka cebinden çıkardı. “Annem!” diye söylendi. Hafif bir sinirle, “Uyandım, anne!” dedi.

Gazel, kadının çocuksu cevabına güldü. Adam gülümsemi. Ardından kıza döndü. “Çikolatan çekmece.” Sadece bu kadar... Topukları üzerinde dönüp mutfaktan çıktı.

Genç kız yalnız kaldığında kahvaltı yapmaktan vazgeçti. Ömer’in aldığı çikolatalardan yemeye karar verdi. Çekmeceyi açıp çikolatayı aldı. Öfkelenerek tekrar yerine bıraktı. Mutfağı topladı. Evde yapılması gereken birkaç küçük işi yaptıktan sonra elinde kahvesiyle verandaya oturdu.

Hava soğuk ve boz renkliydi. Üzerindeki ince hırkaya sıkıca sarılarak ayaklarını toplayıp oturdu. Düşüncelerinin onu alıp götürmesine izin verirken gözlerini kapadı. Gitmek zorundaydı. Bir an önce, daha fazla kırılmadan gitmek zorundaydı.

Ömer söylediği gibi yapmamış, kaçmamıştı. Kendisiyle birlikte Deniz’i de getirerek hem uzak durmuş hem de ona yerini bildirmişti. Gazel, onu istiyordu. Ömer’in de kendisini istediğini biliyordu.

Fakat kendi kalbini de biliyordu. Ona âşıktı ve bu aşk canını acıtıyordu. Aşk çok fazla düşünmek zorunda kalmamıştı. Yine de eğer sorsalardı renkli bir şey olduğunu söylerdi. Mutlu bir şey... Bahar gibi, çikolata gibi bir şey olması gerektiğini söylerdi. Çok yanılmış olurdu. Aşk gölün dibindeki balçıktı. Güneş ışınları göle çarpıyor, üzerini parıltılarla dolduruyordu. Nilüferler daha canlı, su daha berrak görünerek seni içine çekiyordu. Suya bir adım atıp, banyo suyu gibi bir ılıklıkla karşılaştığında derinlere gitmek için hiç düşünmüyordun. Cazibesi gözünü körleştiriyordu. Sonra da balçığa saplanıyordun. Bir şekilde yukarıya çıksan da kalbini o balçığın içine saplanmış hâlde bırakıyordun. Aşk balçıktı. Kalbini istiyordu.

Ömer'in ise kalplerle işi yoktu.

Gazel, o güne kadar yaralanabileceği, kırılabilceği her şeyin üzerine bir set çekebilmişti. Bu acının üzerinin kapanması ise zor olacaktı. Belki de hiç kapanmayacak, ağır ağır yok edecekti. Sürekli kabuğu sökülüp atılan, her an baktıkça canını aynı şiddetle yakacak bir yara gibi... Buna rağmen, yine de onu istiyor, isteği gün geçtikçe çığ gibi büyüyordu.

Ömer aşk adamı değildi. Bunu daha önceden, hastanede kaldığı zamanlardan da biliyordu. Kendisine âşık olması zaten imkânsızdı. Hayalini bile kurmak gereksiz olurdu. Çok uzaktı! Gazel, hiçbir zaman hayallere kapılan biri olmamıştı. Belki çok küçükken...

Adam, Deniz'e de âşık değildi. Çapkın, gönül çelen bir herifti ve bunu kendisi de biliyordu. Yine de şuursuzca onu istiyordu. Buna engel olamıyordu. Gitmek zorundaydı. Daha fazla utanmadan, kırılmadan, parçalara ayrılmadan gitmek zorundaydı. Çünkü daha sonra onu toplayacak hiç kimsesi olmayacaktı. Her zaman yalnızdı. Yine yalnız olacaktı.

Ömer sonraki iki gün daha Deniz'le birlikte geldi. Genç kız bu durumun o gidene kadar devam edeceğini fark etti. Sanki yalnız kaldıklarında Gazel hemen üzerine atlayacakmış gibi... Bu utanç vericiydi. Onur kırıcı...

Hisleri, içinde bir kasırğa gibi onu yok ederken yüzüne joker maskesini taktı. Hiçbir açık vermemek için o güne kadar edindiği tüm birikimi kullandı. Bunu yaparken de yavaş yavaş tükendi. Ömer'le ise sadece kısa kısa konuşmalar yapıyordu. Zaten Deniz olmadığı anlarda da yalnız kalamıyorlardı. Yalnız kaldıklarında ise adam sadece, '*Çikolatan çekmecedeydi*' diyordu. Çikolataları yemediğini çok iyi biliyordu. Sadece doğrudan sormuyor, ona hatırlatıyordu.

Biraz olsun enerjisini yerine getiren şeyse Zehra'nın geldiği gün olmuştu. Gazel, konuşarak kadını şoka sokmuş

ve bunu hiç beklemediği bir anda yaparak ödünü patlatmıştı. Zehra, bir yandan konuşabildiği için dualar edip, bir yandan da Gazel'e söyleniyordu. Kendisiyse kahkahalar atıyordu. Bazen içindeki muzip yanına dur diyemiyordu.

Ömer ve Deniz çoğunlukla eve yorgun gelip, dinlenmek için erkenden yatıyorlardı. Gazel ikilinin arkasından kendine acıyarak bakmakla kalıyordu. Gitmesi gerekiyordu!

Her gün yemek yapıyor, borcunu ödeyemeyecek olsa da en azından kendince minnetini gösteriyordu. Bir akşam erken geldiklerinde yemeklerini yedikten sonra Deniz salona geçerken, Ömer mutfakta kaldı. Masayı toplamasına yardım etti. Birbirlerine değmiyorlar, bakmıyorlar ve konuşmuyorlardı.

Sonunda Ömer daha fazla dayanamadığında kıza döndü. Ne söyleyeceğini bilemeyerek, "Nasıl gidiyor?" diye sordu. Kendisini bir aptal gibi hissediyordu.

"İyi." Genç kız mutfaktan çıktı.

Genç adam dişlerini birbirine kenetledi. Ona kızmak istiyordu. Buna hakkı olmadığını biliyordu. Fakat çikolatalarını neden yemediğini sormak istiyordu. Neden her gün evde deli gibi iş yaptığını, neden ona bir kez bile bakmadığını... Saçmalıyordu. Hayır. Aklını kaçırıyordu. Bunu kendisi yapıyor, yine de kıza öfkeleniyordu. Derin bir nefes alıp kızın ardından ilerledi.

Merdivenlerden çıkan kız bir an takılıp alt basamağa düştüğünde yüreği ağzına geldi. Aynı anda banyodan çıkan Deniz'i fark etmemişti bile. Gazel, tırbazanlara tuttuğunda çoktan yanına varmış, onu sıkıca tutmuştu.

Kaygıyla, "İyi misin?" diye sordu. Endişeyle yüzüne baktı. Ardından hızla bedenini kontrol etti.

"Sadece takıldım. Ayağım."

Ömer aniden, "Dikkat etsene!" diye parladı. "Neredeyse düşüyordun! Aklımı aldın." Eğildi. Kızın ayak bileğini şefkatle tuttu. "Canın yanıyor mu?"

Gazel ayağını çabucak elinden kurtardı. "Abartılacak bir şey yok! Gayet iyiyim."

İki genç aynı anda doğruldu. Genç kız gözlerini adamın derin gözlerine dikti. Adam da gözlerini çekmedi. Gazel fısıldayarak, "İyiyim!" dedi. Kısacık kelimesine birçok anlam yükledi. İyiyim. Beni merak etme. Canım acıyor fakat geçecek. Kaldırabilirim. Ardından hızlı adımlarla basamakları tırmandı.

Ömer uzun saniyeler boyu kızın arkasından baktı. Hâlâ kalbi gümbürdüyordu. Aşağıya inmek için arkasını döndüğünde Deniz'in irice açılmış gözleriyle karşılaştı. Umursamadı. Yanından geçip banyoya girdi.

Gazel salona girdiğinde televizyon seyreden, arada sohbet eden ikiliye bakmadı. Sohbetlerinin çoğuna da iştirak edemedi. İkisinin her konuda rahatça konuşup anlaşabildiklerini, arada münazara yaptıklarını görünce kendi cahilliğinden utanıyordu. Deniz kültürlü ve oldukça bilgili bir kadındı. Neredeyse her konuda söyleyecek bir şeyi mutlaka vardı. Gazel, onların yanında, zihnen bile katılamadığı her konuda kendisini boş bir saksı gibi hissediyordu. Adamın, sarı kayayla neden birlikte olduğunun yavaş yavaş farkına varıyordu.

Deniz güzeldi. Adam da güzel kadınlardan hoşlanıyordu. Hem kültürlü hem akıllıydı. Ömer'in açtığı her konuda onunla hem hemfikir olabiliyor, hem aklına yatmadığında ya da bazen sırf inatlaşmak adına muhalefet oluyordu. Adam konuşabildiği kadınlardan da hoşlanıyordu. Siyaset, sanat, spor, köşe yazarları, kitaplar, yazarlar... Gazel bunların hiçbirine iştirak edemezdi. Bilgisiz değildi. Fakat kültürü eksikti.

Ömer, Deniz'den yanına yakıştığı için hoşlanıyordu. Onu, koluna takıp gezdiğinde kadın onu asla utandırmazdı. Deniz, nasıl davranması gerektiğini bilirdi. Her ortamda!

Onlar, kendisinden birkaç beden büyük ve üst sınıflardı.

“Şekerim, bana bir kahve yapar mısın?”

Gazel, irkildi. Düşüncelerinin arasında kaybolmuşken bile kendisine seslenildiğini biliyordu.

Şaşkınlıkla, “Tabi,” dedi. Ayağa kalkarken göz ucuyla adama baktı. Acaba o da ister miydi? Genç adam kaşlarını çatmış, dikkatle televizyona bakıyordu. Sormadı.

“Kahvesi az olursa iyi olur.”

Tam kapıdan çıkmak üzereydi ki omzunun üzerinden kadına baktı. Yine, “Tabi!” dedi. Kadın öyle bir havayla konuşuyordu ki, acaba dizlerini kırması da gerekiyor muydu?

Gazel’in ardından adam kararmış gözlerini Deniz’e dikti. Sakin bir sesle, “Elinde bir sorun mu var?” diye sordu.

Deniz şaşırmış gibi görünmeyi başararak gözlerini hafifçe açtı. “Hayır, sevgilim.”

“O zaman ayaklarında bir problem olmalı.”

“Ayaklarım da gayet iyi.”

“O zaman bana, neden lanet olası kahveni kendinin yapamıyor oluşunu söyler misin?” Ömer öfkeli bir nefes verdi.

Deniz sesini bilerek yüksek tutarak, “Senin onca iyiliğine karşı bir kahvenin lafı olmaz sanırım!” dedi. Kaşlarını inatlaşmamasını söyler gibi havaya kaldırmıştı.

“Allah aşkına, ne saçmalıyorsun?”

“Söylediğimin gayet açık olduğunu düşünüyorum! Aslında o gidene kadar Zehra Hanımı almasan da olur. şekerim. Hem evde boş boş oturmaktan daha iyi bir şeyler yapmış olur.”

“Deniz, sus!” Adamın sesi tehlikeli bir şekilde sakindi.

“Bir düşkün için mi tüm bu hiddetin!” dedi kadın alayla ve dudaklarından garip bir ses çıkardı.

Ömer ayağa kalktı. Deniz’in yüzüne eğilip fısıldadı. “O çeneni sen mi kapayacaksın yoksa benim mi yapmamı istersin?”

Genç kadın, yüzüne eğilmiş olan adamın hiddetini gözle-
rinde gördüğünde yutkundu. Oturduğu yerde sinmemek için
kendisini zor tuttu.

Mırıldanarak, "Söylediklerimde kötü bir şey yoktu!" dedi.

Genç adam, "Gazel hakkında dudaklarından çıkacak
tek bir kelimeyi dahi duymayacağım," diye fısıldadı.

Deniz'in sesini yükselterek konuşmasının nedenini bi-
liyordu. Başından beri Gazel'den nefret ediyordu. Şim-
di de onu küçük düşürmek istemişti. Aynı anda herkesin
odağı olan kız içeri girdi. Ömer ona doğru ilerledi. Hiçbir
şey söylemeden Gazel'in şaşkın bakışları arasında elin-
deki fincanı alıp mutfığa gitti. Kahveyi evyeye boşaltıp,
fincanı makineye yerleştirdi. Geriye döndü. Salonun ka-
pısından başını uzattı ve şirince gülümsedi. "Artık kahve-
ni kendi evinde içersin." Başka bir şey söylemeden gitti.

Deniz, adamın çıkışının ardından çene kaslarını ağrıta-
cak kadar dişlerini sıktı. Gözleri, kapının hemen yanında
sabit gözlerle kendisine bakan kıza kaydı. Boş bir heves-
le yüzünde zafer belirtisi bekledi. Hiçbir ifade bulamadı.
Yapmayacaktı. Ona davranabildiği kadar iyi davranacak-
tı. Ta ki Ömer, kız merdivenlerde takıldığında yanına uça-
na kadar! Evet, resmen uçmuştu.

Birçok şeyi görmezden gelebilmeyi başarmıştı. Mese-
la, kimsenin bakmadığını sandığında Ömer, kızın yüzü-
ne takılıp kalıyordu. Ya da kız çevresindeyken o ne yana
dönerse Ömer'in başı da onunla birlikte dönüyordu. Ya
da sanki çok önemliymiş, zorunlu bir vazifeymiş gibi her
gün onun çikolatasını unutmaması, hastanede elindeki
telefona bakıp, saniyelerce dalıp gitmesi... Tüm bunları
görmezden gelmişti.

Bu, adamın görmezden geldiği diğer çapkınlıkları-
na benzemiyordu. Kızda Ömer'i çeken bir şeyler vardı.
Genç kadın o ana kadar bunu da sindirmeyi başaracağını
düşünüyordu. Gazel nasılsa gidecekti ve her şey yine eski
rayına oturacaktı. Ama o anda, o ikisinin gözleri birbir-

lerine sanki sözsüz konuşuyorlarmış gibi kilitlendiğinde, elinde sıkıca tuttuğunu sandığı ipleri salmıştı. Aralarındaki o elektriği görmekten çok hissetmişti. Sanki canlıydı, sanki elle tutulabilirdi. Arada çatırdayan bir şeyler. belirgin bir hava vardı. Bu, Deniz'in sınırlarını germiş. öz kontrolünü kaybetmesine neden olmuştu. Kızın canını yakmak istemişti. Yakabileceği her şekilde...

Ömer için çok çaba sarf etmişti. Bir gün meyvelerini de toplayacaktı. Gelecek planlarına süprüntü bir kızın çomak sokmasına izin verecek değildi.

Kız hâlâ kendisine bakıyordu. Sakin bir tınıyla, "Umutlanma," dedi.

Gazel hafifçe gülümsedi. Yaslandığı kapıdan uzaklaşarak Deniz'in karşısındaki koltuğa oturdu. Sakin, kayıtsız görünüyordu. "Ne için?" diye sordu.

"Ömer için! Ona sahip olabileceğini sanıyorsan çok yanılıyorsun. Sana sadece acıyor." Madem bir hamle yapmıştı artık açıkça devamını getirebilirdi. "Her zaman bana geri döner."

Gazel yine sakince gülümsedi. "Yorulmuyor musun?"

Deniz, ona dikkatle baktı. Ne söylemek istediğini anlayamamıştı. Kız beklediği gibi davranmıyordu. Ne alay eder gibi görünüyordu ne de zafer kazanmış gibiydi. Mahalle kavgasına da yeltenmemişti. Daha çok... Olgun görünüyordu. Onun gözlerinde daha önce de yaşanmışlık görmüştü. Gözleri her zaman tuhaf bakıyordu. Sanki her şeyi biliyormuş gibi, sanki demirdenmiş gibi! Bu Deniz'i rahatsız ediyordu. Şimdi de öyle bakıyordu. İfadesiz yüzünde taşıdığı gözleri her şeyi biliyormuş gibi olgun. anlayışla bakıyorlardı. İçini görüyormuş gibiydi. Huzursuzca kıpırdandım. "Anlamadım."

Gazel açık olmaya karar verdi. "Gerçekten sahip olmadığın bir şeyi boş yere elinde tutmaya çabalamaktan yorulmuyor musun?" Kız ciddi görünüyordu.

"Sözlerine dikkat et! Şu an burada olmamın ve onun

yanında olmamanın bir nedeni var. Ne sen ne de bir başkası bu gerçeği değiştiremeyecek. Biz kapımızı kapattığımızda dışarıda kalan sensin!”

“O isteyene kadar!” Gazel neşesizce güldü. Kayıtsızca, “Benden yana rahat ol,” dedi. “Bana o gözle bakmıyor.” Bir süre duraksayıp kendi kendine başını salladı. “Ben de sadece minnet duyuyorum.”

Deniz dişlerini sıktı. “Külahıma anlat.” Elinde tuttuğu son ipin de ucunu kaçırmıştı. Gazel’in sözleri onun yıpranmış sinirlerini tamamen tarumar etti. Gerçekleri söylüyor oluşuydu belki de onu bu derece rayından çıkaran... “Ona nasıl baktığını görüyorum, nasıl özlemle baktığını! Ama sana tecrübelerimle iyi bir tavsiye verebilirim. Sakın umutlanma. Sadece ilgisini uyandırabilirsin. Senin gibi birisiyle asla birlikte olmaz!”

“Biliyorum.” Gazel yine sakince onun sözünü kesti. “Bunun için senden daha az hayalciyim.” Bu küçük bir itiraftı.

Kim kime ders veriyordu? Kim kimin üzerine çıkmıştı? Hangisi bu söz savaşını kazanmıştı, Deniz bilmiyordu. Fakat dağılmıştı. Lezzetsiz konuşmanın artık bitmesini istiyordu. Ayağa kalktı. Gözlerinin içine tüm nefretiyle baktı. Kız, milim kıpırdamamıştı.

“Yarın, yine bu kapıdan kol kola gireceğiz ama ne yazık ki sen burada olmayacaksın. Burada olup görmeni, saçma düşüncelerine son vermeni dilerdim. Seni en kısa zamanda sepetlemeyi düşünüyor. Neden biliyor musun? Çünkü ona yapışıp kalan bir asalaksın. Senden bir an önce kurtulmak istiyor.” Haince gülümsedi. “Hatta daha buraya gelirken konuştuk. Sana ne söylediğini tam olarak söyleyebilirim, *‘Derin işlerini yoluna koyabilse de artık kafam bir rahatlasa!’* Ona sadece yüksün!” Arkasını dönüp ilerledi. Aklında kalan son görüntüyse genç kızın yutkunarak tüm sözleri kabul etmesiydi. Kendi kendine gülümsedi. Aşkta ve savaşta her yol mubahtı, değil mi?

Küçük, beyaz yalanların bu yolda bir sakıncası olmazdı. Ömer'i kaybetmeyecekti.

Bilmiyordu. Bir üst katta, Ömer'in çoktan onu bıraktığından haberi yoktu.

Gazel arkasına yaslandı. Hazmetmek zorunda kaldığı, midesinde bir düğüm yaratan sözleri yavaş yavaş sindirdi. Kendisi haklıydı ama Deniz'in de haklı olduğunu biliyordu. Gözlerini kapadı. Göz kapaklarının arasından düşen damlalara izin verdi. Birçok kez, hem de haklı olarak ağılanmış, dayak yemek zorunda kalmıştı. Yalan söylemek zorunda da kalmıştı. Ne olduğunu bile bilmediği pis işlere girmek zorunda kalmıştı. Hatta bir zamanlar bedenini bile satmayı düşünmüştü. Ancak yaptığı hiçbir kötülüğü kendisi için yapmamıştı.

O, hayatın içinde yaşam savaşı veriyordu. Günahlarını sıralamaya kalksa hiç gitmediği ve gidemeyeceği o uzak diyarlara yol olurdu. Cezasını elbette diğer dünyada çekecekti. Hiçbir şeyi saf saf yapmamıştı. Her zaman yanlışla bilerek düşmüştü ya da düşmek zorunda kalmıştı. Ama yaşadığı hiçbir acı deneyimde bu derecede dağılmamıştı. Gözyaşları böylesine dökülmemişti. Dakikalarca ağladı. Ağır yükleri omzunda taşımaktan artık yorularak uykuya daldı.

Sonra bir rüya gördü. Siyah pelerinini omuzlarına asmış kara bir şövalye onu karanlığın içinden çekip çıkardı. Adama sıkıca tutundu. Şövalye onu kollarıyla sıkıca sararak bilmediği güzel diyarlara götürüp rengârenk çiçeklerle dolu, yeşilin en güzel tonlarıyla sarmalanmış bir çayıra yatırdı. Şakağına bir öpücük kondurdu ve saçlarını şefkatle okşadı.

Gazel kıvrılarak uykusuna devam etti. Ömer arkasına uzandı. Bir elini kızın beline sıkıca dolayarak burnunu saçlarına gömdü. Bedenini usulca çekerek kendi bedenine yasladı. Ve gözlerini kapadı.

Genç adam bir kolunu başının altına atmış, diğeri başını göğsüne dayamış kızı sıkıca sararken pencereden alacakaranlığa bakıyordu. En azından dışarıda alacakaranlık vardı. Ömer'in bunu görebildiği pek söylenemezdi. Hayatının herhangi bir diliminde böyle bir kararsızlıkla bocalamamıştı. Omuzlarının üzerinde duran melek ve şeytana hiçbir zaman inanmamıştı. Şimdi inanıyordu. Sol omzundaki şeytan kulağına fısıldıyordu. Onun fısıldadıklarını yapmak için heyecanlanırken, sağ omzundaki melek hançerini batırıyordu. Şeytanın fısıltısı baldan tatlı geliyordu. Meleğe ise kaşlarını çatıp *siktir git* demek istiyordu.

Diyemiyordu. Bir şekilde melek daha ağır basıyordu. Belki geçmiş yaşanmışlıklarının etkisinden belki de kendisini herkesten çok daha iyi tanımasındandı. Fakat öyle doğal geliyordu ki! Olmamasına karşın onun yanında yatmak, yanında uyumak, derisi tenine batarken ve nefesi göğsünü delip geçerken yanında olduğunu darbe etkisiyle hissetmesi o kadar doğal geliyordu ki...

Derin, çok derin bir nefes alıp yanaklarını şişirerek dişlerinin arasından üfledi. O uyanmadan kalkması gerekiyordu. Yine de bir milim bile kıpırdamak istemiyordu. Onunla yatmaya devam etmek, tenini hissederken uyumak ve güne onunla uyanmak istiyordu.

İstemeye istemeye, şeytan sürekli ona fısıldayıp dururken, o da şeytana defol derken yataktan kalktı. Banyo yapması gerekiyordu. Kızın kokusu derisine işlemişken, içinden gelmiyordu.

Banyo yapmadı. Otobüs durağına kadar yürüdü. Hareket etmeye ihtiyacı vardı. İçinde pusuya yatmış bir mayın gibi patlamak üzere olan hislerini biraz olsun dindirebilmek için hareket etmesi gerekiyordu. Hastaneyeye bir saatte

ancak varabilmişti. Kapıdan içeri girdi. Resepsiyondaki kızların gülüşmelerine aldırmadı. Salih'in odasına giderken vazgeçip son anda durdu ve kendi odasına giden koridora yöneldi.

Üzerini değiştirip maratona başladı. Öğleden sonrası- na kadar bir saniye bile boş kalmadı. Zamanın çoğunu yaptığı bir araştırmaya tez hazırlamak için gönüllü olarak yardımcı olan bir hastanın yanında geçirdi. Bu, onun için önemliydi. Gazel hayatına bomba gibi düşene kadar araştırmasını bitirmek üzereydi. Son zamanlarda verdiği açığı o gün kapamayı düşünüyordu. Eve gittiğinde de ders çalışması gerekiyordu.

Yemekhaneye gitmeye üşenip odasında bir şeyler atıştırmaya karar verdi. Koltuğuna oturmuş bir önceki günün muhasebesini yaparken önündeki yemek soğumaya yüz tuttu. Deniz'e dolaylı yoldan gitmesi gerektiğini söyledikten sonra yukarı çıkmıştı. Telefonunu salonda unuttuğu aklına geldiğinde tekrar aşağıya inmişti. İşte o zaman konuşmalarına tanık olmuştu.

Konuşma süresince onu şaşırtan birçok söz vardı. Yine de en çok şaşırdığı konu Gazel'in ondan beklenmeyecek şekilde soğukkanlı ve olgun davranmasıydı. Deniz'in aksine... Konuşmalarının sonuna doğru tekrar odasına gitmiş, öfkesi geçene kadar beklemişti. Eğer öfkesi geçmeden Deniz'le karşılaşacak olsa canını yakabileceğinden emindi.

Gazel'i resmen yerden yere vurmuştu. Ona olan tüm hıncını tek bir seferde kusmuş, kendisine yakışmayacak şekilde basit davranmış, Gazel'in kalbini yaralamıştı. Ömer adına, dudaklarından hiçbir zaman çıkmayan, çıkmayacak olan çirkin kelimeler söylemişti. Onun da canının yanmasını istiyordu. Tıpkı Gazel'in canının yandığı gibi...

Anlamıştı. Hislerini iyi saklayabildiğini düşünürken, Deniz anlamıştı. Belki de sadece kadınca bir içgüdüy-

le hareket etmişti fakat bir şeylerin farkındaydı. Deniz, suçlamalarını bayağı bir dilde sıralarken, nefesini tutup Gazel'in cevabını beklemişti. Cevabını verdiğinde, o sakin duru sesiyle Ömer'e sadece minnet duyduğunu söylediğinde omuzları çökmüş, canı yanmıştı. İsteği bu değil miydi? Öyleyse neden kalbinin tam orta yerinde derince bir sızı hissetmişti?

Zaten öpüşlerine minnetle karşılık verdiğini düşünmemiş miydi? Tespitinin onun sözleriyle onaylanmasının hiç bu derece yakıcı bir etki yaratacağını düşünmemişti. Sonra, Deniz kızın üzerine gittiğinde ve Gazel sustuğunda, içinde umutla kanat çırpıp bir kelebek sürüsü dolanmıştı. Gazel'in her sözünün her hareketinin onunla böyle oynayabildiğini gördüğünde verdiği tepkilerden ödü patlamıştı. Aptal gibi tek bir söze bakar olmuştu.

Tekrar aşağıya indiğinde Deniz çoktan gitmişti. Söyleceklerini söylemiş, aklınca bir önlem aldığını düşünmüştü. Ömer'in salona girmesini engelleyense genç kızın içler acısı, gırtlğından çıkan ve can yakan hıçkırıklarıydı.

Genç adam sırtını duvara verip yere oturdu. Bir dizini kendisine çekip, kolunu dizinin üzerine attı. Başını duvara dayayıp gözlerini kapadı. Her bir hıçkırıktan canı yanar gibi gözlerini, yumruklarıyla birlikte sımsıkı yumdu. Ama yanına gitmedi.

Giderse ne olacağından emindi! Orada, bir aptal gibi kızın hüznünü kendi içinde, en derininde hissederken, geçmişin gölgelerinin zihnine sızıp musallat olmasına engel olamadı.

Çocukluğunu hatırlıyordu. Birçok kez tıpkı böyle sırtını duvara vererek oturmuş, annesinin acı hıçkırıklarını dinlemişti. Annesi her gün ağlamıştı. Ömer'in nefret ettiği koltuğa oturup, gözlerini denize dikerek saatlerce gelmesini beklemiş, beklediği her dakika da ağlamıştı.

Ömer de annesi her ağladığında kendisine işkence ederek dinlemişti onu. Babası hiç gelmemiş, annesi umudunu hiç kaybetmemişti.

Babasının geleceği de yoktu. Bunu biliyordu. Onun bir ailesi vardı. Güzel, yardım derneklerinin her faaliyetinde başı çeken iyi kalpli bir karısı, magazin dergilerinde boy boy fotoğrafları olan, her giydiği moda olan ve her yaptığı dillere sakız gibi dolanan bir kızı vardı. Bir ailesi vardı. Neden bir yaz aşkı onun için önemli olsundu ki? Bir de ondan olan bir piçi neden umursasındı ki?

Annesi Nevin, yirmi yaşındayken arkadaşlarıyla bir haftalık yaz tatili için Bodrum'a gittiğinde kendi ailesinin yazlığında kalmıştı. Kendi adını taşıyan -ya da Ömer onun adını taşıyordu- babasıyla da bu yaz tatilinde tanışmıştı. Bir barda tanışmışlar, annesi daha o dakika âşık olmuş -annesi böyle söylüyordu- hayatının aşkını bulduğunu sanmıştı. Hayallere kapılmış, hiç düşünmeden kendisini ona vermişti. Babasının evli olduğunu tabii ki bilmiyordu.

Bir haftalık tatilin ardından annesinin arkadaşları evlerine dönmüş, çift yazlıkta kalmış, çılgın bir aşk fırtınasına tutulmuştu. Sonra babası gitmişti. Annesine ne bir telefon, ne bir adres vermişti. Sadece ben seni ararım demişti. Hiç aramamıştı. Annesi, onu her gün beklemiş, babası gelmemişti. Annesi ailesinin ısrarlarıyla tekrar İzmir'e dönmek zorunda kalmıştı.

Hamile olduğunu o zaman öğrenmişti. Ailesi anladığında bebeğin babasını öğrenebilmek için her yolu denemiş, başarılı olamamışlardı. Sonunda genç kadını evlatlıktan reddetmişlerdi. Annesi soluğu yine Bodrum'da almıştı. Bebeği aldırmayı aklından bile geçirmemiş, bir pansiyonda iş bulup orada kalmış ve bebeğini doğurarak kendi başına yetiştirmişti. Bir de sahte bir baba uydurmuşlardı.

Ailesi bir trafik kazasında hayatlarını kaybedince tüm miras ona kalmıştı. Annesinin ilk işi Bodrum'daki yazlığa yerleşmek olmuştu. Emlaklardan gelen tüm kiraları da Ömer'i okutmak için kullanmıştı. Daha on sekiz yaşındayken onun için bir banka hesabı açmış, tüm parasını genç adama devretmişti.

Babasının yanında olmayışına daha küçük yaşlarda isyanla karşı çıkmıştı. Annesi durumu sanki büyük bir insanla konuşur gibi açıklamış, hiçbir detayı da atlamamıştı. Ömer, babasının kim olduğunu biliyordu. İlk yıllarda bunun acısı derinden yaralıyor, isyanını hiç günahı olmayan insanlara kusuyordu. Fakat annesini asla üzmemek istemiyordu.

Sonunda başına açtığı her belada kadının canının yandığını gördüğünde, yanından ayrılıp İstanbul'a yerleşmişti. Babasından hiçbir zaman hesap sormayı düşünmemişti. Annesinin hatırına adamın, babası olduğu gerçeğini kabul etmişti. Ancak yaşı ilerledikçe bu duruma kayıtsız kalmıştı. Gazetelerde resmini gördüğünde, onunla ilgili bir haber okuduğunda sanki kendisiyle hiçbir alakası yokmuş gibi tepkisizlikle okumaya devam etmişti. Fakat içindeki çocuk isyankâr kalmıştı.

Okumuş, mesleğini eline almış, daha staj yaparken de Salih'le tanışmıştı. Salih'in her konuda yardımı dokunmuştu. Engin bilgi birikimini paylaşmaktan kaçınmamış, başına açtığı her belada onu bir şekilde kurtarmayı bilmişti.

Ve bir gün onu babasıyla tanıştırmıştı. Ne ironik!

Ömer, babasını gördüğünde, bu görüşmeye katlanamayacağını bildirerek masadan kalkmıştı. Salih ısrarla nedenini sorduğunda, babasının da ağzını açık bırakacak şekilde cevap vermişti. "Kendisi yavşak, şeref yoksunu piçin tekidir!"

Başını eğerek abartılı bir selam verip gitmek üzereyken, şaşkınlığından çıkıp küplere binmiş olan Salih koluna yapışmıştı.

Ömer, “Ve babam olur!” diye eklemiş, onları daha da şoka sokarak ayrılmıştı.

Babasının bunu araştırmak için ne yaptığını bilmiyordu ancak onu oğlu olarak kabullenmek istemişti. Tabii kimse öğrenmeden! Kimseler bilmeden! Gizli saklı! Ömer, bunu Salih’ten duyduğunda kahkaha krizine girmişti. Gülmeye devam ederken, “Siktirsin, pezevenk,” demişti.

Yine de babasının çabasını takdir etmişti. O gün bugündür ısrarla iletişime geçmeye çabalıyordu. Hem de annesi hâlâ o pencerede hiç gelmeyecek olan aşkını beklerken...

Ömer, Gazel’le bu yüzden birlikte olmak istemiyordu. Onda, babasının mayasından vardı. Bununla birlikte acımasız, serseri bir yanı da vardı. Ne istediğini bilen, ayrıldığında arkasında gözyaşları akıtmayacak kadınlarla birlikte olmuştu. Kimsenin canını yakmamak için! Ve asla annesinin durumuna düşmemek için...

Kapı açıldı. Deniz yine maskesini takmıştı. Geniş bir sırtmayla içeri girerek onu düşüncelerinden çekip aldı. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyor oluşu kaslarının öfkeyle gerilmesine neden oldu.

Deniz’in yüzündeki geniş gülümseme yüz ifadesini gördüğünde yavaş yavaş soldu. İhtiyatla, “Selam!” dedi. Ömer başını eğdi. “Nasılsın?”

Adam öfkeli bir alayla, “Nasıl olmamı istersin?” diye karşı soru sordu.

Genç kadın yutkundu. “Sanırım bir problemimiz var?”

“Bir mi? Yalnızca bir mi?”

“Sevgilim.” Adamın yüz ifadesi bir anda kararınca, sevgi sözcüğünü söylememiş olmayı diledi. Sonuçta aralarında bir sevgi bağı olmadığı açık bir gerçekken, böyle bir durumda arkasına saklanmaktan başka bir şeye yaramıyordu. “Ömer, biliyorum. Dün gece bir hata yaptım. Lütfen bir kahve meselesini bu derece büyütmeyelim.”

Ömer sandalyesini kulak tırmalayıcı bir sesle arkaya ittirerek ayaklandı. Arkasını döndü. Yumruk olmuş ellerini ceplerine yerleştirip pencereden dışarı baktı. Yüzünü görmeye dayanamıyordu. Deniz, o arkasını döndüğünde elini alnına dayayıp derin bir nefes aldı.

“Sadece bir kahve meselesi, öyle mi?” Adamın sesi sakın çıkmasına karşın bastırılmış bir öfkeyle titriyordu. “Sadece bir kahve meselesi... Ben, dün gece senin insanları nasıl küçümseyebileceğini görmekle kalmadım, o kuş beyninle sanrılara kapılıp neler yapabildiğinin de farkına vardım. Ne kadar çirkinleşebileceğinin, ne kadar ileri gidebileceğinin... Arkamdan işler çevirebileceğinin!” Kadına döndü.

“Ömer, inan neden bahsettiğini bilmiyorum.” Deniz, oturduğu sandalyeden kalkacak gücü kendinde bulamayınca hafifçe adama döndü. Yüzü kireç gibi beyaza çalmıştı.

Genç adam sakın fakat tehditkâr adımlarla kadına ilerledi. Ayaklarının dibinde durdu. Bordo renklerle kuşanmış sandalyenin demir kollarını tutarak yüzüne eğildi. “Öyle iyi biliyorsun ki! Beni öyle iyi anlıyorsun ki. Lanet olsun! Gazel’i, beni baştan çıkarmakla suçladın.” Sesi kısıkta. Gözlerindeki öfke sesiyle tamamen tezattı.

Deniz, adamın öfkesinin böylesine kendisine yöneldiğini görmemişti. Yine de kendini tutamadı. Dişlerini sıkarak, “Hemen yetiştirdi, değil mi?” dedi.

Ömer’in eli bir an sıkıca tuttuğu demirde titredi. Elini kaldırıp tekrar demire sıkıca tutundu. Gırtlğından kopup gelen öfkeli ses, kenetlenmiş dişlerinin arasından fırladı. Deniz, onun öfkesini zorlukla zapt ettiğini fark etti.

“Yeter! Yeter, Deniz. Tek bir saçma kelimeni daha duymak istemiyorum.”

Ömer’in sert sesi yüzüne bir tokat gibi çarptı. Kadına doğru biraz daha eğildi. “O kızı neyle suçladığının farkında mısın? Canını yok yere nasıl yaktığının? İnan artık seni bu yorucu işlerle uğraşmaktan kurtaracağım.”

“Be... Beni terk mi ediyorsun?” Deniz’in sesi içine düştüğü şokla titredi. Hızlı çalışan beyni kelimelerinin gerçek anlamını kavramıştı. Hem daha bir gece önce Gazel de aynı kelimelerle damarına basmamış mıydı?

Ömer alayla başını yana eğdi. “Artık adına her ne diyorsan?”

“Bunu yapamazsın!” Kadın inanamazmış gibi başını iki yana salladı.

“Tatlım, kaçırıldığın bir şey var. İnan yaptım bile! Bitti.”

“Bu kadar basit değil!” Deniz’in sesi yalvarma tınısına döndü.

Genç adam doğruldu. “Yanılıyorsun. Bu kadar basit! Bitti.” Tekrar koltuğuna oturdu. Ardından kadının yüzüne bir kez bakmadan buz gibi olmuş yemeğini yedi.

Deniz yanaklarını ısırarak ve sabit duruşunu bozmamak için tüm direncini kullanarak adama uzun süre baktı. Ayağa kalktı. Tek bir söz daha söylemeden odadan çıktı. En azından aklından geçenleri Ömer’e söylememişti. Bu, burada bitmedi. Onca uğraş verdikten sonra onu kaybetmeye niyeti yoktu.

Eğer geri dönmezse Deniz’in de yapabileceği bir şeyler vardı. Güldü. Ömer’in dünyasını başına yıkacaktı. Ayakları onu doğruca Salih’in odasına götürdü.

Ömer, sanki biraz önce birkaç aylık sevgilisinden ayrılmamış gibi oldukça rahattı. Hatta belki birkaç ay olduğundan bile daha rahattı. Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. Deniz’e hiçbir zaman onunla birlikte olmasını teklif etmemişti. Aslında kadının kıvrak zekâsıyla ilişkilerini devam ettirme çabalarını eğlenerek izlemişti. Deniz birlikte kalmaya da niyetlenmişti. Ancak genç adam kesin bir dille reddetmişti. Bir anda omuzlarından büyük bir yükün kalktığını hissetti. O anda kendisini oldukça özgür hissediyordu.

Bir süre kaşları çatık bir hâlde oturdu. Bir ayağının

gergince yerde ritim tuttuğunun farkında değildi. Şimdi ne olacaktı? Hem bir an önce kendini hastanenin dışına atıp eve gitmek istiyordu hem de istemiyordu. İçinden çıkılması güç bir durumdu. Eğer onunla biraz daha yalnız kalırsa tüm sınırlarını, korkularını ezip geçerek kızla birlikte olacaktı. Gittiği yolun o yol olduğunu biliyordu. Cazibesine zaten kapılmıştı. Fakat sonunda kendisine dur diyen güç onu terk edecekti. Ömer'in bundan şüphesi yoktu.

Derin'i aramaya karar verdi. Birden üzerine doğan güneşin çekildiğini hissetti. Kızı gönderme düşüncesi kalbi ve zihnini aynı anda yakıyordu, ama verdiği karardan dönmedi. Mesai saatlerinde kullanmamaya çalıştığı telefonunu çıkardı. Derin'le iki gün sonra, Gazel'i götürmesi için birlikte karar aldılar. Derin de birkaç gün sonra muayenehanesini açıyordu. Genç kız bu süre içinde Derin'e alışabilir, işe başlayana kadar bu fikri benimseyebilirdi.

Evet. İyi olacaktı. Gazel gittiğinde tüm bu sarmal çözülecekti. Ömer'in karmakarışık beyni de yerine gelecekti. Bir süre duraksayıp ritim tutan ayağı değişti. Deniz'le yaptığı çarpıtılmış konuşmanın ardından kızı gönderiyor olmak pek içine sinmiyordu. Deniz'in yalan yanlış sözlerine inanmasına neden olabilirdi. Onu incitmeden nasıl söyleyeceğinden emin değildi. Tekrar telefonunu eline alıp bir numara tuşladı.

"Hizmetinizdeyim, ailemizin şefkatli doktoru!"

Ömer karşıdaki tok sesin alaylı konuşmasına, "Zevzek herif!" diye karşılık verdi.

"Ayrıca asabi."

"Kes şamatayı!"

"Pençeleri de var."

"Şimdi bir de hırlarım görürsün. Yarın kulüpte misiniz?"

"Bizi çok mu özledin?"

“Aşkınızdan yanıp tutuşuyorum. Öyle uslu oldunuz ki, sizi gelip kendim vurmak sonra da kendim tamir etmek istiyorum.”

Deryal kıkırdadı. “Ne hoş hayaller!”

“Alışkanlık meselesi.” Ömer derin bir nefes aldı.

“Kulüpteyiz,” dedi Deryal. Artık şamata bitmişti. “Her daim. Gelecek misin?”

“Eğer bir aksilik çıkmazsa.”

“Tamamdır.”

“Yarın görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Genç adam telefonu kapadığı anda içeri kızgın bir boğa gibi Başhekim Salih girdi. Ömer yüz ifadesini gördüğünde kaşlarını kaldırdı. Salih kapıyı var gücüyle çarpıp öfkeyle karşısına dikildi.

Genç adam alayla, “Biri sana kırmızı pelerin mi salladı?” diye sordu.

“Sen ne soysuz, ne vurdumduymaz bir adammışsın!” Salih’in sesi öfkeden titriyordu.

Ömer başını yana eğdi. Kayıtsızca, “Yine ne yapmışım?” diye sorsa da beyninin gerilerinde çınlayan bir çan, cevabı aslında bildiğini söylüyordu.

“Bir de soruyor musun? O kızı evine yardım etmek amacıyla götürdün. Göz koymak için değil! Bir de tutup Deniz’den ayrılıyorsun! Bu bir duyulursa ne olur biliyor musun?” İşaret parmağını ona doğru salladı.

“Deniz’den ayrılmam mı? Bilemiyorum. Sanırım birçoğunun hoşuna gider.” Ömer omuz silkti.

“Yeter! Ne söylemek istediğimi gayet iyi biliyorsun! O küçük kızın hayatını mahvedemezsin.”

Genç adam ani bir hareketle elini kaldırıp masaya vurduğunda, Salih irkildi.

“Ne yapmalıyım biliyor musun? Şimdi gitmeliyim ve sırf sizi yalancı çıkarmamak adına onu baştan çıkarmalı-

yım. Evet. Bunu kesinlikle yapmalıyım. Çünkü ne eski sevgilim ne de sen, bana sorma zahmetine katlanmıyorsunuz. Neyim ben? Kuklanız mı?” Ömer dişlerinin arasından öfkeli bir nefes çekti. “O kuş beyinli sana kendi hasta beyninin ürettiklerini sıralıyor ve sen bana saldırıyorsun.”

Salih yorgun bir nefes çekti. Geniş alını düşünceyle kırıştı. Ömer’den gelen sert tepkinin üzerine bir şeylerin yanlış olduğunu fark etmişti. Bir eliyle yüzünü ovalayıp kısık bir sesle mırıldandı. “Sadece seni düşünüyorum. Başına dert açmanı istemiyorum.”

Ömer de sakinleşmiş görünüyordu. Arkaya yaslanıp gözlerini kapadı. “Ben de kalbini kırmak istemiyorum, ama bana başka kapı bırakmıyorsun! Deniz, sadece kıskançlığının gözlerini kapamasıyla hareket ediyor. Ondan ayrıldım. Çünkü dün gece Gazel’i yerden yere vurdu. Benim adıma yaralayıcı sözler sarf etti. Gazel, bunları hak etmedi. Ayrıca küçük bir kız dediğin kız, yirmi yaşında!”

“Bu ne demek? Onunla ilgileniyorsun demek mi?”

Ömer bir süre duraksadı. Ona yalan da söyleyebilirdi. Sadece susmakla yetindi.

“Hayır!” Salih başını iki yana salladı. “Yani, Deniz bir yere kadar haklı.”

“Uzak durmaya çalışıyorum.” Daha önce Salih’e hiç yalan söylememişti. Şimdi de söylemeye niyeti yoktu. “Ama inan Deniz’in suçlamasına neden olacak bir harekette bulunmadım.” Salih tek kaşını kaldırdı. “En azından Deniz’in yanında! Zaten o, benden çok Gazel’i suçluyor.” Başını iki yana salladı.

“Burnuma kötü kokular geliyor!” dedi Salih. Tekrar sinirlenmeye başlamıştı.

“Onu gönderiyorum.” Genç adamın sesinin bir yükseliş bir alçalması Salih’in dikkatini çekti.

“Derin’i biliyorsun?” Sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

Elinde bir kalem tutuyor, seri hareketle sallayıp duruyordu. Salih başını salladı. "Onun ev arkadaşı olacak. Ayrıca onun için bir iş ayarladı. Kendi açacağı muayenehanesinde çalışacak. Yapabileceğim her şeyi yaptım. Daha sonra onu bir daha görmeyeceğim."

Ömer yemek tabağını kenara itti. Açık duran dosyayı çekti ve gözlerini dosyaya dikti. Ama dosyada ne yazıldığı sorulsaydı, kesinlikle bilgisi olmadığını söylerdi.

Salih, kendi çocuğu olsa onu ancak bu kadar sever, kollardı. Serseriydi. Umursamazdı. Ukalanın önde gideniydi! Çapkınlığına değinmiyordu bile çünkü onun ilgi alanına giren her dişi kesinlikle tehlikedeydi. Sözünü asla sakınmayan, kavgacı herifin tekiydi. Fakat katıksız iyiydi. Temiz bir kalbi vardı. Hastaları için kendi cebinden yaptığı harcamaların haddi hesabı olmadığını biliyordu. Ömer, konusunu dahi dile getirmezdi. Hastaları da onu asla unutmazlardı.

Ömer netti. Olduğu gibi bir adamdı. Bir konuda asla ikileme düşmezdi. Kesin bir karar verir -bu karar yanlış dahi olsa- onun üzerinden gider ve dönüp bir kez daha arkasına bakmazdı. Salih daha önce onu bu kadar bocalarken hiç görmemişti. Sorunun Gazel'le ilgili olduğu belliydi. Fakat tam olarak neydi? Ömer, hoşlandığı bir kadın için uğraşır -aslında daha çok kadınlar onun için uğraşırdı-, olursa olur, olmazsa olmazdı. Hiçbiri aklını meşgul etmezdi. Ömer, Gazel'i göndereceğini söylerken bile gözleri çıkmak çıkmak oluyordu.

"Bu iyi." Salih onun tepkisini ölçmek için üzerine gitmeye karar verdi.

"Hım."

"Çok memnun gibi görünmüyorsun?" diye bastırdı.

Ömer, okumadığı dosyadan başını kaldırıp hiddetle baktı. "Ne yapmak istiyorsun? Bir kere de açık ol be adam."

Salih sesindeki huysuzluğa güldü. “Gayet açığım. Bu durumdan hoşnut görünmüyorsun.” Omuz silkti.

Ömer kaşlarını çatı. Ağzını açtı. Kapadı. Ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibiydi. Sonra omuz silkti. “Hoşnudum. En azından onu düşünüp durmaktan kurtulacağım.”

Salih gözlerini irice açıp sırtını dikleştirdi, içinden bir küfür savurup hemen müdahale etti. “Öyle değil! Artık güvenli olduğuna emin olduğum bir yer bulduğumdan memnunum. Bu büyük bir sorundu. Gazel’in hayata yeniden başlamaya ihtiyacı var. Benim yanımda kesinlikle hiç güvende değil.”

Ne söylediğinin farkına vararak inledi. “Rica ederim bu konuyu kapatalım. Yoksa benim boşboğaz gününden faydalanacaksın.”

Salih, onun yersiz esprisine gülmedi. Aslında o da espri yapmıyordu. “Dikkatli ol, Ömer! Eğer Deniz çenesini kapalı tutmazsa bu çabuk yayılır. Sağ olsunlar, seni yerin dibine sokmak isteyen bir sürü arkadaşımız var. Adın sapıktan tut da fırsatçıya kadar bir sürü kelimeyle yan yana anılır. Basında onca başarının ardından sapık doktor olarak yer almak istemezsin.”

Ömer her zaman yaptığı gibi sözlerini kayıtsızlıkla karşıladı. Masaya doğru eğilip gözlüklerinin üzerinden baktı. “Umurumda olur mu sanıyorsun?” Salih, bundan adam olmaz der gibi başını iki yana salladı. “Eğer onunla ilgili ilişki düşünmüyorsam, bu sadece kişisel sebeplerimden dolayıdır.”

Sonra genç adamın basına ettiği küfrü dinlemek zorunda kaldı. Sonra da sırasıyla onun hakkında şimdiye kadar konuşan, konuşmaya hevesli olan tüm insanlara ettiği küfürleri dinledi. Başını eğip elini alnına koydu. Omzu sessiz kahkahasıyla sarsılıyordu. İşte, Ömer buydu! Ne demişti? Gelmişlerini, geçmişlerini, soylarını soperlarını... Bir ara çam dibi diye bir şey duyduğundan

bile emindi ama alakasını bağdaştıramadı. Genç adam sonunda sustu.

Salih hâlâ gülerken, “Sayende doktorlar dizisini geçtik!” dedi. Aniden ciddileşti. “Yarın nöbet senin.”

“Kesinlikle olmaz! Yarın Gazel’in son günü! Onu Deryal’in kulübüne götüreceğim. Sonra istersen bir gece arayla iki gece benim olur.”

Salih alını kırışarak bir süre düşündü. “Öyle olsun bakalım.”

Ömer’in çağrı cihazı öttü. Genç adam yerinden fırlayıp, Salih’i orada bıraktı.

Bölüm 10

Genç adam anahtarı kilide sokmadan önce sırtını arkaya doğru gerdi. Her yanı ağrıyordu. Ama ağrıların nede ni yoğun çalışması değildi. Sürekli sabit olan bedeninin düşünceleriyle gerilmesi idi. Salih'in ertesi gün için onu azat etmesine şükreliyordu. İçeri girdi. Kütüphane olarak kullandığı oda hariç tüm ışıklar kapalıydı. Aralık kapısından sızan ışık holü hafifçe aydınlatıyordu.

Kapıyı usulca kapattı. Ceketini astı. Sessiz adımları onu ışığa doğru götürdü. Açık kapıdan içeri başını uzattığında gördüğü manzarayla gülümsedi.

Gazel tekli koltuğa yan oturmuş, ayaklarını dışarıya doğru sallandırmış, ileri geri sallıyordu. Saçlarını gelişigüzel tepesinde toplamıştı. Ömer'in kitaplarından birini okuyordu. Hangi kitabın ilgisini bu derece çektiğini merak etse de o mesafeden kitabı göremiyordu. Fakat görüntü eğlenceli gelmişti. Beyni bu manzarayı kayda aldı. Gelişini fark etmediğine memnundu. Çünkü manzara öyle sıcaktı ki benliği ısınmış, içinden ılık bir şeylerin aktığını hissetmişti.

Ömer, onu nasıl gönderecekti? Sessizliğini koruyarak usulca ilerledi. Omzunun üzerinden eğilip kulağına fısıldadı. "Ne okuyorsun?"

Pekâlâ! Fısıltısının böyle bir etki yaratacağını bilmiyordu. Genç kız aynı anda hem çılgık atıp hem sıçradı ve sonra koltuktan düştü. Biliyordu. Kızı yerden kaldırması

gerekiyordu. Ancak düşüşü canını yakacak derecede değildi. Son derece de komikti. Ömer'in bedeni attığı kahkahayla sarsılıyordu.

"Çok komik." Genç kız yattığı yerden, ters ters bakıyordu.

"Ama komik!" Ömer ona baktı. Gülüşü azaldı. "Öyle kal!" dedi.

"Yok canım." Gazel cevap verirken, Ömer arka cebinden telefonunu çıkarıp fotoğraflarını çekmeye başlamıştı bile.

"Sana inanamıyorum." Kızın ses tonu da yaptığına inanamıyormuş gibi çıkıyordu.

Genç adam hâlâ fotoğraflarını çekerken Gazel dil çıkardı. Sonra orta parmağını kaldırdı.

Ömer cık cık sesi eşliğinde, "Terbiyesiz!" dedi.

"Hak ettin."

"Çok güzel kareler!" Ömer telefonunu yerine koyup doğrulmaya çalışan kıza elini uzattı.

"Kendim kalkarım." Kızın öfkesi sahteyim diyordu. Genç adam sözlerini duymazdan geldi. Koltuk altlarından tutarak onu kaldırdı.

"Sağ ol."

"Rica ederim. Her centilmen erkeğin görevi!" Ömer eğilip abartılı bir selam verdi.

"Tabii fotoğraflarını çektikten sonra!"

Ömer sırttı. "Kesinlikle."

Gazel, adamın omzunun üzerinden baktı. Sonra sahte bir şaşkınlık ifadesiyle gözlerini irice açtı. Eğilip genç adamın arkasına baktı.

Ömer de onunla birlikte döndü. "Allah aşkına, ne yapıyorsun?"

"Gazel savurucu kuyruğuna bakıyorum." Sırttı. "Nerede bıraktın?"

Genç adam gözlerini devirdi. Yine de "Evinde," diye

bildirdi. Yere eğilip Gazel'in düşürdüğü kitabı aldığı anda şaşkınlıkla ağzı açık kaldı. Kıza gözlüklerinin üzerinden baktı. "Tıp kitabı mı?"

Genç kız omuz silkti. "Sıkılmıştım. Öylesine okuyordum." Gazel mutfığa ilerledi. "Aç mısınız?"

Ömer peşinden ilerledi. "Hayır. Yedim."

"Ben de. Kahve yapacağım. İster misin?"

Genç adam bir önceki günü hatırlayarak yüzünü buruşturup kaşlarını çattı. Sonra üzerinde durmamaya karar verdi. "O, olur. Ama ben yapacağım."

"Nasıl istersen." Genç kız kanepeye otururken omuz silkti.

Ömer de kahveleri hazırlayıp karşısına oturdu. "Al bakalım."

Genç kız teşekkür etti ve sıcak kahveden çabucak bir yudum aldı. Başını kaldırdığında adamın düşünceli bir yüz ifadesiyle kendisini izlediğini fark etti. "Ne?" diye sordu.

Ömer arkaya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hiç de öylesine okuyormuş gibi görünmüyordun. Geldiğimi bile fark etmedin."

Genç kızın yüzü pembeleşirken gülümsedi.

"Anlamadığım bir sürü kelime ve tıbbi terim olmasına rağmen okumak çok heyecan vericiydi. Orada insan yapısının üzerine birçok şey yazıyordu. Çok karmaşık fakat insanı kedisine çekiyor. Hiçbir şey ama hiçbir şey nedensiz değil!"

"Tüm bunları o kitabı okuyarak mı kavradın?"

Genç kız kayıtsızca omuz silkti. Ayağa kalkıp tezgâha yöneldi. Biten kahvesini yenilemek için ısıtıcının düğmesine bastı. Ömer dikkatle onu izliyordu. Keşke daha fazla fotoğrafını çekseydim diye düşündü. Gazel dalgınca suyun kaynamasını beklerken, telefonunu tekrar çıkardı.

Kızın yüzü tam olarak görünmese de yandan birçok fotoğrafini çekti. Su kaynadı. Genç kız dönmeden hemen önce telefonu masanın altına sakladı. O kupasını almak için masaya geldiğinde, Ömer ensesini kaşıyordu.

“Okuyabilseydim doktor olmak isterdim.” Kız tekrar karşısına oturdu.

“Hâlâ şansın var.”

“O iş zor, doktor.”

“Hiç de değil. Sadece kayıtlarını yaptıracaksın ve biraz ders çalışacaksın.”

“Önce hayatımı düzene sokmak zorundayım. Onu sonra düşünürüm.” Genç kız geçiştirmeye çalıştı.

“Düşünmelisin!”

“Hayatımı düzene sokmak demişken... Ne zaman gidiyorum? Artık bir yerden başlamam lazım.”

Ömer, onun gitmesini istiyordu. Bunun için her şeyi ayarlamıştı. Fakat kızın böyle istekli olması, kayıtsız sözler sarf etmesi midesine bir yumruk atılmış gibi hissettirdi.

“Yarından sonra!” Dişlerinin arasından konuşmaya engel olmadı. Cevabı anıydı. Kızın yüzünde bir tepki, bir hayal kırıklığı belirtisi aradı fakat kız, onu yaralayarak gülümsedi.

O, Gazel’i kırmadan nasıl açıklayacağını kara kara düşünürken sancılar çekiyordu. Kırılmak şöyle dursun, kızın umurunda bile değildi. Ayrıca hevesli de görünüyordu. Bu sözleri ve kayıtsızlığı bir akşam öncesinde yaşananlardan da kaynaklanıyor olabilirdi. Bu kadar iyi bir oyuncu olabilir miydi? Sanmıyordu.

Gazel, “Çok güzel,” dedi düşüncelerini doğrularcasına.

“Bakıyorum da gitmeye pek heveslisin?”

“Aslında, evet.” Ses tonu bile düzdü. “Artık ne olaca-

ğımı. nerede duracağımı bilmek istiyorum. Belirsizlik ve boşluk canımı sıkıyor.”

Kız haklı olsa da genç adam içindeki mutsuzluk noktasının büyümesine engel olamıyordu. Kendine hâkim olmadı. “İyi işte! Gidiyorsun.”

Gazel, “Şimdi bana neden bağıryorsun?” diye tısladı. “Bağır mıyorum!”

“Hâlâ bağıryorsun!”

Genç adam kupasına uzanıp soğuk kahveden bir yudum aldı. Elindeki kahvenin bir şişe viski olması için neler vermezdi. Ona dik dik baktı. Sonra... Haksızlık ediyordu. “Üzgünüm. Yorucu bir gün geçirdim,” dedi sesini yumuşatarak.

“Önemli değil.” Genç kız özrünü kabul ettiyse de başını iki yana sallayarak konuyu kapatmak istemediğini belirtti. “Biliyorum. Sana yük değilim, ama burada olmam senin hayatını da karıştırıyor.” Ömer, Deniz’in saldırısını ona söyleyip söylemeyeceğini merak etti. “Sevgilinle doğru düzgün bir zaman bile geçiremedin. Kendimi dekora uymayan bir sakı gibi hissediyorum.”

“Saçma-”

“Saçmalamıyorum. Deniz de huzursuz oluyor. Bunun farkında olduğuna eminim.”

Ömer, Deniz’den ayrıldığıın söyleyecekken son anda dilini ısırды. Ayrıldığıını söylemek arada zorlukla kapalı tuttukları kapıyı sonuna kadar açardı.

“Ayrıca gidişimi ayarlamışsın bile! Bunun üzerine çok fazla konuşmaya gerek yok.” Genç kız kaşlarını kaldıarak ondan bir tepki bekledi.

Fakat genç adam ağzını açıp bir şey söyleyemedi. Eğer konuşursa, söyleyeceği şeylerden korkuyordu. Aslında gitmesini hiç istemediğinden, güzelliğinden, ona dokunmak için yanıp tutuştuğundan... Onu alabileceği

her şekilde almak istediğinden! Liste bitmezdi. Bunların yerine dili kıvrılıp büküldü. Ömer içinde tutmakta zorlandığı sözcükleri yutup midesinde kocaman bir ağrı bıraktı. “Günün nasıl geçti?” diye sordu.

Genç kız gözlerini devirdi. Yine de cevap verdi. “Sıkıcı. Senin?” Kahvesini bitirip, kupasını eline alarak ayağa kalktı.

“Yorucu.” Gözlerini kıza dikti.

Gazel bardağını çalkalayıp makineye yerleştirdi. Ellerini arkasına alarak tezgâha dayanıp adama baktı. Ömer hâlâ onu izliyordu. Transa girmiş gibiydi. Kız yutkundu. Yine o an gelmişti. Konuşacak tek bir kelime yoktu. Ya kelimeler bir yere kaybolmuştu ve bulmak zordu ya da o an sessizliği kimse bozmak istemiyordu. Kim bilir...

Genç kızın yüzü adamın dikkatli bakışının etkisiyle kızarmaya başladı. Ömer gözlerini kaçırmadı. Haince, bencilce yüzünün kızarmasının bakışından kaynaklanmasından zevk alıyordu. Utanması hoşuna gitmişti. En çok da onu izlemek hoşuna gitmişti. Saniyeler dakika adını alırken soludukları hava ağırlaştı. Sessizlik kulaklarını uğuldatıyordu. Ne konuşuyor ne de hareket ediyorlardı. Onların yerine sanki aradaki gerilimle duvarlar çığlık atıyordu. Belki bir kibrit çaksalar veya ufacık bir kıvılcım çıksa aradaki hava alev alacaktı ve ikisini de yakacaktı.

Ömer’in içindeki kötü çocuk, dur diyemeden harekete geçti. Ona verdiği hasardan zevk almıştı bir kere... Ayağa kalktı. Kızın yüzünü daha çok kızartarak ve nefes alışlarını hızlandırarak tam önünde durdu. Bu, sahip olamadığının, olmayacağının peşinden boş yere gitmekti. Saçmalıklı. Kalın kafalılık ve akılsızlıktı. Suyu bulandırmaktı fakat elinde değildi. Kollarını onun etrafından uzatarak arkadaki su sürahisine uzandı. Kızın biraz önce kullandığı bardağa ağır ağır su doldurdu. Genç kızın şiddetle aldı-

ğı soluklarla şişen göğsü, kendi göğsünde son buluyordu. Ömer bunu neden yaptığından bile emin değildi.

Belki de gidiyor oluşuna verdiği kayıtsız tepkiden ötürü öç almak istiyordu ya da onu gönderdiği için kendisinden öç alıyordu. Yakınlığın verdiği zararla, öç alıyordu kendisinden ve ondan!

“Yapma bunu!” Genç kızın sesi fısıltıdan öteye gide-memişti. Ömer’e bakmıyordu bile.

Genç adam suyu içti. Bardağı yerine koyup ellerini kızın iki yanında sabitledi. Yüzüne bir santim kalana dek eğildi. Fakat kız bakmadığı için gözlerindeki karanlık parıltıyı göremiyordu. “Neyi yapmamayım? Su içmeyi mi?” diye sordu.

Nefesi genç kızın saçlarını yalayıp geçti. Kız başını kaldırdığında, Ömer yutkunmamak için kendini zor tuttu.

Gazel fısıltıyla, “Biliyorsun.” dedi.

Genç adam başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.” Ne istiyordu? Kızdan neyin itirafını bekliyordu. Pislikti. Kesinlikle bir pislikti.

Genç kız, “Bir soruya cevap ver.” dedi. Yakınlığın verdiği etki sarsıcı olsa da cesurca konuşmaya niyetliydi.

“Ne istersen?” Ömer saçlarına burnunu sürtmekten ama bunu yapmayı delice isterken derince bir nefes alıp kokusunu içine depoladı.

“Yaptığın hamlenin devamını getirecek misin?”

Genç adam midesine darbe almış gibi irkildi. Kendini geriye ittirip ona baktı. Gazel içini görüyormuş gibi bakı-yordu. Ya da içini oyuyormuş gibi... Uzun birkaç saniye-nin ardından sesini zorlukla buldu. “Hayır!”

“O zaman bana zarar vermekten vazgeç! Yoksa ben de sana zarar vereceğim.”

Ömer kollarını çekti. Kız tokat atsaydı bu kadar etkili olmazdı. Kendisini yaramazlık yaparken yakalanmış ve azarlanan bir çocuk gibi hissediyordu.

Gazel, genç adamın kışkacından kurtulup mutfaktan

çıkmaq için harekete geçti. Ömer'e hiç bakmadı. "İyi geceler," dedi. Sesi bitkin geliyordu.

Ne yani? Yatıyor muydu? Kahretsin! Onunla geçirebileceği çok kısıtlı bir zaman vardı. Aptalca bir davranışla zamanı daha da kısaltmıştı. Gazel, o dur demek için cesaretini toplayamadan çoktan merdivenleri tırmanmıştı bile. Belki de iyi olmuştu, ama neden göğsü yanıyordu?

Karanlık beklentilerin, asla elde edilemeyecek olan arzuların gölgesinde geçen sancılı gecede, döktüğü gözyaşlarının etkisiyle uykuya dalalı daha yarım saat olmamıştı ki genç kız göz kapaklarını açtı.

Saatten haberi yoktu. Zaten umurumda da değildi. Ertesi gün gidiyordu. Hem gitmek istiyor hem yanında kalmak istiyordu. Ömer'e kızgındı. Kendisine verdiği zarar yüzünden öfkeliydi. Gazel'le oynuyordu ve onun oyunları kaldıracak gücü yoktu. Ruhu ağır duyguların verdiği gerginliği kaldıramayacak kadar hasarlıydı.

Yataktan uyuşuk hareketlerle kalktı. Başını pencereye çevirip havanın henüz aydınlanmaya başladığını fark etti. Sanki üzerinde tonlarca yük taşıyormuşçasına bedenini hareket ettirmekte zorlanıyordu. Terliklerini giyip banyoya gitmek için yöneldi. Koridora çıktı. Evdeki sessizliği dinledi. Ömer gitmiş miydi? Belki! Karmakarışık olmuş saçlarını eliyle şöyle bir düzeltip ilerledi.

Banyonun kapı koluna uzandı. Aynı anda kapı açılıp, arkasında bir buhar yığınıyla mer'i karşısında bulunca öylece kalakaldı. Eli havada, gözleri irice açılmıştı. Fakat gümbürdeyen bir yer vardı. ılgına dönmüş kalbi! Ömer de farklı değildi. Şaşkın görünüyordu. Bir süre öylece birbirlerine baktılar.

İlk hareket eden genç kızın gözleri oldu. Önce ıslak saç-

larına baktı. Yüzünden süzülen su damlacıklarını usulca takip etti usulca. Geniş göğsünün üzerindeki seyrek kılların arasından süzölüp, kaslarla bezenmiş karnına... Damlacıklar ince beline sardığı havlunun kenarında bitince kızın seyri de bitti. Sonra gözü sol yanına kaydı. *IMM*. Havluyu sıkıştırdığı düğümün hemen üzerinden dövmesinin bir harfini daha gördü. Gazel'in dünyası görüntünün verdiği etkiyle birkaç santim yerinden oynamıştı.

Zorlukla gülümsedi. "Bir harf daha!" dedi mırıldanarak. Adamın siyaha çalmış gözlerinin içine baktı. "Hakikaten. Ne yazıyor?"

Ömer bir süre cevap vermedi. Ona bakıyordu. Sonra dudağını hafifçe ısırp güldü. Gizli bir espriye gülüyor-muş gibiydi. "Tahmin et!" Genç kızın burnunu sıkıştırdı.

Gazel yüzünü buruşturdu. Kayıtsız davranmak için uğraşıyordu. Ömer karşısında böyle dururken ve elleri ona uzanabilmek için sızlarken oldukça zordu.

"Bol M'li bir immmkansız!" dedi sözcükleri yayarak. Adam gülerek başını iki yana salladı. "Buldum. Bir organın yabancı bir dilde yazılmış bir hali! Sen sınavda kopya çekecektin ve unutmamak için oraya kazıdın. Gerçi sınav sırasında oraya bakmak zor olmalı ama..." Gözleriyle dövmenin görünen kısmını işaret etti.

Ömer bir kahkaha patlattı. "Çok yaklaştın. Bana değil ama bir hatırlatma olduğu kesin." Adamın sesi neden boğuklaşmıştı? Yüzü ciddi bir ifade aldı ama aslında gülecek gibi duruyordu. Hatta kendisini zorlukla tutuyormuş gibiydi.

Genç kız, "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Dövmemden utanacağım hiç aklıma gelmemişti."

Gazel'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Utaniyor musun?"

"Şu an, evet."

“Neden?”

Ömer inledi. “Gazel!” Dövmesini gençliğine ilk adım attığı yıllarda yaptırmıştı. O ana kadar, hatta bütün hastane neredeyse bir hafta dövmesini konuştuğu halde umursamamış, hiç utanmamıştı. Şimdi neden utanıyordu? Gazel şaşkın ve hâlâ meraklı görünüyordu. Düz bir tonla, “Senin bilemeyeceğin bir şey!” dedi.

Kız ani bir hareketle uzandı. Parmak uçları harflerin üzerinde durdu. Genç adam verdiği tepkiye engel olamadığı için lanetler okudu. Kızın parmaklarını hissettiği anda, dokunduğu nokta kasılarak parmakları altında hareketlenmiş, Ömer’in dudaklarından bir inleme fırlamıştı. Peki ya dizlerinin titremesine ne demeliydi? Ya kalbinin yerini sevmemiş gibi göğsünden fırlamak istemesine? Ona karşı bu derece güçsüz ve savunmasız mıydı? Gerçekten utanılacak bir durumdu. Tek bir dokunuş, bitik bir Ömer!

Boğuk bir fısıltıyla, “Kahretsin” dedi. Kızın elini yakaladı. “Ne yapıyorsun?” diye sordu şoka girmiş bir halde. Genç kız masumca baktı. Ömer, onun sadece masumu oynadığını biliyordu. Dişlerinin arasından, “Yapma bunu!” dedi. Sesi kendi kulağına bile çaresiz gelmişti.

“Neyi yapmayayım? Bakmayı mı?” Gazel, ona onun oyunuyla cevap veriyordu.

Ömer, “Hay lanet!” dedi. Aniden eğilip kızın dudaklarına yapıştı. Onu öpmeye devam ederken sancılı bir sesle, “Olmaz!” dedi. Seri bir hareketle kızın sırtını sertçe duvara dayayıp sertleşmiş bedenini vücuduna yasladı. Tekrar dokunmasından, dokunuşuyla kendini kaybetmekten ürkererek ellerini başının üzerinde sabitledi. Yüzünün bir santim ötesine kadar eğilip dudaklarını dudaklarına sürüttü. Bir kez daha, “Olmaz.” dedi. Kimi ikna etmeye çalıştığından emin değildi.

Gazel sadece bakıyordu. Konuşmuyordu ama tuhaf renkli gözlerinde birçok duygu yüzüyordu.

Genç adam aniden kavradı. Kahretsin! Olmuştu işte! Genç kızın duyguları gözlerinden ona akıyordu. Sanki gözlerinden gözlerine bir yol uzanmış, söylenmemiş kelimeler bu yolun üzerine sırayla dizilmişti. Bunu kendisi yapmıştı. Durumlarını içinden çıkılmaz hale kendisi getirmişti. Suçlayabileceği tek kişi kendisiydi.

Genç kız dudaklarını araladı. Ömer, “Söyleme” dedi. Onu susturmak için tekrar dudaklarına yapıştı. Sertçe, acıtarak ve cezalandırırcasına... Kız karşılık vermedi. Genç adam anladı. Kendini sadece birkaç santim geriye çekti. Fısıldayarak, “Sakin söyleme!” dedi.

Gazel, onu dinlemedi. Acı çeker gibi fısıltıyla, “Seni seviyorum.” dedi. Ve başını iki yana salladı.

Ömer’in gözleri kapandı. Anlaması için ne yapacağını düşünmeye başladı. Narin, dokunmak için yanıp tutuştuğu bedenine yapışmıştı. Geçen her saniye arzusunu körüklüyordu. Her saniye tutup odasına götürmemek, yatağa fırlatmamak için zapt altında tuttuğu iradesinden kopuyordu. Sonunda tuzla buz olacaktı. İradesi de, Ömer de!

“Sevmiyorsun. Sadece sana karşı diğer herkesten daha iyi oldum. Sadece büyük bir minnet!”

Gazel’in yüzünde tuhaf, kelimelere dökülemeyecek bir ifade belirdi. “Bırak da hislerime kendim karar vereyim. Ne olduğunu biliyorum. Sandığın kadar masum değilim. Sandığın kadar iyi değilim. Belki de senin gördüğünden fazlasını gördüm. Ama ne hissettiğimi biliyorum. Belki de masum olan tek şey sana olan sevgim.” Yüzünde küçümseyen bir ifade belirdi. “Ne istediğini bilmeyen sensin.”

Genç adam, kızın diğer sözleriyle öylesine karmaşık-

laşmıştı ki son sözlerini zamanında kavrayamadı. Ani bir hiddetle hareket etti.

Bedenini ona biraz daha bastırdı. Öfkeli fakat kısık bir sesle, "Benim istediğim bu!" dedi. Sertliği genç kızın bedenini zorlamıştı. Bir elini kızın bileğinden çekip göğsüne, tam kalbinin üzerine yerleştirdi. "Bu değil!" Başını iki yana sallayıp kızı serbest bıraktı. "Hiç olmadı."

Kız hiçbir şey söylemedi. Zaten söylemesini de bekle-miyordu. Onu daha ne kadar yaralayabilirdi? Kızın yüzün-de sert sözlerine karşı bir tepki aradı. Gazel, onu sevdiğini söylemişti. Ömer de sevgisini kabul etmemişti. Gazel'in ifadesi sanki dilsizdi. Boş bakışlar, ifadesiz bir yüz...

Onunla daha fazla ilgilenirse her şey rayından çıkacak-tı. Hem de her şey! Doğruldu. "Akşama bir arkadaşımın kulübüne gideceğiz. Yemeği de dışarıda yeriz."

Sanki hiçbir şey yaşamamışlar gibi davranması genç kızın dişlerini sıkmasına neden oldu. Yine de adamın fark etmesine izin vermedi. Arkasına bakmadan giden Ömer'e baktı. İçinden taşacak gibi olan derin duygularla son ba-kışıydı. Kendine son kez izin verdi. Adam odasının kapı-sını açıp tek bir adımla gözden kayboldu.

Gazel içinde yeşerip çiçek açan tüm hislerini tek tek topladı. Kalbinin tam orta yerindeki sandığa kapayıp ki-litledi. Bir daha açmamak üzere... Beyninde onunla bir gelecek hiçbir zaman şekillenmemişti. Aklının karıştığı veya Ömer'in onun aklını karıştırdığı çok zaman olmuş-tu. Tek bir şey istemişti. Ona sadece, tek bir kere sahip olmak. Ya da bir kere onun olmak. İmkânsızdı yine de istemişti. Sonunda isteğini de bastırıp derinlere gömdü. Üzerine toprak örttü. Ömer'i bedeninin her köşesinden söküp attı.

Genç adam oturduğu koltukta bir sağa bir sola dönüp duruyordu. Dirseğini koltuğun kenarına dayamış, eli çenesinde kulübü tüm ayrıntılarıyla önüne seren ekranlara bakıyordu.

Karşısındaki adam elinde kâğıtlar ve kalem, arada bir başını kaşıyarak, çokça da homurdanarak hesapların içine gömülmüştü. “Muhasebeciyi tepeledin. Şimdi tüm bu zırvalar bana kaldı.” Âdem yine homurdandı.

Deryal sırtıttı. “İyi işte. Vakit geçirirsin.”

“Vaktimi daha güzel harcayabilecek bir sürü şey biliyorum.” Kaşlarını çatarak baktıysa da Deryal’i ürkütmeyi başaramadı.

Deryal başını ekrana çevirdi. “Uyuşuk, yine iş başında!” Gülümsedi.

“Geçen gün bana hafifçe gülümsedi. Neredeyse kalp krizi geçirecektim.” Adem’in ciddi bir tonla söylediği sözler üzerine Deryal kıkırdadı. Gözleri hâlâ ekranda uyuşuğun hareketlerini izliyordu. Avına kilitlenmiş bir kaplan misali gözlerini bir noktaya sabitlemiş, kulüp müşterilerini yara yara bara doğru ilerliyordu. “Kessin Japon balığına gidiyor.”

“Yeni takıntın bu, değil mi?”

“Ne?”

“İnsanlara isim takmak.”

Deryal kayıtsızca omuz silkti. “Japon balığına benziyor. O turuncu kafasıyla, büzük büzük dudaklarıyla aynen o balıklar gibi! Hele de Uyuşuk’la birbirlerine girdiklerinde,”

“Belli etmiyor ama Yunus ona uyuşuk dememize çok bozuluyor.” Adem genişçe sırtıttı.

“Başka ne ya? Adamda tek bir sinirin bile uyanık olduğunu düşünmüyorum.”

Yunus, Japon Balığı’na fazla yaklaşan bir adamı tepeledi. Ardından kızla söz dalaşına girdi. Deryal gülümsedi. “Yine didişiyorlar.”

“Bence birbirlerini gayet iyi anlıyorlar.” Adem, başını iki yana sallayıp sırtıttı. “Oturduk yine dedikoducu kadınlar gibi milleti çekiştiriyoruz.”

Deryal gözlerini Uyuşuk’tan ayırmadan güldü. Hayır. Uyuntu bir adam değildi. Ona uyuşuk demesinin nedeni bu değildi. En azından bedeni uyuşuk değildi, ama Yunus’un sanki tüm sinirleri alınmış, duygu denen şeyden yoksun kalmıştı. Otuz üç yaşında genç bir adamdı, ancak gençliğinin bir kısmını sokaklarda deli fişek gibi geçirilmiş, kalan zamanını ise hapishanenin küflü ranzalarında soldurmuştu. Şimdi de Kayıp Şehir’de müdürlük yapıyordu.

Deryal’in gözü bir anlığına kulübün giriş kısmını gösteren görüntüye kaydı. Yanında bir kızla içeri giren Ömer’i görünce sırtıttı.

“Beklenen adam da geldi.”

“Ömer mi?”

“Evet. Ama yanındaki kız tavus kuşu değil.”

Adem sırtarak arkasına yaslandı. “Kim?”

Deryal bilmiyorum dercesine omuz silkti. Telefonuna uzanıp Uyuşuk’u aradı. “Ömer, geldi. Ona ofise kadar eşlik et.” Yunus cevap vermedi ama Deryal kafa sallayışını ekranda görmüştü. “Çok nazik, şu çocuk!” dedi alayla.

“Aynen.” Adem homurdandı.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Önden somurtkan ifadesiyle Ömer girdi. Arkasından hafifçe gülümseyen, fakat Deryal ve Adem’i gördükten sonra saklanmak istemişçesine Ömer’e sokulan uzun boylu, siyah saçlı ince bir kız girdi.

Adem alayla, “İşte en yağlı müşteri!” dedi. Ömer’in elini sıktı. “Tek kişi girer ama daima üç kişilik hesap öder.”

Ömer, “Biz ona centilmen olmak diyoruz!” dedi.

“Bizim oralarda da enayi olmak deniyor.” Adem, sırtıttı.

Ömer, ona öfkeyle baktı. Ardından derin bir çekip Deryal’e döndü.

Deryal merakla, “Yüzüne ne oldu?” diye sordu. Ömer, onun da elini sıktı. Asık suratını sormak istediğini anlamıştı. Önemsiz der gibi başını salladı.

“Yemedim.” Deryal’in tek kaşı havaya kalktı.

“Sana şu anda buz gibi bir espri yapardım ama inan havamda değilim.”

Ömer, Gazel’i ikisiyle de tanıştırdı.

“Başka bir isteğiniz var mı?” Herkes aniden başını kapıdan gelen kalın sese çevirdi. Yunus azat edilmeyi bekliyordu.

“Hayır.” Deryal başıyla çıkmasını işaret edip Ömer’e döndü. “Ayakta kalmayın.” Genç kıza bakıp oturmalarını işaret etti.

Ömer, genç kızın onlardan tedirgin olduğunu fark etti. Yüzündeki, engel olamadığı sıkkın ifadeyi değiştirdi. Sıkındı, öfkeliydi, çıldırmak üzereydi. Hastaneden gelip onunla görüştüğü andan beri sanki karşısında Gazel değil de başka biri vardı. Biliyordu. Kendi suçuydu ama o gitmeden hemen önce de durumlarının bu hale gelmesini istemiyordu. *Ne çok şey istiyorum.*

Gazel sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Gü-lümsüyor, sorularına cevap veriyor ama kesinlikle kendisi konuşmaya istekli olmuyordu. Gülümsemeleri ise yavan bir dudak bükmeden başka bir şey değildi. Aldığı çikolataları bile yememişti. Ne zaman ona ulaşmaya çalışsa

hep kapı duvarla karşıliyordu. Sonunda neden olduğunu kendisi de bilmediği boş bir çabayla Deniz'den ayrıldığını söylemişti. Tam yemek yedikleri anda!

Gazel her zamanki gibi yemeğini yemeden önce koklamış ve Ömer gülmüştü. Ardından, "Deniz'den ayrıldım." demişti. Sonra dilini ısırılmıştı fakat çok geç olmuştu.

Genç kız kısa bir duraksamanın ardından, "Hayırlısı olsun," deyip yemeğine devam etmişti.

Ne beklediğini bilmiyordu ama beklediği tepkinin kesinlikle bu olmadığına emindi. Sonunda kendisi de ona ulaşmaya çalışmaktan vazgeçmiş, tek kelime etmeden ofise kadar gelmeyi başarabilmişlerdi. Ömer sonunda mantığını eline almış, kızın oyununa ayak uydurmuştu. Çünkü Gazel doğru olanı yapıyordu. Bundan kesinlikle emindi.

"Ne içersiniz?" Adem ofisin içindeki mini buzdolabına yöneldi. Gazel, başını iki yana salladı. Ömer, onun ürkek bakışlarını yakaladığında yeniden konuşmayacağını düşünüp endişelendi. Dalgınca, "Viski," dedi.

Deryal, "Aynen," diye mırıldandı.

Adem alayla, "Küçük hanım?" diye sordu. Ömer'den uyarı dolu bir bakış yediğinde hafifçe kaşlarını kaldırdı.

Kız yine cevap vermeden başını iki yana salladığında Adem arkasını döndü ama düşüncelerle alını kırıışmıştı. Kız konuşamıyor muydu? Kendilerinden ürküğünü fark etmişti. Kimi zaman kadınları ürkütebildiklerini biliyordu. Neden olduğu hakkında bir fikri yoktu. Fakat Ömer uyardıysa buna kesinlikle uyacaktı.

Gazel, Adem'e ürkekçe baktı. İçeri girdiği ilk anda kiminle karşılaşacağını bilmiyordu ama gördüğü iki adam da kendisini ürkütmüştü. Ömer onlar için arkadaşım demişti. Genç kız da iyi insanlar olduklarına emindi. Yine de Deryal denen adamın keskin gri bakışlarını üzerinde

hissettiğinde bir an için içi ürpermişti. Adem daha alaycı görünse de öyle büyüktü ki, el sıkışırken bile canının yanacağını düşünmüştü. Aksine tutuşu şaşılacak derecede nazikti. Ama Deryal'den kesinlikle ürkmüştü.

Abartıyordu, yine de birbirleriyle alay ederken yüzleri birazcık gülse iyi olurdu. Adem, kendisine bir bira alıp, onun önüne de meyve suyu bırakınca teşekkür etmek için ağzını açtı. Dudaklarından hafif bir gülümsemeden başka bir hareket çıkmadı.

"Bir şey değil," dedi karşısındaki adam rahatça ve ona gülümsedi. Gazel bu samimi gülümsemeyle biraz olsun rahatladı.

Ömer, Gazel'in yine tutuklaştığını fark etti. Bir hamle yapması gerektiğini biliyordu. O da açık olmaya karar verdi. Kız rahat olabildiği, kendisini tehlikede görmediği insanların yanında konuşabiliyordu. Onları tehlike olarak mı görmüştü? Genç kızın gözleri Deryal'e kilitlendi. Deryal de tartarak kıza bakıyordu. Sanki birbirlerini sırtlıyorlarmış gibi! Bu garip bakışmaya müdahale etmesi gerekiyordu.

"Öyle ürkütücü görüldüğüne bakma. Onun içinde çok uysal bir kedi var. Özellikle karısının karşısında çıkıyor bu süt dökmüş kedi!" Son cümleyi kıza doğru eğilip, elini ağzına koyarak sır verir gibi kısık ama herkesin duyabileceği şekilde söylemişti. Doğrulup Deryal'in kaşları derinleşmiş yüzüne alayla baktı. "Miyav."

Deryal'in bir kaşı havaya kalktı. "Senin dilini keserim!" Sesi öyle sakın çıkıyordu ki yapmak istediği espri bir an gerçek gibi görünmüştü. Gazel hariç herkes bu sözlerin sadece bir espri olduğunu biliyordu. Genç kız ise Deryal'in sözlerinden sonra yutkunmadan edememişti.

Ömer'in büzülmüş dudaklarının arasından bir cık cık sesi yükseldi. "Unuttun mu? Keskin aletler benim alanı-

ma giriyor. Ve sen..." Parmağıyla suçlarcasına Deryal'i işaret etti. "Her defasında tarafımca kesilip biçiliyorsun." Âdem bu duraksamaya bir kıkırdamayla eşlik etti. Ömer sözlerini, "Yerinde olsam boş tehdit savurmazdım!" diye bitirdi.

"İşte bu adamı, bu yüzden seviyorum." Deryal masumca gülümsedi. "Karşısında Azrail duruyor ve o suratına alayla gülüyor."

Ömer gözlerini devirdi. "Orağını eline aldığında görüşelim." Başını bir şey arar gibi sağa sola çevirdi. Kaşlarını çatarak arkasına yaslanmış, yeni tür bir böcek neslini inceliyormuş gibi Gazel'e bakan Âdem'e döndü. "Şirin nerede?"

Adem başını hızla çevirdi. "Niye?" diye sordu. "Lazım mı?"

Ömer gözlerini devirdi. "Benim, Ömer. Hatırladın mı? Ailenizin şefkatli doktoru."

Deryal kıkırdadı. Adem sıırttı. "Evet. Hani şu önüne yanlışlıkla da olsa çıkan her kadını alt..." Dilini tutup Gazel'e utanmış gözlerle baktı. "Asılan Ömer!" diye düzeltilip bakışlarını sorarcasına Deryal'e çevirdi. "Neydi o?"

Deryal keyifle arkasına yaslanmış gülümsüyordu. "Ne neydi?"

"Hani şu hızlı olan." Parmaklarını şaklattı. "Hızlı işte!"

Ömer, Adem'in ne hakkında konuşup durduğunu anlamaya çalışırken genç kıza özür dilercesine bir bakış attı. Deryal'in kahkaha dolu sesiyle dikkatini ona çevirdi.

"Gonzales." Deryal başını eğip burun kemerini parmakları arasına aldı ve kıkırdamaya başladı.

Adem tatmin olarak, "Hah!" dedi. "Gonzales." Tam bu sırada Ömer de ne anlatmaya çalıştıklarını anlamıştı. Adem, "Zibidi Gonzales," diye devam etti.

Deryal kahkaha attı. Gazel elinde olmadan gülümsedi. Ömer başını iki yana salladı. "O, Speddy değil miydi?"

“Yok. Zibidiydi.” Adem’in ifadesi ciddi idi.

Ömer bıkkınlıkla bir iç çekti. “İkinizi de ameliyat masasında gebermeye terk etmeliydim. Sadece hatırını soracaktım.”

Adem’in gözleri keyifli bir parıltıyla doldu. “İyi.” Dudaklarında haylaz bir gülümseme belirdi. “O artık evinin kadını, çocuklarının anası olacak!” Filmin repliğini neredeyse birebir taklit etmişti.

Ömer kaşlarını kaldırdı. “Bebek mi bekliyorsunuz?” Muhabbet istediği yöne doğru gidiyordu. Gazel kendini kaptırmış bir halde, gülümseyerek onları izliyordu.

“Hayır. Ama yoğun çalışmalar devam ediyor.”

Ömer yine gözlerini devirip Deryal’e baktı. “Burcu nasıl?”

“İyi.” Genç adamın gözleri irice açıldı. “Bütün gün yemek kitapları elinde, mutfaktan çıkmıyor.”

Ömer güldü. Burcu’nun ne kadar *şahane* yemek yaptığını artık herkes biliyordu. “Senin adına sevinmeli miyim, yoksa üzülmeli miyim?”

“Alay edeni biçerim.” Kaşları havaya kalktı, “Çok ciddiylim.” Sonra sırtıttı. “Bir gün sizi de yemeğe davet etmek niyetinde.”

“Aman Allah’ım!” dedi Ömer ve sahte bir korkuyla elini kalbine götürdü. “Bu öyle pat diye söylenir mi?”

“Hak ettin.”

Gazel birkaç dakika kadar onların bu alaylı, bol kahkahalı esprilerini dinledi. Onlarla birlikte elinde olmadan gülümsedi ve kayarcasına ortama ısındığını fark etti. Ürkümüş olduğu bu adamların eşlerini merak etti. Anlık bir sessizlikte Ömer ona yeşil gözlerinin içi gülerек baktı. Genç kızın kalbi istemsizce gümbürdemeye başladı. Kendine söz vermiş olması ona karşı hissettiklerini değiştirmiyordu işte! Birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Başını ona uzattı.

“Bir şey mi istedin, güzelim?” diye sordu Ömer ondan önce davranarak. Karşılarında oturan adamlarının keskin bakışlarının kendilerinde olduklarının farkında değillerdi.

Genç kız iyice kulağına yanaştı. “Lavaboya gitmeliyim,” dedi fısıldayarak.

Ömer başını salladı. “Bize birkaç dakika müsaade! Sonra da bara ineriz.”

Deryal başını salladı. “Tabii.”

Ofisten çıktılar. Deryal ve Âdem birbirlerine bakmışlardı ki, Ömer bir dakika olmadan geri geldi. Gazel’i ofisin dışındaki şahsi tuvalete götürmüş, kız beklememesini söylediği için geri dönmüştü. İçeri girdiği anda meraklı iki göz kendisini buldu. “Ne?” diye sordu.

Adem, “Bu kim?” diye sordu.

“Ve tavus kuşuna ne oldu?”

”Tavus kuşu mu?”

“Yeni takıntısı,” diye açıkladı Âdem. “Deniz’den bahsediyor.”

Ömer kakhaha atarken deri koltuğa yayıldı. “Deniz’den ayrıldım.”

“İsabet olmuş,” dedi Âdem.

“O da sizden hoşlanmıyor.” Ömer kayıtsızca omuz silkti.

Deryal elini kalbine götürdü. “Üzüntüden kalbime bir ağrı girdi.” Tekrar, “Bu kız kim?” diye sordu.

Ömer tüm olan biteni kısaca açıkladı.

“Demek sadece yardım ediyorsun.” Deryal’in sesi düz olsa da alnı düşüncelerle kırıştı.

“Aynen.”

“Yani aranızda bir ilişki yok,” diye bastırdı Adem.

“Hayır. Sorguya mı çekiliyorum?” Ömer dik bakışlarını onun üzerine sabitledi.

“Evet.” Deryal ve Âdem aynı anda cevap verince genç adam güldü.

Deryal, "Kızın ağzının içine bakıyorsun." dedi.

"Öyle bir şey yapmıyorum." Ömer huzursuzca kıpırdandı. "Sadece yine konuşamayacağından endişelendim."

"Öyle olsun." Deryal bir süre duraksadı. "Bizim elimizden gelecek herhangi bir şey var mı?" Ömer sorarcasına baktı. Deryal, "Gazel için!" diye açıkladı. "Elimizden her ne gelirse!"

"Ben bir şeyler baktım."

Âdem, "Bizde de kalabilir," diye araya girdi.

"Tabii ki bizde de!" dedi Deryal samimi bir tonla.

"Ben onun için bir yer ve iş ayarladım." Ömer yine huzursuzca kıpırdandı. Burnunu çekti. Gözlüklerini işaret parmağıyla yukarıya doğru itirdi.

Deryal anlayışlı bir tınıyla, "Söyle ve kurtul!" dedi.

"Bir şey yok."

"Külahıma anlat," diye araya girdi Âdem.

Ömer'in yüzü düştü. Tam ağzını açmıştı ki Gazel içeriye girdi. Erkekler ayağa kalktı. Ömer, "Biz bara inelim," dedi.

Gazel derin bir nefes alıp Deryal'in yanına ilerledi. Elini uzattı. "Memnun oldum," dedi samimi bir tonla.

"Aynı şekilde."

Gazel, Adem'e dönüp ona da elini uzattı. "Tabii sizinle de!"

"Siz kim?" dedi Âdem gülümseyerek.

"Ömer'i beklemene gerek yok. Biz hep buradayız! Ne zaman istersen gelmeden çok memnun oluruz." dedi Deryal.

"Teşekkür ederim. Aklımda tutacağım." Ofisten çıktılar.

"Turnayı gözünden vurmuş, farkında değil," dedi Adem.

Deryal başını iki yana salladı. "Yanılıyorsun. Turna onu kalbinden vurmuş."

Genç adam kadehini dudaklarına götürdü. Gözleri bir avcı gibi tüm mekânı tarıyor, belki de kendisine yeni avlar arıyordu. Yanındaki kumralın kulağına eğilip söylediği sözlere kıkırdadı.

Can, kadehini oturdukları masaya bıraktı. Kolunu diğer kızın sandalyesinin arkasına dayayıp kulağına bir şey fısıldadı. Aynı anda gözü barda oturan bir kıza takıldı. Onu geçti. Yanındaki uzun boylu adama baktı. Şaşkınlıkla, bütün bedeni elektrik çarpmış gibi titrerken doğruldu. Tekrar görüş alanındaki uzun, siyah saçlı kıza dikkatle baktı.

“Siktir,” diye fısıldadı. Oydu işte. Bir an ayağa kalkacak gibi oldu ama tekrar oturduğu sandalyeye yayıldı. Fazla içmemişti. Sarhoş olup da sanrı görüyor değildi. Oydu işte. Gazel’di. Beyni bir anda sorularla dolmaya başladı. Ne yapması gerekiyordu? Sular tam da durulmuşken kızın birden bire ortaya çıkması hiç iyi olmamıştı.

Ondan kurtulduğunu sanmıştı. Kahretsin. Aylar önce tanıştığı bu kıızı kendisi öldürmeyi planlarken kız peşinden koşan adamlar yüzünden intihar etmişti. Ölümü tüm gözleri kendi üzerine çekmiş, başı sürüyle belaya girmişti. Hayatta tek bir atımlık kurşunu vardı. Gazel’i kullanarak bu kurşunla ateş etmişti. Önce ters tepmiş, kurşun kendisine dönmüştü fakat sonra bu durumdan kurtulmayı bir şekilde başarmıştı. Hâlâ onu göz hapsinde tutuyorlardı. Yine de sonunda para onun olacaktı. Bir gün peşini bıraktıklarında ülke dışına çıkacak ve izini kaybettirecekti. Tabi yanında hayatının sonuna kadar yetecek miktarda parayla. Şimdi kızın ortaya çıkışı suyu tekrar bulandıracak, umutların kesildiği mal tekrar aranacaktı.

Onunla aylar önce yine bir barda tanışmıştı. Öyle ür-

kek, öyle çaresiz görünüyordu ki Can'ın radarına yakalanması işten bile değildi. Üzerindeki kıyafetler ne amaçladığını ele veriyordu. Yine de emin olmadan bir hamlede bulunmak istememişti. Yanına gitmiş, konuşmuş ve genç kızın fahişelik yapmak için orada bulunduğunu anladığında şansın kucağına düştüğünü anlamıştı.

Kızla o gece samimi bir sohbet kurmuş, çok güzel olmasına karşın ileride kazanacaklarını düşününce ona dokunmaktan vazgeçmişti. Daha çok güvenini kazanmak için çabalamıştı. Onu, evine bırakmış, hasta bir annesi ve hasta bir kardeşinin olduğunu öğrenmişti -ki bu onun için önemli ayrıntıydı. Arkasından soracak, onu merak edecek tek bir Allah'ın kulu yoktu.

Kızın paraya ihtiyacı vardı. Her şeyi yapmayı göze almıştı. Çünkü annesinin ameliyat olması gerekiyordu. Çok acıklı, bir Türk filmi hikâyesi tadında hayat yaşıyordu. Can'ın aradığı da buydu! Ona, bedenini satmasına gerek olmadığını, kendisine yardımcı olacağını söylemişti. Mutfak erzakı, kışlık yakacak alışverişi yapmış -kız önce itiraz etmiş, sonra kabullenmek zorunda kalmıştı- güvenini her gün daha da sağlamlaştırarak kazanmıştı.

Dört haftanın sonunda ona âşık olduğuna kızı inandırmıştı. Kız ondan hoşlanmasa da hayatın getirdiklerini kabullenerek sevgisini kabul etmişti. Sözüne güveniyor, kendisine yardımcı olacağına inanıyordu. Kız, ona tamamen güvendiğinde ilişkilerini ve düşüncelerini Ahmet'e anlatıp kızı tanıştıracaklarını söylemişti.

Ahmet şüphyle, "Kimsesinin olmadığından emin misin?" diye sormuştu. Onun da hesap vereceği büyük başlar vardı.

"Eminim. Hasta bir anası, bir de kardeşi var. Kardeşinden umudu kesmişler ama annesinin ameliyatı için paraya ihtiyacı var. Biz şimdilik takılıyoruz. Bana da oldukça güveniyor."

Ahmet'in dudaklarında küçük bir gülümseme peydahlandı. "Güzel." Ağzındaki sigarayı konuşurken oynattı. "Getir bakalım bacımızı! Biz de tanışalım."

Can, aynı akşam soluğu Gazel'in çalıştığı yerde aldı. Arabayı sokağın köşesine çekip beklemeye başladı. Böyle yapıyordu çünkü kimsenin kendisinin onunla birlikte olduğunu görmesini istemiyordu. Gazel'e verecek bir cevabı da vardı. Onun adını düşünüyordu. Bu, kızlar için çok tatlı bir düşünceydi. Gerçi Gazel, diğer kızlardan çok farklıydı.

Gazel çıktı. Üzerinde eski bir kot, yıpranmış bir hırka ve bir tişört vardı. Hırkanın yakalarına yapışmış, bedenine iyice sarmıştı. Saçlarını uçuran rüzgârdan sakınmaya çalışıyor gibiydi. Omzuna astığı çantanın sapı bir an kayd. Gözleri yerde, dalgınlıkla çantayı tekrar omzuna astı.

Onun ardından çıkan birkaç kız ve genç erkek kol kola girmiş, gülüşüp yüksek sesle konuşuyorlardı. Bir onlara bir Gazel'e baktı. Kızın dünyası öyle yalnız, öyle kendi kozasının içine hapsolmuştu ki, Can istemsiz bir acıma duygusuyla doldu. Derin bir nefes çekti. Gel gör ki bu acıma bile onu kurtaramayacaktı.

Gazel, arabanın önünden geçerken korna çaldı. Kız başını kaldırıp baktı. Dudaklarında samimi olmasa da sıcak sayılabilecek bir gülümse belirdi. Yolcu tarafına geçip araca bindi. "Yine gelmişsin." Kızın sesi sanki canlılığını yitirmişti.

"Bu defa, senin için iyi şeylerim var."

Gazel direkt, "Ne?" diye sordu.

"Anlatacağım." Can aracı bir sahil kenarına park edene kadar sürdü.

"Annenin ameliyatı için para bulabileceğin bir iş var."

Kızın kaşları daha çok derinleşti. Can biliyordu. Gazel her ne kadar masum olsa da aptal değildi. Eli çantasını sıkıca kavramış, tırnaklayıp duruyordu.

Can tedirginliğinin farkındaydı. “Ah aşkım. Elimden gelse bulmaz mıyım o parayı! Ama benim de durumum şu aralar hiç iyi değil!” Hüzünle başını iki yana salladı.

“Senden para istemiyorum.”

Can, onun bu gururlu haline neredeyse kıkırdayacaktı ama kendisine engel olmayı başarabildi. “Biliyorum, aşkım.” Eline uzandı. Dudaklarına götürüp minik bir öpücük kondurdu. “Ne diyorsun?”

Kız, dönüp ona alaycı gözlerle baktı. “Ne diyebilirim?” Kaşlarını kaldırdı. “Nasıl bir iş?”

“Kabul ediyorsun yani?”

“Başka şansım var mı?”

“O zaman, şimdi seni birileriyle tanıştıracayım.”

Can yolda ilerlerken kızın yanağından makas aldı. Gazel tepki vermedi. İnatla, “Nasıl bir iş?” diye sordu.

“Ahmet abi, anlatacak.” Kıza baktı. “Tanışacağın kişi.”

Genç kız durumu kabullenerek başını salladı. Zaten fazla konuşan bir kız değildi. Boş soru sormaz, boş laf etmezdi. Can aslında onunla olmak istemişti. Yüzü alışlagelmiş yüzler gibi değildi. İnce, uzun bir yüz yapısı vardı. Bedeni de aynı şekilde ince ve uzundu. Ama tüm yuvarlak hatları göz doldurucuydu. Saçları yuvarlak kıkırna kadar uzanıyordu. O yuvarlaklığı avuçlamak için can atıyordu, ama kader, onu başka bir iş için karşısına çıkar-mıştı.

Bir süpermarketin önünde durdu. Genç kız şüpheci gözlerle baktı. “Burası mı?” Başıyla marketi işaret etti.

“Aynen.” Aynı anda araçtan indiler.

Can, kızın elini kavrayıp kendisini takip etmeye zorladı. Gazel şüpheyle yaklaşıyor olsa bile ne soru sordu ne de itirazda bulundu. Deterjan raflarının bulunduğu bir bölüme geldiler. Genç adam çamaşır suyu şişelerinden birini yerinden alıp, aynı yere üç kere vurdu. Arkasında şaş-

kına dönen kızın bakışları arasında raf yana kaydı. Onları karanlık, dar merdivenler karşıladı. Bir de onlar için rafı açan kara kuru bir çocuk.

Can hızla içeri girip, kızı da arkasından çekti. Gazel'in elleri işte o anda titremeye başlamıştı. Bunu umursamadığında kız fısıldayarak ismini söyledi.

Can arkasına baktı. "Ne?"

Kız, elini çekti. "Beni neyin içine sokuyorsun?" Sesi de elleri kadar titrek çıkmıştı.

"Annemi kurtarmak istiyor musun?"

Kızın burun delikleri öfkeyle açıldı. Sonra yutkundu. Bir süre orada öylece kaldılar. Sonunda genç kız tiksinti dolu bir yüz ifadesiyle durumu kabullendi. Can bu ifadeyi kendisine mi yoksa ona mı yaptığını anlayamadı. Önemli değildi. O kapıdan içeri bir kez girmişlerdi.

Kısa yolculukları üst kattaki küçük ofis tipi bir dairenin içinde son buldu. Ahmet ve birkaç adamı bir konuda hararetli bir tartışmanın içine girmişlerdi. İki genç içeri girdikleri anda konuşma bıçak gibi kesildi. Dikkatli bakışlar ikisi üzerinde yoğunlaştı. Duman altı olmuş, küçük odanın içinde neredeyse göz gözü görmüyordu.

"Abi, sana bahsettiğim nişanım." Gazel son kelimeyle irkilmışti.

"Hoş geldin, bacım." Ahmet yine sigarasını tütürüyordu. Sigaradan kalınlaşmış sesi çatlamıştı. Dudaklarının buruşuk kenarları hafif bir gülümsemeyle daha çok kırıştı. Bu görüntü onun yaşına bir iki sene daha ekledi. Dilenci gibi giyinmiş iki genç adam da odadaki eski püskü, samanları orasından burasından fırlamış bir koltukta oturuyordu.

"Teşekkür ederim." Gazel'in sesi fısıltıdan daha alçaktı. Korkuyordu ve gerginliği parmaklarını sıkıp durmasından fark ediliyordu.

“Can, bize ananın hasta olduğunu söyledi. Paraya ihtiyacın varmış.” Ahmet kahverengi gözlerini direkt kızın üzerine dikmişti. Genç kız başını salladı. “Duyamadım.” Ahmet elini kulağına götürüp öne doğru eğildi.

“Öyle... Efendim.”

“Güzel.” Ahmet dilini şaklattı. “Ben açık olmayı ezel-den beri sevmişimdir.” Sonra bir espriye gülüyormuş gibi bir kahkaha patlattı. Kız kahkahasıyla irkilince Ahmet sustu. “Şimdi senin paraya ihtiyacın var. Bizim de senin gibi tatlı bir kıza! Getir, götür işlerimizi yapacak, ağzını fazla açmayacak akıllı bir kızın yardımı lazım. Biz de düşündük taşındık, madem sen bizim Can’ımızın nişanlısısın! İş başkasına gitmesin, dedik.” Dudaklarını yaladı. “İyi demiş miyiz?” diye sordu. Kız yine başını salladı. “Duyamadım?”

“Evet.” Gazel’in korkusu her konuştuğu anda daha da belirgin oluyordu. Can, Ahmet’in vazgeçmesinden korkuyordu.

“Güzel. Ben senin ananı bir ay içinde ameliyat ettirecem.” Can, onun sözleriyle direkt Gazel’e baktı. Kızın yüzünden umutlu bir ifade geçti. “Bak!” Ahmet elini bir çekmeceye uzatıp açtı ve içinden tomarla para çıkarıp elinde salladı. Aç köpeğe kemik sallar gibi! “Bunları senin için ayırdım. Yani annenin iyi olması senin elinde!”

Gazel işi kabul ettiğini yüzündeki gülümseme ve umutlu ifadesinden belli etmişti. Can o andan sonra olanları hafif bir sızıyla hatırlıyordu. Ahmet, önce onun eline birçok suçun kahramanı olan bir silah tutuşturmuştu. Gördüğü, duyduğu, bildiği herhangi bir şeyi birine söylemeye kalkarsa bu silahın işlediği tüm cinayetlerin kızın üzerine kalacağını söylemişti.

Ayrıca ona gerek bile yoktu. Çünkü Gazel’i ve ailesini anında yok edebilirlerdi. Kız tüm bedeni tir tir titreyerek

silaha dokunduğunda Ahmet güçlü bir kahkaha patlatmış. yersiz bir espri yapmıştı. Gazel'in ağzına bal çalmak için bin lira para vermiş, ertesi gün onun yanına tekrar gelmesini istemişti.

Gazel gitmişti. Aynı ay içinde dört kere daha Ahmet'le görüşmüştü. Ayrı illere birkaç kere yolculuk yapmış ama ne taşıdığını hiçbir zaman bilmemişti. Bu gidişlerinde annesi ve kardeşine ayarladıkları yaşlı bir kadın bakıyordu. Tabii bu bakım, bakış açısına göre değişirdi. Son iş Can'ın beklediği işti. Gazel'in gideceği yeri o dahi bilmiyordu. Öğrenmek hiç de zor olmamıştı. Gazel bir iki sorudan sonra her şeyi anlatmıştı ve ondan hiç şüphelenmemişti. Ne de olsa o da Ahmet'le çalışıyordu.

Genç kız elindeki büyük spor çantayla bir spor salonuna gidecekti. Soyunma odalarına girdiğinde çantayı onların talimat verdiği bir banka koyacak, banktaki diğer çantayı alıp dışarı çıkacaktı. Her şey bu kadar basitti işte.

Can, onun gideceği güzergâhı işbirlikçilerine tarif etmişti. Önce kızı gözleyeni halletmiş, sonra Gazel'i dar bir sokak arasında sıkıştırıp öldüresiye dövmüşleri. Elindeki çantayı alıp kayıplara karışmışlardı. Can tüm bu olanları, o sokakta sırf o gün için tuttuğu bir dairenin penceresinden, perdelerin ardından izlemişti. Aynı akşam, aynı evde Gazel'i döven ve diğer adamı haklayan arkadaşlarıyla buluşmuştu.

Gazel o günden sonra kayıplara karışmıştı. O kaçarken kardeşi ölmüş, hayırsever bir komşu cenazeyi kaldırmıştı. Kız da tam annesinin de öldüğü gün onları kontrol etmek için ortalığa çıkmıştı. Fakat Ahmet'in adamlarına yakalanmıştı. Sonunda bir binanın çatısından atlamış ve nalları dikmişti. Fakat kız tam karşısında duruyordu.

Ne yapması gerekiyordu? Kızın yanına gitmeli miydi? Belki! Ahmet'i aramalı mıydı? Kesinlikle! Buna mec-

burdu. Kız saklanma gereği duymadan ortalığa çıktığına göre bir bildiği vardı. Onu bir süre daha izleyip yanındaki uzunla gülüştüğünü fark etti. Demek ki yalnız değildi.

Kadehinden bir yudum daha aldı. Adımlarını sağlam atmak zorundaydı. Ağır adımlarla kulübün girişine ilerledi. Kontrol kapısından geçip, dışarı çıktı. Telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı.

Ahmet çatlak sesiyle, "Söyle Can'ım," dedi.

"İyi geceler, abi."

"Geç selamı, Can'ım."

"Abi geçenlerde gazetede bir haber okumuştuk. Zavalı bir kız intihar etmişti."

Ahmet bir süre sessiz kaldı. Can telefonu tutan elini değiştirip üşüyen elini montunun cebine soktu. Ahmet dişleri arasından konuştu. "He ya, bildim. Garibim!"

"Abi müjde! Kız yaşıyormuş."

"Deme?" Ahmet bir kahkaha attı. "Bak sen feleğe!"

"Öyle abi. Ben Kayıp Şehir'deyim. Haber vereyim, dedim."

"Sağ ol, Can'ım."

"Görevimiz, abi."

Can telefonu kapatıp kulübe girdi. Adımları hiç duraksamadan Gazel'in bulunduğu bara doğru ilerledi. Gazel'i orada tutması gerekiyordu. En azından Ahmet'in adamları gelene kadar...

Ömer yanındaki tabureye oturmuş olan esmer güzelinin sorduğu soruya sırf nezaket gereği cevap vermiş, kısa bir sohbete tutulmuşlardı. Arada göz ucuyla Gazel'e bakıyor, tepkisini ölçmeye çalışıyordu. Kızın pek ilgilenirmiş gibi bir hali yoktu.

“Değil mi?”

Ömer, “Affedersin?” diye sordu. Düşüncelerine öyle dalmıştı ki kadını dinlemek şöyle dursun, yüzüne bile bakmıyordu.

“Siz de öyle düşünmüyor musunuz?” Ne sormuştu ki?

“Evet. Tabi.”

“Aşkı mı?”

Ömer kulaklarına çalınan kalın, hayret dolu sesle duraksadı. Başını Gazel’e çevirdiğinde dudaklarına götürdüğü kadeh donup kaldı. Gazel sırtını dikleştirmiş, karşısında duran ve ona aşkı diyen adama gözlerini irice açmış, şokla bakıyordu. Ömer yanında gevezelik eden kadına aldırmadan oturduğu taburede dönüp gözlerini adama dikti. Muhtemelen bir yanlış anlaşılıyordu. Gazel de bu yanlış düzeltilecekti.

Fakat Ömer’in içinde, derinlerde bir yerde bir çan çalmaya başladı. Bedeninde, nerede olduğunu kestiremediği bir nokta zonkluyordu. Gazel hâlâ şaşkınca adama bakıyordu. Adam bir anda kıza sarılınca, atılıp onları ayırmamak için kendisini zor tuttu. Tutmuştu, çünkü Gazel kısa bir duraklama anından sonra kollarını kaldırıp adama şöyle bir sarıldı. Hassiktir!

Ömer’in içini yakıcı bir öfke kapladı. İçini, bedenini, beynini ve ruhunu... Akli kırmızı bir toz bulutu tarafından esir alınmıştı. Gözleri sadece sarılmış bu iki bedeni görüyordu. Gazel geri çekildi. Adam, Gazel’e *aşkı* demişti. Kız da itiraz etmemişti. Kahretsiz!

“Sensin? Yaşıyorsun. Şükürler olsun!” Adamın sesindeki şaşkınlık ve heyecan oldukça gerçekçiydi.

“Ölmedim.” Gazel’in sesi titrekti.

Ömer, Gazel’in yüzündeki korku ifadesini görünce neredeyse adamın boğazına sarılacaktı.

“Allah’ım, bu mucize olmalı!” Adam tekrar kıza sa-

rılmak için hareket edince daha fazla dayanamayarak boğazını gürültüyle temizledi. Gazel onun bu hareketinden yararlanarak adamın kendisine sarılmasına engel oldu. Ellerini göğsüne koyarak, hafif bir gülümsemeyle ama hâlâ şaşkınlık içinde elini Ömer'e doğru uzattı

"Beni hayatta tutmayı başaran, doktor bey!" Ömer dişlerini sıktı. Bu resmiyette neydi? İsmi dahi telaffuz etmemişti.

Adam, "Size nasıl minnettarım!" dedi. Birden Ömer'in eline atıldı. Bu hareket fazlasıyla yapmacık geldi.

Buz gibi bir ifadeyle onun elini sıktı. "Görevimiz," dedi. Çocukça bir güç gösterisinde bulunarak adamın elini sıktı. Bir süre tartarak birbirlerine baktılar. Sonunda adam elini çekti.

"Can," dedi Gazel. Adamı tanıştırtırken sesi soğuktu. "Eski bir arkadaş."

Adam başını çevirip garip bir ifade ile Gazel'e baktı. Sonra hafifçe gülümsedi. "Tabii. Eski bir arkadaş."

Ömer neredeyse rahatlamayla gözlerini kapayacaktı. Dişlerini sıkmaktan çene kasının ağrıdığını o anda fark etmişti. Gazel neden bir sevgilisi olduğundan bahsetmemişti? Can, Gazel'e eğildi. Bir şeyler fısıldadı. Ömer'in eli onun çenesini dağıtmak istemesine sızlayarak titredi.

"Konuşmamız lazım!" Can'ın kulağına fısıldadığı sözcükler genç kızın titremesine neden oldu. Yine de onunla konuşmak zorunda olduğunu biliyordu.

Korkudan neredeyse tüm bedeni zangır zangır titrerken, durumunu Ömer'e belli etmemek için elinden gelenin fazlasını yapmaya çalışıyordu. Başını sallayıp Ömer'e döndü.

Genç adamın Can'a olan bakışları öylesine ürkütücüydü ki. Daha önce onu böylesine yakıcı bir öfkeyle bakarken görmemişti. Koluna dokunduğunda aynı öfkeli ve ölümcül bakışlar kendi üzerine sabitlendi.

“İzninle!” Müsaadesini beklemeden oturduğu tabure-
den kalktı. Dizlerinin titrediğinin belli olmadığını umu-
yordu. Zira ayakta duracak gücü kalmamıştı.

Can’ın elini beline koyup dans pistine doğru sürükle-
mesine izin verdi. Ömer’e bakmaktan, gözlerindeki kor-
kuyu belli etmekten kaçınıyordu. Deli gibi korkuyordu.
Kahretsin. Bu adam da nereden çıkmıştı? Gördüğü anda
başından aşağıya kaynar sular dökülmüş, kalbi son şidde-
tiyle atmaya başlamıştı. Geçmiş günler tek tek gözlerinin
önüne gelmişti.

Can dans pistinin ortasında durup kollarını ona sardı.
“Nasıl hayatta kaldın?” Sesi düzdü. Fakat yüzünde sahte
bir gülümseme vardı.

“Söylediğim gibi... Doktor sayesinde! Bana çok yar-
dımı dokundu.” Ömer’in adını bilinçli dile getirmiyordu.
Can’dan zarar gelmeyeceğinden emindi. Yine de dikkatli
davranmaya çalışıyordu.

“Kızım, neden ortalığa çıkıyorsun? Ahmet Abi her
yerde seni arıyor! Burada bile adamları var. Nasıl bu ka-
dar rahat davranırsın?”

“Yapabileceğim hiçbir şey yoktu! Beni söyleyecek mi-
sin?” Korkuyla titrek bir nefes aldı.

“Deli misin? Böyle bir şey yapar mıyım? Seni sevmiş-
tim. Öldüğünü sandığımda kahroldum.”

“Kahrolmuş gibi görünmüyorsun.” Gazel ona bir sani-
ye bile inanmadı.

“Yapma. Siktir et şimdi bunları! Ortadan toz ol. O
adam sevgilin mi?”

“Hayır.”

“Çanta nerede? Yoksa bu adamla mı elden çıkardın
malı?” Genç adam başıyla yeşil, ölüm saçan gözlerini on-
lardan bir saniye bile ayırmayan Ömer’i işaret etti.

“Sen neden bahsediyorsun?” Gazel kısa bir an dansla-

rına ara vererek duraksadı. “Çanta bende değil! Sen de mi bana inanmıyorsun?”

“Ne bileyim? Ben de neye inanacağımı şaşırdım.”

“Bende değil! Yemin ediyorum bende değil!”

“Neyse, olan oldu. Ortalıkta görünme! Kaç burarlardan. O çantanın hesabını sana sormadan rahat bırakmazlar.” Bir el Can’ın omzunu sertçe dürttü.

“Sanırım bu kadar dans yeter!” Ömer bir anda arkasında bitmiş, dövüş hazırlanan bir horoz gibi tepelerinde dikilmişti. Sesi sakindi fakat itiraz kabul etmiyordu.

Can, kızın bedenini serbest bıraktı. Geri çekilip adamı süzdü. “Elbette,” dedi anlayışlı bir tonla. Gazel’e hüzünlü bir ifadeyle baktı. “Seni gördüğüme çok sevindim. Söylediklerimi unutma!”

Gazel, sadece başını sallamakla yetinirken aniden kendini Ömer’in kollarında buldu. Adamın tutuşu sertti.

“Kim bu adam?” Genç adam hiddetle konuşuyor, uzaklaşan Can’ın arkasından bakıyordu.

Gazel geçiştirmeye çalıştı. “Eski bir tanıdık.” Gözleri panikle tüm kulübü dolanıyordu.

“Bana bak!” Gazel baktı ve adamın gözlerinde gördüğü ifade bedenini ürpertti. “Adam sana aşkım dedi. Her eski tanıdığın, sana aşkım diye mi hitap ediyor?”

Genç adam öfkeyle sert soluklar çekiyordu. Sesi sakindi. Yine de oldukça ürkütücüydü. Gazel yeterince korkmuyormuş gibi! Onun bu kadar öfkelenebileceğini tahmin bile edemezdi. Zaten neden bu kadar öfkелendiğini de anlayamamıştı.

“Hayır. O, eski sevgilimdi.” Sorgusundan bunalmıştı.

“Öyle mi? Bana geçmişini anlatırken unuttuğun küçük bir ayrıntı!” Ömer’in sesi alaylı bir tona bürünmüştü ama hâlâ öfkeliydi.

Gazel başını kaldırıp baktı. Genç adam bedenini biraz daha ona bastırdı. “Evet. Tamamen önemsiz bir ayrıntı!”

Adamın gözleri kapandı. Başını arkaya atıp biraz sakinleşmeye çalıştı. Tekrar genç kıza baktığında az da olsa başarabilmişti “Söylediklerimi unutma derken ne demek istedi?”

“Önemli bir şey değil!” Gazel telaşlı görünüyordu.

“Yine Pinokyo’luk yapıyorsun!”

“Gidelim mi?” diye sordu Gazel. “Lütfen!”

Bölüm 11

Ömer duraksayarak yumuşak bir tonla sordu. “Ne var?”

Gazel başını iki yana salladı. Yine istemsizce gözleri kulübün içinde dolaştı. “Eski hayatımdan geriye kalan hiçbir şeyi istemiyorum.” Bu gerçeklik bakış açısına göre değişirdi. Genç kız kendi bakış açısından söyleyerek, yalan söylememiş oluyordu.

Ömer de bunu kabul edilebilir bulmuştu. Gazel eski hayatını -artık o hayatta her ne yaşamışsa- hatırlamak veya hatırlatacak herhangi bir şeyi istemiyordu.

Hafifçe gülümsedi. “Tamam.”

Genç kızın eline uzanıp parmaklarını parmakları arasından geçirdi. Biliyordu. Yapmaması gerekiyordu, ama elinde değildi. Bu hareketiyle sanki onu sahiplenmiş gibi davranıyordu. Ona bakacak gözlere küçük fakat etkileyici bir engel! Saçmalıyordu. Yine de saçmaladığını bilmek onu durduruyordu.

Daha iki adım atmışlardı ki her şeyi ekranlardan izleyen iki arkadaşı da önlerinde belirdi. İkisi de kulübü gözleriyle tarıyordu.

Ömer gözlerini devirirken hafif bir alayla, “Sorun yok!” dedi. Deryal sorarcasına kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten, babacım!” Dişlerini göstererek sııttı. Onların bu korumacı tavrına gönderme yapıyordu. “Biz çıkıyoruz,” diye ekledi.

Deryal, “Biz de!” dedi.

Ömer saatine baktı. “Sizin için erken değil mi?” Tekno müzik giderek daha da hızlanırken onların sesleri de birbirlerine duyurabilmek amacıyla yükselmışti.

Deryal öne doğru eğildi. “Dışarıdaki aslanların aslanlığı dışarıda kalır! Evde dişi aslanın sözü geçer.” Tek kaşını kaldırdı. Ömer kahkaha attı.

Âdem sızlandı. “Yine şunun ağzına laf vereceksin!”

Ömer, “Kılıbıklar!” dedi.

Deryal ve Âdem aynı anda dua edip başlarını yukarı kaldırdı. İki elleri birden yüzlerini ovuşturdu. “Amin.” dediler yine aynı anda.

Gazel boşta kalan elini ağzına götürüp kahkahasını bastırmaya çalıştı.

“Dua mı ettiniz beddua mı?” diye sordu Ömer.

“Bakış açısına göre değişir.” Deryal omuz silkti. “Ara-yı açma.” Barın yanında ayakta dikilmiş kendilerine bakan Yunus’u bir baş işareti ile yanına çağırdı. “Ömer’e arabasına kadar eşlik et.”

Ömer araya girdi. “Buna gerek yok.”

“Burada, patron biziz!” Âdem itirazını boşa çıkardı.

Sadece beş dakika sonra iki ayrı otoparkta aynı anda arabalarına binip harekete geçtiler. Yunus, Ömer’in arabası gözden kaybolana kadar arkalarından baktı. Tam içeri girmek için harekete geçmişti ki, sokağın başında dikkatini çeken bir hareketlilik fark etti. Kulübe girmekten vazgeçti.

Aynı anda siyah bir kartalın içinde, havanın çok soğuk olmamasına karşın boyunlarından atkıları sarkan, derin ve sıkın nefesler alırken tespahlerini çeken iki kişiden birinin telefonu titredi.

Yolcu koltuğunda oturan telefonu açtı. “Hele şükür!” Hattın diğer ucundaki ses bir araba markası, rengi ve plakasını söyledikten sonra telefonu kapadı. “Şimdi önümüzden geçen!”

Silahlarını kontrol ederken sırttılar. Yolcu koltuğun-

da oturan alayla, “Doktor adamın bizim işlerle ne ilgisi olur?” dedi.

Diğeri arabayı vitese takıp biraz önce önlerinden geçen aracı takip edebilmek için biraz hızlandı. “Ahmet abi ne dedi. duymadın mı? Paranın mesleği olmaz! Para bu! Tatlıdır, insanı çeker!” Kaşını kaldırıp yanındaki arkadaşına imalı gözlerle baktı.

“He ya! Öyle dedi.”

“İşte!” Sürücü önde usulca giden arabayı işaret etti “Biraz gözlerini korkutalım yeter. Para işini bilemem ama doktor adamın başını kitaplardan kaldırıp sokağa çıkmaya zamanı olmaz, arkadaş! Hem nazik olurlar! Ellerini kirletemezler. Anlayacağın kızı her koşulda rahat rahat alırız.”

Diğeri onayladı. “Kolay iş!” Arkadaşına döndü. “Ya polise giderse?”

“Bizi nerden tanıyacak, oğlum? Hem eğer bu işin içindeyse göt ister!” Aracı bir vites daha hızlandırıp öndeki arabanın tamponuna kadar ilerlediler.

Gazel’in baktığı yeri gördüğü söylenemezdi. Ömer’in kaşlarını çatıp dikkatle dikiz aynasına ve yan aynalara baktığını da fark etmemişti. Ellerini bilinçsizce ovuşturuyordu. Geçmişin korkularının yakasına tırmanmasına ancak güvende olduğunu düşündüğü o anda izin veriyor, büyük bir panik yaşıyordu.

Aniden arabayla birlikte sarsıldı. Aynı anda Ömer’in dudaklarından kısık sesli bir küfür savruldu. “Neler oluyor?” diye sordu. O anda adamın dikkatle aynalardan arkayı gözlediğini fark etti.

Arkaya hızlı bir bakış atarak siyah bir arabanın neredeyse onlarla birlikte, yapışık bir şekilde hareket ettiğini gördü. Tekrar tampona dayadıklarında araba yine sarsıldı. Korkuyla titreyerek Ömer’e baktı.

Genç adamın yüz hatlarında ne bir panik ifadesi ne de heyecan belirtisi vardı. “Güzelim, torpidoyu açar mısın?” dedi. Oldukça sakin konuşuyordu.

Araba ve Gazel tekrar sarsıldı. Adam kısık sesli bir küfür daha savurdu. Genç kız hızla torpidoyu açıp orada yatan silahı gördüğünde irkildi. Ömer'e uzatmak için herhangi bir harekette bulunmadı.

Genç adamın sesi nazik ve sakindi. "Onu bana verir misin?" Gazel'e bakmıyordu.

Gazel'in elleri silaha uzanırken zangır zangır titredi. Aynı şekilde uzandığı başka bir silah gözlerinin önünden gitmiyordu. Kendisinin değil, ama o silahtan çıkan kurşunun vurmuş olduğu genç de gözlerinin önünden gitmiyordu. Silahı onun eline tutuşturmuşlar, bütün suçu üzerine yıkabileceklerini söylemişlerdi. Daha birçok başka suçu da! Bir kez daha irkildi. Geçmişe sürükleyen hayaletlerden kurtulmak istese de yapamıyordu.

"Haydi, Gazel!" dedi Ömer ikna etmek istercesine.

Genç kız silkindi. O, Ömer'di. Ona asla zarar vermezdi. Asla! Yutkundu. Silaha uzanan parmakları titrerken ve kendisini zorlukla kontrol ederken silahı kavrayıp hızla adama uzattı. Neden silah taşıyordu?

Ömer silaha uzanıp sıkıca kavradı. Bacaklarının arasına yerleştirdi. Arkalarındaki araba neredeyse onların arabasına sürtünerek yanlarından geçip, önlerinde ilerlemeye başladı.

Ömer, kıza bakmıyor olsa da zangır zangır titrediğini fark etmiş olmalıydı. Eline uzanıp, ince uzun parmaklarıyla kavradı ve okşayıp hafifçe sıktı. "Sadece güvenlik için!" dedi yine yatıştırıcı bir tonla.

Genç kız hızla başını sallamaya başladığında, "Korkma," dedi.

Yine başını salladı. Adamın parmak uçlarından yayılan sıcaklık ve güven veren ses tonu onu biraz olsun yatıştırmıştı. "Korkmuyorum," dedi. Fakat sesinin titremesine engel olamamıştı.

Genç adam hafifçe güldü. "Pinokyo!" Önlerinde giden araba, yolu ortalayıp durarak onları da durmaya sevk etti.

Arkalarında kalan katli otoparktan her şeyden habersiz bir BMW çıktı ve süratle onlara doğru ilerlemeye başladı. Hiç kimse bu arabanın farkında değildi. Sokağın başından gelen diğer bir arabanın da farkında değillerdi.

Önlerindeki arabadan siyahlar giyinmiş, atkılarını yüzlerine sarmış iki kişi indi.

Ömer, "Koltuğun önüne çök!" dedi. Kendi tarafındaki kapıyı açtı.

Genç kız, "Çıkma! Yalvarırım çıkma!" diye yalvardı.

"Güzelim, ne diyorsam onu yap!"

Gazel, sert ses tonu karşısında söylediğini yaptı. Başını kaldırıp ona aşağıdan baktı. "Ne olur gitme!" Fısıltı sesi korku doluydu.

"Arkadan kapıyı hızla kilitle!" Ömer silahın namlusuna mermiyi sürdü. Horozu kaldırıp aracın kapısını kapattı.

"Çıkma!" Gazel başını elleri arasına alıp ileri geri sallanmaya başladı. Kapıyı kilitlemedi. Kilitlemeyecekti.

Karanlık sokakta, sanki parkta dolaşmaya çıkmış gibi sakince gelen adam, iki gencin birbirlerine bakmalarını sağladı. Elbette işin raconunu biliyorlardı. Kimse ama hiç kimse tehlikeye karşı böyle pervasızca yürüyemezdi. Tabii üzerinde onlara hükmedecek herhangi bir silah yoksa. Doktorun silahından yayılan anlık parıltı onların da silahlarına davranmalarına sebep oldu.

Doktor sakince, "Sorun mu var?" diye seslendi. Aynı anda iki araba peş peşe lastiklerini yakarak acı bir fren sesiyle durdular. Bir arabadan iki, diğerinden bir kişi fırladı. Silahlılardı. Doktor arkasına bile bakmamıştı.

Gençlerden biri, "Ne oluyor lan?" dedi. Kendi arabalarına doğru geri geri ilerlemeye başladılar. Saniyelik bir beyin tartışması yaşamışlardı. Dörde karşı iki! Kesinlikle hayatta kalamazlardı. Onların derdi kızı almaktı. Kızı alamayacaklarsa ölmelerine de gerek yoktu.

Hızla araçlarına binip, ilerlediler. Onların ardından bir araba daha hareket ederek peşlerine takıldı.

“Kim bu sevimli arkadaşlar?”

Ömer, Deryal’in sorusuyla başını iki yana salladı. “Bilmiyorum ama büyük bir ihtimalle hasta yakını olabilir.” Alnı düşünceyle kırıştı. “Ya da geçen bir arkadaşına zorla yeşil reçete dayatmaya çalışan iki dengesiz de olabilir.” Önemsiz der gibi omuz silkti. “Hep olur. Ben de karşı çıkınca...”

Deryal başını salladı. Âdem bir küfür savurdu. Ömer silahını beline yerleştirip koşarak arabaya ilerledi. O ana kadar sakinliğini korumuştı. Fakat içine düştüğü endişe ve korku tam o anda su yüzüne çıkıp dizlerini titretmişti. Korkusu Gazel içindi! Arabanın kapısını açtı. Kapıyı kilitlemediğini gördüğünde yüreği ağzına geldi. Gazel’i gördüğünde durum daha da kötüleşti. Ellerini başına koymuş ileri geri sallanıyor, zangır zangır titriyordu.

“Gitme, gitme, gitme, gitme...” Sözcükleri ardı ardına fısıldıyordu.

“Gazel.” Genç adam hızla ona atıldı. Top gibi büzüştüğü yerden nazikçe kaldırıp koltuğa oturarak kucağına çekti. Kız hâlâ sallanmaya ve fısıldamaya devam ediyordu. “Buradayım.” Daha çok ürkütmekten korktuğu için fısıldamıştı. Saçlarını okşadı. “Geçti. Gittiler.” Kollarını titreyen bedenine sıkıca doladı. “Geçti güzelim. Geçti.”

Diğer iki adam da arabanın hemen yanına gelmiş, ne yapacaklarını bilemez hâlde onlara bakıyordu. Ömer bir bebeği avuturcasına kızı usulca okşar ve başının tepesine sayısız öpücükler kondururken, onlar arada birbirlerine bakıyorlardı.

“Gitmedim. Buradayım. Yanındayım!” Ömer’in sesi yatıştırıcıydı.

Gazel başını geriye çekip yaşlı gözlerle baktı. Adam başparmağıyla gözlerindeki yaşları sildi. “Ağlama,” diye fısıldadı.

Genç kızın aniden dudakları büzüşürken gözlerinde öfke parıltıları dolandı. Adam parıltıları karanlıkta fark

edememişti ama kızın birden göğsünü yumruklamasıyla bayağı güçlü olduğunu fark etmişti. Gazel'in minik yumrukları göğsüne çarptıkça kızı daha sıkı sarıyordu. Deryal ve Âdem, sanki görmemeleri gereken bir şeye bakıyorlarmış gibi rahatsız olarak arkalarını döndü. Deryal başını kaşdı, Âdem göğsünü...

"Ya sana bir şey olsaydı? Ya canını yaksalardı? Kahraman mı oldun şimdi?"

Genç adam kızın anlık değişimiyle önce şaşkına uğradı. Ardından kahkahalarla gülmeye başladı. Kız öfkeliydi. Gerçekten ona bir şey olabileceğinden endişe duymuş, hatta dehşete düşmüştü. Ömer'in yüzüne engel olamadığı bir memnuniyet ifadesi yerleştiğinde karanlığın bunu gizlemesine şükretti.

"Arada bir böyle kahramanlıklar yaparım. Huyum kurusun!"

Gazel hâlâ öfkeyle bakıyordu. Kaşları derinleşti. Sonunda ne yaptığını ve nerede olduklarını fark ettiğinde yüzü utançla kızarıırken boğazını temizledi. "Ben... Üzgünüm." Ömer başının tepesini bir kez daha öptü. Genç kız, "İyiyim," diye ekledi. Kucağından kalkmak için kıpırdanıp arabadan çıktı. Arkasından Ömer de çıktı.

Deryal hafifçe gülümsedi. "Ne yapalım biliyor musunuz?" Karşısında duran kızın gözlerindeki tedirginliği, sürekli onları sıkıştıran arabanın gittiği yöne gözlerinin kaymasını fark etti. Herkes merakla ona baktı. "Siz, bizim peşimize takılın ve bize gidelim. Şirin de orada. Hem evdeki cadılardan geç kaldığımız için bizi koruyacak birilerine ihtiyacımız var."

Gazel onun uğraşını boşa çıkarmayarak gülümsedi.

Ömer alayla, "Biraz önce onlar dişi aslan değil miydi?" diye sordu.

"Biraz daha geç kalırsak ne olacaklarını Allah bilir!" dedi Âdem araya girerek. "Hem harika bir fikir! Takılın!" Eliyle onları takip etmelerini işaret etti.

Onlar arabaya ilerlerken genç adam Gazel'e döndü. "Ne diyorsun?"

Kız sakinleşmiş görünüyordu. Omuz silktili. "Fark etmez." Gözünün kıyısında kalmış, bir damlayı elinin tersiyle sildi.

İki araç peş peşe otoyolda ilerlerken sessizliklerini korudular. Gazel'in içini kemiren bir soru vardı. Aklında birçok düşünce onu yiyip bitiriyor, bedeni gerginliğe itiraz edercesine sızlıyordu. En çok da Ömer'in neden silah taşıdığını merak ediyordu. Taşımaması gerektiren bir durum mu vardı? Onları sıkıştıran adamlar kendisi için mi gelmişlerdi, yoksa Ömer için mi?

"Neden silah taşıyorsun?" diye sordu sonunda sessizliği yararak.

Adam ona anlık bir bakış attı. "Sadece korunmak amaçlı!"

Genç kız, "Neden korunmak için?" diye diretti.

Ömer'in zarif parmakları vites kolunu kavradı. Vites değiştirip tekrar direksiyonu tuttu. Bu uzatma anıydı! Ardından derin bir nefes aldı. "Yakın bir arkadaşımı arabasından yaka paça çıkardılar ve ölümüne sebep olacak derecede onu yaraladılar. Bunu, çalıştığım hastanenin otoparkında, güvenlik görevlilerinin bulunduğu bir anda yaptılar. Ameliyatına ben girdim. Bedeni fazlasıyla tahrip olmuştu. Umudum yoktu ama elimden geleni yapmıştım. Fazlasıyla!" Dişlerini gıcırdattı. "Ama kurtulamadı."

"Neden böyle bir şey yaptılar?"

"Çünkü bir ameliyatında hastasını masada bıraktı. O da elinden geleni yapmıştı. Bazen bizim elimizden gelenler yetmiyor. Kaderin önüne geçilemiyor. Tıp yetmiyor, dualar yetmiyor, hiçbir şeyin yetmediği bir an... Ama cahil beyinli, hasta kişilikli, şiddeti adeta bir dil haline getirip, alışkanlık yapmış bu insanlara anlatabilmek çok güç." Sinyal verip orta şeride geçti. "Bunun için ben de kendimce önlem alıyorum. Konuştukları dille cevap veriyorum." Omuz silktili.

“Üzgünüm.” Gazel sesindeki endişe tınısını saklayamamıştı.

“Ben de!” Üzgündü.

Neredeyse şehrin dışında, Gazel’in hayalini dahi kura-
mayacağı bir evin önünde peş peşe durdular. Evin kapısı
açıldı. Yaşlı sayılabilecek bir adam arabalara doğru koş-
turmaya başladı. Onlar eve doğru ilerlerken yaşlı adam
arabaları otoparka çekmek için anahtarları aldı.

Genç kızın gözleri büyük evi dikkatle süzer, her ay-
rıntıyı incelerken dış kapıya çıkan iki kadını fark etmedi.
Gözleri yavaşça onlara kaydı. Aynı samimiyetle gülümse-
yen iki kadın da kendisine bakıyorlardı. Bu yüzünün yan-
masına neden oldu. Ömer’in hemen yanında ilerliyordu.

Kadınlardan uzun boylu ve dalgalı saçlı olan, “Ömer,
bu ne güzel sürpriz!” dedi.

Ömer daha ağzını açamadan Deryal araya girdi. “Bur-
cum.” Sesinin tonunda gizli bir alay vardı. “Önce beni
gördüğüne sevinmen gerekiyor, yavrum!” Uzanıp eşinin
yanağına minik bir öpücük kondurdu. Gazel onun ciddi
olup olmadığını anlayamadı.

Genç kadın, Deryal’in çenesine dokundu. “Sen ceza-
lısın!”

“Dışarıda herkesin dizlerini titreten bu iki adamı ev-
cilleştiren kadınlara gönülden sevgi ve saygılarımı suna-
rım.” Ömer’in verdiği selam da sesi kadar alaylıydı. Ka-
dınlar kıkırdayıp, erkekler homurdanırken içeri girdiler.

Genç adam, Gazel’i iki kadınla da tanıştırdı. Genç kız
samimi ve sıcak yaklaşımları karşısında yaşadıklarını o
an için bir rafa kaldırdı. Onların içini ısıtmasına izin ver-
di.

Burcu yemek yemelerini teklif etti. Herkesten hızlı
bir ret cevabı alınca kahve yapmak için mutfaka yöneldi.

Gazel hemen arkasından ayaklanıp eşini takip eden Deryal'e bakıyordu. Ofiste karşılaştığı kişinin aynı kişi olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. Genç adamın yüzü eve girdikleri andan itibaren sert hatlı ifadesinden sıyrılmış, sanki bambaşka biri olmuştu. Kendisine de gülümsemiş, korktuğu o anlarda sıcak davranmıştı ama bu öyle bir şey değildi. Gazel, onun karısına bakışlarındaki yoğunluğa bir tanımlama bulamıyordu.

Genç kız kahveler gelip, odada bulunanlar neşeli bir sohbete tutuştuğunda dikkatle onları izliyordu. Sürekli atışıyorlar, birbirlerini tehdit ediyorlar, arada iki kadın da bu atışmalara dâhil oluyordu. Sonra kahkahalara boğuluyorlardı. Gazel de onlarla birlikte gülüyordu. Ortama alışmak, oraya ait gibi hissetmek öyle kolaydı ki içi sızladı. Bir yere ait değildi. Olmak istemiş, çabalamış, bunun için yanlış yola savrulmayı bile göze almıştı. Olmamıştı işte. Ertesi gün bu yaşananlar gördüğü güzel bir düşmüşçesine aklında yer edecek ama bir daha tadamayacaktı. Atılan kahkahalar onu düşüncelerinden çekip çıkardı. Konuşan kişiyi takip etmeye çalışmaktan başı dönmeye başlamıştı.

Şirin yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle, "Kızı şaşkına çevirdiniz," dedi.

Burcu, "Yakında alışırsın, canım. Bizi de kendilerine benzettiler!" diye ekledi.

"Alışacak zamanı olmayacak. Yarın gidiyor." Ömer'in sözleri herkesi suskunluğa sevk etti. Sinir bozucu bir sessizlik anı, kimsenin söyleyecek bir şeyi olamadığı bir boşluk...

Aynı sessizlik Ömer'in aklı için geçerli değildi. Beyni kendine okuduğu lanetler ve küfürlerle doluydu. Orada bulundukları an boyunca gözü kızın yüzünden hiç ayrılmamıştı. Konuşmalara dâhil olsa da ertesi gün kızın gidecek olmasının rahatlaması ve paniği arasında sıkışıp kalmıştı. İşte bu yüzden o sözcükleri bilinçsizce söylemişti. Genç

kızın yüzünden geçen anlık ifadeyi yakaladı. Sözlerini o an geri alabilmek için her şeyini verebilirdi. Her şeyini...

Kimсенin bozamadığı sessizliği genç kızın sesi resmen yardı. "Evet. Yarın gidiyorum." Hiçbir şey olmamış gibi genişçe gülümseyerek Burcu'ya baktı.

"Aslında ben, onların nasıl tanıştıklarını merak ediyorum." Sesi, içinde yaşadığı derin üzüntüyü ele vermiyordu. İfadesi de Ömer'in yaralayıcı sözlerinden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Çok farklı gibiler ama aslında aynılar!"

"İnan bana film gibi." Burcu genç kıza ayak uydurdu.

"Ne film ama!" Şirin kıkırdadı. Âdem'e kısa bir bakış attı. Genç adam o günleri hatırladığı için kaşlarını çatarak somurtmuştu. Konusu açıldığında Deryal'le hâlâ didişirlerdi.

Deryal kısa bir açıklama yapmak için boğazını temizledi. Anlatmasının tek nedeniyse yaralanışını gözleriyle görmek zorunda kaldığı kızı biraz olsun gülümsetebilmektir.

Ömer staj yaptığı hastaneden çıktığında yorgunluktan ölmek üzereydi. Şikâyetçi değildi. Sırtını gerip çantasını omzuna atarak sıcak bir banyonun hayaliyle otoparkın yolunu tuttu. Nerdeyse gece yarısı olmuştu. Otoparkın köşesinde bulunan aracına doğru ağır adımlarla ilerledi. Birkaç metre ötede keskin gri gözlerin kendisini izlediğinden tamamen habersizdi. O gün yaşayacağı diğer şeyleri de tahmin edemezdi.

Deryal otoparkta bir aracın arkasına yaslanmış, karanlığın kendisini gizlemesine izin vermişti. Zorlukla nefes alıyor, ciğerleri her nefes alışta yanıyordu. Kolundaki yaranın üzerine ceketini sarmıştı. Onu zorlayan göğsündeki yaraydı. Bu işin böyle sonuçlanacağından emindi. Fakat

-eğer yaşarsa tabi- çektiği bu acıların sonunda her şey onun istediği gibi olacaktı.

Hastaneye gidemezdi çünkü polisle zaten yeterince başı belaya girmişti. Bir suçunun olmaması önemli değildi. Bir kere mimlenmişti! Âdem'in o günkü görüşmeden haberi yoktu. Eğer olsaydı onu asla İzmir'e gönderemezdi. Âdem ne olduğunu anlamasa da huylanmıştı. Yine de sözünü dinleyerek gitmiş, Deryal biraz olsun rahatlamıştı.

Barı daha yeni kulüp haline getirmişlerdi. Büyütmek için çabalarken başlarından savdıkları, emeklerinin üzerine oturmak isteyen bir sürü şehir eşkıyası peydahlanmıştı. İyi bir geliri vardı. Bu da herkesin gözünü onların üzerine çekiyordu.

Deryal'in ter döktüğü, tüm emeğini harcadığı ekmek kapısına kimsenin ortak çıkmasına izin vermeye niyeti yoktu. Bu işe girerken zaten neler olacağını tahmin ediyor, kellesini koltuğunda taşıyordu. Her şey açık oynanmıştı. Tek başına gitmiş, onlar istemiş ve o da hayır demişti. Silahlar o anda patlamaya başlamıştı. Bu, güç gösterisiydi. Ölecek olsa bile bu gösterinin bir şekilde kahramanı olmuştu.

Hastanenin çıkışına gözlerini dikmiş bekliyordu. Kapılar iki yana kayarak açıldı. İçeriden genç biri çıktı. Şansını denemeye karar verdi. Ya herru ya merru...

Genç, otoparka yöneldiğinde Deryal gölgeleri takip ederek ve karanlıkta kalarak onunla birlikte ilerledi. Genç, arabasına yerleşti. O da silahını belinden çekerek sıkıca kavradı. Gücünün sonunu tüketiyordu yine de deneyecekti. Öyle ya da böyle zaten ölecekti.

Daha arabayı çalıştırmadan yolcu kapısını açtı. Seri bir hareketle binip, silahını gencin altına dayadı. Pekâlâ, beklediği tepki bu değildi. Deryal onu korkutmak istemişti. Genç sadece başını çevirip gözlüklerinin üzerinden dik dik ona bakmıştı. Korkuyorsa bile belli etmiyordu.

“Doktor musun?” Deryal’in sesi hırıltılıydı. Canının acısından zorlukla konuşuyordu.

“Lazım mıydı?” diye sordu genç sakın bir sesle. Deryal, inledi. “Beni normal biri bulsa şaşardım.”

“Beni, sen buldun!” Dik dik bakmaya devam etti. Deryal yine, “Doktor musun?” diye sordu.

“Değilsem?”

“Karavana.”

“Öğrenciyim.”

“İşimi görür.”

“Sen öyle san!” Genç başını biraz daha çevirdi. Silahın namlusu altında iz bırakarak yer değiştirdi. Gözlerini açarak, “Koltuğumu berbat ettin.” dedi.

Deryal, onun koltuğuna bir küfür savurdu. “Arabayı hareket ettir.” Gencin eli havalandığında dirseğiyle onun elini itirmeye çalıştı.

Genç adam kaşlarını çatı. “Rahat dur!”

Deryal sözlerini dinledi. Çünkü genç gömleğini hafifçe aralayarak açıkta kalan yarayı incelemek istiyordu.

Yaraya dikkatle baktı. Elini geriye çekip Deryal’e baktı. “Tahminen on beş dakika içerisinde bayılacaksın. Ben de seni önce hastaneye götüreceğim, sonra polise ihbar edeceğim. Yani tehdidinin bir anlamı yok.”

“Bayılacağımı anladığımda seni de kendimle birlikte götürürüm.”

“Çok güzel. İkimiz de geberelim ve bok yoluna gidelim.”

“Arabayı hareket ettir.”

Genç gözlerini devirdi ama söylediğini yaptı. Etrafı iyice gözlemleyerek otoparktan çıktı. Anayolu kullanmak yerine ara sokaklardan birine daldı.

Genç yine aynı sakın tınıyla, “Öğrenciyim!” dedi.

Deryal, onun sesini bir uğultu olarak duyuyordu. “Hastaneye gidemem.”

Genç adam, “Tabii polise de!” diye ekledi.

“Aynen.”

“Bana güvenemezsin.”

“Güvenmiyorum zaten.”

“Güzel. Hastaneye gitmen gerekiyor. Steril bir ortama ihtiyacın var. Seni tek başıma ameliyat edemem. Bunun için ne bir ekipmanım, ne de yeterli deneyimim var. Öleceksin ve bu benim elimden olmayacak.”

“Ağzından...” Deryal duraksadı ve dişlerini sıktı. “Bal damlıyor.”

“Genelde öyledir. Ama ciddiylim. İnan bana. Öleceksin.”

“Başka çarem yok.”

Genç kısa bir an dikkatle ona bakıp başını iki yana salladı. Deryal’in gücü, yavaş yavaş tükeniyordu. Konuşacak gücü kalmamıştı. Konuşmak için kendini zorladı.

“Her... Gün.” Deryal alt dudağını dişleri arasına alıp sertçe dişledi. “Böyle... Durumlarla karşılaşır gibi bir halin var.”

“Hayır.” Genç adam güldü. “Sen ilksin.”

Deryal’in dudağının kenarı yana kaydı. “Sevdim seni çocuk!”

Genç adam ciddiyetle, “Erkeklerle ilgilenmiyorum!” dedi. Sonra gülümsedi.

“Siktir!” Deryal canı acısa da kıkırdamasına engel olamadı.

Genç adam cebine uzandı. Deryal, bir cık cık sesi eşliğinde silahı tekrar şakağına dayadı. “Yanlış bir şey yok,” dedi zorlukla.

“Şu silahı çeker misin? İnan hiçbir etkisi yok. İstersem elinden kolaylıkla alabilirim. Gebermek istemiyorsan rahat dur.”

Deryal onun gözlerine dikkatle baktı. Resmen azarlanmıştı. Zorlukla gülümseyip silahı bacaklarının arasına yerleştirdi.

Genç adam bir telefon açtı. “Hocam, acil bir durum var!”

Deryal kısa bir kendini kaybediş anından sonra kulaklarına çarpan yüksek sesle dünyaya geri döndü.

“Adın ne?”

“Deryal”

“İyi. Ben de Ömer.”

“Hım...”

“Kaç yaşındasın?”

“Yirmi sekiz.”

“Evli misin?”

“Hayır.”

“Sevdiğin biri var mı?”

Deryal inledi. “Hayır.”

“Ne iş yapıyorsun?”

“Bir kulübüm var.”

“Güzel. Başka?”

“Sevkiyat.”

“Bu da güzel!”

“Çok gevezesin. Başım çekmiyor.” Deryal bir kayboluş anı daha yaşadı.

Gencin söylediğini duymadı. Tekrar gözlerini açtı. “Benimle kalman gerekiyor,” dediğini duydu.

“Çok romantiksin.” Deryal karanlığa doğru çekiliyordu. Gencin güldüğünü duydu. Boğuk sesle bir şey daha söyledi ama anlayamadı.

“Haber vermem gereken biri var mı?”

“Evet.”

“Kim?”

“Âdem.”

“Ona nasıl ulaşmalıyım?”

“Tel... Fonum... Telefo...”

“Anladım. Telefonunda kayıtlı. Kim bu Âdem?”

“Kar...deşim.”

“Güzel. Kaç yaşında?”

“Yir... Yir...”

“Benimle kal!”

“Yirmi... Yedi.”

“Evli mi?”

“Ha... Ha...” Bir kayboluş anı daha ve sesler giderek uzaklaşıyordu. Görüntüler de öyle!

“Benimle kal. Biraz gayret. Benimle kal. Konuş benimle!”

“Tam... Tamam.”

“Bu Âdem, ne iş yapıyor?”

“Birlik... Bir...”

Deryal’in son sözcükleri bunlar olmuştu ya da söylemeye çalıştığı! Dünyaya tekrar gözlerini açtığında küçük bir odada, iki kişilik bir yatakta, ağzını ve burnunu kapatan bir oksijen maskesiyle yatıyordu. Hemen yatağın yanında öfkeli ve endişeli gözlerini ona dikmiş bir Âdem vardı. Ve odanın içinde bulunan tekli koltuğun üzerinde bitap bir şekilde uyuklayan genç doktor vardı. Deryal’in hayatında bir demir baş olarak yerini sağlamlaştırmış cesur, genç öğrenci... Ömer, onu yıllar içinde birçok kez hayatta tutmuş, Deryal sayısız can borçlanmıştı.

Gecenin karanlığında herkes odalarına çekilmiş, ışıklar kapanmış, evi bir sessizlik sarmalamıştı. Gazel kahkahaların, neşeli saatlerin tadını çıkarmıştı. O anda da misafir odasındaki yatağın içinde, üzerine pikesiyle beraber korkularını da çekmişti.

Can’ı görmüş olmak geçmişin hayaletlerini bir bir ortaya çıkardı. Hepsi genç kızın etrafında bir çember oluşturup, korkudan titretene kadar çevresinde dönüp durdular. Huzursuz, yorgunluğun verdiği bir uykuya çekildiğinde hayaletler de onunla birlikte Gazel’in karanlığına çekildiler.

Karanlık, sessiz evin içini ürpertici bir çığlık sardı. Öyle şiddetliydi ki evin kuytularına kadar yayıldı. Deryal

ve Adem aynı anda yataklarından kalkıp, ellerinde silahları, sese doğru koşturdular. Gazel'in kapısının önünde durdular.

Genç kızın aralık kapısından içeri bir bakış attıklarında silahlarını indirip, rahat bir nefes aldılar. Ömer kızın hemen yanına oturmuştu. Kız hıçkırıklarla ileri geri sallanırken, sıkıca sarılmış, fısıldayarak sakinleştirmeye çalışıyordu. İki adam birbirlerine baktı. Sözsüz bir anlaşma yaparak arkalarını dönerek odalarına gitmek için harekete geçtiler.

“Sadece bir kâbustu, güzelim.” Ömer ona sıkıca sarıldı. Öyle sıkı ki gördüğü kâbusun tüm korkularını alıp kendi içine hapsetmek ister gibi... Ya da belki akşam yaptığı hata için özür diler gibi... Belki her ikisi de! Kim bilir. Genç kız sakinleşene kadar onu kollarında tuttu.

Ömer yatağa uzanıp gözlerini tavana dikerek Deryal'in anlattıklarını düşünüyordu. Yunus, kartal marka arabayı uzun bir süre takip etmiş ama bir sokağa girdiklerinde onların biraz arkasında kalarak gözden kaybetmişti. Sanki bir anda buhar olup uçmuşlar gibi sokağı baştan sona dolamışsa da, yan sokaklarda deli gibi gezinmişse de hiçbir iz yoktu. Arabanın plakasını da alamamıştı çünkü çamurla sıvanmıştı. Her şey planlıydı! Deryal, Yunus'a durumu nasıl anladığını sormuştu. Genç adam da otoparkta, onların Ömer'in arabasından hemen sonra harekete geçtiğini söylemişti. Bu durum dikkatini çektiği için sadece tedbir amaçlı takip etme gereksinimi duymuştu.

Ömer, onların mutlaka bir hasta yakını ya da yeşil reçete yazdırmak isteyen serserilerden biri olduğunu düşünüyordu. Fakat böyle düşünmesine rağmen sanki kaçırdığı, göremediği ama bariz olan bir şey varmış gibi geliyordu. Bir şey beynini çimdikliyor, bunun neden olduğunu sezemiyordu. Düşüncelerinde kaybolmuşken Gazel'in çığlığıyla irkilmiş, iki oda arasındaki yolu nasıl kat ettiğini anlayamamıştı. Acı çığlığının getirdiği panikle harekete geçen adam için o kısacık an, kayıp bir zamandı.

Sonunda genç kız burnunu çekerek gözlerini kırıştırdı. Ağlamaktan kalınlaşmış bir sesle, "Kötü bir kâbustu!" dedi.

"Şimdi iyi misin?"

Genç kız başını salladı. "Sağ ol!" dedi. Ömer'in tutuşundan sıyrılarak pikenin altına girdi. Çenesine kadar çekip yatağın içinde top gibi büzüldü.

"Kalmamı ister misin?" Ömer içindeki isteğin -onun yanında kalabilme isteğinin- sesine yansımadığını umuyordu. Gazel ona baktı ve başını iki yana salladı.

Genç adam, "Gerçekten, Gazel!" diye diretti. İstemsizce saçlarını okşamak için uzandığında kız başını geriye çekip elinden sakındı. Bu hareket, Ömer'in kalbine bir hançer batırdı.

Usulca başını salladı. "İhtiyacın olursa hemen yan odadayım." Ağır ağır kalktı. Belki Gazel fikrini değiştirir umuduyla yavaş hareket ediyordu. Fakat boşuna bir uğraş olduğunu biliyordu. Ne bekliyordu ki? Odadan çıkmadan önce arkasına baktı. Gazel, tuhaf bakışlarla kendisine bakıyordu. Birkaç uzun saniye öylece bakıştılar. Ömer tüm pişmanlıklarını içine hapsederek odadan çıktı.

Gazel, genç adamın arkasından uzun bir süre kapalı kapiya baktı. Öyle karışık hissediyordu ki duyguları bir yumak oluşturmuş, içinde giderek daha da karmaşıklaşarak büyüyordu. Ona kal demek istemişti. Onu yalnız bırakmamasını, yine sıkıca sarmasını istemişti. Can'ı görmüş olmanın getirdiği panik, takip edilmeleri, onlara zarar vermek isteyen kişiler bir taraftaydı, Ömer'in yaralayıcı kısa ama iz bırakan sözleri bir tarafta. Gazel'in sevgisi, onun ilgisi ve güven veren kolları da başka bir taraftaydı. Bunların hepsi bir araya geldiğinden durum içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Beyninde tüm bu yaşadıkları, beraberinde gelen duygularla iç içe geçmişti.

Uykusuna musallat olan kâbuslar da ölesiye korkutmuştu. Çünkü Gazel o akşam yaşadıklarının bir şekilde

kendisiyle ilgisi olduğunu hissediyordu. Korku, siyah bir örtü gibi bedenini tekrar usulca sarmaya başlarken yatağında yine top gibi büzüştü. Ömer'in ilgisine, kollarına ihtiyaç duyuyordu. Fakat kabul etmek istemiyordu. Birkaç saatlik bir rahatlama için gururundan arta kalanları kendinde bırakmak istiyordu. O hep yalnızdı, yalnız olmuştu. Yalnız çabalamıştı! Her şeyle tek başına başa çıkmıştı. Ömer hayatından ertesi gün tamamen çıkacak ve genç kız yine yalnız kalacak, korkudan ölse de yine tek başına olacaktı.

Dakikalar saat oldu. Bedeni, aklı ve ruhu düşünceleriyle sallanırken doğruldu. Kısa bir iç çatışmanın ardından ona söylediği sözleri de kendisine verdiği sözü de yuttu. İhtiyacı genç kızın direncini aşıyordu. Yataktan çıktı. Usul adımlarla odasından çıkıp koridoru gözetledi. Kimse yoktu. Karanlık koridora adım atıp odasının kapısını kapadı. Yan odanın önünde durup derince ve kararlılıkla bir nefes alması sadece saniyeler sürmüştü.

Kapıyı aralayıp karanlık odaya göz attı. Ömer sırt üstü uzanmış, bir kolu başının altında uyuyordu. Gazel rahat bir nefes aldı. Kapının açıldığını duymadığına göre uyuyor olmalıydı. Sessiz olmaya özen göstererek odaya süzülüp, kapıyı ardından kapadı. Odada gözlerini gezdiren kivrılabileceği bir koltuk, bir puf aradı ama bulamadı.

Adımları onu yatağın hemen yanına götürdü. Ömer düzenli nefesler alıyordu. Yutkundu. Bir an için geri dönmeyi düşündü fakat kâbuslarla mücadele edecek gücü kalmamıştı. Daha sonra bir şekilde kendisini toparlayacaktı. Sadece bu geceyi atlatmak istiyordu. Yatakta ondan arta kalan boşluğa baktı. Kararını değiştirmeden önce sessizce ama hızlı davranarak yatağa uzandı. Ömer'e sırtını dönerek gözlerini kapadı. Onu uyandırmadığı için şükreliyordu ki adamın ipek çarşafı hışırdatarak hareket ettiğini duydu. Gazel'in kalbi de bir an için durdu. Güçlü kolları bedenine uzandığında genç kızın kalbi tekrar atmaya baş-

ladı. Ömer belinden sararak bedenini çekti. Genç adam, "Buraya gel," diye fısıldayarak sıkıca sarıldı. Çenesini başının tepesine sürttü, eğilip şakağına yumuşak bir öpücük kondurdu. Ne başka bir söz söyledi, ne de başka bir harekette bulundu.

Genç kız sıcaklığa kolayca teslim oldu. Gözlerini hiç açmadı. Kıpırdamadı. Sanki etrafına ona kimsenin ulaşamayacağı çelik kafesler örülmüştü. O anda ona kimse dokunamaz, ulaşamaz ve zarar veremezdi. Rahatlamayla bedeni gevşedi. Dakikalar sonra uykuya teslim oldu.

Gümüş renkli araç sola sinyal verdi. Öndeki aracı geçerek sol şeride kayıp, gazı kökledi. Gazel sakın görünen fakat parmakları direksiyona hızlı bir ritimle vuran adama baktı. Ona yavaş olmasını da söyleyebilirdi. Ama onu da diğer herkesi terslediği gibi tersleyeceğinden emindi. Bir şey olmuştu. Gazel ise ne olduğunu anlayamamıştı. Sabah, o uyanmadan hemen önce uyanıp odayı terk etmişti. Onu uyandırmadan kollarından sıyrılmak zor olsa da başarabilmişti.

Kahvaltıdan hemen sonra yola koyulmuşlardı. Önce Gazel'in eşyalarını alacak, ardından Derin'e geçeceklerdi.

Araç, Ömer'in evinin önünde durdu. Genç kız açmak için kapıya uzandı. Adamınsa inmeye niyeti yok gibi görünüyordu. Kontağı kapadı. Direksiyonda duran elinin işaret parmağı pıt pıt sesleriyle hareket halindeydi. Gazel derin bir nefes alıp araçtan indi.

Ne için bu kadar kızgındı hâlâ çözememişti? Muhtemelen kendisi bir şey yapmış olmalıydı. Beki de gece onun yanına gittiği için öfkelenmişti. Kendisinden kurtulacak olmasına bir an için sevindi. Başına yeterince dert

olmuştı. Bahçe kapısını açıp merdivenlere ulaştığında arkasından arabanın kapısı açılıp şiddetle kapandı.

Evin giriş kapısına geldiğinde durup beklemeye başladı. Ömer anahtarlarını cebinden çıkararak ilerledi. Anahtarı kilide sokmak için hamle yaptı ama ilk seferde beceremedi. Kilide küfretti. İkinci seferde kapıyı açmayı başardı. Genç kızın geçebilmesi için yana kaydı. Genç kız montunu çıkarıp portmantoya astı. Ömer içeri girerken dirseğini kapıya çarpınca bir küfür daha savurdu.

Gazel dayanamadı. Gözlerini adama dikip dişlerinin arasından, "Ne yaptım?" diye sordu.

Adam cevap vermeden önce ceketini astı. Ellerini beline koyarak gözlüklerinin üzerinden baktı. "Hiçbir şey! Nereden çıkardın bunu?"

"Tafrandan geçilmiyor!"

"Sana öyle geliyor, güzelim. Gayet sakinim." Bir eli gergince saçlarının arasından geçti.

Gazel'in dudakları bastırmaya çalıştığı gülümsemeyle sıkılmıştı. "Elinden gelse..." Gülüşünü saklamak için boğazını temizledi. "Kendinle kavga edeceksin!"

Ömer bir süre çenesi yana kaymış bir halde baktı. Sonunda gülümsedi. "Rahatla, yavrum. Hadi gül! Kendini bu kadar zorlama." Gazel kıkırdadı. Adam gülerek saçlarını karıştırdı. "Biraz gerginim. Sanırım dün olanlar kafamı meşgul ediyor."

Bu külliye yalandı. Gerginliğinin dün olanlarla hiçbir ilgisi yoktu. Fakat Gazel'in bunu bilmesine de gerek yoktu. Daha kendine itiraf edemiyorken... "Bir kahve yapacağım. Sen de ister misin?"

"Hayır. Teşekkür ederim. Bavulumu hazırlayacağım."

Mutfağa gitmek için hareket eden adam durup arkasını döndü. Yine kavga edecekmiş gibi ellerini beline koydu. "Hazırlarsın. Neden acele ediyorsun?" Sesi sertti.

Gazel'in gözleri hafifçe irileşti. "Çok geç olmadan bir an önce toparlanmak istiyorum." Odasına gitmek için harekete geçti.

Genç adam yanından geçen kızla birlikte dönerek onu takip etti. "Bakıyorum da gitmeye çok heveslisin." İçinde tutamadığı öfkeyi sesine yansıtmıştı. Tek kaşı havaya kalksa da kız göremedi.

Merdivenleri çıkan genç kız kayıtsızca omuz silkti. "Aynı gün içinde hem patronumla tanışacağım, hem ev arkadaşım! Bence bu heyecanlanmak için harika bir durum." Gözden kayboldu.

Ömer homurdanarak onun taklidini yaptı. Mutfğa ilerledi. Isıtıcıya su doldurup çarparak yuvaya oturttu. Kupasını alıp hızla, neredeyse kırılacak derecede tezgâha koydu.

Hareketlerinin farkında olsaydı eğer böyle davranmazdı, ama farkında değildi. Sonunda durdu. Ellerini tezgâha dayayıp gözlerini kapadı ve başını geriye attı. Derin bir nefes alıp biraz sakinleşmeye çalıştı. Hiç iyi değildi. Bu hiç iyi değildi!

Kahvesini hazırlar hazırlamaz soluğu Gazel'in odasında aldı. Kapıyı bile tıklamadan içeri daldı. Genç kız yatağın üzerinde duran bavula eşyalarını yerleştiriyordu. Bir yatağa, bir bavula gidiyordu. Ömer girdiğinde başını kaldırıp hafifçe gülümsedi. Eşyalarını yerleştirmeden önce kokluyor, sonra bavula koyuyordu. Neredeyse dolabı boşalmıştı.

Siktir! Gidiyordu. Gerçekten gidiyordu. Bedeni işkence aletiyle iki yerden çekiliyormuş gibi gerildi. Fakat duruşunu bozmadı. Böylesi daha iyiydi. Mantıklı olan kızın gitmesiydi.

Konuşmadan önce boğazını temizleyerek sesini ayarlama ihtiyacı hissetti. Çatallaşmasından korkuyordu. "Yardım etmemi ister misin?" diye sordu nezaket gereği ama yardım etmeye de niyeti yoktu.

"Hayır. Teşekkür ederim. Neredeyse bitti." Gazel ona bakmıyordu.

Ömer, "Görüyorum!" diye mırıldandı.

“Anlamadım?” Kız başını kaldırıp baktı. Gözleri parıldıyordu. Neden?

“Bir şey demedim.”

“Dediğini sanmıştım.” Genç kız ayakkabılarını da koyup bavulu kapattı. “İşte bitti!” Bir dudağının kenarı yana kayarken adama baktı. Ömer duvara yaslanmış, elinde kahvesiyle kızı izliyordu.

Gazel gülümsedi. “Pekâlâ. Sanırım böyle durumlarda bir konuşma yapmak gerekiyor.”

Genç adam gözlerini devirdi. “Konuşma filan yok.”

“Hayır, var!”

“Teşekkür etmeyeceksin.”

“Edeceğim. Etmem gerekiyor.” Kız omuz silkerek titrek bir nefes aldı. “Sayende hayatta kaldım.”

“Lütfen, susar mısın?”

“Sayende iyi bir hayatım olacak.”

“Gazel, kes şunu!”

Genç kız usulca ona doğru yürüdü. Ömer’in kalp atışları saniyede iki kat daha hızlı atmaya başladı. “Her şey için teşekkür ederim. Sana sonsuza kadar minnet duyacağım.” Tam önünde durdu. Kollarını uzatıp beline sarıldı ve başını göğsüne koydu. Ömer gözlerini kapayıp başını duvara dayadı. Bir elinde kahve vardı. Diğeri sıkıca kızı sarmıştı. Kahretsin! Burnu sızlıyordu.

“Sana her şeyi ödeyeceğimi söylemek istiyorum ama bunu kabul etmeyeceğini biliyorum.”

Adam kısık sesle, “O zaman ağzına biber sürerdim,” dedi. Eğilip başının tepesini öptü ve burnunu saçlarına gömerek derince bir nefes aldı.

“Evet. Boşuna bir tartışma olur.” Kız geriye çekildi.

Ömer’in elleri sızlıyordu. Tutup bedenini tekrar kendisine çekmek, orada saklamak... Kes sesini!

Gazel başını çevirip dışarıya bir göz attı. “İlk maaşım-la kendime bir bere alacağım.” Sesi çatallaşmıştı.

Ömer gülümsedi. Şifonyere ilerleyip kahve kupası-

nı üzerine koydu. “Burada bekle!” dedi ve odadan seri adımlarla çıktı. Geriye döndüğünde elinde siyah bir bere taşıyordu. Adımları kızın hemen önünde bitti.

“Buna gerek yoktu,” dedi genç kız başını geriye çekerek.

“Uzat başını!” Ömer’in sesi itiraz kabul etmiyordu. Bereyi kızın başına taktı. Saçlarını düzeltti. “Çok yakıştı,” dedi düz bir tonla.

Gazel iri, aşırı derecede parıltılı gözlerle bakıyordu. “Teşekkür ederim.”

“Baydın artık!” Ömer, onun burnunu sıkıştırdı. “İlk maşınla yine alırsın.” Genç kızın yanağını okşayıp geriye çekildi. Yine tüm odayı o sessizlik anı sardı. Hâlâ birbirlerine bakmaya devam ediyorlardı. Sessizlik uzadıkça uzadı.

Sonunda Ömer, “Lanet olsun!” dedi. Kızı kendisine çekip sıkıca sarıldı.

Genç kız da ona sarıldı. “Sen müthiş bir insansın. doktor!”

Genç adam fısıldadı. “Ben aptalın tekiyim.”

“Belki biraz... Yine de çok iyisin.”

“Biraz da şapşal...”

“Belki biraz.”

Ömer kıkırdadı. Genç kız geriye çekildi. “Tekrar-”

“Bir kez daha teşekkür edersen inan buraya kusacağım!”

Gazel güldü. Yatağına ilerleyip bavulunun kulpunu tuttu.

Ömer başını iki yana sallayıp yanına ilerledi. “Bırak şunu.” Bavulu kızın elinden aldı. “Önden yürü!”

Genç kız çantasını alıp odadan çıktı. Ömer hemen arkasından ilerlerken gözleri bir şeye takıldı. Gazel’in dolabında, rafların en altında bir parça giysi duruyordu. Tam ağzını açıp kıza seslenmek üzereydi ki vazgeçti. Kendi haline acıyarak odadan çıktı.

Gazel giriş kapısının önünde montunu giymiş bekliyordu. Adamın ağzı açık kaldı. "Gerçekten, ne bu acele?" Bavulu portmantonun yanına koydu. "Bir kahve içelim öyle gidersin."

"Bence içmeyelim." Genç kız tuhaf parıltılarla dolu gözlerini Ömer'e dikti. "Gerçekten!" Sesinde bir gariplik vardı.

Ömer ağzını açtı. Bir şey söyleyemedi. Hışımila ceketi-ni üzerine geçirip kapıyı açtı. Öfkeyle, "İyi!" dedi. "Hadi o zaman."

Genç adam açtığı tüm kapıları çarparak kapadı ve yola koyuldular. Derin, Ömer'in evine yirmi dakikalık bir mesafede oturuyordu. Hiç konuşmasalar da yolu uzatabildiği kadar uzattı. Bir marketin önünde durup içeri girdi. Geriye döndüğünde elinde büyük bir poşet vardı. İçi çikolata doluydu.

"Al bakalım!" Poşeti kıza uzattı.

Gazel sıırttı. "İşte, beni dünyada en mutlu eden şeylerden biri!" Ömer hafifçe gülümsedi.

Genç kız çikolatalardan birini açıp çabucak ağzına attı. "Yok bunun gibi bir lezzet."

"Aslında var," Ömer'in aklından kızın tadı geçiyordu.

"Anlamadım."

"Bir şey yok."

"Bugün mırıldanma günün mü?"

"Evet. Öyle."

Gazel bıkkın bir nefes koyuverdi.

Derin'in evi güzel, güvenli bir sitenin içindeydi. Genç kızın görebildiği kadarıyla her apartmanın önünde bir yüzme havuzu, bir çardak vardı. Sitenin içinde basketbol, futbol sahası, çocuk parkı ve insanların eğlenmeleri için daha birçok aktivite bulunuyordu. İki tane de market vardı. İnsanların hayatını kolaylaştıracak her şey düşünülmüştü. Gazel gülümsedi. Sevmiştı. Derin'in apartmanının önünde durdular. Arabadan çıkıp apartmanın girişine ilerlediler.

Ömer'in gözleri tüm çevreyi dikkatle tarıyordu. Kendi kendine, "İyi, güvenlik burada çok sıkıdır!" dedi.

Asansörle üçüncü kata çıktılar. İndiklerinde Derin dairesinin kapısında onları bekliyordu.

Sıcak bir karşılamayla, "Hoş geldiniz," dedi.

Gazel, genç kadını gördüğünde derin bir nefes aldı. O ana kadar yanında yaşayacağı insanın onu bu kadar endişelendirdiğini fark etmemişti. Adamın yanında ağlamak için mücadele ederken aklına bile gelmemişti.

Sarı saçları hemen omuzlarındaydı. İnce, çok uzun bir boyu olmasa da ortalama bir boya sahip, kocaman mavi gözleri olan ve kenarlarında sürekli gülümseydiğini belli eden çizgileri olan ince dudaklara sahipti.

Genç kadın kollarını uzatıp Ömer'in boynuna doladı. "Hayırsız!" dedi hafif bir sitemle.

"Bunu söyleyenin bir tek sen olmadığını söylemem beni affettirir mi?" Genç adam geriye çekilip gülümsedi.

"Asla!" Genç kadın gülümseyerek Gazel'e döndü. "Sen de Gazel olmalısın?" Onun konuşmasını beklemiyordu çünkü Ömer'le bu konunun derin bir sohbetini yapmışlardı.

Genç kız, "Ta kendisi!" dedi.

Derin'in hem şaşırmasına, hem de genişçe gülümsemesine neden oldu. "Çok sevindim." Uzanıp yanaklarından öptü. "Hadi, içeri geçin."

"Benim zamanım yok." Aslında genç adamın bütün günü boştu. Gününü Gazel'le geçirmek niyetindeydi. Madem o böyle aceleci davranıyordu. Ömer de ayak uyduracaktı. Kıza baktığında tepkisizliği canını sıktı.

"Pekâlâ, dar vakitli adam! O zaman sana güle güle." Derin uzanıp yanaklarından öptü.

Ömer, Gazel'e döndü. "Herhangi bir durumda ne olursa olsun beni arayacaksın." Genç kız hızla başını salladı. "Arayabilirsin değil, arayacaksın! Anladın mı?"

Gazel fısıldadı. "Tamam."

Ömer bavulu kapının hemen girişine koydu. Gazel'e uzandı. Dudağının hemen kıyısına bir öpücük kondurup dudaklarını kısa bir süre orada bıraktı. Geriye çekildi. Yanağını elinin tersiyle okşadı. Bu hareketiyle kızı saç dipplerinden ayak tırnaklarına kadar kızarttı. Sonra arkasını dönüp başka bir şey söylemeden gitti.

Derin'in dudakları 'O' şeklini almış, gözlerini kırptırıyor. Gazel'in ise ruhu yanıyordu.

Genç adam evinin kapısının önünde elinde anahtarla öylece durdu. Kaşlarını çatarak koyu kahve ahşap kapıya baktı. Sanki bir savaşa hazırlanır gibi görünüyordu. Belki de gerçekten bir savaşa hazırlanıyordu. İçinde, belki çok derinlerde bir yerde, belki de yüzeye çok yakında bir savaş olduğu kesindi. Sakin görünmeye çalışmak, içindeki fırtınayı da sakinleştirmiyordu.

Kapıyı açtı. İçeri girip ceketini astı. Başını kaldırıp boş eve baktı. Hayır. Evde her şey yerli yerindeydi. Aslında evde tek bir şey eksikti. Ömer'in içinde daha önce tatmadığı bir boşluk ve özlem hissi oluştu. Dilinde ekşi bir tat vardı. Boş, sessiz ve soğuk eve öylece bakmaya devam etti. Kendi evi gözüne yabancılaşmış, başkalaşmış gibi görünüyordu.

Aslında her şey yerli yerindeydi. Evde tek bir şey eksikti. Gürültülü bir nefes çekti. Nefesinin sesi soğuk duvarlara çarpıp tekrar kulaklarına geri döndü. Yine uğursuz sessizlik aynı şiddetiyle kulaklarını uğuldatmaya başladı. Onun, evin havasına kattığı enerjisiyle birlikte giden sıcak hava yerini buz gibi bir boşluğa bırakmıştı. Boşluk, Ömer'in yüzüne tokat gibi çarptı.

"Kahretsin."

Aslında her şey yerli yerindeydi. Evde tek bir şey eksikti. Arkasını döndü. Ceketini aldı ama üzerine giyme-

den arabasına ilerledi. Gittiği yol kıvrıldı, büküldü, bir yerlerde bir şeyler için durdu. Hareketleri sanki mekanikti. Tek düze, ezbere bir hayat yaşadığını da o anda algılaması garipti! Kısa yolculuğu hastanede son buldu. Odasına giderken Deniz'le karşılaştı. Aralarında kısa, resmi bir selamlaşma gerçekleşti. Odasına girdi. Kıyafetlerini ve önlüğünü giyip kendisini dışarıya attı. Onu ve aklını meşgul edecek her şeye vardı.

Bölüm 12

Yoğun günün ardından odasına döndüğünde akşam olmuştu. Genç adamın gözleri kısa bir an pencereye kaydı. Işıl ışıl İstanbul gecesinin onu alıp götürmesine izin vermeden, tezi üzerinde çalışmaya başladı. Dakikalar ilerlerken harfler kayboldu. Kelimelerin yerini duru, hüznünlü gözlerin süslediği gülümseyen bir yüz alırken Ömer cöntayı yaktığını düşündü.

Kâğıtları eliyle öteye iteledi. Kollarını iç savaşına kalcan olabilecekmiş gibi göğsünde kavuşturup kaşlarını çattı. Pekâlâ, tabii ki onu özleyecekti. Onca zaman birlikte yaşamışlardı. Bu onca zaman içinde bir sürü şey de -ki akli tüm bu yaşadıklarıyla dolup taşıyordu- yaşamışlardı. Fakat ertesi gün, olmazsa ondan sonraki gün, bir ihtimal daha sonraki gün onun yokluğunun verdiği boşluk azalacaktı. Elbette daha az özleyecek ve sonra tamamen kendi hayatına geri dönebilecekti. O gece hastanede kaldı.

Ömer yanıliyordu. Ne boşluk hissi, ne özlemi azaldı. Hatta bir sonraki gün o günden daha ağır basıyordu her şey ve her his... Canını yaka yaka benliğini usulca esir alıyordu.

Sabah hiçbir şey olmamış gibi işine devam edip görevlerini yerine getirdi. Ya da o öyle sanıyordu. Akşam öğününü kaçırıp bir şeyler atıştırmak için masasının ardında oturmuş sandviçinin paketini açarken içeriye Salih girdi.

“Sen hâlâ gitmedin mi?” diye sordu Salih ve teklif-

sizce onun karşısındaki koltuğa oturdu. Ardından genişçe esnedi.

Ömer ters ters, "Gitmiş gibi mi görünüyorum?" dedi. Kutu kolasını açtı.

Salih terslenmesini umursamadı. "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Genç adam kayıtsız davranma gayesiyle, "Harika." dedi. Bir yandan yemeğini yemeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Salih'in sesi şaşkın çıkmıştı.

"Atıştırıyorum. Yer misin?"

"Atıştırdığını görüyorum Neden kokluyorsun? Yediğin içtiğin her şeyi kokluyorsun."

"Kokluyor muyum?" Ömer'in kaşları bir an şaşkınlıkla havaya kalktı ve arkasından başını geriye atarak gürültülü bir kahkaha koyuverdi. İki gündür ilk defa gerçekten gülüyordu. Sonra aniden yemeğini kenara itti. İştahı kaçmıştı.

"Farkında değildim," diye mırıldandı. Salih'in bakışları karşısında asabi bir tınıyla, "Ne var?" diye sordu. "Bu bakışları tanıyorum."

"Bense iki gündür seni tanıyamıyorum," dedi Salih sözcükleri uzatarak.

"Yine ne yapmışım?"

"İnsanların analarından emdikleri sütü burunlarından getirdin. Önceden, inandığın bir dava uğruna herkesi karşına alırdın ve ben bunu anlayabiliyordum. Ama şimdi kızlar gözyaşı döküyorlar, erkekler bir yerlerini kırmak için fırsat kolluyorlar. Sebepsiz yere herkesi kırıyorsun. Ben dâhil, sataşmadığın tek bir Allah'ın kulu kalmadı."

Genç adam dikkatle dinlerken şaşırsa bile açık vermedi. Birilerinin kalbini kırdığının kesinlikle farkında değildi. Aslında Ömer tek bir şey hariç dünyanın kalanının farkında değildi. Söyleyecek bir şey bulamayınca omuz silkip gözlerini kaçırıldı.

Tepkisizliği Salih'e tuhaf geldi. Gözlerini ona dikti. "Şu kız..." dedi umursamaz bir hava takınarak. Üzerinde

görünmeyen bir tozu silkti. "Gazel, alışabilmiş mi yeni hayatına?"

Ömer hızla başını kaldırdı. "Herhalde alışmıştır." Dudaklarını büzdü. "Aramadım."

"İnsan bir merak etmez mi?"

"Yine neyin peşindesin?" Genç adam başını yana eğip gözlerini kıstı.

"Hiç." Salih omuz silkti. "Öylesine. Sadece ufaklığı merak ettim."

"On yaşında çocuk değil. Ufaklık deme!"

Salih sözlerini duymazdan gelerek tamamen farklı bir şey söyledi. "Bak ne yapalım. İki senedir hiç yıllık izin kullanmadın. Sen hastaneyi başımıza yıkmadan izin al, tezini bitir, dinlen biraz! Hatta bir yerlere git."

"Beni kovalıyor musun?"

"Evet."

"İstemiyorum." Ömer huysuz bir çocuk gibi omuz silkti.

Salih tartışmaya gerek görmedi. Nasılsa her tartışmanın galibi bir şekilde Ömer olurdu. Birkaç dakika daha kaldıktan ve eğer eve gitmezse onu kulaklarından tutup götürmekle tehdit ettikten sonra odadan çıktı.

Ömer onun hemen arkasından ayağa kalktı. Pencerenin önünde gecenin karanlığına bir süre baktı. Salih "*İnsan merak etmez mi?*" demişti.

Deliriyordu! Meraktan ölüyordu. Gazel, Derin'e alışmış mıydı? Anlaşabilmişler miydi? Orada rahat mıydı? Bir sorun yaşıyor muydu? Kahretsin! Eski sevgilisini düşünüyor muydu? Bir daha karşılaşır mıydı? Karşılaşırlarsa bir daha başlarlar mıydı? Peki ya Gazel'in hayatına başka birisi girer miydi? Kâbuslar görüyor muydu? Korkuyor muydu? Ağlıyor muydu? Onu... Özlüyor muydu?

Sorular artar ve Ömer'in içindeki girdap büyürken oda daralmaya, duvarlar üstüne gelmeye başladı. Bir an nefessiz kalacağını sandı. Aslında dünya ona dar geliyordu. Arkasını döndü, seri hareketlerle giyinip çıktı.

Eve varmak çok zamanını almadı. Soğuk ve sinir bozucu sessizliğin esir aldığı eve girdi. Hangi amaçla aldığını bilemediği çikolatayı mutfağın çekmecesine koydu. Doğrulduğunda ona yabancı gelen mutfakta kendi etrafında döndü. Sanki bir yerlerden genç kız çıkacakmış gibi. Çıkmayacaktı. Gitmişti. Kahretsin.

Buhranlı halinden sıyrılamayacağını anladığında mutfaktan çıkıp merdivenlere yöneldi. Adımları onu genç kızın kapısının önünde durdurdu. Bilinçli mi gelmişti? Hayır. Sadece adım atmıştı ve işte oradaydı. İki parmağıyla aralık kapıyı hafifçe itti. Odaya girdi. Ağır adımlarla yatağa ilerleyip üzerine oturdu. Bıkın bir nefes alışının hemen ardından hafifçe gülümsedi. Oda onun öz kokusuyla dolmuştu. Yatağa uzandı. Aynı anda gözü dolaba takılınca hızla doğrulup dolaba ilerledi. Gazel'in gözden kaçırdığı giysi parçasını almak için rafa eğildi.

Tekrar doğrulduğunda elinde kızın yumuşak kumaştan tişörtünü tutuyordu. Burnuna götürdü ve hafifçe kokladı. Gazel de böyle yapardı. Önce koklardı sonra giyerdi. Ömer'in gözleri batmaya başladı. Kirpiklerini hafifçe kırıştırdı.

Tekrar yatağa uzanıp cebinden telefonunu çıkardı. Arasa mıydı? Onun telefonu zaten yoktu. Sahi, ona neden bir telefon almamıştı? Kendisine öfkelenerek başını iki yana salladı. Derin'i arayabilirdi ama! Telefon rehberine girdi. Derin'in numarasını bulup tuşladı. Hızla tekrar kapadı. Hayır. Aramayacaktı. Eğer ararsa...

Ekranı baktığında beyinde küçük bir görüntü belirip kayboldu. Hızla telefonundaki fotoğraf albümlerinin bulunduğu dosyalardan birine girdi. *Pinokyo* dosyasını açtı. Kalbi parendeler atarken hafifçe gülümsedi. İşte onun *Pinokyo*'su tam karşısındaydı.

Gazel koltuktan düşünce, ona tersten öfkeyle bakarken, dil çıkarırken, hareket çekerken! "Terbiyesiz," diye fısıldadı. Ve Gazel mutfakta kendisine kahve hazırlar-

ken... En çok bunu seviyordu. Aslında hepsini seviyordu çünkü hepsinde Gazel vardı.

Mutfakta, yan profilden çektiği resini hiç düşünmeden arka plan olarak ayarladı. İşaret parmağı kendinden bağımsızca havalandı, ekrana ilerledi. Parmak uçları kızın yüz hatlarını takip etti. Ekran soğuk ve donuktu.

“Lanet olsun!” dedi genç adam kendisine bile garip gelen bir tonla. Ayağa fırladı. Hızla odadan çıkıp merdivenleri indi. Ceketini eline aldı ama giymedi. Arabasına bindi. Yol onu Derin’in -ya da artık Gazel’in de- oturduğu siteye götürdü. Güvenliğin karşısındaki kaldırıma park etti. Bir süre -belki on beş dakika kadar- arabanın içinde öylece, amaçsızca güvenlik girişine bakıp durdu. Sonra motoru çalıştırıp tekrar eve geri döndü.

Genç kızın yatağına uzandı. Gözlerini kapayıp uyumaya çalıştı. Zor olmuştu ama sonunda başarmıştı.

Ahmet, elinde tespihini usulca çekerken başı yerde ama gözleri karşısındaki iki gençteydi. Bir şeyler söyleyip duruyorlardı. Ahmet’in onları tam olarak dinlediği söylenemezdi. Sonuçta kızı alamamışlardı.

“Abi adamlar birden geldiler. Ne iş çözemedik,” dedi bir tanesi ve şaşırmış bir görüntü sergilemeyi başardı.

“Ben, bunu bir filmde izlediydim sanki!” dedi Ahmet ağır ağır onlarla alay ederek. “Sizi artist yapsak ya lan?” Sigarasını zipposuyla yakıp dumanı üfledi. “Siz kıcınızı avuçlarken biz plakaya bakındık. Tam adres yok ama Küçük Çamlıca’da bir mahalle var. Oranın altını üstüne getirin. Arabayı görünce tanırırsınız zaten.” Gürültülü bir öksürük boğazını yırtıp geçti. “Hay! Bu illet götürecek bir gün beni.” Tekrar karşısındakilere baktı. “Adam bu kadar hazırlıklıysa demek ki bir şeyler bekliyordu. Siz kendinizi sağlama alın. Aynı arabayla gidin ama... Ara-

bayı tanırsa ilk hamleyi bırakın o yapsın. Gerisini artık halledersiniz. Bir çıksın da ortalığa!”

Gençler başlarını salladılar ve hemen ofisi terk ettiler. Ahmet, bunlarla işimiz var der gibi başını iki yana salladı. Yine gürültüyle öksürdü. “Hay canına yandığının cigarası...”

Ömer ertesi gün aynı kıyafetlerle kalktı. Kısa ve hızlı bir duş alıp evden çıktı. Hava soğuk ve karanlıktı. Gökyüzünü gri bulutlar sarmalamıştı. Yüzünü buruşturdu. Hastaneye gitmek istemiyordu. Eve de dönmek istemiyordu. Aslında yaptığı hiçbir işten zevk almıyordu.

İki gün daha işe gitti. Her gün eve dönüşte bir çikolata aldı. Geceleri arabasına atladığı gibi soluğu Gazel'in kaldığı sitede aldı. Sonunda kendisini stajyer bir öğrenciye şuursuz gibi bağırırken yakaladı.

“Çok üzgünüm.” Karşısındaki genç kız ürkmüş, neredeyse ağlayacak gibiydi. “Gerçekten!”

O anda kararını verdi. Kendisini Salih'in odasında buldu. İki haftalık bir izne çıkmak istediğini söylediğinde Salih başını dua eder gibi kaldırdı. Bu, Ömer'i hafifçe gülümsetti.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Salih.

“Belki Bodrum'a, annemin yanına giderim. Uzun zaman oldu,” diye mırıldandı. Evet. Ömer kaçıyordu ya da kaçmaya çalışıyordu. Bu bir ilk olsa da her şeyin bir ilki vardı, değil mi? Ya kaçacaktı ya da...

“Benim de sevgilerimi ilet. Onu her zaman beklediğimizi de unutmamasını söyle.”

Ömer gözlerini devirdi. “Gelmeyeceğini biliyorsun. Hâlâ o şerefsizi bekliyor.” Sinirli bir gülüşle başını iki yana salladı.

“O, benim arkadaşım.”

“İşte anlamadığım tek nokta o! Nasıl olabiliyor da arkadaşlık kurabiliyorsunuz.” Salih’in nutuk çekmek için ağzını açtığını görünce susturmak için elini havaya kaldırdı. “Hiç çekemem. Kendine sakla!” dedi.

Salih sözlerini yutarak, kabul etti. Ömer, yeterince çıldırmış gibi görünüyordu ve daha fazla üzerine gitmek yanan odunların üzerine benzin atmak gibi olurdu.

Kısa bir vedalaşmanın ardından genç adam evde çalışacağı dosyalarını topladı. Üzerini giyip tam kapıdan çıkarken Deniz geldi.

“Ah. Çıkıyor muydun?”

Genç adam dilinin ucuna kadar gelen alaycı sözleri yutup başını salladı. “Bir şey mi vardı?”

Genç kadın başını iki yana salladı. Mırıldanarak, “Öylesine,” dedi.

“İyi. Ben çıkıyorum. Görüşürüz.”

Deniz’in cevabını beklemeden hızla çıktı. Aynı hızla hastaneyi de terk etti.

Rahatlaması gerekiyordu. Rahatlamamıştı. Gazel gidelı dört gün olmuştu. Ona olan özlemi gün geçtikçe azalmak yerine katlanarak artıyordu. Bu hiç iyi değildi. Ona tutulmak istemiyordu. Görünüşe göre çoktan tutulmuştu bile. Hem de en fena haliyle!

Gazel’in yiyemeyeceğı çikolatasını da almayı unutmadan yine aynı sitenin önünde, güvenliğın karşısındaki kaldırıma park etti. Beklemeye başladı. Neyi bekliyordu? Kendinde bir yerlerden çıkacağını umduğu cesaretini mi? Yoksa orada durup birkaç dakikalığına olsa da onu görebilirim umuduyla mı bekliyordu? Gecenin bir yarsıydı ve Ömer saçmalıyordu. Eğer kızı bu saatte dışarıda görse zaten kızılca kıyamet kopardı. Peki, neyi bekliyordu? Kendi haline alayla güldü.

Bir CD çalarda Müslüm Baba şarkısı eksikti. Bir de genç kızın binasının önünden geçerken camdan kafasını çıkarıp ara gazı vermesi... Eh onları da yaparsa tam

olurdu işte! Serseri gençlik yıllarında bile öyle şursuzca davranmamıştı. Şimdi ise kendinden korkuyordu. Sanki her an her şeyi yapabilecekmış gibi geliyordu.

Her gece orada deli gibi beklediğine, buna kesinlikle engel olamadığına göre sıyırılmış olmalıydı. Motoru çalıştırıp vitesi taktı ve arabayı hareket ettirdi. Eve girer girmez mutfığa yöneldi. Çikolatayı çekmeceye atıp, her gece yaptığı gibi genç kızın yatağına uzandı.

O gün telefonun arka planında dil çıkaran bir Gazel vardı. Orada kalacak, ona sürekli dil çıkaracaktı. Eğer kendisinden utanmasaydı dudaklarını uzatıp ekrana bir öpücük kondurabilirdi. Bir küfür savurdu. Durum ürkütücü bir hal almaya başlamıştı. İki gün kafasını dinlemek için -bu durumda ne kadar dinleyebilirse- sonunda Bodrum'a gitmeye karar verdi.

Ömer ertesi gün erkenden kalkıp sabah koşusuna çıktı. Her ne kadar düşünmemek için uğraşsa da aklına onunla birlikte çıktıkları sabah koşusu ve yağmurdan kaçışları gelmişti. Fazladan birkaç tur daha koştuğu için saatler sonra ancak eve döndü.

Banyo yapmak için kıyafetlerini çıkarıp banyoya girdi. Yine aklına onunla yaşadıkları, sıırıslıklam oldukları o anlar üşüştü. Sonunda vazgeçti. Anıları kovmak yerine onları hatırlayıp gülümsemeyi tercih etti. Çünkü evin hangi bölümüne girerse girsin bir anı yakasına yapışıyor, görüşünü ve aklını engelliyor, sanki bir anda genç kız karşısına çıkacakmış gibi hissediyordu.

İçler acısıydı. Kesinlikle içler acısı! Deryal'in kulübüne gitmeyi düşündü. Ancak onlar durumunu hemen anarlardı ve alay edebilecekleri bu fırsatı çok iyi değerlendirirlerdi. Bu düşünce geldiği gibi hemen kayboldu. Saatler geçmek bilmedi. Gün kulaklarında tik tak sesleriyle sonlandı.

Üç günün sonunda mutfaktaki kanepelerden birine kollarını göğsünde kavuşturarak oturdu. Dudaklarını bir-

birine bastırması, alını derin düşüncelerle kırılsmışken kararını verdi. Su ısıtıcısının görevini tamamladığını belli eden sesiyle birlikte ayaklanıp kendisine kahve yaptı.

Bodrum'a gidiş biletini almak için telefonuna uzandı. O telefona, telefon da ona bir süre bakı. Sonunda telefonu masaya geri fırlattı. Kendi kendine öfkeyle, "Nereye gidiyorsun?" dedi. Gazel gideli bir hafta olmuştu ve bir haftadır resmen kendisinde değildi. Bırak bir yere gitmeyi, umutsuzca belki sabit telefonundan arayabilir diye düşünerek evden dışarı bile çıkmıyordu. Tamam. Onu aramıyor olabilir. Peki, Gazel neden aramamıştı?

Buna, kendisini böyle sınamaya artık gücünün yetip yetmeyeceğinden emin değildi. Fakat kıza gitmeye yeterince cesareti var mıydı, ondan da emin değildi. Endişelerinin ve korkularının üzerine kalın bir çizgi çekebilir miydi?

Çünkü bu defa farklı olduğunu biliyordu. Bu Gazel'e söylediği gibi sadece bedenine olan ihtiyacı değildi. Ömer, ona bütünüyle ihtiyaç duyuyordu. İkisini bir tartıya koydu. Gazel'e karşı kurtulamadığı duyguları mı, yoksa geçmişte, yanı başında gördüklerinin içinde yer eden kalıntıların korkuları mı ağır basıyordu? Şüphesiz, Gazel daha ağır basıyordu. Hem de her yönüyle...

Ömer verandaya çıktı. Merdivenleri inip çardağa oturdu. Bir elini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi. Hayatının hiçbir döneminde böyle büyük bir kararsızlığa ve boşluğa düşmemişti. İşte onu asıl korkutan da bu bocalamasıydı. Yersiz miydi? Boşuna mıydı bu bocalama? Yoksa başından beri biliyor muydu?

Fakat bildiği bir şey vardı. Onu çok özlemişti. İçini yakıp kavuran bir özlem, dinmeyecek bir ihtiyaç duygusuyla sarmalanmıştı. Belki de her hücre si onun özlemiy le dolmuştu. Pekâlâ. Belliydi işte... Yüzüne kendinden hoşnut bir gülümseme yayıldı. Kahretsin! Değ il bir hafta dayanmaya bir dakika daha dayanamayacaktı. Kararıyla

birlikte içindeki düğüm bir anda çözülmüşçesine belirgin bir ferahlama hissiyle doldu.

Hızlı adımlarla içeri girdi. Üzerini değiştirmek için birkaç dakika fazladan zaman harcadı. Kıza güzel görünmek için giriştiği bu çaba onu hem utandırdı hem gülmsetti. Başını iki yana sallayıp uçarcasına merdivenleri indi. Kapıdan çıktı. Tam o anda aklında bir fikir belirdi. Mahalledeki pastaneye gidip iki kişilik çikolatalı pasta aldı. Pastanın yanında iki tane mum! Hediyelik eşya dükânlarından birine girdi. Aklında beliren görüntüye uygun objeleri tek tek özenle buldu. Eve döndü.

Hazırlıkları yarım saat sürmüştü. Tekrar evden çıktığında saat dokuzdu. Hafızasında kayıtlı olan, her gün arşınladığı yolda bu kez iki kat süratle ilerliyordu. Güvenliğin önünde durdu. Derin'e telefon açmalarını sabırla bekledi. Önündeki barikatı kaldırdıklarından saniyeler sonra apartmanın önündeydi.

Arabasında bulunan ikinci pastayı ve tek çikolatayı eline aldı. Merdivenlerden daha hızlı çıkacağına emin olsa da asansörü kullanmayı tercih etti. Sabırsızca ayağını yere vurarak, Gazel'in onu gördüğünde yüzündeki ifadeyi merak ederek üçüncü kata çıktı.

Derin onu gördüğünde gülümsedi. Alayla. "Kimler gelmiş?" dedi.

Ömer gülerek arkasına baktı. "Kimler gelmiş?" Sesi şakacıydı. Genç kadına uzanıp yanağına bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde kadın tek kaşını kaldırmıştı. Ömer, onun omzunun arkasından eve kısa bir bakış attı.

Tabii ki Derin'e yakalanmıştı. "Eminim bu saatte beni görmeye gelmişsindir!" Kollarını göğsünde kavuşturdu. Hâlâ kapıda duruyorlardı.

Ömer elindeki pastanın kutusunu havaya kaldırıp onun sözlerini duymazlıktan geldi. "Bu pasta ile içeri giriş izni alabilirim diye düşünmüştüm."

Genç kadın pastayı aldı. "O girebilir. İnan onu gördüğüme seni gördüğümden daha fazla sevindim."

"Kırık kalbim ve ben hâlâ kapının önündeyiz!"

"Geç hadi!" Derin, onu sadece beyaz mobilyalarla döşenmiş salonuna alıp koltuklardan birine oturmasını işaret etti. Kendisi pastayı buzdolabına koyup geri döndüğünde Ömer ceketini çıkarmıştı. Doğrudan, "Gazel nerede?" diye sordu. Şu ana kadar onun geldiğini duymuş olması gerekiyordu.

"Dışarı çıktı."

Derin kayıtsızca omuz silkip otururken o ayağa fırlamıştı bile. Engel olamadığı öfkesiyle, "Dışarı mı çıktı?" dedi. Ellerini beline koymuş Derin'e bakıyordu.

"Evet. Yürüyüşe çıkacağını söyledi ve ihtiyacı var gibi görünüyordu." Genç kadın tekrar omuz silkti.

"Ne kadar oldu?"

"Yarım saat kadar."

"Ve hâlâ gelmedi. Saat neredeyse on oldu. Bu saatte yürüyüşe çıkmak da ne demek?"

"Ne varmış saatte? Burası oldukça güvenli bir yer!"

Ömer'in bir eli saçlarının arasından geçti. "Gece yarısına geliyor, Derin. Bu saatte onu nasıl bırakırsın?"

Genç kadın öfkeyle kuduran adama şaşkınlıkla baktı. "Sen iyi misin?" Sesi hafifçe kızgın çıktı.

"Değilim!" dedi Ömer sesini yükselterek. "Hâlâ onu nasıl bırakabildiğini düşünüyorum!"

"O, yetişkin biri, Ömer. Hangi saatte çıkmak istiyorsa o saatte çıkar." Derin de ayağa fırlayıp karşısına dikildi. "Ayrıca ben onun bakıcısı değilim. Yürüyüşe çıkmak istediğinde benden izin almak gibi bir mecburiyeti de yok. Kendine gel. Sıkıldı ve hava almaya çıktı. Bunda bu kadar büyütülecek bir şey yok."

Ömer içinde aniden beliriveren tuhaf hisle kendisini tekrar dışarıya attı. Arabasıyla siteyi baştan sona dolandı. Çocuk parkı dâhil, bütün her yere baktı ama Gazel'i hiç-

bir yerde bulamadı. Tekrar Derin'in yanına döndüğünde öfkeden köpürüyordu. Dişlerini sıkmaktan çene kası ağrı-mıştı. Lanet olsun, onu arayamıyordu bile! İlk işi ona bir telefon almak olacaktı.

Evin içinde çıldırmış gibi volta atıyordu. Derin. onun bu haliyle şaşkına döner, sakinleştirmek istediği her se-ferinde geri püskürtülürken Gazel yarım saat sonra içeri girdi. Anahtarını cebine atıp, kapıyı kapadı. Tam mon-tunu çıkarırken başını kaldırıp Ömer'i gördü. Daha onu gördüğüne şaşırarak adamın gözlerindeki bakışı fark etti. Kalbi bir anda hopladı ve yutkundu. Ömer ne kadar zamandır buradaydı?

Genç adam direkt dişlerinin arasından, "Neredesin?" diye sordu.

Genç kız karşısında durana kadar ilerledi. Kayıtsız davranmaya çalışarak ona baktı. Başında adamın hediye ettiği bere vardı. "Yürüyüşe çıkmıştım." Omuz silktili.

"Yürüyüşe çıkmışmıs. Saatin kaç olduğundan haberin var mı?" Adam ellerini beline koydu.

Gazel, adamın yersiz öfkesine bir anlam veremedi. Bir haftadır onu ne arayıp ne sormuştu. Hiç mi merak et-memişti? Geceleri ağlamakla, onun yokluğuna alışmakla geçmişken şimdi gelmiş hesap soruyordu. Sinirle dişleri-ni sıktı. "Saatte ne varmış? Canım bu saatte çıkmak istedi ve biraz hava aldım."

Ömer, "Neredeydin?" diye sordu. Bir elini saçlarını arasından geçirip çenesini kaşıdı.

"Sitenin içinde tabii ki! Nerede olabilirim?"

"Bana Pinokyo'luk yapma! Bütün siteyi baştan sona deli gibi dolandım ve sürpriz, Gazel hiçbir yerde yok!" Alayla kaşlarını kaldırdı.

"Sana yalan söylemiyorum! Demek ki yeterince dik-katli bakmamışsın!"

Genç adam bakışlarını kızın yüzünde tuttu. Sonunda

sesini yumuşatarak asıl sormak istediği soruyu sordu. "Onunla mı görüştün?"

"Kiminle?" Gazel'in sesi şaşkın çıkıyordu. Şaşkındı çünkü böyle bir tepki beklemiyordu. Şaşkındı çünkü kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Şaşkındı çünkü ona nasıl olduğunu bile sormamıştı!

"Şu serseriyle. Eski... Sevgilinle!"

Gazel'in çenesi şaşkınlıkla bir süre açık kaldı. Arkalarında durmuş onları şokla izleyen Derin'in de öyle...

"Saçmalamayı keser misin? Neden onunla görüşeyim?"

"Artık özgür olduğuna göre..." Ömer omuz silkip elini ensesine koydu.

"Ben hep özgürdüm, doktor! İsteseydim görüşürdüm."

"Bana doktor, doktor deyip durma! Benim bir adım var!"

"İyi o zaman. Bir adı olan, Ömer Bey! Sen bana karışamazsın. İstedğim saatte istediğimi yaparım."

"Karışırım. Nerede olduğunu bilmek istiyorum!" Ömer uzanıp kızın dirseğini kavradı. "Ve sen bana söyleyeceksin."

Derin, "Siz, ikiniz saçmalamayı keser misiniz?" diye bağırdı. Onu kimse umursamadı.

Gazel kolunu hızla çekip Ömer'in çimen yeşili gözlerinin içine öfkeyle baktı. "Neyim olarak?" diye sordu. Tek kaşını kaldırmıştı. Sorunun Ömer'i durduracağını umuyordu çünkü her zaman kaçmayı bilmişti.

Genç adam hafifçe gülümseyince genç kızın yüzü ölü balık ifadesini aldı.

Genç adam, "Henüz bilmiyorum!" dedi. "Ayrıca ne isim konduğunun önemli olduğunu sanmıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Genç kız, adamın kelimelerinden de, tavrından da hiçbir şey anlamamıştı. Fakat kalbi sanki anlamış gibi olanca hızıyla gümbürdemeye başlamıştı.

“Seni almaya geldim.” Ömer’in sesi bir anda boğuklaşmıştı. “Eşyalarını toparlayalım ve gidelim.”

Genç adam karşısında duran öfkeli yüze baktı. Gerçi öfkeli halinden sıyrılıp duru yüzünden birçok duygu bir anda gelip geçmişti. Şaşkınlık, merak, kararsızlık ve son olarak hüznün... Hüznün?

Ömer, kıza uzanıp hafifçe çenesini okşadı. Genç kız irkilirken, Derin usulca odadan ayrıldı. Onun çıkışını fark eden olmadı. Yüzünde, gördüğü manzara karşısında beliren engel olamadığı bir gülümseme vardı. “Bizim çapkın, âşık olmuş. Aferin Gazel!” diye fısıldadı.

Gazel, adamın sözleri karşısında dünyasının bir kez daha sallandığını hissetti. Doğru duyduğundan emin olamıyordu. Eğer gerçekten söylemek istediğini kastediyorsa bile gitmeye niyeti yoktu. Ömer, açıkça niyetini belli etmişti. Neyi istediğini ve neyi istemediğini bir güzel anlatmıştı.

Dağılmış kalbinin bir kez daha parçalara ayrılmasına izin vermek istemiyordu. Çünkü Ömer, onun kalbini istemiyordu. Gazel’in ise ona sunmak istediği kendinden taşan bir aşkı vardı. Fakat bunu söylemeye de niyeti yoktu.

“Hayır,” dedi kısık bir sesle.

Ömer geriye çekildi. Gözlerini kırıştıtarak ona baktı. Saçlarını okşamak için uzanan eli havada kalmıştı. “Hayır, mı?” Kendi sesi kulaklarına çok şaşkın geliyordu. Bunu yüksek sesle söylediğini de o anda anlamıştı. Her şeyi bekliyordu ama bunu asla beklemiyordu. Onun kurduğu düş böyle değildi. Sonuçta Gazel onu seviyordu. değil mi? Gelmesi gerekiyordu. “Ama neden?”

Gazel, onun dokunma mesafesinden uzaklaştı. “Çünkü buraya daha yeni alıştım. Tekrar aynı şeyleri yaşamak istemiyorum. Derin çok iyi bir insan ve-”

“Gazel, kes sesini. Neyi kastettiğimi biliyorsun! Anlamayacak kadar aptal değilsin.”

Genç kız, adamın sözleriyle birlikte duruşunu dikleştirdi. “Ama seninle gelecek kadar da aptal değilim.”

"Allah'ım!" Genç adam iki elini birden çıldırmış gibi saçlarının arasından geçirdi. Sonra durup gözlüklerinin üzerinden baktı. "Sen ciddi değilsin, değil mi?"

"Gayet ciddiym." Genç kız başını iki yana salladı. "Gelmeyeceğim."

"Bana, beni sevdiğini söylemiştin!" dedi Ömer huysuz bir çocuk gibi. Bunu söylediğine inanamıyordu. Resmen kızı kendi sözleriyle köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. Genç kız duruşunu değiştirmede. Ancak kızın yüzünden geçen anlık şok ifadesini yakalamıştı. Daha ne kadar rezil olabilirdi?

"Bunun konumuzla ne alakası var."

"Beni artık sevmiyor musun?" Genç adam kızın sözlerini umursamadı. Kalbi aniden vereceği cevabın korkusuyla iki kat hızlı atmaya başladı. Ödö patlıyordu. Ya onu artık sevmiyorsa?

"Huysuz bir çocuk gibi davranıyorsun!"

"Kahretsin, Gazel! Soruma cevap ver." Ömer dirseğine uzanıp sıkıca kavradı.

Gazel onun kolunu tutan zarif parmaklara baktı. Arından öfke parıltılarıyla dolan derin, yeşil gözlerine... Sakin görüldüğünü umuyordu. Yutkundu. "Kolumu acıttıyorsun."

Genç adam elini hızla geri çekti. Başını geriye atıp bir süre öylece kaldı. Sonra ne yapacağını bilemiyormuş gibi kızın yüzüne baktı. "Pekâlâ," dedi vazgeçmiş gibi. "İster sev ister sevm. Benimle geleceksin!"

Genç kızın aldığı nefes ciğerlerine yetmemişti. Adamın yaralanmış ama kabullenmiş duruşu kendi canını yaktı. Gitmeyi istiyordu. Onunla gidebilmek için ölüyordu, ancak kendini korumak istiyorsa bunu kabul etmeyecekti. Etmemesi gerekiyordu. Onun yanından geçti. Artık gücü ayakta kalmasına yetmiyormuş gibi kendini koltuklardan birine bıraktı. Sonunda açık olmaya karar verdi.

“Bunu bana neden yapıyorsun? Neden seninle gelmemi istiyorsun?” Başını kaldırıp adamın kafası karışık gibi görünen yüzüne baktı.

Ömer, “Gelmemen için tek bir neden söyle,” diye karşı soru sordu. Sesi o kadar yumuşaktı ki. Kıza cevap vermeyi isterdi fakat aralarında bir sınır çizgisi vardı. Eğer yanlış cevap verirse sınırın gerisinde, Gazel’in uzağında kalacaktı. Genç adamın artık dayanamayacağı tek sınır da buydu.

“Sana nedenler listesi sunabilirim, Ömer.” Tekrar ayağa kalktı. Sanki söyleyeceği kelimelere kalkan olmak istercesine karşısında durdu. “Ama sana tek bir neden söyleyeceğim. Senin istemediğin bir kalp taşıyorum.”

Ömer’in gerilen kasları kızın sevgisini itiraf eden bu sözleriyle rahatlayabildi. Ancak kalbine bir ok saplanmıştı. Onu kaç kere yaralamıştı? O sözleri söylemek zorunda mıydı? “Ya şimdi o kalbi istiyorsam?” Sesi fısıltıdan farksızdı.

“Sen istiyorsan ya da sen istemiyorsan...” Genç kız kurumuş dudaklarını yaladı “Ömer, ben yorgunum. Bedenim de yorgun, ruhum da! Karmaşa kaldıracak gücüm yok. Senin hayatının da içine ettim. Biz Deniz’le konuştuk, sen ertesi gün ondan ayrıldın. Aptal olmadığımı söyledin! Hayır, aptal değilim. Ben senin hayatın için iyi değilim. Ben senin için de iyi değilim. Sen de bunun farkındasın. Bunu bana belli edebilmek için elinden geleni yaptın. Şimdi karşıma geçmiş, benim ne istediğimi sormadan seninle gelmemi bekliyorsun.” Genç kızın dudakları titredi. “Gereğinden fazlasını yaşadım.” Ömer karşısında kirece dönmüş bir yüzle dururken devam etmek zordu. “Daha fazlasına gücüm yok.”

Genç adamı buz gibi olmuş aklıyla ve donmuş bedeniyle öylece bırakıp odasına gitti. Eğer kızın yüzünde tek bir kararsızlık belirtisi görmüş olsaydı kolundan tutup gö-

türürdü. Yumruklarını sıkıp bir süre öylece kaldı. Söylediği sözleri geri alabilmenin bir yolu olmadığı gibi keşke demesinin de bir anlamı olmayacaktı. Kızın onu seviyor olması bir şeyi değiştirmiyordu. Gazel kendince onun hayatını da mahvettiğine inanmıştı. Asıl şimdiden sonra mahvedeceğinin farkına varmadan...

Ağır, uyuşmuş adımlarla evden çıktı. Önce zihindeki tüm kelimeler kaybolmuştu. Sonra yakıcı bir öfke sisi kapladı. Gazel'e gelmediği için kızgındı. Kızı orada bıraktığı için kendisine kızgındı. Daha önce elinde tutamadığı için kendisine öfkeliydi. Ve ikisinin de bu kadar çabuk pes etmesine öfkeliydi.

Eve adımını attı. Yaktığı mumlardan birini öfkeyle söndürdü. Doğrudu. Gırtlığından kendisini bile şaşırtan garip bir ses çıktı. Neden gelmemişti?

Saniyeler sonra Gazel'e, ona değer verdiğini anlatabileceği tek bir kelime söylemediğini fark etti. Başını geriye atıp bir kahkaha attı. Onu bulamayışına, kızın onunla gelmek istemeyişine öyle takılmıştı ki tek yapabildiği tekrar eve gelmesini istediğini söyleyip durmasıydı. Bu defa izin vermeyecekti. Hayır.

Soluğu tekrar, bu defa daha kararlı olarak Derin'in evinde aldı.

Derin, kapıyı açıp alayla kaşlarını kaldırdı. "Uzun zaman olmuştu."

"Nerede?" Genç adamın kaşları çatılmıştı.

"Kızın canını sıkıp durma, Ömer!"

"Yerinde olsam karışmazdım." Derin'in davet etmesini beklemeden içeriye daldı.

Adımları Gazel'in daha önce girdiğini gördüğü odanın önünde durdu. Kapıyı açıp içeri adımını attı.

Gazel, onun tişörtünü giymiş, altına başka hiçbir şey giymemiş bir halde yatağın üzerinde bağdaş kurmuş, ağlıyordu. Onu bu halde gördüğünde kalbi sızladı. Genç kız

“İki seçeneğin var.” Adamın yüz hatları sertleşti. “Ya şimdi altına bir şey giyer benimle gelirsin. Ya da seni omzuma atarım ve kışını da ceketimle örterim. Birini seç!”

“Bu kadar zorba olduğunu bilmiyordum!” diye sataştı Derin arkadan.

Ömer omzunun üzerinden ona baktı. “Ben de!” dedi ve tekrar Gazel’e döndü.

“Hadi! Neyi bekliyorsun?”

“Aklının yerine gelmesini ve arkayı dönmeni.”

“Aklım gayet yerinde! Hem arkamı dönmek gibi bir niyetim de, isteğim de yok!”

“Neden zorluyorsun ki?”

Ömer’in bakışları aniden yumuşadı. Gazel ürkmüş görünüyordu. Haklıydı. Kızın artık herhangi bir durumu kaldıracak gücü kalmamıştı. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüş, yüzü resmen şişmişti.

“Çünkü ev sen olmayınca çok boş geliyor. Çünkü önüme gelen herkesle kavga etmeye başladım. Çünkü günlerdir senin yatağında yatıyorum. Çünkü manyak gibi senin tişörtünü koklayıp duruyorum. Çünkü dakikada üç kez telefonumdaki resmine bakıyorum. Çünkü bombok durumdayım. Çünkü seni acayip özledim.” Yutkundu. “Bunlar yeterli mi?”

Genç kızın gözünün kıyısından bir damla yaş usulca süzülürken pürüzsüz yanaklarına, zorlukla dudaklarını araladı. Gerçekten olabilir miydi? Belki de uyumuştı ve hayal görüyordu.

“Çekmeceyi çikolatalarla doldurdum.” Ömer’in kadife sesi genç kızı ona itiyordu. Gazel bir adım attı. Sözcüklerinin güzelliği miydi onu böylesine eşsiz kılan yoksa sesinin tonundaki kırılganlık mıydı? Bilmiyordu ama o, kesinlikle eşsizdi. Daha fazla itiraz edecek ne gücü kalmıştı ne de isteği! Kolları, genç adamın beline dolarken başı göğsünü buldu.

Gözünden akan her damla adamın gömleğinde giderek büyüyen bir noktaya dönüşüyordu. Noktalar birbirine karıştıkça ve daha çok gözyaşı döktükçe gömlek sırlıklam olmuştu.

Ömer, onun bu kabullenişini bir süre sindirmek zorunda kaldı. İçindeki ferahlama öyle büyüktü. bedeni öyle gerilmişti ki bir an onun kollarının etkisiyle eriyip gideceğini düşündü. Kolları hafifçe havalanıp kızı sıkıca sardı. Başının tepesini öptü. Buna bayılıyordu. Kollarını ona dolamaya da bayılıyordu, onu öpmeye de, onunla geçen her bir saniyeye de bayılıyordu.

“Onca söz söyledim, bir çikolataya tav oldun, yavrum.” Bir eli kızın saçlarının arasında usulca gezindi. Saçlarının ipeksiliğini kendi derisinde hissetti.

Gazel aynı anda hem ağlamayı hem kıkırdamayı başardı. Nasıl yaptığından kesinlikle emin değildi.

Genç adam başparmağıyla gözünden düşen damlayı yakaladı. “Gidelim mi?” Fısıltısı boğuktu. “Yoksa evde yangın çıkacak.”

Genç kızın kaşları kafa karışıklığı nedeniyle hafifçe derinleşti. Biraz ondan uzağa çekildi ama kollarını ondan alamadı. “Neden?” Sesi çatallı çıktığı için boğazını temizlemek zorunda kaldı.

“Gidince görürsün.” Ömer onun gözyaşlarını silerken güldü. “Tabii hâlâ bir evimiz varsa.”

Genç kız kesinlikle anlamamıştı. Yine de kafasını salladı. “Üstümü değiştireyim.”

Ömer, kollarını geriye çekti. “Tişört kalsın. Sana benden daha çok yakışmış.” Göz kırptı.

Kız tepeden tırnağa kızarıırken tişörtün eteğini çekti. “Arkana dön!”

Adamın gözleri bedenini baştan aşağı süzdü. Muzip bir gülümsemeyle dudakları büküldü. Gazel utançla Derin’e baktı.

Genç adam yüzsüzlüğe vurdu. "Göreceğimi gördüm."

"Olsun," dedi genç kız huysuzca. "Sen yine de dön."

Ömer'in bakışları yumuşadı. Uzanıp hafifçe yanağını okşadı. "Çabuk ol!"

"Tamam."

Adam arkasını döndüğünde muzip bakışlarla onları izleyen Derin'le karşılaştı. "Sen hâlâ bizi mi gözetliyorsun?"

"Hayır." Genç kadın güldü. "Direkt izliyorum. Kendimi romantik bir filmin sonunu izliyormuşum gibi hissettim."

"Utanmaz!"

"Söyleyene bak!"

"Ben hazırım." Gazel'in sesi atışmalarını böldü.

Adam hızla arkasını döndü. Kız tişörtün altına bir kot giymiş, çantasını omzuna çapraz asmıştı.

"Beren nerede?" diye sordu Ömer.

"Ah!" Kız çantasını açtı. İçinden bereyi çıkarıp gülmseyerek havaya kaldırdı. "İşte!"

Ömer elinden bereyi aldı. "Ben hallederim." Özenle bereyi takıp saçlarını düzeltti. Duru yüzüne baktı. Eğilip burnuna bir öpücük kondurdu. "Niye benim her şeyim sana daha çok yakışıyor?" Sesi sanki bunu kendi kendine soruyormuş gibi çıkıyordu.

"Ev arkadaşımı zorla alıkoyduğuna göre elamanım hakkında da bir fikir belirtirsen sevinirim. Haftaya başlıyoruz." Derin araya girdi. "Yine de elemanım, değil mi?"

"Hayır," dedi Ömer.

"Evet," dedi aynı anda Gazel. Birbirlerine iki inatçı horoz gibi bakıp yine Derin'e döndüler.

"Hayır!"

"Evet!" Yine aynı anda konuşmuşlardı.

Genç kız dik bakışlarını adamın üstüne saldı. "Bu konu kesinlikle tartışmaya açık değil."

Genç adam fazla ileri gittiğini düşündü. “Pekâlâ, nasıl istersen!”

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Genç kız aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını kaldırdı. “Kıyafetlerim?”

“Sonra gelir alırım.” Ömer parmaklarını kızın parmakları arsından geçirdi. Aceleci davranarak kızı dışarı sürükledi.

Derin, onların ardından kapanan asansör kapısına baktı. Kıkırdayarak başını iki yana salladı. “İnanılır gibi değil!” dedi.

Bölüm 13

Güçlü kollar kızın ince beline sarılmış, gözleri asansörün aynasında kesişmişti. Ömer çenesini onun omzuna koyup başını yana eğerek sadece baktı. Allah'ım! Onu nasıl bırakabilmmişti? Derin bir nefes alırken burnunu boynuna sürttü. Gözleri kapandı. Öz kokusu burun deliklerinden içeri girip ciğerlerini şenlendirdi.

"Eminsin değil mi?" Kızın sesinde kuşku vardı.

Genç adam gözlerini açtığı anda endişeli altın renkli gözlerle karşılaştı. Asansör durduğu için ışıkları söndü. Birbirlerini göremiyorlardı. Fakat kızın bedenindeki gerginliği hissetmemek mümkün değildi.

"Hiç olmadığım kadar," diye fısıldadı. Asansörü başka biri çağırmadan, yine elini sıkıca tutarak -sanki kaçmasından korkarmış gibi- çıktılar. Arabalarına binip hareket ettiler.

Genç kızın içinde birkaç şüphe kalıntısı kalmıştı. Hastanede kaldığı süre boyunca ve yanında geçirdiği zamanlarda adamı yeterince tanıyabilmişti. Ömer hayatta tek başına mücadele eden, hiç kimseye ihtiyaç duymayan biriydi. Kadınlara değer veriyor, onlara kibar, nazik bir yaklaşım içerisinde bulunuyordu. Ancak ördüğü bir koza vardı. Kendisini kozanın içine kapattığında herkes dışarıda kalıyordu. Gazel, bunu bir şekilde kendini koruma içgüdüğü olarak algılıyordu. Adam hayatında sürekliliği olan birini istemiyordu. Kalbindeki ürkek atışların nedeni buydu!

Sonra, boş verdi. Eğer onunla geçirebileceği sadece beş dakikası varsa, bu dakikaların getireceği tüm acıya katlanmaya razıydı. Bu dünyada pek bir şey gördüğü söylenemezdi. Çiçekli yollar onun için değildi. Eh... Diğer dünyada da cennete gitmeyeceğinden emindi. Ama en azından payına düşen güzelliği yaşamaya kararlıydı. Bir dakika, bir saat, bir gün, ay, sene... Payına ne düşünüorsa!

Adam gözlerini yoldan ayırmadan elini ceketinin cebine attı. "Al bakalım." Yumuşak sözlerinin ardından ona çikolatasını uzattı. Genç kız gülerek elinden çikolatayı kaptı. Paketini açıp kokladı. Bir ısırık almadan önce Ömer'e baktı.

Genç adamın gözleri kısa bir an merakla ona kaydı. "Ne?" diye sordu.

Gazel çikolatayı uzattı. "Yer misin?"

Adamın başını iki yana sallamasından sonra koca bir ısırık aldı. O anda dünya üzerinde böyle lezzetli başka bir şey olmadığını düşünüyordu.

"Şimdi yerim." Adamın ses tonu eğlenceli geliyordu. Genç kıza göz ucuyla bakıp şaşkınlığına kıkırdadı. "Ver-meyecek misin?"

"Ama ısırdım."

Ömer güldü. "Bence hiç sorun değil."

Kelimeler ahenkli bir vurguyla söylenmişti. Kısık sesi kızın bedeninden akıp gitmişti. Genç kız adamın gözle-rindeki aşırı parıltıyla oturduğu yerde kıpırdandı. Kaşlarını kaldırarak hafif bir şaşkınlık belirtisi gösterip sonunda çikolatayı Ömer'in dişleri arasına uzattı. Şaşkın bakışları karşısında bir ısırık aldı. Sonra adamın dudağının bir kenarı sanki gizli bir espriye gülüyormuş gibi kıvrıldı.

Ömer evin kapısını açıp hafifçe araladı. Aralık kapıdan süzülen loş ışığın arasından sızan müzik kızın kulaklarını doldurdu. Sözlerini anlamadığı, alçak ve duru sesli bir kadının seslendirdiği bir müzikti. Kaşları şaşkınlıkla hafifçe kalktı, sorarcasına gözlerini adama dikti.

Adam cevap vermek yerine kapıyı biraz daha itti. Gazel tekrar önüne dönmeden önce dikkatle onun yüzüne baktı. Yeşil gözlerinde heyecan, güzel yüzünde hafif bir kaygı ifadesi vardı. Neler olduğunu anlayamasa da üstelememeye karar verdi. Başını kaldırıp bir adım atarken durdu. Kalbi iki kat hızlı atmaya başlarken, gözlerine aniden dolan ve akmak için sabırsızlanan yaşları geri itmek için gözlerini kırıştırdı.

İçerisi, hafif alevleri kıvrılan, duvarlarda gölgesini dans ettiren mumlarla doluydu. Kırmızı mumların etraflarına özenle gül yaprakları serpiştirilmişti. Gazel'in yüreği hoplarken dili tutuldu. Ömer'e döndü ve tekrar mumlara baktı. Adam, onu belinden tutarak yönlendirdi. Şaşkınlığına hafifçe gülerek içeriye girmesine yardımcı oldu. Mumlar, merdivenlerin her basamağında sağ ve sol tarafta konuşlandırılmış şekilde son basamağa kadar ilerliyordu.

Tam merdivenlere yönelirken zarif parmaklar hafifçe belini sıktı. Adamın dudaklarını kulağında hissetti. "Bu taraftan." Salonu işaret etti. Fısıltısı bedeninin ürpermesine neden oldu.

Ömer, "Üşüyor musun?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. Salonun kapısına gelmişlerdi. Salonu gördüğünde, yüzündeki çocuksu ve heyecanlı gülümseme genişledi. İçinden ne olduğunu anlayamadığı garip, ılık bir his akıp gitti. Ağlama isteğiyle dolmuştu. Her yer, ama her yer mumlarla ve gül yapraklarıyla doluydu. Ortada bir sehpa vardı. Sehpanın üzerinde ne olduğunu bilmediği bir içki şişesi... Renkli, cam şamdanların içinde alevleri oynayan, odanın içini rengârenk yansımalarla dolduran mumlar muhteşemdi. Bir pasta, iki kadeh, iki küçük pasta tabağı, üzerinde çatal, bıçak ve bir de uzun, kırmızı bir mücevher kutusu vardı. Nefesi kesilerek başını kaldırdığında adamın garip bir ifade ile kendisini izlediğini fark etti. Hangi ara karşısına geçmişti? Hiçbir fikri yoktu.

Genç adam bir adımda ayakları parmak uçlarının önünde duracak şekilde ona yaklaştı. İşaret parmağını çenesine koyarak başını biraz daha kaldırıp diğer elini ince beline usulca yerleştirdi. Kısık bir sesle, "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Cevabı kızın gözlerinin içinde arıyordu. Gazel'in bakışları buğulu ve ıslaktı. Sonunda gözlerinde zorlukla tuttuğu barikat yıkıldı. Gözyaşları bir anda yağmur damlaları gibi akmaya başladı.

Ömer'in kalbi sızladı. Kaşları derinleşerek, onun yaşadığı hüznü kendi kalbinde hissederek bir süre kıpırdamadı.

Kızın kolları aniden boynuna dolanırken, onun elleri kızın beline dolandı. "Ağlama ne olur!" diye fısıldadı. Dudakları kızın şakağına usulca değdi. Kız bıcırıklarını tutamazken ve Ömer'in gömleğini ikinci kere gözyaşlarıyla ıslatırken ona daha sıkı sarılıyordu. Bir kez daha, "Ne olur!" dedi. Gözyaşları sanki kendi boğazında diziliyor. büyük bir yumru oluşturunuyordu. Geriye çekildi. Kızın saçından bereyi çıkarıp koltuğun üzerine fırlattı. Dağılmış saçlarını şefkatle düzeltti. Gözyaşlarını başparmaklarıyla silip alnını alnına dayadı. "Sulu gözüm benim," diye fısıldadı. Minik burnunu öptü. Dudakları dudaklarını süpürdü ama öpmedi.

"Pastan çikolatalı!" diye fısıldadı. Yüksek sesle konuşursa sesinin çatallı çıkacağına emindi. Yüzüne oyunbaz bir ifade yerleşti. "Bu seni mutlu eder mi?"

Genç kız kıkırdadı. Burnunu çekip başını salladı. Ömer alayla, "Sümüklü!" dedi. Elleri genç kızın montunun yakasından içeri, yavaşça omuzlarına kaydı. Montunu geriye itip kızın ayaklarından tepesine kadar alev almasını sağlayacak bir yavaşlıkla üzerinden sıyırdı. Montun önce bir kolunu, sonra diğerini çekip çıkardı. Her hareketinde bilinçli bir yavaşlık, dile getirilmemiş bir vaat vardı.

Gazel nefes alışlarının sıklaştığının farkında değildi.

Mont da berenin yanında yerini aldı. Ömer, onu ne kadar ağır soyduysa kendisi o kadar hızlı davranarak ceketini çıkarıp, montun üzerine fırlattı.

Genç kızın elini tuttu. Usulca, "Gel," dedi. Odaanın ortasına çekip sehpanın hemen kıyısında durdu ve elini bıraktı. "Düşündüm ki..." Şampanya şişesini eline aldı. "Doğum gününü kutlayamamıştın..." Omuz silkip daha fazla açıklama yapmadı. Şampanyayı yere dökmemeyi başarak bir pıt sesiyle açıp ince uzun kadehlere doldurdu. Başını kaldırıp kıza baktığında yine yüzünde ağlamaklı bir ifade yakaladı. Başını yana eğdi, ona bir süre anlaşılmaz gözlerle baktı. Sonra kendine gelmek ister gibi başını iki yana salladı.

Genç kız, onun ne düşündüğünü tahmin edemiyordu. Öyle garip bakıyordu ki yutkunmak zorunda kalmıştı.

"Ağlama." Adamın ses tonu bu defa düzdü.

Gazel, "Hayır. Ağlamayacağım," diye fısıldadı.

Ömer, güldü. "Bir an hiç konuşamayacaksın sandım."

Sehpanın üzerinde bulunan çakmağı eline alıp pastanın üzerindeki iki mumu yaktı. "Mumlardan biri senin," dedi ona bakmadan. Sonra doğruldu. Yine ifadesi anlaşılmazdı. Bakışlarındaki yoğunluk öyle derindi ki genç kız bir an gözlerine kilitlenip kalmıştı.

"Diğeri?" diye sordu.

"O da benim." Ömer sır dolu bir gülümseme gönderdi. "Haydi, üfle!"

Gazel utangaç bir ifadeyle eğilip mumları üfledi. Ömer bir an için kızın öne doğru uzamış dudaklarına takılıp kaldı. Kız doğrulmadan gözlerini kapayıp derin bir iç çekti. Hislerinin yoğunluğu öyle şiddetliydi ki kaskatı kesilmişti. Kendi hislerinin derinliğinden kendisi bile ürkerken ona belli etmekten kaçınıyordu. O anda hayatında ilk kez nasıl hareket etmesi gerektiğini bilemiyordu.

Genç kız babasının ölümünden sonra ilk kez doğum gününü kutluyordu. Gözlerindeki batma hissinden kurtu-

labilmek için gözlerini kırıştırdı. Başını engel olamadığı gülümsemesiyle kaldırdığında yine o garip bakışlarıyla karşılaştı. Sonunda dayanamadı. "Ne oldu?"

Adam yutkunup başını iki yana salladı. Sonra hızla sehpanın üzerinde duran mücevher kutusunu aldı. "Bu senin." Kısık sesinde merak ve endişe vardı. Kutuyu uzattı.

"Buna gerek yoktu, zaten-"

"Şşş!" Sözlerine devam etmemesi için işaret parmağını dudaklarına koydu. Genç kız hafif bir kızgınlıkla yüzünü buruşturdu. Parmağı yumuşak bir dokunuşla dudağında gezindi. Başı hafifçe eğildi, parmağının yerini şefkatli bir dokunuşla dudakları aldı. Ama öpmedi. Gazel'i beklenti içinde bırakarak başını hafifçe geriye çekti. "İyi ki doğmuşsun, Gazel!" Yine dudaklarına eğilip minik bir öpücük kondurdu. Daha fazlası için cesareti yoktu. Şimdilik!

Genç kız benzersiz bir heyecanla kutunun kapağını açtı. İçindeki bilekliğe uzun bir süre baktı. Ömer yüzündeki her hareketi takip ediyor, gözlerindeki manayı çözmeye çalışıyordu. Beğendiğine dair tek bir işaret yoktu. Beğenmemiş miydi? Yutkundu. Gördüğü anda bilekliğın, kızın narin bileğinde çok şık duracağını düşünmüştü. İki tarafa uzanan bir zincirin ortasında pırlanta taşlarla süslü çapanın onun da hoşuna gideceğini düşünmüştü. Ona söylemeyecekti. Fakat bu, Ömer'in ona demir attığı anlamına geliyordu.

Sonunda dayanamadı. "Beğenmediysen..." dedi. Sesi ni kayıtsız tutmaya çalışarak, "Değiştirebiliriz," diye ekledi. Omuz silkti.

Gazel başını kaldırdığında gözlerindeki ifade adamı olduğu yere mıhladı. Genç kızın ıslak gözlerinde birçok duygu yüzüyordu.

"Bana ağlama dedin," diye fısıldadı.

Fısıltısı boğuktu. Fısıltısı derin duygularla doluydu. Fısıltısı Ömer'in kulaklarından girip kalbine usulca dokundu. Ani bir hareketle uzanıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve onu göğsüne yasladi.

Genç adam, “Ya da ağla,” dedi boğuk bir tonla.

Kız bunu bekliyor gibiydi. Sanki içinde yılların biriktirdiği yalnızlığı, acıyı, onca günahı söküp atmak istercesine gözyaşlarını delicesine akıttı. Her ne kadar adamın içi parçalanıyor olsa da buna ihtiyaç duyduğunu biliyordu.

Gazel o anda değerli biri olmanın nasıl bir şey olduğunu gözyaşlarıyla, içinde giderek büyüyen bir mutlulukla tecrübe ediyordu. Dakikalar sonra hıçkırıkları yavaş yavaş durulurken ve içindeki zehri bir parça olsun atmışken adam biraz uzaklaştı.

Ellerini ondan çekip bilekliğe uzandı. “İzin ver takayım.” Hafifçe gülümseyerek kutuyu sehpanın üzerine bıraktı.

“Çok güzel.” Genç kızın sesi ağlamaktan kalınlaşmıştı.

Ömer bileğine uzandı. Bilekliği narin bileğine takıp bir süre izledi. “Senin teninde olduğu için çok güzel.” Gözlerinin içine baktı. “Sadece sende güzel!” Alnına bir öpücük kondurdu. Sehpaya dönüp genç kız ve kendisi için birer dilim pasta kesip tabaklara koydu. “Al bakalım.” Pastayı ve kadehini kıza uzattı.

“Teşekkürler.”

O arada bir yerde gözlüklerini de çıkarıp sehpaya bıraktı. Gazel önce kadehin içindeki açık renkli sıvıyı kokladı. Bu her zaman olduğu gibi adamın kıkırdamasına neden oldu.

“Alışkanlık.” Kızın gülümsemesi mahcuptu.

Ömer kendi kadehindeki şampanyayı koklarken, kendi kendine gülümsedi. “Tek kötü tarafı ne biliyor musun?”

“Ne?”

“Kesinlikle bulaşıcı!”

“Nasıl?” Pastayı yerken konuşmaya çalıştığı için sesi anlaşılmasa çıkmıştı.

“Sayende yediğimi içtiğimi koklamaya başladım.” Tek kaşını kaldırıp suçlarcasına bakarken, genç kız göğsün-

den kopup gelen kahkahayı bastırmadı. Özgürce, karnına ağrılar girene kadar güldü.

“Çok komik!” Ömer homurdansa da eğlendiğini saklamıyordu. Kızın gülüşü tenini sarıp yumuşak bir dokunuşla usulca gezindi ve onu gıdıklarken kendi gülümsemesi dudaklarında dondu. Hay lanet! Sanki Gazel’e programlanmış bir robot gibi...

Tabakları ve kadehleri sehpaya bıraktı. “Fazla alkol sağlığa zararlı!” Aniden kızı kollarının arasına aldı. Kızın parmaklarını sırtında hissederken dişlerinin arasından sığ nefesler alıyordu. Pişmanlıkla, “Seni nasıl bıraktım?” dedi.

Genç kız, “Lütfen!” diye mırıldandı. Sesi gömleğinin katları arasında boğulmuştu. Bunları düşünmek istemiyordu. O anda geleceği de düşünmek istemiyordu, geçmiş de! Sadece o anı yaşamak istiyordu. Yaşayabileceği her saniye onun için yaşam kadar değerliyen bunları pişmanlıkla doldurmak istemiyordu.

Hafif müziğin eşliğinde salınarak dakikalar geçti. Kızı yafetlerin engeline rağmen iki gencin bedeni de yakınlığın etkisiyle sarsılıyordu. Gazel bu etkileşimle hafifçe titredi.

“Üşüdün mü?” Genç adamın sesi fısıltıdan öteye geçemedi.

“Hayır.”

“Yorgunsun!”

“Biraz!” Gazel utancını saklama çabası içinde çabucak kabul etti.

“Düşüncesiz eşeğin tekiyim, değil mi?”

Genç kız şaşırarak bir eliyle odayı işaret etti. “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

Ömer omuz silkti. Sonra dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. “Haydi, mumları söndürelim. Sonra da senin dinlenmene izin vereyim.”

Gazel içindeki hayal kırıklığını gülümsemesinin arkasına sakladı. Sonra sıırtı. “En çok ben söndüreceğim!”

Adam, onun çocuksuluğuna hafifçe gülümseyerek oyununa katıldı. "Senden daha hızlı olabilirim." Tek kaşını kaldırdı.

Gazel istemeyerek belinde duran tek kolunu da çekti. Hızla dönüp mumları üflemeye başladı.

"Hile yaptın!" Genç adam şikâyet ediyor gibi görünse de kızın kahrkaha atarak mumları söndürmesi göğsünü sıkıştırdı. Çok geçmeden o da oyuna katıldı.

Arada alan işgali yaptıkları için birbirlerini suçlarken tüm mumları nefes nefese kalarak söndürmeye çalıştılar. Kız salondan hızla çıkıp çılgınlık atarak merdivenlere yöneldi. Adam girişteki mumları söndürürken, o merdiven basamaklarını tırmanmaya başladı. Ömer son basamağa birkaç basamak kala yetiştii. Merdivenlerin bitiminde son iki mumu aynı anda söndürdüler. Hızlı nefes alışlarıyla karanlıkta basamağa oturup zemine uzandılar.

Nefes alışları öyle şiddetliydi ki konuşmaları için uzun bir süre geçmesi gerekiyordu. Adam gülüyor, Gazel nefessizlikle gülmeye çalışıyordu.

Genç adam karanlıkta gözlerini görmeye çalıştı. "Saydın mı?" Kızın şaşırdığını fark ettiğinde kahrkaha attı.

Gazel üzgün bir tınıyla, "Hayır!" dedi. "Sen?"

"Yüz elli tane mumun seksen tanesini söndürdüğümü gururla belirtmek isterim."

Gazel, inledi. "Nasıl hem söndürüp hem sayabildiğini anlamış değilim."

Ömer kendini beğenmiş bir tonla, "Beceri meselesi," dedi Ömer.

"Kahretsin!" Genç kız elini dizine vurdu.

Ömer basturmaya çalıştığı kahrkahasını onun hareketi karşısında daha fazla tutamadı.

Genç kız öfkeyle baktı. "Yalancı." Narin elleri yumruk oldu ve onları adamın üzerine saldı.

Adam hâlâ gülüyor, bir yandan kızın bileklerini tutmaya çalışıyordu. "Demek ki Pinokyo olman da bulaşı-

cıymış.” Genç kız yüzünü buruşturarak ona saldırmaya devam etti.

Ömer bileklerini yakalayıp onu tekrar zemine yatırdı. Bedenini kendi bedeni altına hapsetti. “Safım benim,” dedi fısıltıyla. Yüzleri arasında yalnızca bir parmak mesafe kalmıştı. Burnunun ucunu öptü. Burnunu burnuna sürttü.

“Gazel,” dedi fısıltıyla. Derin bir iç çekti.

Genç kızın zaten sık olan nefes alışığı giderek daha çok artıyor, sonunda nefessiz kalacakmış gibi hissediyordu. Adamın yakınlığı darbe etkisi yapıyordu.

“Evet.” Kız konuşabildiğine şaşırđı. Karanlıkta, siyah çalmış gözlerinin içine bakarken kaybolmuş kelimelerini bulabileceğini sanmıyordu. Bedeni beklenti içinde kıvranıyordu. Zaten onun yanında her nefes alışında böyle olmuyor muydu?

“Senin dinlenmene izin vermem gerektiğini biliyorum,” dedi adam kendinden hoşnutsuz bir tonla. Sonra kendi kendine güldü. Gülüşü de sesi kadar hoşnutsuzdu. “Ama hissettiklerimin ve aklımdan geçenlerin dinlenmekle uzaktan yakından alakası yok.” Başını önüne eğdi ve alnını alnına dayayıp bir kez daha iç çekti.

“Din... Dinlenmenin canı cehenneme dersem, bu seni rahatlatır mı?”

Kızın dudaklarının arasından çıkan fısıltısı, yüzüne çarpan nefesinin ılık, hoş kokulu aroması adamın bedenini ürpertti. İçinde ona karşı duyduğu yoğun hislerin üzerine binen arzusu ve şiddetli ihtiyacı Ömer’i ürküten bir hızla artıyordu. Duygularının içinden taşıp dökülmesinden korkuyordu. Olabilseydi eğer...

“Hayır.” Kızın pürüzsüz yanağını öptü. “Rahatlatmaz!” Kulağından dudaklarına küçük öpücüklerle yol çizdi. “Ama.” Dudakları dudaklarını yakaladı. İhtiyaçla, özlemle ve belki biraz da hırsıyla... Alt dudağı kendi dudakları arasında yer buldu. Yumuşaklığını duyumsadı.

Tadını kendi dudaklarında hissetti. Sonra zorlukla dudaklarını koparıp aldı. "Sanırım bu beni durdurmayacak."

Elleri genç kızın bileğini serbest bıraktı. Bir eli ensesine uzanıp saçlarının arasına yerleşti. Diğeri belinde yer buldu. Tekrar, açıkla ve kendisini ürküten dehşetli bir arzuyla dudakları onunkileri buldu.

Kızın göğsünden gelen boğuk inlemeyle birlikte verdiği karşılık bedenini tepeden tırnağa ürpertti. Genç kızın eli kolunun altından sırtına uzanıp, diğer eli saçlarını buldu. Dilleri aynı anda keşfe çıktı.

Ömer'in bedeni farkında olmadan kızın bacaklarının arasına yerleşti. Farkında değildi. Gazel'den başka hiçbir şeyin farkında değildi. Gözlerine sanki sadece onu gören ve geri kalan her şeyi hiçliğe terk eden bir perde inmişti. Kulakları sadece onun inlemelerini ve nefes alışlarını duyuyordu. Geri kalanına sağırdı. Bedeni sadece onu hissediyor, deli bir ihtiyaçla sadece onu duyumsuyordu.

Merdiven basamağında olduğunun bu yüzden farkında değildi. Akıllı bir yerlere kaybolmuş olmalıydı ya da akıllı kıza kaymış olmalıydı. Genç kızın sırtının sert zeminde, bedeni altında ezildiğinin, hasarlı kaburgalarının hafifçe sızladığının da bu yüzden farkında değildi.

Gerçi Gazel'in umurunda değildi. Ne bulundukları yer, ne zaman kavramı, ne de herhangi bir şey...

Ömer'in eli titreyerek hareket edip tişörtünün altından içeri usulca girdi. Tenini hissettiği anda dudaklarından boğuk bir haykırış yükseldi. Kan basıncı artmış, kalbi şiddetli bir titreme nöbetine girmiş gibi kulaklarında atıyordu. Oksijen ihtiyacıyla yanıp tutuşuyor ama dudaklarından kopamıyordu. Eli, göğsünün altındaki pürüzlü noktada duraksadı. İçine düştüğü kızılımsı bulut hafifçe dağıldı. Fakat adamı kendisine getiren, dizini öne doğru uzatırken çarptığı basamak oldu.

Bir anda derin bir uykudan uyanmış gibi başını geriye çekti ve başını iki yana salladı.

Gazel şaşkınlıkla ve nefes nefese ona bakıyordu.

Ömer, kıkırdadı. "Bana, bunu yaptığına inanamıyorum!" dedi bir solukta sessizliği yararak. Nefesini düzene sokmaya çalıştı. Kızı hâlâ serbest bırakmamıştı.

Gazel'in kaşları derinleşti. "Ne yaptım?" diye sordu fısıltıyla.

Sesindeki endişe adamı gülümsetti. Genç kızın yarattığı girdaptan, Ömer'i nasıl içine çektiğinden kesinlikle haberi yoktu. Karşı konulmaz bir şekilde ona tutulduğundan da haberi yoktu. Belki de bu iyi bir şeydi. Kızı titreten bir yavaşlıkla bedenini okşayarak elini tişörtünden çıkardı. "Nerede olduğumuzun farkında mısın, yoksa kaybolan sadece ben miyim?" Kadife sesi boğuk çıkmıştı.

Kız başını yana çevirdi. Sanki o alanı ilk defa görüyormuşçasına kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Yalnız değilsin!"

Adam güldü. "İşte bu, beni biraz rahatlattı." Ellerini genç kızın kalçasına yerleştirdi. "Bacaklarını belime dola!"

Kız hızla söylediğini yaptı. Genç adam onu kendi bedeniyle birlikte kaldırdı. Odasına götürürken çenesini hafifçe dişledi. "Bunu yapmayı hep istemiştim." dedi fısıldayarak. Saniyeleri kaybetmekten korkar gibi tekrar dudaklarına eğildi. Odasına girip kapıyı tekmeleyerek kapattı. Yatağın hemen yanında durup onu öpmeyi bıraktı.

Gözlerine baktı. Tekrar öpmeye başladı. "Niye?" dedi bir nefes aralığında. "Bırakamıyorum." Sanki kıza değil de kendisine söylüyormuş gibiydi. Öpücükleri çenesine doğru kaydı. Kasıtlı bir yavaşlıkla bedenini bedenine sürterek onu aşağıya indirdi.

Gazel ayaklarının yere değdiğini bile hissetmiyordu. Kalbi sanki ağzında atıyor, onu hissettikçe, boğuk sesi tenini okşadıkça dünyası sadece ondan ibaret kalıyordu. Kendini bile belki bu dünyanın dışına atmıştı.

Sonunda adam dudaklarını çekti. Elleri tişörtünün ete-

ğini tuttu. "Kollarını kaldır!" dedi fısıldayarak. Fısıltısında gizli bir vaat vardı.

Kız yutkundu. Büyülenmiş gibi bakarken usulca kollarını kaldırdı. Adam aheste hareketlerle tişörtünü çıkardı. Çıldırıcı bir yavaşlıktı ve kızın aldığı nefes artık yetmiyordu.

Adam işaret parmağını genç kızın pantolon kemerine geçirip onu kendisine çekti. Ve Gazel'in soluğunu kesti. Göğsünün hemen altındaki çirkin yarayı kapamak amacıyla kolunu biraz öne çekerken çıplaklığından utanarak gözlerini kaçırdı.

Ömer komedinin üzerindeki gece lambasına uzanıp yaktı. Loş bir ışık odayı doldurdu. Işık, kızın açıkta kalan mermerimsi tenine çarptı. Çıldırıcı bir dansla bedeninde dalgalanarak onu aydınlattı. Ömer, yutkundu. Kahretsin! Su yeşili...

Bu dikkat dağıtıcı ayrıntıya fazla takılmamaya çalışarak, yanan gözlerini kıza dikti. Utancını gördü, hissetti ve duydu. Bu görüntü dudaklarının anlayışla kıvrılmasına neden oldu. İşaret parmağını çenesinin altına yerleştirdi. Ondan başka her yere bakan kız kendisine bakmaya zorladı.

O anda Gazel, ışığın yanan bedenini ortaya sermeye yetmemesini diliyordu.

"Bana bakacak mısın?" Ömer'in fısıltısı boğuktu. Kız gözlerini ona çevirdi. "Senden bir şey istiyorum."

"Tabii!" dedi genç kız çabucak.

Gazel'in başını biraz daha kaldırdı. İşaret parmağı altına uzandı. Hafifçe aşağıya indi. Burnunun üzerinden dudaklarına geçip alt dudağında gezindi.

"Sakın utanma!" dedi garip bir tonla.

Kızın nefes alışları şiddetini artırdı. "Ben-"

"Lütfen!"

Genç kız, sesindeki tınıdan bunun, onun için gerçekten önemli olduğunu anlamıştı. "Peki," dedi sadece onu rahatlatmak için.

Ömer tekrar onun pantolonunun kemerine uzanırken, "Pinokyo!" dedi alayla.

Kız yüzünü buruşturdu. O anda utangaçlığı azalmış, adamın aslında onu rahatlatmaya çalıştığını anlamıştı. Ömer, onu tekrar kemerinden çekerken ister istemez kolunu yine yara izini örtmek için kullandı. Uzun, çirkin bir yara iziydi ve aynaya bakarken bile onu görmezden gelmeye çalışıyordu.

Adam özellikle yara izini gizleyen koluna uzanıp nazikçe kenara itti.

Genç kız ize bakmasına engel olmak isteyerek boşuna bir çabayla, "Çok çirkin!" dedi.

Ömer'in parmak uçları yara izinin üzerinde gezinirken duyguları alt üst olmuştu. Onu ilk gördüğü anın her ayrıntısı gözlerinin önünden hızlı bir geçiş yaptı. Kendi duygularını bastırmaya çalışarak kızın ürkek pırıltılarla titreyen gözlerinin içine baktı.

"Kusursuzsun, Gazel!" dedi hayranlık dolu bir tonla. "Bu..." Yara izini işaret etti. "Kıskanç bir meleğin işi olmalı." Güven vermek istercesine gülümsedi. "Ama görünen o ki pek de başarılı olamamış." Gözlerini gözlelerinden ayırmadan önünde diz çöktü. Elleri narin belinde, dudaklarını yara izine uzattı.

Gazel nazik dokunuşla dudaklarından fırlayan inlemeyi tutamadı. Gözlerini kapayarak başını geriye attı. Aynı anda adamın dişlerinin arasından çekilen havanın ılık sesini duydu.

Adamın dudakları yara izi boyunca ilerledi. Sonra göbek deliğinin hemen altına değdi. Kız dokunuşuyla yerle bir olurken, Ömer bundan garip bir haz alıyor, kendi duyguları kamçılanıyordu. Başını geriye çekti. Elleri belinden süzülerek kotun düğmelerine kaydı. Gözleri bir saniye için bile kızın yüzünden ayrılmıyordu. Onun tepkilerini izlemekten aldığı zevkin bir tanımı yoktu. İlk düğmesini usulca açtı. Her bir düğme kızın nefes alışlarını değiştirdi.

riyor, bedeni bu yoğunluğun etkisiyle ürperiyordu. Genç adam her saniyeyi aklına, kalbine ve ruhuna yazıyordu.

Pantolonun kemerinden tutup yavaşça kalçasından aşağıya kaydırды. Ayağını kaldırması için baldırına hafifçe iki kere vurdu. Pantolonunu çıkardı. Elleri yanlarından yukarı usulca süzülerek ayağa kalktı.

Ömer fısıldayarak, “Su yeşili...” dedi. Başını yana eğip kızın dudaklarını yakaladı. Saniyelerin, dakikaların içinde kendilerini kaybettiler. Adamın dudakları onun tüm yüzünde geziniyordu. Gözlerinde, çenesinde, yanaklarında... Dudakları kulağına gitti. Hafifçe nefesini üfledi. Kulak memesini dişleyerek kızı tekrar titremeye saldı.

“Ne diyorduk?” diye sordu. Bir şey söylemiş olduğunu hatırlıyordu. Kız omuz silkti.

Ömer burnunu saçlarının arasına gömdü. Derin nefeslerle yüzünde, boynunda dolandırdı. Elleri bedeninin kıvrımlarında geziniyordu.

“Uzanmamız gerekmiyor mu?” diye sordu genç kız bir solukta.

Adam aceleciliğine güldü. Başını iki yana salladı. Aynı anda kendi gömleğinin üçüncü düğmesini de açtı. “Şimdilik, hayır.” Gömleğinin diğer düğmelerini açmadan başının üzerinden çıkardı ve ikinci kez Gazel’in solukunu kesti.

Genç adam gömleği yere bıraktı. Elinin tersiyle onun pürüzsüz ve yumuşak yanağını okşadı. “Önce seni sevmek istiyorum.” Sesinin ritmi son kelimeye doğru azalmış, boğuk bir fısıltı halini almıştı. “Her bir noktayı!”

Önüne düşen saçlarını kızın omzunun ardına attı. “Sana özgürce dokunmak istiyorum.” Dudaklarını kızın tenine değdirdi. Damağında her zaman kalacak enfes bir tadı vardı. Dudaklarını bedeninde gezdirmeye bayılıyor-du. Bu sanki en temel ihtiyacıymış gibi ne ellerini ne de dudaklarını üzerinden ayırabiliyordu.

Pantolonunu çıkarıp kızı aniden kucağına aldı. Yata-

ğın üzerine usulca yatırıp kendisi de yanına tırmandı. Sö-
zünü tutarak kızı dudaklarıyla sevdi. Onu sevmek, sahip
olmak, kolları arasında tutmak... Her şeyi aynı anda yap-
mak istiyordu. İhtiyacı büyüyor, damarlarında akan kanın
yerini lav gibi bir haz alıyordu. Bedeni onunla olmak için
yanıp tutuşuyor, geriliyor, kasıkları şiddetle zonkluyordu.
Kızın kalan giysilerini çıkarıp soluk dahi almadan çıplak
bedenine baktı.

Gazel, ellerini mahrem yerlerine örtme ihtiyacıyla kıvr-
anıyorsa da buna engel oluyordu. Adamın bakışları öyle
yakıcıydı ki kıpırdayamıyordu bile. Sonunda genç adam
onun üzerine uzandı ve tekrar dudaklarını yakaladı.

Oda sert soluk alışların, inlemelerin sesleriyle yankı-
lanıyordu. Genç adam çıplak kaldığında Gazel utanarak
gözlerini kaçırdı. Sonra dövmesini tamamen görebilecek
olmasının merakı ağır geldi. Başını kaldırıp karşısında ilah
gibi duran adama baktı. Öyle güzel, öyle yakıcı görünü-
yordu ki sonsuzluğa kadar durup izleyebileceğini düşündü.

Gözleri dövmenin bulunduğu kısma kaydı. "İmmor-
tal," diye fısıldadı. Adamın sertliğine bakmaktan kaçını-
yordu. Kaşları hafifçe derinleşti. Karakteristik harflerle
yazılmış, yukarıdan aşağıya çapraz bir sırayla ilerlemişti.
'L' harfinin ucu yukarı doğru tekrar kıvrılıyor, mükemmel
bir desenle resmedilmiş, öfkeli, çatallı diliyle, sivri dişle-
riyle bir kobra başı oluştuyordu.

"Ne demek?" diye sordu.

Ömer, alaylı ve biraz da garip bir ifade ile onu izli-
yordu. Gözlerinin yeşili yine siyaha çalmıştı. Yüz hatları
sanki daha da keskinleşmiş, bu ona sert ve gergin bir yüz
ifadesi kazandırmıştı.

"Ölümsüz!" dedi boğuk bir fısıltıyla. Bir dudağının
kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Ömer, onun yüzüne dikkat-
le bakıyor, bastıracağı kahkahasını ne zaman koyuverecek
diye bekliyordu. Kızın yüzü kendini tutmaktan öyle bir
hal almıştı ki. Genç adam dayanamayıp güldü.

Kız, onun gülüşünü bekliyormuş gibi kahkahalarla sarıldı. Bu kısacık nefes alma anına içten içe memnun olmuştu. Heyecanı tüm bedenini titretiyordu. Ömer daha önce böyle bir durumla karşılaşmadığı için şaşkına dönüyor, kendini kaybetmekten ölesiye korkuyordu.

“Ölümsüz ha?”

Genç adam onu omuzlarından yakalayıp yatağa sabitledi. Dudaklarını hızla dudaklarına yapıştırdı. Kızın hem gülüşünü hem nefesini keserek öptü. “Ölümsüz,” diye fısıldadı. Sanki kokusunu üzerine bırakmak ister gibi çenesini çenesine sürttü.

Bu çileydi! Bekleme anı, vaatler kalbinin atışını her saniyede daha da hızlandırdı. Ömer’in bedeni şiddetli bir titreme nöbetine girerken onu sevmeye, hem kendine hem ona acı çekirtmeye devam etti.

Genç kız bedenine dokunmak istediği her an, bir şekilde ona engel oluyordu. Gazel de özgürce ona dokunmak istiyordu. Onun kendisine dokunduğu gibi... Yanına uzanmış adamın ellerinden sıyrılıp elini dövmesine uzattı. “Dokunabilir miyim?” diye fısıldadı. Eli havada, izin vermesini bekliyordu.

Adam güldü. Yüzünde kendisine acır gibi bir ifade vardı. “Tamam,” dedi dişlerinin arasından. Titreyen ellerini kızın görüş alanından uzak tutuyordu. Bedeninin kıza verdiği bu şaşırtıcı tepkiden dolayı içten içe hayıflanıyordu. “Dokun ve öldür beni!”

Kız elini çabucak geriye çektiğinde adam uzanıp yumruk olmuş elini avucu içine hapsetti.

“Kızıyorsun!” dedi genç kız yaralı bir fısıltıyla. Adamın tepkisine karşılık biraz uzaklaşmak istedi. Fakat adam belini sıkıca kavrayarak onu sabit tuttu.

Ömer boğuk bir tınıyla, “Gazel!” dedi. Hem kızıyor hem eğleniyor gibiydi. “Hiçbir şeyden haberin yok.” Kızın yüzü asıldı. “Sana kızmıyorum.” Başını iki yana

salladı. "Aslında kızgın değilim." Kızın kaşları anlamak istercesine çatılmıştı.

Genç adam, "Sen," dedi. Sanki açıklamayı yapmak zor geliyormuş gibi kuruyan dudaklarını yaladı. "Sen orada, öylece duruyorsun. Hiçbir çaba harcamıyorsun. Sadece bana bakıyorsun ve ben sanki ringde bir boksör tarafından mideme sayısız yumruk yemiş gibi hissediyorum. Sanki bedenimi karıncalar istila etmiş gibi her yanıma karıncalanıyor." Uzanıp burnunu burnuna sürttü. "Bedenim teninle bir olma, bana dokunman ihtiyacı içinde yanıyor. Kendimi tanıyamıyorum. Ve sen bunları öylece durup, bana bakarak yapıyorsun."

Gazel anlaşılmaz gözlerle bakarken, Ömer elini belinden çekip havaya kaldırdı ve nasıl titrediğini gösterdi. Aslında delice saklamak isterken...

"Karşında tir tir titriyorum," dedi garip bir fısıltıyla. "Bir erkek için bunun ne demek olduğunu bilemezsin. Egomu zedeliyor!"

Genç kız, boşa kalan elini usulca ve çekinerek kaldırdı. "Bunun gibi," diye fısıldadı.

Genç adam inleyerek avucundaki minik eli kalbine götürdü. Elini kalbinin üzerine yerleştirdi. "Öyle şiddetli atıyor ki sesinden sağır oldum. Yerinden fırlayıp sana koştuğundan şüpheleniyorum." Sesi acı çeker gibiydi. Biraz da eğlenir gibi. "Haydi," dedi fısıltıyla. "Dokun bana ve bitir beni."

Gazel sözlerini tekrarlatmadı. Elleri adamın tüm teninde özgürce gezindi. Dövmesinde gezinirken büyülenmiş gibi, "Çok güzel," diye fısıldadı. Ömer'in kalbi içinde büyüyor, büyüyor, büyüyor ve ona akıyordu sanki. Durabileceği sınır aşılmıştı. Uzanıp ani bir hareketle kızı bedenini altına alıp, bacaklarının arasına yerleşti. Parmakları kalçalarında gezinip ıslaklığını kontrol etti. İnleyerek onun kendisi için hazır olduğunu anladı. Kalçasını hafifçe ittirdiğinde sıklığıyla karşılaştı. Kahretsin! Çok sıkıydı.

Duraksadı. Başını boynuna gömüp acı içinde bir nefes çekti. "Kahretsin! Yapamayacağım."

"Ne... Neden?" Gazel nefes nefese kalmıştı.

"Çok sıkısın. Canını yakmak istemiyorum." Başını iki yana salladı. "Ama seni çok istiyorum." Ömer'in tüm bedeni zangır zangır titriyor, kasları tel gibi her saniye daha çok geriliyor ve aklını kaybetme noktasına geliyordu.

Genç kız yüzünü avuçları arasına alıp onu kendisine bakmaya zorladı. Gergin, hatları sertleşmiş ve terlemiş yüzüne, gözlerinin içine baktı. "Eğer beni böyle bırakırsan, ben senin canını yakacağım." dedi fısıldayarak. Kendinde bu sözleri söyleme cesareti bulduğuna şaşırdı.

Adam her nasılsa gülmeyi başarabildi. Onu kararsızlıkla öptü. Sonra kalçası usulca ileri doğru atıldı. Gazel dudaklarını çektiği acıyı bastırmak ve ağzından kaçacak acı inlemeyi tutmak isterken sımsıkı kapadı. Ama göğsünden gelen inlemeye engel olamadı.

Ömer alnı alnına dayadı. "Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm," diye fısıldadı.

Genç kız gözlerini açıp, endişeli bir merakla kendisine bakan Ömer'in kararmış gözlerine dikti. "İyiyim." Hafifçe gülümsedi.

"Emin misin?"

"Hiç olmadığım kadar!" Genç adam dudaklarını yakalayıp içinde tekrar hareketlendi.

Gecenin şiddetli karanlığı, çevrelerinde bir sisi oluşturan arzunun beyazlığı ve kızılığına karıştı. Bedenleri, ruhları, beyinleri, gece, şehvet ve ihtiyaçları iç içe geçti. Birbirlerine dolanan ruhları gibi sarmalandı. Her bir nefes alış, aceleci bir aitlik ve sahip olma dürtüsünün dehşetli fakat sessiz çılgınlıklarının zayıf bir yansımasıydı.

Ömer, onu öpmeyi bıraktı. Başını geriye atmış, dudaklarını aralamış kızın kendinden geçmiş ifadesine baktı. Bu manzara ömrünün en şahane manzarasıydı. Bunu

aklına değil ruhuna kazıdı. Görülmeye değer en değerli sanat eseri gibi...

Gazel, adamın onu izlediğinden habersiz içine düştüğü yoğun duyguların kayboluşuyla gerçekliğe dönme çabası içindeydi. Girdiği bu dünya kesinlikle bildiği bir dünya değildi. Ya da bildiği diğer dünya tamamen yalandı ve tek gerçek Ömer'in sunduğu dünyaydı. Ömrün karanlık ufkunun aydınlığa kavuşması gibiydi hissettikleri...

Ömer bu işin tekniğini biliyordu. Haz ver, haz al. Hayır. Bu öyle değildi. Hiçbir şey bilmiyordu. İşin içine beyni, kalbi, bedeni ve ruhu aynı anda karışmıştı. İçine düştükleri dünyanın verdiği hazla dudaklarından çıkan her inleme duvarlara çarpıp kulaklarına geri dönüyor, onları sersemletiyordu.

Sonunda birlikte zirveye ulaştılar. Bedenleri şiddetle sarsılırken birbirlerine sınıksız sarılarak tekrar aşağıya düştüler. Nefes nefese, ter içinde, kulakları uğuldayarak ve bedenleri birbirlerinin içine geçmiş bir halde öylece, uzun dakikalar kaldılar.

Dakikaları tek tük derin nefes alışların doldurduğu anlar boyunca dudaklarından tek sözcük çıkmadı. Ömer, onun koyulaşmış gözlerinin içine uzun saniyeler boyunca bakmıştı. Öpüşlerinden berelenmiş dudaklarını defalarca parmak uçlarında duyumsamış, pembeleşmiş, nemli yanaklarını okşamıştı. Ama tek kelime edememişti. Benliği, gerçek dünyayı yavaş yavaş algımlarken biraz önceki kızıl dünyanın büyüsunü sözcüklerle dağıtmaya cesaret edememişti. Fakat Gazel'in suskunluğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Başını göğsüne yaslayan muhteşem yaranğın kendisinin şiddetli kalp atışlarını duyduğuna emindi. Dehşetle hâlâ titrediğini, ayaklarının bağının çözüldüğünü fark etti. Kalka-

bilecek ya da herhangi bir harekette bulunabilecek cesareti yoktu. Yeni doğmuş bir ceylan gibi titrek yürüyecek olmaksızın ödü patlıyordu. Sanki bekâretini kaybeden kendisiydi.

Anlar sonra, perde perde yükselen sessizliğin uğultusunu yaran tek şey kızın düzenli nefes alışlarının ahenkli sesiydi. Bu ses her zaman duymak isteyeceği büyülü bir melodi, onun yanında oluşunun, onun oluşunun kanıtıydı. Bir de göğsüne çarpan ılık soluğu vardı... Gazel uykuya dalmıştı.

Ömer, usulca kızın bedeninden sıyrıldı. Hâlâ sertti. Dehşete kapılarak, onu hâlâ şiddetli bir ihtiyaçla istediğini fark etti. Ona dolanmışken kendisini durdurması imkânsızdı. Cazibesi bedeninden çok, ona kapılan ruhunu inletiyordu sanki.

Kızın hemen yanı başında oturup bağdaş kurdu. Siyah yatak örtüsüyle belden aşağısını kapadı. Yüzükoyun yatmış olan genç kızın üzerindeki örtüyü çekip aldı. Görüntüsü karşısında düşüncelerinin ve zihninin dili tutuldu. Sonra çözülüp tuttuğunu fark ettiği nefesini koyuverdi.

Genç kızın kuzguni saçları, yastığın üzerine kıvrıla kıvrıla siyah bir nehir gibi dağılmış, yastığın rengiyle karışmıştı. Işığın oyunuyla dans eden mermerimsi teni, siyahlara karışmış çarpıcı bir tezat oluşturunuyordu. Ona dokunma isteği içinde sızlayan eli kendinden habersizce havalandı. Ensesindeki tek tük saçları kenara çekti. Parmaklarını genişçe açıp, tenine değmeden, bir santim üzerinden ama yakıcı sıcaklığı elini sızlatarak omuzlarında gezindi. Biçimli sırtının ortasındaki çizgiyi takip etti. Usulca, kalbi tekleyerek, her saniyede arzusu yavaş yavaş cehennem ateşi gibi yakana dek... Kalçasına inip kıvrımlarını takip etti. Elinin titrediğini fark ettiğinde çabucak geriye çekerek diğer eliyle çenesinin altında birleştirdi.

Fasih bir lisan gibiydi güzelliği... Sanki kusursuzluğun tek tanımı, tek örneğiydi. Ömer sadece bakıyor, belki de nefes dahi almıyordu. Sonunda zihninin kargaşa için-

deki fezası, ruhunun secdeye kapanmasıyla son buldu. İtiraflarını bir bir sıraladı.

Yaşam mücadelesinde Gazel'le birlikte çılgın bir savaş girmişlerdi. Günlerce yatarken onu görmediği tek bir gün olmamıştı. Zaman ilerledikçe, kendine bile inkâr ettiği kalp çarpıntılarıyla tanışmıştı. Bir gün kız gözlerini açmış, bakışları adamı olduğu yere mıhlamıştı. Daha ilk bakışta! Görmezden gelmek kolay gelmişti. Ya da geldiğini zannetmişti. Bir de kız eksik bir gerçekle ona kendisini anlatmıştı. Bu anlatım onun kimsesizliğini açığa çıkarmıştı.

Ömer bilinçaltının ona oyun oynamasına izin vermişti. Beyni arka taraflarda bir yerlerde planlarını masaya yatırırken, o riyakâr davranmış, kendisine ve herkese yalan söylemişti. En çok da kendisine söylemişti yalanlarını... Gülüşünden, muzipliğinden, sözlerinden, duruşu ve gözlerindeki o hüznü bakıştan kaçmıştı. Ama kendi gerçekliğinden kaçamamıştı. Onu izlemek bile tarifi mümkün olmayan delice bir zevkten, gözlerini ondan kaçırmıştı. Onu bırakmış, gel gör ki olan yine kendisine olmuş, kurtulamamıştı. Asıl Pinokyo kendisiydi!

Gerçek, işte tüm çıplaklığıyla karşısındaydı. Çok fena tutulmuş, dahası fena halde âşık olmuştu. Uzun gecenin örtüsü üzerlerine serilirken bu kabullenişle derin bir ferahlama içine düştü.

Baştan sona aşkla sarmalanmış ruhuyla kızın ensesine hafifçe dudaklarını değdirdi. Gazel gözle görülür bir şekilde titredi. Narin omuzlarını öpüp dudaklarını sırtına kaydırды. Genç kız uykunun bilinçsizliğinde, adamın dokunuşlarıyla kıvranıyordu.

Sonra aniden gözlerini açtı. Utangaçça gülümsedi ama adamın yüzündeki derin ifadeyi görünce örtüyü üzerine çekip, çıplaklığını örtmeye çalıştı. Doğrulup endişeli bakışlarla baktı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı. Bir anda başından aşağıya kaynar uslar boşalmış gibi eli ayağı birbirine girdi.

Aşık oldum. Adamın iç sesi huysuzdu, ancak kıza dikkatle bakmaya devam ederek, “Hiç,” dedi.

Genç kız cevaptan tatmin olmamıştı. “Emin misin?” diye sordu kuşkuyla.

Genç adam ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan başını ağır ağır salladı. Sonra aniden kıızı çekip kucağına oturttu. “Gazel?” dedi boğuk bir fısıltıyla. Kız gözlerini merakla kaldırıp baktı. “Acayip güzelsin!” Kızın yüzüne kan hücum ederken derin bir öpücük için dudaklarını birleştirdi. Onu yoğun bir arzu selinin içine sürükledi. Çığlıklar atana ve yalvarana dek onunla uğraştı.

Ömer ne istediğini biliyordu. Kızın dudaklarından çıkacak iki sözcüğü istiyordu. Fakat aklını başından almasına rağmen genç kız aşkını itiraf eden o iki sözcüğü bir daha söylememişti.

Gazel ilk ve son kez *Seni seviyorum* dediğinde verdiği karşılıklı sözleri öyle ürkütücüydü ki! Kalbini çok derinden yaraladığını biliyordu. Ya da belki artık onu sevmiyordu. Eğer öyleyse kahrolurdu. Kendisini yeniden sevebilmesi, ona söylediği o sözcükleri unutmaması için elinden geleni yapmaya hazırdı. Nedenini bilmediği bir ihtiyaçla o sözcükleri duymak istiyordu.

Dakikalar sonra kıızı banyoya götürüp nazikçe yıkadı. Havluyla saçlarının nemini aldı. Hiç üşenmeden saçlarını taradı. Gazel’i ömrü boyunca görmediği bir ilgiye boğdu. Davranışlarıyla kızın ayakları yerden kesiliyor, sanki bir anda rüya âlemlerinden birine yolculuk yapmış gibi hissediyordu. Bir yandan da bu ilgiden ölesiye korkuyordu. Alışmak öyle kolaydı ki... Farkına bile varmadan bağımlısı olabilirdi. “Her zaman bu kadar özenli misin?”

Genç kızın fısıltılı sesindeki bir tını elinin durmasına neden oldu. Ömer ona aynadan ciddiyetle baktı. Gözleri kesişti.

Sonra, alayla gülümsedi. “Demek kıskanç bir sevgilim var.” Saçlarını taramaya devam etti. Kız umursamazlığı-

na dişlerini sıktı. Bakışlarını uzunca bir süre kayıtsızca saçlarını tarayan adamın yüzünde tuttu. Sonra omuz silk-ti. "Aferin!" dedi Ömer sırtarak. Tarağı elinden bıraktı. Kulağına eğildi. Saçlarını kenara çekip fısıldadı. "Sadece sen!"

Dolabına gidip bir tişörtle geri döndü. Tişörtü omzunun üzerine astı. Kızı ayağa kaldırıp havluyu bedeninden çekip aldı. Gazel'in ona karşı koymak isteyen ellerini ittirirken keyifle kıkırdıyordu. Tişörtü başının üzerinden geçirdi. "Kollarını kaldır," dedi genç kıza eğlenen bir tonla. Bir dudağının kenarı kafası tişörtün içinde olan kızın homurdanmasıyla yukarı kıvrıldı.

"Kendim giyinebilmeyi uzun yıllar önce öğrenmiş-tim."

Ömer, "Giyinebildiğini biliyorum," diye yanıtladı. Eğilip burnunu burnuna sürttü. "Ama bu zevkli görevi sana bırakmaya niyetim yok." Kızın utanmış yüzüne baktı. "Hadi yatağa," diye fısıldadı. Kız yaşadıklarının ardından ne kadar yenilenmiş görünse de bitkin düşmüştü.

Gazel anlaşılmaz gözlerle baktı. Genç adam, "Ne?" diye sordu.

"Çok rahatsızım." Genç kız tişörtün eteklerini çekmişti-riyordu.

Genç adam bedenini ters çevirip kızın poposuna bir saplak attı. "Yarın seni kıyafetlerinle kavuşturacağıma söz veriyorum." Pencereden dışarı, aydınlanmak üzere olan havaya baktı. "Ya da bugün!" Onu temiz çarşafların arasına soktu. Eğilip alnını öptü. Genç kızın dikkatle izleyen gözlerini üzerinde hissederek kendi üzerini giyindi. Arkasını döndüğünde Gazel çoktan uyumuştı. Derin'e mesaj atıp, kızın yanına kıvrılarak gözlerini kapadı.

Ömer telefonunun mesaj sesiyle gözlerini açtı. Hâlâ uy-

kulu olduğu için algısı zayıftı. Kollarının altındaki beden kıpırdayınca aklına bir anda yaşadıkları anlar üşüştü. Yüzüne garip bir gülümseme yayılırken bedeni ani bir kasmayla uyarıldı. Kahretsin! Bu bir hastalıktı. Kesinlikle öyle olmalıydı. Başını geriye çekip kızın göğsüne gömülmüş yüzüne baktı. Güne onunla uyanmanın getirdiğı hisleri tanımlaması mümkün değildi. Kesinlikle yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Saçlarını koklayıp sarmaş dolaş bedenlerini istemeye istemeye ayırdı.

Derin'den gelen mesajı açtı:

-Günaydın yakışıklı. Elini çabuk tut. Öğlenden sonra yokum!

Ömer gülümsedi. Yataktan hızla kalkıp çabucak giyin-di. Odadan çıkmak için kapıya yöneldi. Kendi kendine gülerek arkasını dönüp yatağa ilerledi. Saçlarını öptü. Kahretsin, odadan bile çıkmak istemiyordu. Haline içerenerek derince bir nefes aldı ve gidebilmek için kendisini zorlayarak ayaklandı.

Geriye döndüğünde aradan iki saat geçmişti. Hayır. Bu kadar uzun süren Gazel'in kıyafetlerini toparlamak değildi. Derin'in bitmek bilmeyen sorularıydı! Bavulu ve Derin'in ayrıca verdiği küçük çantayı girişe bıraktı.

Bir gün önceden kalan mumlardan eser yoktu. Kaşlarını çattı. Bu kız dinlenmesi gereken yerde ne halt ediyordu? Mutfakta kahvaltılıkların hazır bulunduğu masayı fark edip başını iki yana salladı. Aniden kopan bir gümbürtüyle olduğı yerde sıçradı.

"Bu da nesi?" diye söylendi kendi kendine. Ses alt kat-tan geliyordu. O katta sadece eski ya da fazlalık eşyaları koydukları bir ardiye vardı. Kızın düşmüş olmasından endişelenip hızla merdivenlere yönelirken bir anda sesi tanıdı. Kulakları sağır eden gümbürtü devam ederken merdivenleri inip ardiyenin kapısından içeri başını uzattı. Sonra sessiz bir kakhahayla omuzları sarsıldı. Kazağının kollarını dirseklerine çekip, omzunu kirişe dayadı. Sırtı

ona dönük, bateri taburesinde oturan, bagetleri özgürce davullara ve zillere vuran kızı izlemeye daldı. Keyifliydi!

Gazel arada bir sert soluklar alıyor, çılgınca kahkaha atıp tekrar kafasına göre bir ritim tutturuyordu. Sonunda kafasını çılgınca sallamaya başladığında kahkahasını daha fazla tutamadı. Onu yerinden sıçratıp arkasını dönmeye zorladı.

“Geldin mi?” diye sordu nefes nefese kalmış bir halde ayağa fırlayarak. Göğsü aldığı nefeslerle şişiyor, gözleri suçlu bir çocuk gibi giderek irileşiyor, yanakları her saniye daha da kızarıyordu. Ve bagetleri arkasına saklamıştı.

“Oradan bakınca gelmiş gibi görünmüyor muyum?”

“Şey. Evet. Gelmişsin.”

Ömer sorusuna ciddiyetle cevap verdiğini fark ettiğinde yutkunarak kahkahasını bastırdı. Kaşlarını çatı. “Eğlenceni bozduğum için üzgünüm.”

Ömer’in ifadesi kekelemesine neden oldu. “Ben... Sadece bakıyordum.” Bagetin biriyle davulları işaret etti. “Bunları ilk defa gördüm.” Mahcup bir yüzle tekrar döndü. Adam, ona doğru hareket edince yutkunarak devam etti. “Ortalığı toparlıyordum ve mumları buraya koyarken fark ettim.” Başını öne eğdi. “Ben... Sormam lazımdı. Biliyorum.”

Genç adam daha fazla dayanamayıp onu kolları arasına aldı. “Gazel!” dedi gülerek. “Yanlış bir şey yapmadın.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle! Ben de kötü bir geçmişi olduğu için burada değilim. Sadece zamanım yok.”

Kızın açıkça rahatlamış yüz ifadesine baktı. Uzun bir nefes koyuverince, ona işkence ettiği için kendine kızdı. “Ayrıca Pinokyo, evdeki herhangi bir şeyi kullanmak için benden izin alman gerekmiyor! Daha önce izin aldın mı ki?”

“Çalabiliyor musun?” Heyecanlı sorusu üzerine Ömer başını yana eğip imalı bakışlarla baktı.

“Tamam, anladım. Tabii ki çalabiliyorsun.” Kendisi-

ni genç adamın kollarından kurtarıp, bagetleri ona uzattı. "Çalsana."

Adamın yüzü düştü. "Şimdi mi?"

Gazel tek kaşını kaldırdı. "Akşama!" dedi alayla.

"Yukarıda mükellef bir kahvaltı masası bizi bekliyor-ken?"

"Evet." Kız kirpiklerinin altından baktı. "Lütfen!"

"Gel, beraber çalalım." Kızın elinden tuttu.

"Ne?"

"Söylediğimi duyduğun." Tabureye oturup kızı da kucağına oturttu.

"Ama ben bilmiyorum ki?"

"Bunu biraz önce kulaklarıma yaptığın tahribatla tecrübe ettim, güzelim. Ama çok şükür ki ben çalabiliyorum." Çenesini omzuna koydu. Elleri onun bagetleri tutan ellerinin üzerine kapandı.

Bir iki deneme vuruşunun ardından yavaş bir ritim tutturdu. Gazel heyecanlı nefesler alıyor, büyülenmiş gibi bagetleri takip ediyordu. "Hey. Çalabiliyorum!" diye bağırdı heyecanla.

"Bana da öyle geldi." Ömer ritmi biraz daha artırdı.

"Daha hızlı!" dedi genç kız ve adam söylediğini yaptı. Onun bu heyecanının kendisini de içine çekmesine izin vererek ve baterisini ne kadar özlediğini fark ederek onunla beraber hem eğlenmeye hem çalmaya devam etti. Çalmayı bıraktıklarında kız hüznle, "Bitti mi?" diye sordu.

"Bitti. Hoşuna gitti mi?"

Gazel başını arkaya yaslayıp göğsüne yaslandı. "Neden bitirdik?"

"Hım." Ömer gülümsedi. Bagetleri elinden bırakıp, kolları kızı bir kez daha sardı. "Çünkü kucağımda oturuyorsun. Çünkü çok güzel kokuyorsun. Çünkü aklıma Şebnem Ferah'ın sözlerini an itibariyle daha çok beğendiğim bir şarkısı geliyor."

Kız ilk cümlelerinin yüzünü kızartmasının ardından

hızla son söylediği sözcüklere sarıldı. “O şarkıyı mı çalmak istiyorsun?”

“Hayır. Şarkının sözlerini uygulamaya geçirmek istiyorum.” Kızın kalçasına hafifçe vurdu.

“Kalk bakalım, Pinokyo.”

Kız, onun sesindeki garip tınıya takılmıştı. “Sözleri nasıldı?” diye sordu merakla.

Adam iç çekti. Kızı baştan ayağa süzdü. Kırk üç numara terliklerle çok sevimli görünüyordu. Taranmamış saçlarıyla ise çok cazip! “Şahane!” dedi alayla. “Günaydın sevgilim diye başlıyor!”

Kız elini bateriye uzattı. “Bunlar-” Ömer’in bir anda dudaklarına yapışmasıyla sözleri yarım kaldı.

Adam dudaklarını ayırmadan, “Hım!” diye mırıldandı. Alt dudağını dudakları arasına alıp emdi. “Senin tadın.” Tekrar öptü. “Enfes bir şey!”

Kız hevesle karşılık verdiğinde, “Eğer biraz daha devam edersem kahvaltı fikrinden vazgeçeceğim!” dedi. Yüzünü avuçları arasına alıp dudaklarına çarpık bir gülümseme yerleştirdi. Gözlerini arıyor, yüz ifadesinde herhangi bir onay ifadesinin kırıntısını arıyordu.

Gazel’in yüzünde sadece kendinden geçmiş bir ifade vardı. “Ömer,” diye fısıldadı.

Ömer, onu tekrar öpmek istedi. “Söyle.”

“Başım dönüyor!”

“Sanırım bunu iltifat olarak kabul edeceğim.” Adam kendini beğenmiş bir ifade takındı. Kız kaybolmuş görünüyordu. “Ne diyordun?” diye sordu onun bu haliyle eğlenerek.

“Ne diyordum?”

“Ben seni öpmeden önce!”

“Hatırlamıyorum.”

Adam aniden onu kucağına aldığı anda çığlık attı. “Biliyor musun? Sanırım o aleti çalmaya doğuştan bir ye-

teneğim var.” Kollarını, kendisini yukarı çıkaran adamın boynuna doladı.

“O aletin adı bateri güzelim.”

Gazel gözlerini devirdi. “Her neyse. Sonuçta var.”

“Tabii. Seni çalarken dinlediğimde ben de anlamıştım. Biraz daha zorlarsan kapılar kırışlarından oynamaya başlayabilirdi.” Kız kaşlarını çattı. “Tamam. Sustum!” dedi, Ömer kıkırdamasını öksürükle boğmaya çalışarak.

“Çok küçük yaşlarda çalabiliyordum.”

“Öyle mi? Mesela?”

“5-6 yaşları olmalı... Öyle hatırlıyorum.”

“Bak, bu ilgimi çekti işte!” Mutfğa girip genç kızı kanepelerden birine oturttu.

“Annemin tencere ve tavalarını kaçırıp ters çeviriyor ve üzerlerine tahta kaşıklarla vurarak mükemmel bir müzik yaratıyordum.” Adam hemen yanına oturmadan önce şaşkınlıkla Gazel’e baktı. “Öyle ki annem her seferinde ‘Şimdi düşün bayılacağım!’ diyordu. O kadar yani!” Ömer başını geriye atarak bir kahkaha patlattı.

Bölüm 14

İki genç neşeli, bol dokunuşlu kahvaltının ardından kızın eşyalarını yerleştirmek için merdivenlere yöneldi. Ömer kızın daha önce kaldığı odaya ilerlediğini fark etti. “Nereye gittiğini sanıyorsun?”

Gazel omzunun üzerinden baktı. “Odama. Kıyafetleri-”

“Ne yani? Sen odanda ve ben de kendi odamda kalacağım, öyle mi?” Başını iki yana salladı. “Eşyalarını benim gardırobuma yerleştireceğiz.”

Kızın gözleri hafifçe irileşti. “Ben... Düşünemedim.” Neyi yanlış yapmıştı da yine öfkeyle kükrüyordu?

“İyi. Allahtan, aramızda en azından biri düşünebiliyor.”

Genç kız yüzünü ekşitti. “Neden bağınyorsun?”

“Bağırmıyorum.” Gazel huysuz tonuna karşılık tek kasını kaldırdı.

Ömer pes etmiş gibi omzunu düşürdü. “Pekâlâ. Bağırmış olabilirim. Üzgünüm.”

Kahretsin! Ne oluyordu ona böyle? Az kalsın kızı kolundan tutup kendi odasına sürükleyecekti. Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. Derin, çok derin bir nefes aldı. Onunla kalmak istemeyeceğinden endişe etmişti. Bu düşünce, onu bir anda öfkeye sevk etmişti. Belki de Gazel gerçekten artık kendisini sevmiyordu. Belki de Ömer’e duyduğu ilgi artık şehvet ve arzudan başka bir şey değildi.

“Gelecek misin?” Kız bir anda önünde belirince düşüncelerini beyindeki bir kutuya kaldırdı.

Önce kendi kıyafetlerini çıkararak bir dolap boşalttılar. Boşalan dolaba beraberce Gazel’in kıyafetlerini yerleştirdiler. Kız küçük çantayı boşaltırken yatağın üzerine oturmuş keyifle onu izliyordu. Bu durumun onu neden bu kadar mutlu ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kıyafetlerini kendi dolabında görmek, orada onunla olduğunun bir kanıtı gibi içini garip, adlandıramadığı bir hisle doldurmuştu. Genç kız, çantanın içinden kadife bir elbise çıkardı ve bir askıya yerleştirdi.

“O nedir?” diye sordu genç adam merakla. Dirseklerini dizlerine koymuş merakla kıza bakıyordu.

“Elbise.”

“Öyle mi? Ben bunu nasıl anlayamadım?”

Kız ona döndü. “Hiç kaçırmayacaksın, değil mi?”

Ömer sırtarak başını iki yana salladı. Kız çantadaki diğer malzemeleri çıkardığında kaşları çatıldı. Yüksek ve sivri topuklu gece ayakkabısına dik dik baktı. Ah... Bir de portföy bir çanta! “Bunlar ne için?”

“Muayenehanenin açılacağı gece bir kokteyl partisi olacak. Derin’le alışverişe çıktık ve onun verdiği avansla partide giyebilmek için bunları aldık.”

Onun kayıtsızca sarf ettiği sözler canını sıkıyordu. Kahretsin. İçi kıskançlıkla dolup taşıyordu. Alışık olmadığı bu his, resmen tenini kaşındırıyordu. Elbisenin eteği var mıydı? O görememişti.

Genç kız işini bitirip ona döndü. “İşte bitti.” Adamın dik bakışlarını fark etti. “Ne oldu?” diye sordu kaygılı bir tonla.

Ömer başını iki yana salladı. “Hiç,” dedi mırıldanarak. İç sesi seni deli gibi kıskandım, diye ekledi. Gergince yüzünü ovalayıp, bir gülümseme gönderdi. “Üzerine bir şeyler giy, dışarı çıkalım.”

Genç kız dalgınca başını salladı. Bir şey olmuştu. An-

layamadığı bir şey... Ne yapmıştı? Bazen, Ömer'i anlamak çok zordu. Vızıldayan, gergin havayı dağıtabilmek için her şeye vardı. "Tamam." Adamın oturmaya devam ettiğini görüp manalı manalı baktı.

"Ne?" diye sordu genç adam.

"Giyinmek için çıkmanı bekliyorum."

Sözleri adamı güldürdü. "Hiç öyle bir niyetim yok."

"Bana da öyle gelmişti. Onun için hatırlatma gereği duydum."

"Gazel, üzerini giy." Gözlerindeki yoğun bakış kızı ürpertti. "Ben de manzaranın keyfini çıkarayım." Göz kırptı.

Genç kız utançla baştan aşağıya yanarken bu durumun başını eğmesine izin vermedi. Kaşlarını çatarak bakmaya devam etti. Uzun saniyeler boyu birbirleriyle sadece bakışarak savaştılar. Bu çetin savaşı Ömer kazandı. Kız omuzlarını düşürüp kıyafet seçmek için gardıroba dönerken, adamın dudagının kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

Kız kıyafetlerini seçti. Adama bakmaktan kaçınarak tişörtünün eteklerine asıldı. Ömer'in ayaklandığını duymamıştı. Hemen arkasına geldiğini de duymamıştı. Adamın elleri usulca ellerinin üzerine kapandı. Gazel yutkundtu. Adam, onun donup kalan ellerini hafifçe hareket ettirdi. Tişörtü üzerinden çıkarıp yere bıraktı. Sırtına dökülen saçlarını, parmaklarını hafifçe ensesine sürterek kenara çekti ve yumuşak bir öpücük kondurdu. Gazel'in soluk alışları hızlanırken gürültülü bir şekilde yutkundtu. Adamın elleri iki yanından usulca aşağıya kaydı. Kalçasının üzerinde çıldırtıcı dokunuşlarla göbeğine doğru ilerleyip, pantolonun düğmelerini buldu. Kasıtlı bir yavaşlıkla düğmelerini açmaya başladı. Her bir düğmeden sonra kızın omzuna, ensesine ve sırtına öpücük konduruyordu.

Gazel'in nefes alışları gürültülü bir hal almaya başladı. Ömer, onu kendisine çevirirken bayılacağını düşünüyordu. Adam elinin tersiyle hafifçe yanağını okşayarak aşağıya

ğıya doğru bir yol çizdi. Keşfi kabaran göğüs ucunda son buldu.

Ömer'in elinin altındaki beden titriyor, kızın kalp atışlarının şiddetini parmak uçlarında hissediyordu. Kulağına eğildi. "Şşş!" dedi fısıldayarak. Dişlerini kulağına sürdü. "Sakin ol."

Kız titreyen gözlerini kaldırıp kolaysa sen ol der gibi baktığında gülümsedi. Ve onu öpmeye başladı. Elleri pantolonun arkasından içeri kaydı. Ömer'in kendisine de sakin ol demesi gerekiyordu. Dudakları kızın kulağını buldu. "Ağrın var mı?" diye sordu boğuk bir fısıltıyla. Kız boş boş baktığında anlayışla gülümsedi.

Anladığında ise yanakları kırmızıya çalarak fısıldadı. "Hayır."

"Güzel. Yoksa çıldırabilirdim." Genç kızın tekrar yüzüne eğilip dudaklarını yakaladı.

Gazel'in aklını başından alan bir öpücüktü. Çok şey anlatan bir öpücüktü. Kelimelerin anlatamayacağı anlamlar yüklenen bir öpücüktü.

Müthiş bir acelecilikle birbirlerini sarmalar, tenleri birbirini tadarken, komodinin üzerindeki lambayı çarpıp devirdiklerinin de farkında değillerdi. Zirveden düşene kadar olan her an yitik bir zamandı.

Sonunda kaybolmuş bilinci yavaş yavaş yerine gelirken Ömer'in ciğerleri oksijen ihtiyacı içinde yanıyordu. Kesik kesik aldığı soluklar birbirine karışırken içine çekmeye çalıştığı hava ona yetmiyor gibiydi. Kendi kalbinin gürültüsünden sağır olmuştu. Alnını kızın alnına dayamış, kıpırdayabilmek için gücünü toplamaya çalışıyordu. Her defasında böyle mi olacaktı? Her bir dokunuş bir diğerini gölgede mi bırakacaktı?

Ömer, her defasında böyle kendinden mi geçecekti? Kahretsin! Ona resmen tapıyordu. Bu gerçekten aşk mıydı, yoksa bu derinliğin başka bir adı var mıydı? Bildiği tek bir şey vardı; *kesinlikle boku yemişti.*

Bir erkek için bazı şeyleri kabullenmek zordur ya da onun için zor olmuştı. Ama... Artık ona her bakışında hangi noktadan başladığını tam olarak bilmese de önce midesinden başlayan ve süratle sol yanına yayılarak tüm bedenini saran tatlı sancıyı kabullenmişti. Fena halde, kendisine kaçacak en ufak bir delik bırakmayacak şekilde vurulmuştu. O, çıplak, narin ayaklarıyla bir odadan diğerine dolaşırken utanç verici bir şekilde, şuaursuzca -bu kesinlikle şuaursuzluktu- peşinden gitmesi de bu yüzdendi.

Aynı gün, telefon almak için çıktıklarında kızın dudaklarından çıkan tek bir söze bakıyordu. Nereye isterse onu oraya götürdü. İstiklal caddesinde aylakça gezinirlerken bir kitapçıya uğramışlar birçok bulmaca dergisiyle birlikte kitap da almışlardı. Ömer, geçmişinde onun gücünün yetemediği ve yaşayamadığı her şeyi ama her şeyi ona tattırmak istiyordu. Masum bir havailik içinde geçirmesi gereken tüm zamanını ailesine adayarak, bu zamanda kendisini tamamen unutarak yaşamıştı. Bunu telafi edebilmek için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırды.

Eve döndüklerinde tüm günün tatlı yorgunluğu bedenlerine yayılmıştı. Gevşemiş bedenleri, bir koltukta birbirlerine sarmalanmışken, telefonu kurcalıyorlardı. Ömer sorduğu bir soruya cevap alamadığında kızın uyuduğunu fark etti.

Kaldırıp yatağa götürmeden önce uzun dakikalar teninin sıcaklığını kendi bedeninde hissetti. Gittikçe büyüyüp bir okyanus gibi derinleşen düşüncelerinin içinde bocaladı. Çok fena bağlanmıştı! Öyle fena ki dünyası yerinden oynamış, o koskoca dünya sadece kızıdan ibaret kalmıştı. Ömer de onun dünyası olmak istiyordu. Her şeyi, herkesi olmak istiyordu. Mümkün müydü? Bu şansını, onu defalarca geri çevirerek kaçırmış mıydı? Kızın gözlerinde gördüğü o derin bakışı, sefil beyni mi hayal ediyordu öyle olmasını istediği için. Belki de... Derince bir iç çekti. Dikkatle uzanıp telefonu sehpaaya bıraktı. Kızın

tatlı aromalı soluğu, çenesi ve göğsü arasındaki derisini yakarken o anda, içindeki hislerin hangisinin daha ağır bastığını düşünüyordu. Sonra mutluluk dedi. Tarifi mümkün olmayan saf bir mutluluk duygusu... Kollarını ona dolayıp gözlerini kapadı ve hissin sersemletici yoğunluğunun içinde, bile isteye kayboldu. Bir bünye, küçücük bir beden onu resmen tepetaklak etmişti. Belki de bunu hak etmişti. Kim bilir...

Gözlerini tekrar açtığında bir küfür savurdu. Uyuya kalmıştı! Gazel'i kucağına alarak yatak odasına taşıdı. Kız uykunun bilinçsizliğiyle mırıldanıyordu ama ne dediği anlaşılmıyordu. Onu örtülerin arasına soktu. Yanına uzanıp gözlerini kapamadan önce ona masum bir öpücük vermek isteyerek dudaklarına dokundu. Hesaba katmadığı şey Gazel'in bilinçsizlikle verdiği karşılıktı. Sanki o anda çok fazla ihtiyacı varmış gibi kollarını boynuna dolayarak genç adamı öpmeye başlamıştı.

Genç kız çok amaçlı odadaki gazeteliğe sıralanmış bulmaca dergilerinden birini aldı. Odadan çıkmadan önce bakışı Ömer'i buldu. Adam kavisli kaşları hafifçe çatılmış, gün ışığı vuran gözlükleri yine burnunun ucunda, bilgisayar ekranına bakıyordu. Başını döndüren yeşil gözlerini kırmış, alnı düşüncelerle kırıkmıştı. Parmakları klavyenin üzerinde resmen uçuyor, arada bir elinin altındaki bir kâğıda bir şeyler karalıyordu. Darmadağınık saçları, kirli sakalı, kollarını dirseklerine kadar sıyırdığı siyah hırkasıyla kızın yüreğini kabartacak kadar güzel görünüyordu.

Aniden zihninde beliren geceden kalma kareler yüzünü yaktı. Gecenin bir yarısı gözlerini Ömer'in bedeni üzerinde açmıştı. Oraya nasıl tırmandığından kesinlikle haberi yoktu. Şaşkınlıkla geri çekilmeye çalıştığında

adam gırtlğından gelen bir hırlamayla buna engel olmuş. kızı kucağında tutmuştu.

Ve Gazel aptal bir soru sormuştu. "Böyle olur mu ki?"

Adam girdiğı kakhaha krizinden dakikalar sonra çıktı-ğında bakışları alev almıştı. "Birçok şekilde olur güzelim ve sana bunu öğretmekten duyacağım mutluluğun yerini tutacak hiçbir şey yok."

Ömer harika bir öğretmen, mükemmel bir âşıktı. Gazel kakhahalarının acısını çıkartırcasına ve kendinde buldu-ğu cesaretin şaşkınlığını gizleyerek dudaklarını adamın bedeninde gezdirmişti. Adam başını geriye atıp acı çe-kercesine inlemiş, boğukça bu imkânsız diye fısıldamıştı. Genç kız imkânsız olanın ne olduğunu bilmiyordu ama onu şaşkına çevirdiğini iyi biliyordu. En azından, o böyle söylemişti. "Aklımı başımda bırak, ne olur!" demişti genç adam.

"Aklından neler geçtiğini bilmek için varımı yoğunu verebilirdim."

Kızın gözleri odağını bulduğunda bakışları kesişti. "Hiç. Ne geçebilir ki?"

Ömer sırttı. "Şu an benim gördüğümü sen de görsey-
din ne demek istediğimi anlardın."

Gazel hırçınlaşarak, "Ne görüyormuşsun?" diye sordu. Fakat yüzünün yandığını biliyordu. Muhtemelen kızarmış tavuğa benziyordu. Ayakları da pelte kıvamındaydı. Ha-rika!

"Pinokyo!" Kız ona dil çıkardı. "Kıpkırmızısın. sev-
gilim." Ömer'in gülümsemesi kendini beğenmiş bir hal
aldı. "Cidden ne düşünüyordun?" diye sordu. Allah şahit.
Gazel onun bildiğini biliyordu.

"İçinde senin olmadığın bir şey!"

Adamın yüzü sahte bir kırınlık ifadesiyle gölgelendi.
"Desene burada yok yere kalp krizinin eşğine geldim!"

Gazel istemsizce sırttı. Arkasını dönüp odadan çıktı-ğında Ömer'in gürültülü kakhahasını duydu.

Mutfaktaki kanepelerden birine oturup bulmaca dergisini masanın üzerine koydu. Bu işte giderek ilerleme kaydediyordu. Adamın yanında kalmak istiyordu fakat çalışırken dikkatini dağıtmak istemiyordu. Kısa süre sonra kendisini bulmacaya kaptırdı.

Dakikalar sonra bir sorunun üzerinde uzunca bir süre düşünüp, cevabını bulamadığında yüzünü buruşturdu. Kalemını dişlerinin arasına alırken alını kırıştı.

“Soru ne?”

İrkilerek bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdi. Ömer kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş eğlenerek onu izliyordu.

“Sen çalışmayacak mıydın?” diye karşı soru sordu.

“Gelmeni bekledim ama gelmedin.” Kayıtsızca omuz silkti.

Gazel’in kaşları havaya kalktı. “Seni çalışırken rahat-sız etmek istemedim.”

“Bebeğim, gözlerim sürekli ne zaman geleceksin diye kapıya takılıp kalmışken inan çalışamıyorum. Ayrıca yanımda olman rahatsızlık değil, sadece bana mutluluk verir.” Adamın tek kaşı havalandı. “Sen o kalemı dişliyor musun?”

Kız şaşkınlıkla ağzına götürdüğü kaleme bakıp sırttı. “Farkında değildim.”

“Ben kesinlikle farkındayım.” Adamın sözleri ve bilmediği bir sırda dalgalanan ses tonu içini titretti. Adam yaslandığı kapıdan ayrılıp telaşsız adımlarla kızın yanına kadar ilerledi. Bir ayağını kaldırıp arkasından geçirerek kızı bacaklarının arasına alarak oturdu. Kollarını beline dolayıp, çenesini omzuna sabitledi. “Soru ne?” diye sordu.

O arkasına oturduktan sonra kız bir kez daha yutkunmak zorunda kaldı. Bir an için soru da dâhil olmak üzere aklındaki bütün her şey silindi. Boğazını temizledi. “Rüzgâr?” Ömer’in cevabını beklemeden konuşmaya başladı.

“Ben yel olduğunu düşünmüştüm ama diğer soruların cevaplarıyla uyuşmuyor.”

Adam saçlarını ensesinden kenara çektiğinde Gazel’in bedeni ürperdi. Genç adam, “Çünkü cevap o değil!” diye mırıldandı.

“Ne?” diye sordu merakla. Yakınlığını umursamamaya çalışıyordu. Fakat bu, öyle kolay bir şey değildi. Dudaklarını ensesinde hissetti ve tekrar ürperdi.

“Bad.” dedi Ömer. Dudakları kızın kayık yakalı tişörtünün açıkta bıraktığı omuzlarına kaydı.

Kız gözlerini kapama isteğine karşı koyarak cevabı kutucuklara yazıp diğer soruya geçti. “Satrançta bir hareket?” Kalemı tekrar dişleri arasına aldı. Adamın dudakları diğer omzuna kaymıştı. Soru neydi?

“Kalemin tadını merak etmeye başladım.” Ömer omzunun üzerinden ona bakıyordu.

Gazel zorlukla gülümseyip kalemı ona doğru uzattı. “İster misin?”

Genç adam dişleriyle kalemı elinden çekip aldı. Sonra kendi parmakları arasına sıkıştırdı.

İlgiyle, “Soru neydi?” diye sordu.

“Satrançta bir hareket?”

“Hım.” Ömer dudaklarını kulağına uzattı.

“Hım mı?” Kız titredi.

Genç adam kulak memesini dişledi. “Evet. Hım.” Kız tekrar omzuna geçen dudakların teninin üzerinde gülümsemediğini hissetti.

Bu dikkatini biraz da olsa toplamaya yetti. “Ne yani, cevabı söylemeyecek misin?”

“Rok!” Adam güzel el yazısıyla kutucuklara harfleri sıraladı ama kalemı Gazel’e geri vermedi. Kalemin ucunu kızın açıkta kalan ensesine götürdü.

“Kalemı alabilir miyim?” diye sordu genç kız gülerek.

“Hayır. Onunla küçük bir işimiz var.”

Gazel masaya koyduğu yedek kalemi eline alırken bir anda tüm bedeni zangır zangır titredi.

Ensesine yazı yazan adama, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Yazıyorum.”

“Sırtıma mı?”

“Sayılır.”

“Ne yazıyorsun?”

“Daha sonra görürsün.”

“Oraya nasıl bakacağımı düşünüyorsun?”

Adam, omuz silkip kayıtsızca, “Orası senin sorunun,” dedi. Gazel inanamayarak başını iki yana salladığında adam onu azarladı. “Kıpırdanıp durma, dikkatimi dağıtıyorsun!”

“Söyleyene bak!” dedi genç kız gülererek. Sonra dikkatini bulmacaya vermeye zorladı. Zordu ama sonunda başardı. Ömer hâlâ sırtına yazı yazmakla meşguldü. Kız bir soru üzerinde düşünürken kalemi seri bir şekilde derginin sayfasına vurup duruyordu.

“Gazel?” dedi adam kısık sesle.

“Hım?”

“Sanırım çok fena âşık oldum.” Sesinin ritmi son kelimeye hafifçe dalgalandı.

Gazel’in elindeki kalem donarken, sırtı birden dikleşti. Bedeninden bir ürperti geçip gitti. Yanlış mı duymuştu? Belki kulaklarının uğuldaması onun sözlerini yanlış algılamasına neden olmuştu. “Öyle mi?” diye sordu ve yutkundu.

“Hı, hı” Adam bir yandan sırtına yazı yazmaya devam ediyordu.

“Kime?”

Ömer güldü. “Hım. Geçenlerde arabaya binerken şöyle uzun boylu, hoş bir fıstık geçip gitti yanı başımdan. İlk görüşte aşk! Resmen çarpıldım.” Kinayeli ses tonu kız

güldürdü. Zihni, onun sözleriyle şok etkisi yaşarken ve kalbi itiraflıyla çılgın bir ritim tuttururken kayıtsız davranmak zordu.

“Hayırlısı olsun,” dedi mırıldanarak.

Ama adam sesinde saklanmış olan hayal kırıklığını duymuştu. “Bir kitap yazmalısın sevgilim.” Kalemı masaya bıraktı.

Kız şaşkınlıkla ona döndü. Yüzleri arasında bir santim kalmıştı. Yakınlık mancınık gibi çarptı.

“Ne kitabı?” diye sordu serseme dönmüş bir halde.

“Romantizmin içine iki dakikada nasıl edilir?” Adam tek kaşını kaldırmış ona bakıyordu.

Gazel’in gözleri irileşti. Ardından göğsünden kopup gelen kahkahaya engel olamadı. Durulduğunda adama baktı. Bakışlarında yaralı bir şey vardı. Bu, Ömer’in kalbini sızlattı. Kızın gözleri akıtamadığı gözyaşlarıyla parlamıştı.

Kız dudağını ısırıp sordu. “Gerçek mi?” Onun yüzünü, gözlerini araştırıyordu. Adamın gözlerinin yeşili siyaha çaldı. Bakışının derinliği bir okyanus gibiydi ve yüzünü garip bir ifade bürüdü.

Genç adam usulca başını salladı. Fısıldayarak, “Gerçek,” diye ekledi. Uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. “Tek gerçek.”

Kız kollarında dönüp ona sarıldı. Hıçkırıklarının arasında adamın dudaklarının çağrısına cevap veriyordu. Bazen bir şeyleri anlatmak, doğruluğuna inanmak için sözlere gerek kalmazdı. İşte o anda adam dudaklarını kalbindeki tüm aşkı ona aktarırcasına öpüyordu. Ruhları katıksız, saf aşkın neredeyse maddeleşen yoğunluğuyla iç içe geçip, tek bir ruh oluyordu. Gazel, onun aşkının şiddetini kendi kalbinde hissetti.

Dakikalar sonra adama baktı. “Ne yazıyordun?” diye sordu merakla. Sırtında hâlâ parmaklarının dokunuşunu hissediyordu.

Ömer, "Kendin bak!" dedi.

Gazel, onun bakışlarından bir ifade yakalar gibi oldu fakat adam gülümsedi. Elleri kirli sakallı çenesini hafifçe okşadı. "Neden beni zorluyorsun?" diye sordu, mızımızlanan bir çocuk gibiydi. "Söylesen olmaz mı?"

"Görmeni istiyorum." Adam omuz silkti. Kız bir anda kolları arasından kalktığı anda kaşlarını çatı. "Nereye?"

"Madem kendim bakmam gerekiyor."

Ömer gülümseyerek başını iki yana salladı. Çıplak ayaklarının parke zeminde çıkardığı hafif sesi takip ederek yanına, banyoya ilerledi.

Gazel banyoya girdi. Dolaplardan birini açtı. Raftan el aynasını alıp büyük aynanın karşısına geçti. Saçlarını kenara çekerek aynayı arkasına tutmaya çalıştı ama beceremedi. Arkasından gelen adam bu meraklı ve heyecanlı haliyle eğlenerek ilerledi. Kızın omuzlarını kavrayıp kendisine çevirerek görüş alanını genişletti. Sırtına dökülmüş saçlarını tek bir omzuna topladı. Geriye çekilip en ufak bir hareketi kaçırmamak için gözlerini onun yüzüne dikti.

Gazel bir omzundan diğerine uzanan 'SENİ SEVİYORUM' yazısını görünce gözlerinden taşan damlalara engel olamadı. Puslu gören gözlerle uzun saniyeler boyunca sırtında karakteristik harflerle yazılan yazıya baktı. Gerçek dışıydı. İmkânsızdı ama oradaydı işte. Onun sevgisinin kanıtı!

Genç adam kızı kollarının arasına alırken başının tepesini öptü. "Seviyorum," dedi kısık sesle. "Çok fazla seviyorum." Sesinde birçok duygu tınısı vardı.

Ömer bunu yapmayı planlamamıştı. Fakat sevgisi içinden dolup taşarken, artık tutmak ağır gelmeye başlamıştı. Karşılığını da almak istiyordu. Kendi sevgisini açığa çıkarmadan Gazel'in onu hâlâ sevip sevmediğini öğrenemeyeceğini anlamıştı. Bunu direkt de sorabilirdi. Nedense bir türlü bunu başaramıyor, dili sözcükleri kı-

vıramıyordu. Kendi sevgisini haykırmak öyle kolay ol-
muştı ki. Belki de gerçekliği sözcükleri böylesine kolay,
kayarcasına yapmıştı. Bedeni, ruhu ve kalbini artık ona
teslim etmişken iki sözcüğün lafı olmazdı, değil mi?

Kız başını geriye çekip yaşlı gözlerle baktı. Adam ne-
den olursa olsun ağlamasından nefret ediyordu. "Böyle
ağlayacağını bilseydim söylemezdim. Bu kadar üzülme,
sevgilim. Dünyanın sonu değil."

Gazel, hem gülerek hem ağlayarak başını iki yana sal-
ladı. "Bildiğim tek dünya sensin," diye fısıldadı. Dudak-
larını öptü. "Tek gerçek de sensin." Tekrar öptü.

Ömer'in kulağının hemen dibindeki dudakları, "Seni
seviyorum!" diye fısıldadı. Adamın bedeninden bir tit-
reme dalgası geçip gitti. Gözlerini kapayarak bir şükür
duası yakardı ve mutluluğun verdiği sarhoşlukla kızın du-
daklarına yapıştı. "Teşekkür ederim."

Deniz, Ömer'in evinin dış kapısında durdu. Yıllık izin
kullandığını öğrendiği günden beri yanına gelmek için
fırsat kolluyordu. Adamın içten içe onu affettiğinden
emindi. Sonuçta o, arabozucu sülüşü göndermişti. Gazel
gittiğine göre kavga edecek bir şey de yoktu. Önlerinde
izninden kalan iki gün vardı ve bu günleri çok iyi değer-
lendirebileceklerinden emindi. Ona geri dönmesini isti-
yordu. Dönmek zorundaydı yoksa adam için iyi planları
vardı. Onun için çok çaba harcamıştı. Küstahlığına, uka-
lalılığına, başına buyrukluğuna, çapkınlığına göz yumma-
sı bir kenara onun için güzel giden bir ilişkiyi bitirmesi
de cabasıydı. Zili çaldı. Bir dakika kadar bekledikten
sonra bu defa ısrarcı bir şekilde tekrar çaldı. İçeriden
gelen sesleri dinledi. Merdivenlerden inen -muhteme-
len Ömer'in- ayak seslerini duydu. Bir kaç saniye sonra

kapı açıldı. Ömer karmakarışık saçları, uyku mahmuru gözleri ve üzerinde sadece eşofman altıyla karşısında duruyordu.

“Merhaba.” Deniz hafifçe gülümseyip mahcup bir tavır takındı.

“Deniz? Burada ne arıyorsun?” Adam şaşkındı.

Her zamanki gibi davet etmesini beklemeden içeriye daldı. “Yıllık izin kullandığımı duydum ve nasıl olduğuna bir bakmaya geldim. Kahvaltı için de bir şeyler aldım.” Elindekileri adamın eline tutuşturdu.

“Deniz, buna hiç gerek-”

“Önemli değil. İstemezsen yemezsin.” Deniz mutfağın yolunu tuttu. Ömer’in onaylamaz bakışlarını görmezden gelmişti. “Bu akşam düzenlenen motivasyon gecesini unuttuğuna yemin edebilirim.”

“Evet. Tamamen aklımdan çıkmış.” Adam elindeki poşeti mutfak masasının üzerine bırakıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bunun için arayabilirdin de!” Kaşları çatılmıştı.

“Sadece onun için gelmediğimi tahmin ediyorsundur.” Birkaç adımda adamın ayaklarının hemen dibinde durdu. Eli, kolunu tutmak için havalandı. Ömer kollarını indirerek hareketinden kaçındı. “Hâlâ bana kızgınsın, değil mi?”

“Hayır. Sana kızgın değilim.”

“Ben.” Deniz başını aşağıya eğdi. “Seni özledim,” dedi fısıldayarak. Tekrar gözlerinin içine baktı. “Seni geri istiyorum.”

“Bu imkânsız!” dedi Ömer, düz bir tonla. “Başka birini seviyorum.”

“Se... Seviyor musun?” Deniz şaşkınlıkla ve dehşetle elini kalbinin üzerine koymuştu. Biriyle birlikteyim değil birini seviyorum demişti.

“Evet.”

Ömer, Deniz'in gözlerindeki anlamın değiştiğini fark edemedi. "O mu?" diye sordu dışlerinin arasından. İkisi de kimden bahsettiğini biliyordu.

"Evet."

Deniz, bir anda öfkeyle maskesini düşürdü. "Bunu bana yapamazsın!"

"Sana yaptığım bir şey yok Deniz. Biz ayrıldık. Aramızda zaten adı konmuş bir ilişki bile yoktu."

"Ama ben-"

"Sakin beni sevdiğini söyleme, ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz." Ömer, işaret parmağını ona doğrulttu.

"Senin için çok şey feda ettim!" Deniz dışlerini gıcırdattı. Artık sonuna geldiğinin farkındaydı. Onu elde etme şansı tamamen bitmişti. Adamın göğsünü işaret parmağıyla dürttü. "Senin için sevdiğim adamı terk ettim."

Ömer bunu ilk defa duyuyordu. Sözleriyle birlikte, kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Kadın tekrar göğsünü dürttü. "Bunun hesabını vereceksin! Kaybeden sadece ben olmayacağım." Hışımına omzuna vurarak yanından geçip gitti.

Arabasına öfkeyle bindi. Derin bir soluk alıp, marşa bastı ve arabayı vitese takıp gazı kökledi. Madem öyle. Ömer bu işin sonuna da katlanacaktı. Tüm hastaneye rezil olduğunda yüzündeki ifadeyi görmeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Kahretsin! Tüm planları, geleceği için verdiği onca çaba heba olmuştu. Onu rezil edecekti! Bunu kesinlikle yapacaktı. Bu geceki parti bu iş için biçilmiş kaftandı.

Ömer'in, zengin iş adamı Ömer Mümtaz Kıvanç'ın gayri meşru oğlu olduğunu tesadüfen öğrenmişti. Baş Hekim Salih ve Mümtaz yemek masalarında bu sohbeti açtıklarında, Deniz'in de dinleyeceğini bilemezlerdi. Adam, Salih'e yalvarıyor, oğlunu ikna etmesi için baskı uyguluyordu.

Salih ise zaten Ömer'e yalan söyleyip durduğundan,

hastanenin sahibinin babası olduğu gerçeğini ondan sakladığından dem vuruyordu. Öğrendiğinde Ömer'in ona arkasını döneceğinden korkuyordu. Mümtaz Kıvanç, bilginin sır gibi saklandığı gerekçesiyle onu rahatlatmaya çalışırken, Deniz'in aklında planları şekillenmeye başlamıştı.

Adam mirasının bir kısmını Ömer'e bırakacaktı. Hastane de bu mirasın içindeydi. Bu da Ömer'i çok güzel bir av haline getirmişti. Deniz ertesi gün sevgilisinden ayrılmış, Ömer'i baştan çıkarmak için elinden ne geliyorsa yapmıştı. Şimdi ise o küçük çıyan yüzünden planları suya düşmüştü. Hesabını ödeyecekti. Her ikisi de!

Gazel, Deniz'in gittiğini anladığında adamı merdivenlerde karşıladı. "Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Neden?" Adamın elleri yüzünü çevreleyen saçlarıyla oynuyordu.

"Aranıza giren bendim!"

Ömer gözlerini devirdi. Kızın bedenini çevirerek odalarına götürmek için ittirdi.

"Aramız diye bir şey yoktu, bebeğim. Onunla hiçbir zaman gerçek bir ilişkimiz olmadı."

"Yine de huzursuzum."

Ömer hafif bir şaşkınlıkla, "Beni tehdit etti," dedi.

"Eğer seni kaybetseydim, ben de başından aşağıya bir bidon benzin döker ve sonra kibriti üzerine atardım."

Ömer kahkaha attı. "Ben, beni korumak için neden gelmediğini düşünürken senin daha fena fikirlerin varmış. Allah'tan gelmemişsin."

Odaya girdiklerinde kız kaşlarını çatı. "Seni onunla birlikte görmek bana dayanılmaz bir acı vermişti." Adamın kalbi sızlarken elinin tersiyle yüzünü okşadı. "Bunun için beni görmesini istemedim."

Ömer bu sözlerin üzerine söyleyecek bir şey bulamayıp ona sıkıca sarıldı. Dakikalar sonra, başını geriye çekti. "Bu gece düzenlenen bir organizasyon var. Tamamen unutmuştum. Seninle birlikte gitmek istiyorum." Gazel sanki Çince konuşuyormuş gibi bakınca şaşırıldı. "Ne?" diye sordu.

"Aklını mı kaçırdın?" Kızın ses tonu huysuzdu. Adamın kollarından sıyrılıp alayla baktı. "Onca kültürlü, birçok konuda bilgi sahibi insanın içine benim gibi birini sokmak istediğine emin misin?"

Ömer suratına tokat yemiş gibi irkildi. Sonra kaşları öfkeyle çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun, Allah aşkına?" diye sordu. "Senin gibi biri mi?"

"Benim gibi biri! Cahil, kültürsüz, nerede ne konuşacağını bilemeyen..." Ellerini havaya kaldırıp tekrar aşağıya saldı. "Allah aşkına, sürekli beni düzeltip duran sen değil misin? Yanına yakışmayacağım."

Adam onun gözlerine bir süre baktı ve şok oldu. "Sen ciddisin! Gerçekten ciddisin!" Bir hamlede uzanıp kızı kolları arasına alırken kahkaha attı. Eğer onu ikna etmeye çalışırsa gerçekten öyle olduğunu düşünecekti. İşi alaya vurmak en iyisiydi. "İnan bu sözler, bu güne kadar duyduğum en saçma sapan sözlerdi. Şu saniyeden itibaren aynı sözleri bir kez daha duyarsam seni fena halde cezalandıracağım!"

"Ama doğru!" Kızın sesi boğuktu.

"Gazel!" Kızın poposuna bir şaplak attı. "Kes artık! Benimle geliyorsun ve beni, kâinatın en güzel kızına sahip olduğumu bilmelerinin vereceği gururdan mahrum bırakmıyorsun!"

Kız afallamış gibiydi. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Ömer ağır ağır başını salladı. "Gece için üzerine bir şeyler almaya çıkalım. Daha vaktiniz var. Yetişebiliriz."

"Kıyafetim var!" dedi genç kız ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle. "Unuttun mu?"

Adam kaşlarını çatarak bir süre düşündü. Aklına hastaneden çıktığı zaman onun için aldığı gece elbisesi geldi. "Haklısın," dedi mırıldanarak.

Bir kaç saat sonra Ömer içine kar beyazı bir gömlek giydiği siyah takım elbisesi üzerinde, televizyona bakarken onun hazırlanmasını bekliyordu. Sürekli kanal değiştirerek can sıkıntısını gidermeye çalıştı. Gazel de her kadın gibi hazırlanmak konusunda yavaştı. Ellerini saçlarının arasından geçirdi.

Yukarıdan gelen bir kapı sesini duyduğunda ayaklanıp salondan çıktı. Başını kaldırıp merdivenlerin başında dikilen kıza baktı. Soluğu kesildi. Çenesini şaşkınlıkla açtığıнын farkında olmadan, merdivenlerden ağır ağır inen kızın bedenine bakıyordu. Gazel'in dudakları yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle kıvrılmış, gözleri merak dolu bakışlarla ona bakıyordu. Ömer, yanaklarını şişirerek bir nefes verdi.

Gazel, onun aldığı kıyafeti değil, Derin'le birlikte aldıkları kadife elbiseyi giymişti. Bedenini ikinci bir deri gibi saran uzun kollu elbisenin kayak yakası omuzlarını açıkta bırakmıştı. Bütün vücut hatlarını özgürce gözler önüne serdiği yetmiyormuş gibi, uzun ve biçimli bacaklarını da ortaya sermişti. Siktir! Muhteşem görünüyordu. Hayır. Daha ötesiydi. Kesinlikle o anda onun güzelliğine diyecek söz bulamıyordu. Yüzünde varla yok arası bir makyajla, tek omzundan aşağıya kıvrıla kıvrıla inen kuzguni saçlarıyla olağan üstü görünüyordu.

Genç kız kaygıyla, "Nasıl olmuş?" diye sordu.

"Eğer o elbiseyi, evin içinde dolaşmak için giydiysen olağanüstü görünüyorsun." Bastırmaya çalıştığı öfkesi adamın sesini boğuklaştırmıştı. Belki de sesini boğuklaştıran kanında olan ani değişimdi. Damarlarında daha hızlı akmaya başlamış, kan yerini yoğun kıvamlı şehvete bırakmıştı. Kahretsin! Ömer'i saniyeler içinde bu hale ge-

tiriyorsa onu görecek olan diğer erkekleri düşünmek bile istemiyordu. Muhtemelen kasıklarında sızlamasını dindiremeyecekleri bir zonklamayla baş başa kalacaklardı. Bir de ona bakanların gözlerine yiyeceği okkalı yumruklar da cabasıydı!

Gazel, "Ne için giydiğimi biliyorsun," diye çıktı.

"Hayır. Bilmiyorum. Bu elbiseyle geceye gidebilecek olmanı düşündüğüne inanmak istemiyorum."

"Çok güzel oldu ama!" diye sızlandı Gazel.

Ömer, "Ben de ondan bahsediyorum, Gazel!" diye hırladı Ömer.

Kız ayağını yere vurdu. "Elbisede ne varmış anlayamadım!"

"Ben anlatayım, sevgilim. Bütün hatların hayal gücüne yer bırakmayacak şekilde meydanda! Bu elbiseyle nasıl oturabileceğini düşünüyorsun onu da anlamış değilim. Eğildiğin anda..." Dişlerinin arasından öfkeyle bir nefes aldı. "Üzerini değiştir. Geç kalıyoruz."

Genç kız kollarını göğsünde kavuşturdu. İnatla, "Değiştirmiyorum!" dedi. Gözleri de sözlerine eşlik ederek inatla ona bakıyordu.

Adam bir elini saçlarının arasından geçirdi. Başını yere eğip, öfkesini bastırmaya çalıştı ama gözlerini kaldırıp onu tekrar aşağıdan yukarı süzdüğünde kan beynine sıçradı. "Eğer gecenin sonunda bir tane sağlam erkek kalmasını istemiyorsan ve benim de geceyi nezarete geçirmemi istiyorsan haklısın."

"Şimdi varsayımlarla mı hareket edeceksin yani!"

"Seni gördüğüm anda neler düşündüğümü biliyorum. Lütfen söyledigimi yap!"

Kız yukarı çıkmak yerine salona ilerledi. Ömer, onun sağa sola sallanan kalçalarına inleyerek baktı. Olduğu yerde tepinerek öfkesini yatıştırmaya çalışıp arkasından ilerledi.

“Ne yapıyorsun, Allah aşkına?”

“Ben gitmiyorum. İstiyorsan, sen gidebilirsin.”

“Gazel, saçmalıyorsun.”

“Abarttığını fark edene kadar burada oturacağım.”

Ömer hafifçe gülümsedi. Ellerini ceplerine sokup yanan bakışlarla kızı izledi. “Abartıyorum demek!” diye mırıldandı.

Kız sesindeki garip tınıya karşı bakışlarını çevirdi. Adamı ceketini çıkarıp bedenini karşısındaki koltuğa attı. Kol düğmelerini çıkarıp kollarını dirseklerine kadar sıyırdı. Gözleri bir saniye olsun kızın titreyen bakışlarından ayrılmıyordu.

Kızı oturduğu yerde kıvrandıracak ağır bakışlarla ayaklarından başının tepesine kadar süzdü. “Şimdi sana ne gördüğümü ve neler yapmak istediğimi anlatacağım. Abartıp abartmadığımı sanırım anlayabilirsin.”

Kısık sesle onu gördüğü anda, ellerini ve dilini kullanarak bedeni üzerinde neler yapmak istediğini anlattı. Gazel arada bir dalgalanan, sıklıkla boğuklaşan sesiyle anlattıkları karşısında utançtan kıpkırmızı kesilmişti. Gözlerine kilitlenmiş gözleri başka bir yere bakmasına imkân vermiyordu. İstese de ondan gözlerini alamıyordu. Bu adamın hiç utanması yok muydu? Yutkunarak elini kaldırdı “Tamam. Yeter. Anladım,” dedi kalınlaşmış bir sesle. Lanet olsun! Daha ona dokunmamıştı bile ve bedeni ateş gibi yanıyordu.

“Güzel. Şimdi üzerini değiştirecek misin?” Adam oldukça ciddi görünüyordu.

Kızın dudaklarını şeytani bir gülümseme kapladı. “Hayır.”

“İşte bu harika!” Adam ayağa kalktı. “Sözlerimi uygulamaya geçirmek için sabırsızlanıyordum.”

Genç kız çığlık atarak odadan çıkarken adam kahkaha atıyordu. Gazel merdivenlere yönelirken topuklu ayakka-

bılarını fırlattı. Güçlü kollar belinden yakaladığında gerçek bir korkuyla çığlık atıp, ayaklarını havada sallamaya başladı. Ömer kızı yere bırakıp kendisine çevirdi.

Gazel, "Ömer!" diye fısıldadı.

"Adımı söylemene bayılıyorum!"

"Ha... Hani bu akşam benimle gurur duyacaktın!"

"Duyuyorum." Genç adam kızın dudaklarına yapıştı.

"Duyacağım!"

Bölüm 15

Genç kadın, alçak tınlı bir müziğin sardığı salonda, topuklu ayakkabılarını tıngırdatarak ilerledi. Gözleri, etraftaki insanları şöyle bir süzdü. Herkes oldukça özenli ve şık görünüyordu. Ateş kırmızısı elbisesinin eteklerini dalgalandırarak ilerledi. Başının tepesine sıkıca yapılmış topuzu, hafif makyajı ve elbisesinin teniyle uyumu ona parıldayan bir görünüm veriyordu. Yüzünün güzelliğini bozan tek şey kini ve öfkesinin üzerine maskelediği yapmacık gülümsemesiydi. Bakışı aradığı kişiyi yakaladı ve gözleri parladı. Avına kilitlenen bir avcı gibi adımları daha da hızlanarak hedefine doğru ilerledi. Yolunun üzerinde onunla konuşmak için girişimde bulunanları, hafif bir baş selamı ile geçiştirdi. Salih'in, Yurdakul'un masasında bulunmayışına içten içe sevindi. Ömer'den ölesiye nefret eden biri varsa o da Yurdakul'du. Deniz'i ona sürükleyen de bu aşırı nefret ve kıskançlıktı.

Dişlerini ortaya seren bir gülümsemeyle, "İyi akşamlar," dedi. Başlar birden ona çevrildi ve ona karşılık veren mırıldanmalar yükseldi. Deniz, Yurdakul'un hemen yanındaki sandalyeye yerleşmek için hareket edince adam hayranlık dolu bakışlarını gizlemeden ayaklanıp, sandalyesini tuttu.

Kadın yerleştğinde kulağına eğildi. "Göz kamaştırıcı olmuşsun," diye fısıldadı.

"Sen de fena değilsin." Deniz, onun bu atikliği ve

tahmin edilebilir davranışlarına bayılıyordu. Kendisinden hoşlandığını da biliyordu ama bunun ne kadarının Ömer'in sevgilisi oluşuna -ya da eski sevgilisi- bağlayacağını bilemiyordu.

"Senin ki henüz ortalıklarda görünmedi." Adamın gözlerindeki merak ve öfke parıltısı, Deniz'in istediğini de vermiş oldu.

"Kımmış o?" diye sordu hafifçe gülerек.

"Kasıntı sevgilin!" Genç adam sinirle güldü. "Hani şu, kendini dünyanın efendisi sanan!"

Ömer: Deniz bu ismin yanına ilişmek için çok zaman harcamıştı. O anda önemsiz gibi ayrılıklarını bildirirken, Ömer'in ne kadar soysuz, ahlak yoksunu ve hesapçı olduğunu ayrıntılarla anlatıyor, kurtulduğuna şükreliyordu. Gazel adındaki zavallı hastasını evine resmen kaldırmış, kızı baştan çıkarmış, hayatını karartmıştı. Deniz, adamı hiç tanıyamamıştı. Tabii, arkasındaki babasına güveniyordu. Kimse bilmiyordu fakat Ömer, Deniz'e anlatmıştı. Babası zengin bir iş adamı, hastanenin de sahibiydi. Gayri meşru oğlu olduğunun bilinmemesini istediği için adam Ömer'in tehditlerine ve aşırılıklarına boyun eğiyordu. Ömer de tüm bunları kullanıyor, bir taşla kuş yuvası dağıtıyordu.

Gecenin sonunda Deniz, Yurdakul ile salondan ayrılırken tüm salon Ömer'in ne kadar ahlaksız biri olduğunu konuşuyordu.

Ömer aynadaki aksine bakıyordu. Çenesini yukarı kaldırıp sakalları kesmeye başladı. Yanı başında bir kıpırtı hissetti. Başını çevirmeden önce keskin jilet çenesinin hemen altında küçük bir kesik açtı. "Ah!" Alaylı bakışlarla kıza baktı.

"Üzgünüm. Dikkatini dağıtmak istememiştim."

Adam, onun telaşla pamuk arayışını eğlenerek izledi. "Bu mümkün mü? Seni hissettiğim anda dikkatimin tek odak noktası oluyorsun." Eliyle kanı temizledi. "Gel buraya. Pamuğa gerek yok." Yüzündeki köpük yığımına aldırmadan kollarını beline doladı. Köpüğü ona da bulaştırarak uzun bir öpücük için dudaklarını birleştirdi.

Genç kız gülerek geriye çekildi. "Ben yeni tıraş olmuşum. Köpüğe ihtiyacım yoktu."

Ve adamı sabahın altısında kahkahaya boğdu. "Neden erken kalktın?" diye sordu tekrar tıraşına devam ederken.

Gazel omuz silkti. "Yatak birden soğuk geldi."

Onun sözleriyle elleri duraksayan adam derin bir iç çekti. "Bu gidişle tıraş olamayacağım ve köpüklerimin bir kısmını seninle seve seve paylaşacağım. Sonra senin için -kesinlikle sadece senin için- yatağı ısıtmaya çalışırken hastaneye gidemeyeceğim."

Bir saat sonra Ömer, bir yandan ceketini giymeye çalışıp, diğer yandan kızı öpüyordu. Dudaklarını ayırmadan geç kaldığını söyleyerek homurdanıyordu. "Kesinlikle zararlı yan etkilerin var!" Kızın burnunun ucuna dokunup kapıdan çıktı. Ve kapıyı kapadı.

Gazel ayakları jöle gibi titrerken, pembe bir bulutun içinde olduğunu düşünerek sırtını kapıya dayayıp derin bir iç çekti. Kapı tıkladı. İrkildi ve bir anda dönüp kapıyı açtığında Ömer'le burun buruna geldi.

"Neden kapıyı kim olduğunu sormadan açıyorsun?" Gazel cevap verene kadar adam onu öptü. "Seni seviyorum," dedi fısıldayarak. Arkasını dönüp giderken, "Kapıyı kimseye açma!" diye seslendi.

"Rüya bu!" diye fısıldadı genç kız ardından bakarken. Ömer arabasına binip hareket etti. Araba gözden kaybolana kadar içeri girmede. Soğuk bir anda bedenini titretince kapıyı kapamak için bir hamle yaptı. Gözleri onu dehşete sürükleyen bir ayrıntıyı yakaladığında kapıyı elleri titreyerek aralık bıraktı. Görüntü görüş alanından çıkana

kadar öylece, korkuyla kalakaldı. Sonra kapıyı hafifçe kapadı. Sırtını tekrar kapıya dayadı. Titreyen elleri korkuyla saçlarını bulduğunda, şiddetli soluklar alıyordu. Bir adım atacak takati kalmamıştı. Dizleri büküldü. Yer onu kendisine çekti. Genç kız, gözünden düşen damlaların farkında olmadan ileri geri sallanarak korkusunu dindirmeye çabaladı.

Gürültü. Bunu çoğu zaman görmezden gelebiliyordu. Ama o an, kulaklarını uğuldatan gürültü oldukça rahatsız ediciydi. Kimi zaman yeter diye bağırarak istiyor, bu zırvalığı bıçak gibi kesip atmak istiyordu. Herkes bir köşede durmuş, duyduklarına bin katarak birbirlerine anlatıyor, saçma sapan yorumlar yapıyordu. Sanki üçüncü dünya savaşı çıkmıştı. Bu kadar büyütülecek ne vardı anlamıyordu. Ömer geldiğinde, bu alaylı yüksek sesli konuşmalar, fısıldaşmalara ve küçük harflere dönüşecekti. Bundan emindi.

Doktor Tuba, iki gece önce verilen davete katılmamıştı ama ışık hızıyla yayılan dedikodular kulağına çalınmak için gecikmemişti. Önce inanmamış fakat yüzü kirece dönen Salih'i gördüğünde inanmak zorunda kalmıştı.

Ömer değer verdiği yegâne arkadaşlarından biriydi. Ortaya serdiği ukala, kendini beğenmişliğin altında herkesin göremediği iyi bir kalp taşıyordu. Asansörün gelmesini beklemeyerek hızla merdivenlere yöneldi. Amacı, ona durumu başkalarından öğrenmeden açıklayabilmek, öfkesini -eğer mümkünse- yatıştırabilmektir. Yurdakul, saklamaya gerek görmediği bir sevinçle onun hastaneye gelişini bekliyordu. Leşin üzerine konmak için! Tuba, onun hazırlıksız yakalanmasını istemiyordu.

Saatine bakarak hastane çıkışına doğru ilerledi. Harka bir zamanlamayla, yüzünde daha önce görmediği bir gülümsemeyle giren Ömer'i fark etti. Onun mutlu görün-

düğüne karar verdi. Adam kendisini gördüğünde genişçe gülümsedi ve adımlarını sıklaştırdı. Karşı karşıya geldiklerinde ona gözlüklerinin üzerinden baktı. Genç kıızı beğeniyle baştan aşağıya süzdü.

“Bu gün her günden daha güzelsiniz, Tuba Hanım.” Göz kırttı.

Tuba gözlerini devirdi. “Yemezler, canım.” Asansöre doğru ilerlemeye başladılar. “Biliyorsun ki çelik gibi bir iradem var!”

Ömer, “Kahretsin!” dedi. Asansörün kapıları açıldı. Kızın önden girmesi için geri çekilip elini öne doğru uzattı.

Tuba, “Zevzek!” dedi gülerek.

Kapılar kapanınca kıza dönüp gözlüklerinin üzerinden baktı. “Yollarımı gözlemenin bir nedeni var mı, yoksa izindeyken beni çok mu özledin?”

“Yolunu gözlediğimi de nereden çıkardın?”

“Çok barizdi, güzelim.”

“Ne bu neşe?” Tuba tek kaşını kaldırırken kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Ben her zaman neşeliyim.”

Asansörün kapıları açılmadan önce genç kız ciddiyetle, “Odama! Konuşmamız lazım,” dedi.

Çalışanlar tarafından Ömer’e atılan bakışları fark etmediği için seviniyordu.

Ömer, “Neler oluyor?” diye sordu. Asansörün kapısı açıldığında Ömer’in öğrencilerinden biriyle burun buruna geldiler. Genç Doktor, selamlaşma faslını geçip konuşmaya başladı.

Tuba, “Kahretsin,” diye fısıldadı.

“Hocam, size bir şey söylemem gerekiyor.”

Ömer, telaşlı öğrenciye kibarca gülümsedi. “Tuba Hanım’la acil bir konu hakkında görüşmemiz gerekiyor. On beş dakika sonra odamda ol!”

“Ama Hocam!”

Tuba durumun kötüye gittiğini fark ederek Ömer’i koldan tutup çekti. “Sonra dedi!” diye söylendi.

“Tuba? Gerçekten neler oluyor?”

“Yurdakul Bey, sizin tezinize yardımcı olan hastanızla ilgileniyor!”

Ömer’in tüm beden hareketleri aniden dondu. Tuba müdahale edemedi elinden sıyrılıp öğrenciye dönmüştü bile. Genç kız içinden bir küfür savurdu.

“Ne dedin sen?” diye sordu genç adam hiddetlenerek.

“Ömer, konuşmamız gerekiyor!” diye belirtti Tuba ama artık işe yaramayacağını biliyordu. Onu iyi tanıyor, bu andan sonra onu kimsenin tutamayacağını biliyordu.

“Sabah geldiğinde hastanızla karşılaşmış, kendisinin ona yardımcı olacağını, sizin izinde olduğunuzu belirtmiş.”

Ömer öfkeyle, “Orospu çocuğu!” dedi. Özür dileyen bakışlarla Tuba’ya döndü. “Özür dilerim, canım. Sonra konuşalım, olur mu?”

“Olmaz desem!” Tuba derin bir iç çekti. Zaten Ömer de çoktan harekete geçmişti. Tuba da öğrenciye öfkeli bakışlar atarak peşinden ilerledi.

Ömer burnundan soluyordu. Hangi hakla onun hastasını çalışıyordu. Görmezlikten gelmek onun tarzı değildi. Fakat bazen, gerçekten uğraşmak istemediği için Yurdakul’a çok şans vermişti. Aptal değildi. Yurdakul’u da iyi tanıyordu. Bu pervasızlığın ve meydan okumanın altında neyin yattığını bilmek istiyordu. Bu güne kadar sözlü sıtaşmaların dışında hiç ileriye gidememişti. Çünkü Ömer, onun burnu için iyi bir tehditti. Peki, şimdi ne olmuştu da bu kadar rahat davranabiliyordu? Öfkeden bedeni tel gibi gerilmişken burnuna pis kokular geliyordu. Ne yanından geçtiği çalışanları ne de hastaları görüyordu. Yanında bir figürün belirdiğini fark ettiğinde duraksayarak Tuba’ya bu işe karışmamasını söyleyecekti. Fakat o da kendisi kadar inatçı olduğu için bundan vazgeçti.

Kapısını vurmaya gerek duymadan Yurdakul’un odasına daldı. Gözleri önce odayı şöyle bir taradı ve hastasının hâlâ orada olduğunu fark etti. “İyi günler, Ferit Bey.” Öf-

kesini yansıtmadan gülümsemeyi başardı. Öfkeli olabilirdi ama aptal değildi. Yurdakul, bir anda ayağa kalkmış, masasının etrafından dolaşarak yanlarına geliyordu.

“Ömer Bey, demek buradaydınız!” Ferit Bey oturduğu rahat, deri koltuktan ayağa kalkıp elini çabucak Ömer’e uzattı. Onu gördüğüne memnun olmuş gibi görünüyordu. Hafifçe kırışmış dudak kenarları, samimi bir gülümsemeyle biraz daha kırıştı. El sıkıştılar.

“Sanırım bir yanlış anlaşılma olmuş,” dedi Ömer. Gözleri bir an Yurdakul’un sinirden pembeleşmiş yüzüne kaydı. Tekrar hastasına döndü. “Siz, beni odamda beklerseniz, arkadaşımla yapacağım görüşmeden hemen sonra yanınızdayım.” Sözlerinin altında yatan tehdidi ancak onu tanıyanlar fark edebilirdi. Tuba ve Yurdakul, bu sakın sesle söylenmiş sözcüklerin ardındaki karanlığı sezmişlerdi. Tuba endişeli, Yurdakul hevesliydi. Zaten beklediği bu değil miydi?

Yurdakul, hastanın odadan çıkışını izledi. Ellerini ovuşturmamak için kendisini zor tutuyordu. Yüzünde kedinin beğenmiş bir gülümseme belirdi. Ömer hastanın arkasından hiç vakit kaybetmeden ona döndü. Öfkeli bir kurdu anımsatması için hırlaması gerekmiyordu. Yurdakul, kendisinden başka kimseye itiraf edemeyeceği, o bakışların verdiği korkunun bir kere daha bedenine yayılmasını hissetti. Yutkunmamak için kendisini zor tuttu. Kozlar onun elindeydi. Bu düşünce biraz olsun güven verdi.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?” diye sordu karşısındaki kudurmuş adam dişlerinin arasından. Ona doğru tehditkâr bir adım attı.

Yurdakul bu defa geri adım atmayacaktı. “Hemen kızma, canım,” dedi ama ne onun, ne de arkasındaki Tuba’nın ifadesini değiştirememişti. “Bugün gelemeyebileceğini göz önüne alarak sana yardımcı olmaya çalışıyordum.”

Ömer her zamanki alaycılığıyla çenesini yana eğdi. “Bu yardımseverliğini neye borçluyuz?” diye sordu tüm

ifadesini değiştirerek. Yurdakul, biliyordu ki cebine sıkıştırdığı elleri ona atılmak istenen yumruklarla sıkılmıştı.

Yurdakul güldü. "Belki küçük sevgilinin koynundan-" Zarif ama ölümcül bir tehdit olan parmaklar bir anda yakalayamadığı bir hızla boğazına yapıştığında sırtını sertçe duvara dayanmış buldu. Zaten istediği de buydu.

Ömer'in gözlerinde akan şimşekleri çok net görebiliyordu. Çünkü adam burnunun dibine kadar girmişti. Ömer, "Sakin!" dedi dişlerinin arasından. "Palavraları geç! Sen hangi hakla hastamı almaya cesaret edersin?"

Yurdakul'un canı yanıyordu ama bu, sırtmasına engel olamadı. Aslında kendisi de en az onun kadar öfkeliydi. Yüzüne alaylı bir ifade yerleştirebilmeyi başardı. "Ne o?" dedi ifadesi kadar alaylı bir tonla. "Beni, sevgili babacığına mı şikâyet edeceksin?" Boğazındaki eller bir an gevşerken mer'in ifadesi karışık bir hâl aldı.

Tuba, "Kahretsin," dedi. Artık her şey raydan çıkmıştı.

"Ne?" diye sordu mer hafıf bir şaşkınlıkla.

Yurdakul, onun gözlerinden hiçbir şey anlamadığını fark etmişti. Kafasının karıştığını çok net görebiliyordu. Zaten Deniz'le geçirdikleri geceden sonra, geveze kadın her şeyi ona anlatmıştı. Ömer'in hiçbir şeyden haberi yoktu ama bu sorun değildi. "Bilmiyormuş gibi yapmana gerek yok." Tiksinirmiş gibi yüzünü buruşturdu. Eller, boğazını bir anda serbest bıraktı. İşte bu. hayatında hep hatırlamak isteyeceği bir tabloydu. Ömer'in hiçbir şey anlamayan ama tedirgin ifadesi... Ukala piç! Elini boğazına götürerek ağrıyı dindirmeye çalıştı. İşe yaramayacağını bilse de ani bir reflekti sadece. "Hastanenin sahibinin baban olduğunu artık herkes biliyor."

Ömer suratına tokat yemiş gibi gzkyyordu. Yurdakul daha fazla tatmin olamazdı. Alayla güldü. "Her zaman neden piç kurusunun tekiymiş gibi davrandığını merak etmiştim. Eh, artık biliyorum. Gerçekten yleymişsin! Koş, beni babana şikâyet et!" O anda yutkunmak zorunda kalmıştı. Çünkü karşısındaki adam özlerine öyle anlaşılmaz

bir ifade ile bakıyordu ki, tedirgin oldu. Yüz kasları ger-
gef gibi gerildikçe gerilmeye başlamıştı. Adamın teninin
ayrılacağını düşünüyordu.

Tuba, her an onu tutmaya hazırmış gibi yanında belir-
mişti. Ömer gırtlaktan gelen, karanlık bir kahkaha attığın-
da ikisi de yerinden sıçradı. Arkasını dönüp iki adım attı.
Sonra tekrar geriye dönüp Yurdakul'a gülümsedi. "Bir
şeyi unuttum," dedi genç adam renksiz bir tonla. Yurda-
kul bu gülümsemeyi ve ses tonunu beğenmediğini düşü-
nürken, burnuna aldığı darbeyeyle tekrar arkasındaki duva-
ra savruldu. Burnundan akan kan, kese kâğıdı rengindeki
duvara sıçradı. Bu defa burnunun gerçekten kırıldığından
emindi.

"Hak ettin!" Tuba nefret dolu gözlerle bakıyordu. Yur-
dakul için artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Eğer onu
biraz olsun tanıyorsa, Salih'e gidecek, öfkesini kusacak
ve sonsuza kadar Ömer'den kurtulacaktı. Tuba da Ömer'i
artık kimsenin durduramayacağını düşünüyordu. Salih'in
odasına giden gergin sırtına baktı. Başını iki yana sallayarak kendi odasına dönmek için ilerledi.

Ömer'in bedeni buz kesmişti. Ne bir duygu hissediyor ne de bedenini hissediyordu. Hiçbir şey! Hiçbir şey hissetmiyordu. Daha önce böyle hissetmemesi daha sonra olacakları bilmediği anlamına gelmiyordu. Ağrılarını ve acılarını daha sonra çekecekti. Bundan emindi. Sarsılmıştı elbette ama neyin onu daha çok sarstığını bilemiyordu. Hastanenin sahibi olan piç kurusunun onu oyuna getirmesi mi? Yoksa Salih'in ihaneti mi? Şüphesiz Salih'in ihane-tiydi canını bu kadar yakan! Şerefsiz babasını umursamı-yordu. Piç kurusu ha! Bir dudağının kenarı alayla kıvrıldı.

Aslında kendisi de tam olarak buydu. Gayri meşru bir çocuk! Kelimenin tam anlamıyla piç! Bunu umursamı-yordu. Onun hatası değildi. Hiçbir zaman onun hatası ol-mamıştı. O sadece talihsizliği yaşamak zorunda bırakılan-dı. Salih'in odasının önünde durup hafifçe kapıyı tıkladı.

“Gir.” Sesle birlikte kapıyı açıp, usulca içeriye daldı. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Salih, onu gördüğü anda beti benzi atarak yutkundu. Tabii ya, bu hastanede hangi olay sır olarak kalabilmişti ki? Her şey en üstten en alta kadar herkesin dilinde sakız olurdu. Ama yüzüne yerleştirdiği gülümsemenin Salih’i biraz olsun rahatlattığının farkına varmıştı.

Yüzündeki gülümseme aldatıcı olsa da Salih bir an için kanmak istedi. Ama gözleri... Gözlerindeki saklamaya belli ki gücü yetmemişti. Lanet olsun! Her şeyi öğrenmişti işte. Lanet olsun, Mümtaz sana! Kaybetmenin korkusunu ilk defa yaşıyordu. Ömer’i kaybetmek istemiyordu ama bunun olacağına da emindi. “Tatilin nasıl geçti?” diye sordu gergince.

Ömer’in yüzü bir an için gölgelendi. İfadesi yumuşadı. Bir saniye sonra yine eski halini aldı. Kayıtsızca kendisini deri koltuklardan birine atıp yayılarak oturdu. “Tahmin edemeyeceğin kadar iyi!” dedi güçlü bir tonla.

Siyaha çalmış yeşil gözleri öylesine delici bakıyordu ki, Salih, gömleğinin düğmelerinden birini açmak zorunda kaldı. Alnında biriken ter damlası, şakağından aşağıya iniyordu usulca. “Sevindim,” dedi. “Buna ihtiyacın vardı.”

“Kesinlikle.” Ömer rahat bir görüntü sergilese de farkında olmadan sallanan ayağı yaklaşan kıyameti haber vermeye yetiyordu. Öfkesinin bir gün kendisine yöneleceğini hiç tahmin etmezdi ama işte tam karşısındaydı.

Ömer girizgâha gerek duymadı. “Neden yaptın?”

Salih anlamamış gibi yapmadı. Ya da yapamadı. “Bilmiyorum,” diye fısıldadı. Gözlerini kapayıp, başını koltuğun arkılığına dayadı. “Ama o an, senin için iyi olacağını, bir gün babanı affedeceğini düşündüm.”

“Bu konu hakkında neler hissettiğini öğrendikten sonra neden söylemedin?”

“Söyleyemedim. Her şey için çok geç olmuştu. Senin, beni bir daha görmek istemeyeceğini düşündüm.”

“Beni tanıyorsun! Şu anda bu odayı başına yıkı mıyor- sam...” Sesi öfkesinden gergin çıkmıştı. Aynı öfke ko- nuşmasına da engel olmuştu. Ömer, yutkunmak zorunda kaldı. “Bu, bana yaptığın sayısız iyilikten dolayı! Bir daha ne seni görmek, ne de adını duymak isteyeceğimi sanmıyorum. Ona söyle, vazgeçsin! Buraya sadece bunu söylemek için geldim.” Başını alayla iki yana salladı.

Salih daha önce onu birçok kez öfkeli görmüşü fakat böyle buz gibi bakışlarla baktığını hiç görmemişti. İşin kötü yanı, bakışlar kendisineydi. Bir panik duygusu, bü- tün bedenini esir aldı. Ondan özür dilemek istiyor, bir işe yaramayacağını biliyordu.

“İstifa ediyorum. Dilekçemi yazıp Tuba’ya bırakaca- ğım.” Ayağa kalktı. Başka hiçbir şey söylemeden kapı- ya yöneldi. Birkaç adımdan sonra duraksadı. Salih bir an için umutlandıysa da Ömer tekrar yürümeye devam etti. Sakin adımlarla odadan da, Salih’in hayatından da çıktı.

Salih’in çocuğu olmamıştı, Ömer bu boşluğu dolduran tek kişiydi. Ardından kalan bu boşluk çok daha büyüyük yaşlı adamın yorgun kalbine dayanılmaz bir ağır sapladı.

Ömer buz gibi bir öfkeyle odasına ilerledi. Gözlerinin önünde kırmızı bir perde vardı. Salih’in odasından çıktık- tan sonra titremeye başlaması, yanında kendisini tutmak için sarf ettiği çabadan kaynaklanıyordu. Büyük bir yanlış yapmış, ihanet etmişti fakat yaptığı iyilikler çok daha faz- laydı! Özel eşyalarını toplamak için içeri girdiğinde oda- sında bulduğu Ferit’i görünce şaşırdı. Allak bullak olmuş beyni, birkaç özür kelimesini bir araya getirmeyi başardı ve onu uğurladı. Hızla özel eşyalarını topladı. Çekmece- lerden birinden bir dosya kâğıdı bulup istifa dilekçesini gelişigüzel karaladı. Eşyalarıyla birlikte hınca hınç dolan çantasını ve küçük bir kutuya koyduğu eşyalarını alıp ar- kasına bakmadan çıktı.

“Gidiyorsun!” dedi Tuba saklamadığı bir hüznle. Elaya çalan gözleri hüznün kattığı gölgeyle koyulaşmıştı. Kavisli kaşları hafifçe çatılmış, çoğunlukla neşeli olan yüz ifadesi hüzn ve öfkeyle yer değiştirmişti.

Adam hafifçe gülümsedi. “Gidiyorum.” İstifa dilekçesini masanın üzerine koydu. “Bunu Salih’e verersen sana çok minnettar olurum.”

“Elim gider mi bilmem!” Kız omuz silkti. Genç dam başını yana eğip bir süre baktı. Tuba göğsünde birleştirdiği kollarını saldı. “Pekâlâ, vereceğimi biliyorsun!”

“Teşekkürler.” Ömer, ona doğru iki adım attığında kız yüzünü buruşturdu. Adam sitemkâr ifadesine karşılık kıkırdadı. “Gel buraya, cadı!” Dostça kucaklaştılar.

“Galiba seni özleyeceğim.”

“Ne o? Yoksa hastaneden ayrılanlarla bir daha görüşmüyor musun? Telefonum sende var, adresimi de biliyorsun.” Ömer omuz silkti.

Tuba koluna vurdu. “Zevzek. Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Adamın ifadesi ciddileşti. “Biliyorum, ama bir saniye daha burada kalamam.” Tuba’yı yanaklarından öptü. “Görüşürüz. Ayrıca bu bir veda değil!” diye ekledi. Göz kırıp odadan çıktı. Tuba’nın onunla konuşacağı aklına gelerek duraksadı. Tabii ya... Onun da her şeyden haberi vardı ve uyarmak istemişti. Hiçbir şey sormamasının nedeni bu olmalıydı. Başka kimseyle görüşmeden hastane koridorlarında ilerlemeye başladı. Mutluluk sarhoşluğunun dikkatini dağıtmasına izin vermeseydi, o anda bakan meraklı, hafif alaycı ve kınayan gözleri daha önce de fark edebilirdi. Fısıldaşmalar için onun gitmesini beklemeye gerek görmemişlerdi. Herkes her şeyi biliyordu. Bir an kendisini aptal gibi hissetti. Sonra alayla gülümsedi. Zaten çoğu zaman hastanenin dedikodu malzemesi olmuştu.

Fakat bundan iyisini bulamayacaklarını o da kabul ediyordu. Umursadığını söyleyemezdi ama içine düştüğü durumun ne kadar küçük düşürücü olduğunu da göz ardı edemezdi.

Hastanede düşünmemek için önüne barikat kurduğu tüm düşünceler bir anda zihnine hücum etti. Bu darbe ona, hayatında aldığı en büyük darbe gibi geliyordu. Babası olacak itten her şeyi beklerdi. Ya Salih? Gözüne kestirdiği bir tekelin önünde durup daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaparak birkaç şişe bira aldı. Öfkesi geçene, düşüncelerinin zihnini rahat bırakacağı ana kadar araba kullanmamaya karar verdi. Hoş, alkollü araba kullanmak da pek iyi değildi ya!

Neden oraya gittiğini bilmiyordu ama kendisini Üsküdar sahilinde buluverdi. Kız kulesinin tam karşısında bir yere park etti. Yağmurun arabanın üstüne vuran damlalarının sesi hoşuna gitmişti. Uzanıp plastik torbadan bir bira aldı. Ağız dolusu bir yudum almadan önce koltuğunda arkaya yaslandı. Bir süre hiçbir şey düşünmeden bir ayağı arabanın döşemesinin üzerinde hızlı bir ritim tutarak, yavaş yavaş rüzgârın hızıyla birlikte köpüren denize baktı.

İlk şişeyi bitirdiğinde bedenindeki gergin kaslar biraz olsun gevşemişti. Her şeyi boş vermişliğe vurmak istedi. Gözlerini sımsıkı kapayarak yapamayacağını anladı. Buz gibi bir öfke aynı anda bedenini sardı. En çok neye kızıyordu? Onu resmi olarak kabul etmeyen babasının oyununa geldiğine mi, Salih'in ihaneti mi? Ya da... "Siktir!" dedi dişlerinin arasından. Her ne kadar umursamadığına kendisini inandırmak istese de insanların ona bakışları bedenine diken gibi batmıştı. Yurdakul'un sözlerinin anlamı gayet açıktı. Herkes, onun bu bilgiyi bildiğini ve kullandığını düşünüyordu. Onun hakkında istediklerini

söyleyebilirlerdi. Hiç umursamamıştı ama böyle küçük düşürücü, aşağılayıcı bir durum karşısında insanların düşündüklerini bilmek göğsüne bir ağrı saplıyordu.

Salih'le, onun arkadaş olduklarını, sık sık görüştüklerini biliyordu Böylesine bir oyunsu aklının ucundan geçmemişti. Onu, gerçekten tanıyan birkaç kişiden biriydi. İşte bu yüzden canını yakıyordu bu ihanet. Karnakarışik duygular içinde bir yumak oluşturup git gide büyürken ikinci şişenin dibini de görmüştü. Gittikçe hırçınlaşan dalgalar gibi öfkesi de büyüyor, onu siyah bir öfke sarmalının içine sürüklüyordu. Elinde tuttuğu şişeye takıldı gözleri. Öyle bir güçle sıkıyordu ki parmak boğumları beyazlaşmış, birbirini sıkıştıran etleri kızarmıştı. Boş şişeyi yenisiyle değiştirdi. O şişenin de iki yudumda yarısına geldi. Düşüncelerinin ne tarafa gittiğini fark etmeden Gazel'le olan ilişkisini düşünmeye başladı. Dudakları istemsizce kıvrıldı. Bu dedikodular dallanıp budaklanmadan polise gidip ifade vermeleri gerekiyordu. Deniz'in ağzını sıkı tutmayacağından emindi. Bilmediği bir nedenden, ya da belki Gazel'in sırrını saklama çabasından dolayı polise gitmek canını sıkıyordu.

Gazel'i, neden intihar ettiği konusunda ve geçmişi konusunda sıkıştırmış fakat huzursuz olduğunu anlayınca bu sorunları daha sonraya bırakmıştı. Özlem ve ihtiyaç bir anda, öylesine şiddetle çarpmıştı ki arabayı ne zaman çalıştırıp yola koyulduğunu hatırlamıyordu. Boşu boşuna zaman kaybetmişti. İhtiyacı olan tek şeyin o olduğunu biliyordu. Alçak tınılı, berrak sesine, hüznü gözlerinin derin bir aşkla bakışına, ipeksi tenine her şeyden çok ihtiyacı vardı. Gazel'e olan açlığının, büyük ihtiyacının acı ve öfkesinin önüne geçmesine, bedeninden dolup taşmasına izin veriyordu.

Gazel başını arkaya atmış, gözlerinden düşen damlaların duş başlığından akan sıcak suya karışmasına izin veriyordu. Korkunun getirdiği titremeler sona erdiğinde kendisini banyoya atmıştı. Ömer gelene kadar toparlanmayı umuyordu. Her şeyi anlatacaktı. Başka türlü bu işten yakasını kurtaramazdı. Fakat en çok korktuğu şey Ömer'in de işin içine girecek olmasıydı. Eğer kendisi yüzünden onun başına bir şey gelirse bunu kaldıramazdı. Ölürdü daha iyi!

Dış kapının açıldığını, Ömer'in hızla merdivenleri çıktığını duymadı. Usulca banyoya girişini, gözleri yanarak bedenini izleyişini de fark etmedi. Güçlü kollar aniden çıplak bedenini sarıp, kendi çıplak ve sert bedenine yapıştırdığında bir çığlık kopardı.

"Şiş! Benim!" dedi Ömer kalınlaşmış bir sesle. "Seni korkutmak istemedim. Üzgünüm."

"Ö... Önemli değil." Kızın sesi titrekti. Ömer hiçbir şey yapmıyor, sadece onu kollarında tutuyordu. Saniyeler sonra berraklaşan zihni onun erken geldiğini algıladı. Nefesinden gelen alkol kokusuyla tekrar gerildi. Bir şey olmuştu.

"İçmişsin?"

Adam, "Öyle oldu," diye fısıldadı.

Ömer onu hep sahiplenircesine tutardı. Fakat bu defa tutuşundaki farklılık Gazel'e uyarı verir gibiydi. "İyi misin?" diye sordu titrekçe. Adam diliyle, elleriyle tenini keşfe çıkmıştı.

"Hayır. Ama konuşmak istemiyorum."

Kız başını göğsüne yaslayıp sessiz kaldı. Kendi korkularını anında unutup, onun için endişelenmeye başladı. Hareketlerinin tamamen durduğunu hissetti. Bir süre, duş başlığından akan su üzerlerinden hızla akarken kıpırtısız durdular. "Ne oldu?" diye sordu.

Adam acı çeker gibi, "Sana ihtiyacım var," dedi.

Gazel gülümsedi. Onun da Ömer'e ihtiyacı vardı. Onu alıp götürmesine, her şeyden uzaklaştırmasına, dünyanın çirkin yüzünü unutturmasına ihtiyacı vardı. "Benim de sana!" dedi fısıldayarak.

Adamın kolu sıkı bir tutuşla beline dolanırken hırıltılı sesini kulağında hissetti. "Durmamı istediğinde duracağım!"

Genç kız başını sallasa da neye onay verdiğinden emin değildi. Fakat anladı. Ömer, ona tüm hayatı buna bağlıymış gibi dokunuyor, kelimenin tam anlamıyla bedenlerini birbirine eklemeye çalışıp, sanki tek beden olmaya çalışıyordu. Her anlarını yoğun yaşamışlardı ama o an tamamen farklıydı. Her şey üç boyutlu gibiydi. Gazel için problem değildi. Onunla her şey vardı.

Ömer göğsüne uzanmış kızın nemli saçlarının arasından parmaklarını geçiriyordu. Kendini kaybetmişti. Böyle bir şeyi hiçbir zaman yaşamamıştı. İçinde sakladığını bilmediği ilkel adamdan ürkmüştü. Her ne kadar itirazı olmasa da onu zorladığını biliyordu. İtirazı olsaydı durabilir miydi, ondan da emin değildi.

Şiddetli hazlarının dağılışının ardından aklı başına gelmiş, onu sıkıca sararak canını yakıp yakmadığını sormuştu. Gazel yakmadığını söylese de bedenindeki izler bunun tam aksini söylüyordu. Kendisine hiç bu kadar kızmamıştı. Kız durumunun farkında gibi görünmüyordu. Yine de bu yaptığı hatayı affettirmezdi.

Kız üst üste derin nefesler aldığı anda konuşmak istediğini anladı. Bedeni gerildi. Kızın göğsünde dolaşan eli gerilmeyeyle birlikte duraksadı, ardından keşfine devam

etti. “Şimdi konuşmak ister misin?” Gazel’in sesi çekin-gendi.

Ömer derin bir nefes aldı. “Evet.” Ertelemenin bir an-lamı yoktu. Aklına gelenlerle birlikte sinsi bir öfke bede-nine sızdı. “Bugün, hastanenin sahibinin babam olduğunu öğrendim.” Sesi renksizdi.

Kız kolları arasında şaşkınlıkla doğruldu. “Baban mı?” Kaşlarını çattı. “Baban hayatta mıymış?” Kafa karışıklığı tüm yüzüne yansıdı. Eh, tabi!

Ömer’in dudakları düz bir çizgi halini aldı. Aniden kızın nasıl karşılayacağından emin olamadığını hissetti. Nasıl tepki verebileceğini daha önce hiç düşünmemişti çünkü bunu hiçbir zaman umursamamıştı. Şimdi umur-suyordu.

“Gerçek babam her zaman hayattaydı.” dedi bir çırpıda. Kızın boş bakışlı şaşkın ifadesine güldü. “Ben, bir haftalık kaçamağın ürünüyüm bebeğim.” Sesinin tınısı alay doluydu. “Asıl babam olan piç kurusu evli ve bir kızı var. Ama evli olduğu kişi tabii ki annem değil!”

Kısa süre boş bakışlarının ardından kızın gözleri iri-leşti. Bu Ömer’in hoşuna gitmedi ve yüz ifadesini sabit tutmak için kendisini zorladı. “Ah! Anladım.” Gazel’in sesi kısıkty.

“Aynen!” Adam dişlerini sıktı. Gözleri kızın yüzünde-ki hiçbir ayrıntıyı kaçırmayarak yüzüne kilitlenmişti.

Gazel’in yüzüne ansızın kayıtsız bir ifade yerleşti. “Ee? Ne olmuş öyleyse?” diye sordu.

Ömer bu kayıtsızlığının altında farklı anlamlar aradı. Fakat Gazel gerçekten durumu umursuyor gibi görün-müyordu. İçine çektiği rahatlamış nefesle ne kadar geril-diğini o anda anladı. Her şeye ve herkese katlanabilirdi ama onun yadırgayan düşüncelerine katlanamazdı. Kızı sıkıca sararak dudaklarına uzun bir öpücük bıraktı. Ar-

dından annesi ve babasının tanışmasından başlayarak tüm her şeyi anlattı. Anlattıkça içinde biriken ve katranlaşan zehrin onu ne kadar rahatsız ettiğini, bunları birine aktarıyor olabilmenin verdiği rahatlamayı da fark ediyordu. Tüm anlatacakları bittikten sonra kısa bir an ikisi de hiç konuşmadı.

“O adama olan haklı kızgınlığını anlayabiliyorum ama Salih Bey’i tanıdığım kadarıyla sadece senin iyiliğini istediği için böyle bir şeyi yaptığını düşünüyorum. Belki onu...”

Ömer kesin bir şekilde başını iki yana salladı. “Hayır. Onu affetmeyeceğim. Bunu sevmiyorum. İnsanların benim hakkımda, bana sormadan karar vermelerini! Onun adını bile duymak istemezken beni çalışanı yaptı ve o piç kurusunun vicdanını bu şekilde rahatlatmasına izin verdi. Öğrendiğim zaman vereceğim tepkiyi biliyordu. Bilerek bu işe kalkıştıysa, beni bir daha görmemeyi göze almış demektir.”

Gazel başını kaldırıp anlayışla baktı. Kısa bir öpücükle dudaklarını birleştirdi. Sonra kaşlarını kaldırdı. “O zaman hastaneye bir daha gitmeyeceksin?”

Adam başıyla onayladı. “İstifa ettim.” Kız yüzünü buruşturunca kaşları çatıldı. “Ne oldu?”

“İki gün sonra işe başlıyorum.” Hüzünle başını iki yana salladı. “Senin de evde olduğunu düşününce beraber geçireceğimiz onca zaman...” Yanakları utançla kızardı ve sözlerinin devamını getiremedi.

Ömer kıkırdayarak onu göğsüne çekti. “Gitme. Çalışmak zorunda değilsin. Aslında bu beni daha çok mutlu eder. Belki bir tatile çıkarız.” Sesi ikna edebilmek için yumuşak ve tahrik edici çıkıyordu.

Gazel kendisini geriye çekip yüzüne baktı. “Deli misin?” dedi azarlayarak. “Asıl şu anda sana destek olmam gerekiyor.”

Adam onun ne demek istediğini kavrayamadığı için bir süre boş boş baktı. Kız heyecanla kollarından sıyrılıp bağdaş kurup oturdu. O anda adamın kafasında bir ışık yandı. Tabi ya istifa etmişti. Tam ağzını açıp buna gerek olmadığını söyleyecekti ki Gazel önce davrandı.

“Ben ev idaresini ve tabii ki para idaresini çok iyi yaparım.” Övünürmüş gibi çenesini yukarı kaldırdı. “Bak göreceksin! Kesinlikle sıkıntı çekmeyeceğiz.” Az parayla çok şeyi nasıl karşılayabileceğini böbürlenerek anlatırken Ömer hayranlıkla ona bakıyordu. Çalışmasa bile hayatının sonuna kadar yetecek parası olduğunu söylemeyerek kahramanlığa soyunmasına izin verdi. Daha sonra da söyleyebilirdi.

Ne çocukluğunda ne de gençliğinde hiçbir zaman maddi sorunu olmamıştı. Fakat kızın bunu sıklıkla yaşadığını -belki de her zaman- biliyordu. Onun için işsizlik demek para sıkıntısı demekti. Kendince Ömer’e yardımı dokunacağını düşünüyordu. Düşüncenin altında yatan şey göğsünü sıkıştırdı. “O zaman ben de mutfak önlüğünü belime takar, sana yemek yapar, sonra senin işten dönmeni beklerim.”

Kız afallamış gözlerle baktı. Sonra onun alaylı sesini fark edip bir kahkaha patlattı. “Biraz ciddi ol!” diye azarladı. “Ben şaka yapmıyorum!”

Adam duymazlıktan geldi. Kızın çıplak baldırından tuttu. Yukarı çekip narin ayağına masaj yapmaya başladı. “Sonra...” dedi sanki kız hiç konuşmamış gibi. “Sen çizgili pijamalarını giydikten sonra seni başköşeye oturtur, ılık su ve sabunla ayaklarını yıkarım.” Gazel kıkırdamaya başladı. Adamın ciddi yüz ifadesiyle her an gülecekmiş gibi çıkan ses tonu birbiriyle uyuşmuyordu. “Bir de üstüne Türk kahvesi patlattım mı, tamamdır!” Kızın omuzları kahkahalarla sarsıldı.

Genç adam gülüşüne eşlik etti. Ardından bakışları kaydardı. Kız gülmeye devam ederken hızla hareket edip onu kendi bedeninin altına hapsetti. Ve aklıkla dudaklarına yapıştı. Gazel'in kahkahası dudakları arasında yok oldu.

"Evlen benimle!" Ömer'in sesinin tonu tuhaflaştı. Cevap vermesine fırsat vermeden onu tekrar öptü. "Evlen benimle!" Başını geriye çekti. Şokla açılmış gözlerinin içine baktı. Altındaki beden donup kalmıştı. Pekâlâ, onun şaşıracağını biliyordu çünkü kendisi de şaşkıındı. Fakat bu derece de şok olmasını beklemiyordu.

"Ne?" Gazel'in sesi titredi. Sanki onu yanlış anlamış ve düzeltmesini bekliyormuş gibi bakıyordu.

"Evlencilim diyorum. Tamamen benim ol, sonsuza kadar!" Gazel'in iri gözleri biraz daha açıldı. Başını inanamazmış gibi sallamaya başladı. Ömer'in altından çıkmak için çaba sarf ettiyse de sıkı tutuşundan kurtulamadı. Adam yüzünü avuçları arasına alıp kırık bir sesle fısıldadı. "İstemiyor musun?"

"O değil!"

Gözlerine aniden yerleşen hüznün Ömer'in kaslarını tel gibi gerdi. "Ne peki?"

"Sen... Yapamazsın. Zaman gelecek ve sıkılacaksın. Hem, hiçbir şeye mecbur değilsin! Ben seni hiçbir şeye mecbur hissettirmek istemiyorum."

Adam, ona aklını kaçırmış birine bakar gibi bakıyordu. Kahkaha atıp onu dudaklarından öptü. "Nasıl bu kadar kör olabiliyorsun? Düşüğüm durumu nasıl anlamıyorsun?" diye isyan etti. "Aptal bir kız da değilsin üstelik."

Kızın yüz ifadesi kendini korumak ister gibi inatçı bir hal alırken kaşlarını çatı. "Neyi anlamıyor muşum?" diye sordu.

"Anlamadığın bebeğim, benim zaten sana mecbur olduğum. Artık hayatıma doğru düzgün devam edebilmem

için çaresizce sana ihtiyacımın olduğu!" Ömer kendisiyle alay ederek başını iki yana salladı. "Senden sıkılmak ha? Sen gerçekten körsün."

"Seni tanıdığımı sanıyorum. Birine bağlanacak bir insan değilsin." Gazel'in kendinden emin sesi son kelimelerde sanki hiç çıkmamış gibiydi.

Kızın burnunun dibinde olmasa onu duyamazdı. "Bağlandım!" diye fısıldadı. Fısıltısı duygu yüklüydü. "Hem de çelik halatlarla!" Burnunu burnuna sürttü.

"Ne... Ne diyeceğimi bilemiyorum." Gazel'in kafası karışmış gibiydi.

Ömer bilinen geçmişiyle kızın tereddüdünü anlayabiliyordu. Fakat kendisine olan güvensizliğini anlayamıyordu. "Ben biliyorum!" dedi. Dudaklarını dudaklarına sürttü. "Evet. Evet diyeceksin. Bütün evet'lerini bana saklayacaksın. Ve beni hep çok seveceksin." Gazel gülümsedi. "Ve ben de seni hep çok seveceğim. Evlen benimle!" Kız gözleri sulanırken başını onaylarcasına salladı. "İşte böyle," dedi adam ve onu tekrar öptü.

Ömer gün ışığının direkt gözlerine vurmasıyla uyandı. Başını yana çevirdi. Gazel yoktu. Bunu gözlerini açmasa da zaten biliyordu. Nasıl olduğunu bilmesede onun varlığını görmekten, bilmekten çok hissediyordu. Belki enerjiyle ilgili bir şeydi ve mantıklı bir açıklaması vardı. Bu şaşırtsa da alışmaya başlamıştı. Yatakta doğrulup saate baktı. 10:27. Kaşlarını çattı. Bütün bir geceyi uykusuz geçirdikten sonra bu kız dinlenmek yerine yine ne halt ediyordu? Geceyi düşündüğü an tüm bedeni uyarıldı. Bu ani uyarılmalara da alışmıştı. Sırtını gererek kaslarını gevşetmeye çalıştı. Yatağa dönmesini boşuna beklediğini anladı.

Yataktan kalktı. Çıplak ayaklarıyla ilerleyerek banyoya gitti. Duş alıyor olduğunu düşünüp aklından ona katıl-

mayı geçirmişti. Görünüşe göre Gazel bu işi çoktan halletmişti. Evdeki sessizlikle huzursuz olup kaşlarını çatı. Neden olduğunu anlayamadığı panik duygusuyla hareket ederek hızla merdivenleri indi. Adımlarında duraksama olmadan salonun ve kızın deyişle çok amaçlı odanın kapısından şöyle bir baktı. Gazel yoktu. Mutfığa ilerledi. Bakmadan da orada olmadığını biliyordu. Hayır. Ömer onun evde olmadığını biliyordu. Yine de tüm evi, alt kat-taki ardiyeye kadar her yeri dolaştı. Gazel yoktu.

İçine yerleşen panik duygusu giderek büyüyordu. Tek-rar mutfığa ilerledi. Bir elini saçlarından geçirip, ne ya-pacağını bilemez halde mutfığı gözleriyle tararken dola-bın üzerindeki notu fark etti.

- *İki saat sonra döneceğim. Seni seviyorum.*

Bölüm 16

Rahatlananın ani etkisiyle dizleri bir an çözüldü ve derin bir nefes aldı. Hızla arkasını dönüp yatak odasına ilerledi. Komodinin üzerinden telefonunu alıp Gazel'in numarasını tuşladı. Dolabına gidip üzerine bir kazak geçirdi. Sessizliğin içinde bir melodi yankılanınca bir küfür savurdu. Salona inip sehpanın üzerinden Gazel'in telefonunu aldı. Hâlâ çalışıyordu. Aramayı meşgule aldı. "Telefonunu neden almazsın ki?" diye söylendi. Panik yerini öfkeye bırakmıştı. İki saat sonra... Kaçta çıkmıştı? Neden çıkmıştı ve nereye gitmişti? Elinde iki telefonla volta atmaya başladı. Sabah kahvaltısı için bir şeyler almaya gittiğini düşünebilirdi fakat iki saat bunun için çok fazlaydı. Gözleri saate kaydı. 10:58. Bir eli saçlarının arasından geçti. Kahve yapmak için mutfığa gitti. Evdeki uğursuz sessizlik rahatsız ediciydi. Sanki bir şey tenini kaşındırıyordu ve bu his hiç hoşuna gitmemişti.

Onu bunaltan eve daha fazla dayanamayıp verandaya çıktı. Saate baktı. 11:08. Nereye gidebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kahretsin! Ne yapacaksa beraber de yapabilirlerdi! Öfkesi ilerleyen yelkovanla paralel hareket ediyordu. Dakikalar ilerledikçe zihninin gerilerinde takılıp kalan bir soru gün yüzüne çıkıyordu. Kızın birkaç dakikalık belirsiz yokluğu onu böyle çileden çıkarıyorsa... Kahretsin! Çok fena tutulmuştu. Ona karşı olan hislerini

hem benimsiyor, kabullenmek mutluluk veriyor hem de yadırgıyordu. Saatine baktı. 11:14. Başını iki yana salladı. Sinirle ayağa fırladığında gözleri sokağın başına takıldı. Yağan yağmur -yağmurun yağdığını da o anda fark etmesi durumunun ümitsizliğine işarettti- görüşü bulanıklaştırsa da ne bir araba ne de bir insan vardı.

Verandada bir ileri bir geri gidip geliyordu. Ellerini ceplerine soktu. Birini çıkarıp saçlarının arasından geçirdi. Sokağın başına tekrar baktı. Kimse yoktu. Dışlerini gıcırdattı. Geldiğinde iyi bir azarı hak etmişti. Onu öyle bir korkutacaktı ki bir daha haber vermeden dışarı adımını atamayacaktı. İki saat sonra saatine tekrar baktı. 12:27. Zaten bir dakika önce de bakmıştı. Gazel'in notu yazdıktan bir saat önce çıktığını varsayarsa zaten çok fazla geç kalmıştı. İçinde kabaran öfke yine yer değiştirip endişeye dönüştü.

Bir odadan diğerine gidiyor, salonun camından sokağı gözlüyor, verandaya çıkıyordu ama gelen giden yoktu. Başına bir şey mi gelmişti? Düşünce kalbini tekletti. Başını iki yana salladı. Alışverişe çıkmıştı ve her kadın gibi o da kendisini alışverişe kaptırmıştı. Saatler ilerledikçe ve o gelmedikçe bu düşüncesini de çürüttü. Korkunç bir endişe her yanını sardı. Nerede arayacağını bilemese de çıkıp aramak istiyor fakat o çıktıktan sonra gelirse diye de evden ayrılamıyordu. Evde, öylece hiçbir şey yapamadan duruyor olmak neredeyse aklını kaçırmasına neden oluyordu.

15:40. Yutkundü. Aklına gelen türlü senaryolar, göğsüne yerleşen ağrı onu ne oturtuyor ne de olduğu yerde sabit bırakıyordu. Ne gidebileceği bir arkadaşı vardı ne de akrabası. Onu nerede araması gerektiğini bilemiyor, çılgına dönüyordu. Delirmiş gibi bir oturuyor, bir kalkıyor, tüm evi voltalıyordu. Zihnine sızmak isteyen zehirli düşünce-

yi ise gerilere itiyordu. Aniden oturduğu koltuktan fırlayıp neredeyse koşarak yatak odasına çıktı. Gardırobun, Gazel'e ait olan kısmının kapağını açtı. Tüm kıyafetlerinin yerli yerinde olduğunu gördüğünde rahatlamayla derin bir nefes aldı. İçine düştüğü korku ve gerginleşen bedeniyle bitkin düşmüştü. Bedenini yatağın üzerine attı. Gözlerini kapayıp bir süre sırtüstü uzandı. Ya gitmişse? Sonunda bu soruyu daha fazla gerilere itemedi. Soruyu sorduğunda sol tarafına yerleşen acı orada olduğunu belli eder gibi zonkladı.

Ya gitmişse? Yine başını iki yana salladı. Bunu düşünmek bile istemiyordu. Gitmiş olsa kıyafetlerini de alırdı, değil mi? Tekrar kalktı. Dirseklerini dizlerine dayadı. Ya başına bir şey geldiyse? Ayağa fırladı. Polise gitmeliydi. Hastaneleri araştırmalıydı. Böylece oturup, bekledikçe sonunda gerçekten aklını kaçıracaktı. Merdivenlerden inerken cebindeki telefonun melodisi yükselmeye başladı. Çalan Gazel'in telefonuydu. Hızla telefonu cebinden çıkarıp numaraya baktı. Derin. Telefonu açtı.

"Telefonun hayırlı olsun, Gazel'ciğim. Umarım ilk arayan ben olmuşumdur?"

"Sen değilsin." Ömer'in sesi aksiydi.

"Hey. Elemanımın telefonunun sende ne işi var?"

"Çünkü elemanın telefonunu evde bırakmış ve kendisi ortalıklarda yok."

"Öfkeliyiz!"

"Delirmek üzereyim. Onunla hiç görüştün mü?"

"Hayır. Ben de açılışın tarihini değiştirdiğimizi söyleyecektim."

Ömer'in telefonu sıkıca tutan parmaklarının boğumları beyazlaştı. "Senin yanıdayken... Görüştüğü herhangi biri var mıydı?"

“Hayır. Kimseyle görüşmemiştii. Arada bir yürüyüşe çıkardı. Belki-”

Ömer, “Saatlerdir ortada yok,” diye kestirip attı. Ardından derin bir nefes aldı. “Sonra görüşürüz.”

“Ulaştığında bana da haber ver.”

Başını arkaya atıp, bir süre öylece durdu. Sonunda elinde duran telefonu öfkeyle duvara fırlattı. Telefon çarışmanın etkisiyle kulak tırmalayan bir ses çıkarıp yere düşerek parçalandı. “Lanet olsun!” diye gürledi. Yatak odasına gitti. Üzerine rast gele bir şeyler giyip kendisini dışarıya attı. Nereye gideceğini bilmiyordu. Polise gitmek için çok erkendi. Arama çalışmalarına başlamak için yirmi dört saatin geçmesini bekleyeceklerini biliyordu. Ömer’in değil yirmi dört saat, yirmi dört saniye bile bekleyecek sabrı kalmamıştı. Başına bir şey gelebilecek olmasının endişesi aklını esir almıştı. Sokaklarda nereye gideceğini bilememenin verdiği acizlikle dolanırken telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı.

“Ömer?” Tuba’nın sesi endişeliydi.

“Senden bir iyilik rica etsem?”

“Yapabileceğim bir şeyse.”

“Gazel Şensöz. Tüm hastane kayıtlarına baktırabilir misin?”

Kısa bir sessizlik anından sonra Tuba, soru sormak yerine ricasını kabul etti. “Oldu bil. En kısa zamanda sana haber vereceğim.”

“Teşekkür ederim.” Telefonu kapar kapamaz bir numara daha tuşladı.

“Karımı aramanın nedeni ne?” Deryal’in sesi alaylı çıkıyordu. Bir parça uyarı da o sese sıkıştırılmıştı.

“Burcu’nun hâlâ bağlantılı olduğu polis arkadaşı var mı? Yardımı dokunabilecek herhangi bir kimse?”

“Sorun ne?” Alay birmiş, Deryal’in sesi ciddileşmişti.

“Gazel yok! Soruma cevap verecek misin?”

“Eski ekip arkadaşım dediği bir lavukla arada bir telefonlaşıyorlar.”

“Prosedürleri atlayarak bana yardımcı olabilir mi?”

“Evdeyim, atla gel. Sen gelene kadar biz de ne yapabileceğimize bir bakarız.”

“Yoldayım.” Trafik ışıklarına aldırmadan, ortalamanın üzerinde bir hızla ilerlerken Gazel’in geleceğine inanan yanı eve dönmek istiyordu. Eğer bölünebilseydi bir yanı onu aramaya devam eder bir yanı evde beklerdi. Aynı anda birçok duyguyla boğuşuyordu. Öfke, endişe ve korku... Gidişine duyduğu öfke, başına bir şey gelebilme ihtimaliyle bir organ gibi içinde bir yerlerde yer bulan endişe ve onu bir daha göremeyebilecek olabilmenin verdiği şiddetli korku! Aniden kalbi ağzında attı. Göğsüne oturan boğa sanki yutkundukça ağırlığını daha çok veriyor, nefes almakta zorlanıyordu. Panik tüm bünyesini sarmıştı.

Yirmi dakika sonra lastikleri yakarak sertçe durdu. Araçtan inip hızla Deryal’in evine doğru ilerledi. Aynı anda Deryal ve Burcu kapıda belirmişti.

“Emniyete gidiyoruz. Sen de bize yolda neler olduğunu anlatırsın.” Burcu sözlerini bitirmişti ki Ömer tekrar araca binip motoru çalıştırdı. Deryal yanına, Burcu arkaya oturdu. Hızla gazı kökledi.

Deryal, “Seni dinliyoruz?” dedi. Dikkatle Ömer’in yüz ifadesini incelemeye aldı.

“Sabah evden çıktığında bir not bırakıp iki saat sonra döneceğini yazmış.”

“Gazel’in, senin bir arkadaşında kalacağını sanıyordum.” dedi Deryal sözünü keserek.

“Bende kalıyor. Eğer onu bulursam ardiyeye zincirleyeceğim ve hayatının geri kalanını orada geçirecek.”

Deryal, onun sözlerinin endişesini bastırmak için söy-

lenmiş öfkeli sözler olduğunun farkına varmıştı. Bir du-
dağının kenarı yukarı doğru istemsizce kıvrıldı. "Neden
sende kalıyor?"

Burcu araya girdi. "Bende onu merak ediyordum."

"Karı-koca neden bu kadar iyi anlaştığınızı şimdi anlı-
yorum. İkiniz de fena halde meraklısınız."

Deryal kayıtsız bir tonla, "Evet?" diye sordu.

Ömer ölümcül bakışlarını ona çevirdi. Tabii ki işe ya-
ramadı. "Çünkü gidip onu aldım," dedi sessizce. Ardın-
dan arabanın içinde bir sessizlik oldu. "Lanet olsun! Al-
dım çünkü o olmadan aklımı kaçıyorum."

Bulundukları ofisin içi çok büyük değildi ama yedi kişi
için oldukça ferahtı. Ortada bulunan bir ofis masasının
etrafındaki konfordan uzak, çelik sandalyelerin üzerinde
otuyorlardı. Ömer ruhunu bir kutuya koymuşlar gibi
hissediyor, bu daralma hissi zaten kopma noktasına ge-
len sinirlerini daha çok geriyordu. Ardı arkası gelmeyen
sorulardan bıkmış usanmıştı. İşlerini yapıyor olmaları da
umurunda değildi. Cadde cadde, sokak sokak araması ge-
rekiyorsa da Gazel'i aramak istiyordu. Olayla gerçekten
ilgili görünen komiser yardımcısı Adnan - Deryal kısaca
lavuk diyordu- çizgi film karakteri gibi görünen bir adam-
dı. Boynundan altı ve belinin üstünde kalan gövdesi kare
şeklindeydi. Yapılıydı fakat kısa boyluydu.

"Notu bulduğum da saat: 10:27'iydi," dedi ifadesiz
bir sesle. Zamanın kesinliğini duyduğunda not alan polis
memuru bir an baktı ve tekrar not defterine geri döndü.
Soruların arkası kesilmedi. Gidebileceği herhangi bir ar-
kadaşı var mıydı? Hayır, yoktu! Gazel'in zaten kimsesi
yoktu. Eski sevgilisi vardı ama onunla yolları tamamen
ayrılmıştı. Sadece adını biliyordu.

“Aranızda herhangi bir tartışma geçti mi?”

“Hayır.”

Evlenme teklifi ettim. Acı acı bunu düşündü. Gözleri masanın üzerindeki mürekkep lekesine takıldı fakat lekeyi gördüğü yoktu. Bir gece önceki konuşmalar bir bir aklından geçerken kayboluşuyla gelen korkunun arkasına yeni bir korku halkası ekledi. Ömer istifa ettiğini söylemişti. Gazel de onun artık para sıkıntısına düşeceğini düşünmüştü. Buz gibi bir his sırtına yapışıp kalırken bedeni kaskatı kesildi. Sorulan soruyu duymadı. Deryal’in ve Burcu’nun bakışları kaygıyla birbirini buldu. Adnan da cevap arar gibi bakışlarını onların yüzüne çevirmişti. İkisi de ne olduğunu bilmiyordu. Ömer’in bir heykeli andıran duruşu ve kirece dönen yüzünün rengi onları kaygılandırmıştı. Korkuyla gölgelenen yüzünün milim milim değişimini izlediler. Soğuk ve acımasız bir ifade yüzüne yerleşirken Deryal bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

Ömer bakışların ve sessizliğin farkında değildi. İnanmak, görmek istemediği gerçekler orada dururken artık onlara bakması gerektiğini biliyordu. Evlenme teklif etmiş, kız da teklifin ardından gözle görülür bir şekilde huzursuz olmuştu. Ona göre Ömer’in maddi durumu artık iyi değildi. Gazel kendi oyunuyla onu pek güzel kandırmayı başarmıştı. Kız ballandıra ballandıra geçimlerini idare edebileceği masalını anlatırken, budala gibi hayran hayran dinlemişti. Eğer yeterli parasının olduğunu söyleseydi belki de şu an Gazel’i arıyor olmazlardı.

Acı, bıçak gibi göğsüne defalarca saplandı. İki saat sonra döneceğini yazan bir not Ömer’i iki saat onu aramaktan alıkoymaya, kızın ortalıktan yok olmasına yeter de artardı. Plan basitti. Sevgilisini yeniden gördüğünde planı yapması muhtemelen uzun sürmemişti. Cazibesinin farkında olduğu için Ömer’i tavlama çocuk oyuncağı ol-

muştı. Belki de adama, onu avucunun içine nasıl aldığını anlatıyordu. Dişlerini sıkarken masanın üzerinde duran eli yumruk oldu.

Ayağa kalktı. "Telefonumda resimleri var." Sesi kayıtsızdı. "Eğer herhangi bir bilgiye ulaşırsanız, beni de haberdar ederseniz sevinirim. Size verebileceğim başka bilgi yok."

Adnan şaşkın bakışlarını saklamak için geç kalmıştı. Yerinde duramayan o adam gitmiş, sanki başka biri gelmişti. "Bilgisayardan resimlerin çıktılarını alalım."

Burcu ve Deryal de en az onun kadar şaşkındı. Hep beraber telefondan bilgisayara aktarılan fotoğrafları almak için bir başka odaya gittiler.

Deryal, "Biraz önce seni cin mi çarptı?" diye sordu. Araştırmacı gözlerini yine arabayı kullanan Ömer'in yüzüne dikmişti.

"Öyle de denebilir."

"Gazel'i aramaktan vaz mı geçtin?"

Ömer'in direksiyonu kavrayan ellerinin tutuşu sıkıştı. "Tabi ki hayır!" diye mırıldandı. Geçemezdi ki! Güvende, hayatta ve sağlıklı olduğunu bilmeden nasıl aramaktan vazgeçebilirdi. Gözleriyle görmeden nasıl bedenindeki sancıyı dindirebilirdi. Kendisini aldatıyor oluşu bir şeydi, ona zarar gelmiş olması tamamen başka bir şey! Acı acı ikisinin acısı arasında bir fark olmadığını düşünüyordu. Her iki şekilde de onu kaybetmiş olurdu. Ama en azından hayatta olduğunu, nefes aldığını bilirdi. Sonra da kendi acısı içinde boğulurdu.

Deryal, "O zaman birden kestirip atmanın nedeni ne?" diye bastırdı.

Ömer öfkeyle baktı. Bu kadar kurcalamasa olmaz mıydı? "Belki de sadece gitmiştir. Yani öylece... Sadece gitmek istediği için gitmiştir."

“Ve?” diye sordu Deryal.

“Ona evlenme teklifi ettim.”

“Ama bu çok güzel bir haber!” diye atıldı Burcu.

Ömer uzun süre sessiz kaldı. “Ama bu teklifi istifa ettiğimi açıkladıktan sonra yaptım.”

İki arkadaşı da kafası karışmış bir halde baktılar. Deryal, “Neden istifa ettin?” diye sordu.

“Anlatırım. Uzun hikâye.”

“Bir haftada hayatın film senaryosuna dönmüş.”

“Ne demezsin.” Ömer başını iki yana salladı. “Gazel hayatını yoklukla daim ettirmek zorunda kalmış biri. İşten ayrılmam onun için belki de bir sorundu.” Onu aldatıldığını düşündüğünü söyleyemedi. İçinde şiddetle Gazel’den yana olan taraf bunun tam bir saçmalık olduğunu söylüyordu. Fakat gerçekliğin penceresinden baktığında hiç de saçmalık gibi gelmiyordu. “Belki tekrar aynı sıkıntıların içine düşmek istememiştir.”

“İyi de senin durumun onu her şekilde rahat ettirecek kadar iyi.” Deryal’in dudaklarından saçmalık dercesine bir nefes çıktı. “Ayrıca daha iyi nereye gidebilir ki? Kimsesi olmadığını sen söylememiş miydin?”

“Ama o, benim maddi durumumu bilmiyor. Hatta çalışıp ben iş bulana kadar bana destek olacağını söyleyecek kadar bihaber!”

Belki de ona işten ayrılmasının bir sorun yaratmayacağını söylemeliydi. Siktir! Söyleseydi sadece bu onun gidişinin vaktini mi uzatırdı? Bu ikilemin içinde resmen boğuluyor, karmakarışık aklının hangi yolu izlemesi gerektiğinin belirsizliğiyle acizce kıvranıyordu. Bilinçsizce gazı kökledi. Ellerinin tutuşu artık öylesine bir hal almıştı ki parmaklarının direksiyonla neredeyse bütünleşeceğini fark etmiyordu.

“Yavaş git, çocuk!” dedi Deryal, uyararak. “Daha ölmek için zamanımız var.”

Ömer, hızını ne kadar arttırdığının bile farkında değildi. Kendine gelmek istercesine başını iki yana sallayıp, hızını düşürdü. Deryal'in evinin önünde durdu ama motoru çalışır durumda bıraktı.

Deryal, "Bizde kalman konusunda ısrar ediyorum!" diye bastırdı. Bu üçüncü teklifydi. Arkadaşının kabul etmemesi canını sıkıyor, kendini bilmez halleriyle araba kullanmasını istemiyordu.

"Kalamam," dedi Ömer üçüncü kere aynı cevabı vererek. Sonra iç çekti. "Belki de-"

"Gelmiştir. Anladım," dedi Deryal.

"Herhangi bir haber aldığın anda bizi de arıyorsun!" dedi Burcu.

Eve dönerken yine bir tekelin önünde durdu. Bu defa birkaç çikolata aldı. Belki Gazel gelmişti. Belki canı çikolata çekmişti. Tam arabasına binecekken Tuba aradı.

"Alo?" Sesi gergindi.

"Gazel Şensöz'ün hiçbir hastanede kaydı yok." Tuba'nın sesinde hafif bir sevinç vardı.

Ömer gözleri kapanırken fısıldadı. "Şükürler olsun! Çok teşekkür ederim, fıstık. Bu iyiliğini unutmayacağım."

"Lafı olmaz! Umarım en kısa zamanda ona ulaşırsın."

"Umarım. Tek istediğim bu!"

Telefonu kapadıktan sonra yine hız sınırlarını aşarak evin yolunu tuttu. Arabasını garaja park ettikten sonra karanlık bir siluetin büründüğü eve baktı. İçinde Gazel'in olmadığını biliyordu. Yine de ufacık da olsa içinde kıpırdanan umudun bir süre oyalanmasına, korku ve endişesinin önüne geçmesine izin verdi. Verdi ki aklını kaçırmasın! Karanlık eve adımını atar atmaz mutfığa ilerledi. Işığı yakmaya gerek duymadı. Buzdolabının üzerine asılmış beyaz not kâğıdı, karanlıkta bile varlığını hafifçe par-

layarak belli ediyordu. Bu defa odaları dolaşmaya gerek duymadı. Çünkü dolaşacak gücü kalmamıştı. Dondurucuyu açıp buz kalıbını çıkardı. Salona ilerledi, kendisine bir kadeh viski koyup iki küp buzu içine attı. Artık onu taşıyamayan bedenini külçe gibi koltuklardan birine attı. Gözleri elindeki bardağın koyu sıvısında, hafifçe bardağı çevirerek buz küplerinin kristal kadehe vurmasını ve tanguırdamasını izledi.

O saniyede Gazel'in geri gelmeyeceğini kabullenmişti. Fakat ondan vazgeçecek gücü, cesareti kendinde bulamıyordu. Önce onun iyi ve hayatta olduğunu bilmesi gerekiyordu. Sonrasına... Sonra bakacaktı. Zihninin kapılarını açtığında onu yaralayan düşünceler aynı hızla hücum etti. Acı, karmaşa, korku onu karanlığa çektikçe çekiyor her bir adımda kıvrandıkça kıvranıyordu.

Midesinde patlak veren bir ağrı önce sol yanına doğru hareket etti. Öylesine hızlıydı ki acı başını döndürdü. Karşı koymaya çalışmak yerine acıyı kabullendi. Ağrı bedenine yayılan bir zehir gibi sırtına hareket etti. Belinden yukarı, ensesine doğru çığlık atma isteğı uyandıracak bir hızla ilerliyor, kollarına doğru yayılıyordu. Sonra kalçasından aşağıya parmak uçlarına kadar tüm bedenine yayıldı. Ama en çok da kalbi sancıyordu. Bağıracakmış gibi ağzını açtı. Sonra sınımsıkı dudaklarını kapadı. Biliyordu. Tabii ki acının gerçekten bedeninde olmadığını biliyordu. Böylesine sancıyan ruhuydu! Acısı öyle yoğundu ki bedenine sirayet ettiğini sanıyordu. Boğazına yapışıp kalan, yutkunmasını engelleyen ağrının da gerçekten orada olmadığını biliyordu. Fakat ne ağrıya ilaç olacak bir şey biliyor ne de görmezlikten gelebiliyordu. Tıpkı sancı çeken diğer uzuvları gibi...

Koltukta hiç kıpırtısız duruyordu. Kıpırdamadığını biliyor yine de kendisini çırpınıyormuş gibi hissediyordu.

Acıyla büzüşmüş, tortop olmuş gibi. Külçe gibi ağırlaşan kolunu zorlukla kaldırıp içkisini bitirdi. Böyle hissetmesi ne kadar garipti. Bedeni ne kadar ağırlaşmışsa ruhu o kadar çırpınıyordu. Sehpanın üzerine koyduğu viski şişesini almak, tıpasını açmak için uzun birkaç saniye gerekmişti. Hareketleri öylesine ağırdı ki sanki ağır çekimde bir filmin içinde kendisini dışarıdan izliyormuş gibi hissediyordu. Arkasına yaslanıp gözlerini karanlığa dikti. Yakıcı bir özlem duygusu kalbini bir ağ gibi sarmaladı. Gözlerini kapayarak başını arkaya attı. Bir gün öncesinde daha fazla ne kadar acı çekebileceğini düşünmüştü. Şimdi dün çektiği acı öylesine anlamsız geliyordu ki... Bu acının yerini hiçbir şey tutamazdı. Ona, o anda hiç olmadığı kadar ihtiyacı vardı. Gelmeyeceğini biliyor olmak, belki de ona bir daha dokunamayacak olabilme ihtimali nefesini kesiyordu. Mantıksızdı. Böylesine bağlanmanın hiçbir açıklaması yoktu. Ama öyleydi. Nefes alabilmek, hayatına devam edebilmek için ona ihtiyacı vardı. Acizce, çaresizce...

Çalan zille birlikte gözlerini zorlukla açtı. Kapının dışındaki her kimse öylesine ısrarcıydı ki yüzünü buruşturdu. Algısı açıldığı anda bir baş ağrısıyla karşı karşıya kaldı. Boynu koltukta yana düşmüştü. Zil hâlâ çalıyordu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Koltuktan fırladığı hıza kendisi de şaşırdı. Kalbi gümbürdeyerek girişe doğru koştu. Kapıyı ardına kadar açtı. Gördüğü iki kişi karşısında dışlerini sıkımsa engel olamadı.

Deryal, onu süzdü. "Akşamdan kalma diye buna denir!" Tabii ya! Onun aramak yerine geleceğini bilmeliydi.

"Bizi gördüğüne çok sevinmiş gibisin."

"Tahmin bile edemezsin!" Ömer akşamdan üzerinde kalan ceketle birlikte ceketlerini astı.

"Kızı kaçırılmışsın?" Âdem'in sözleriyle öyle bir bak-

mıştı ki, adam ellerini havaya kaldırıp, "Bir şey söylemedim farz et!" demek zorunda kaldı.

"Bir şeyler yedin mi?" Deryal çoktan buzdolabının kapağını açmış, kahvaltılıkları kontrol ediyordu.

"Sabahın." Ömer saatine baktı sinirli bir ifadeyle. "Yedisinde baskınınız sayesinde uyandım."

"Peki, dün bir şeyler yemiş miydin?"

"Hayır!" Ömer başını ellerinin arasına alıp dirseklerini masaya dayadı.

Âdem onun tam karşısında oturmuş arkadaşını dikkatle izliyordu. "Ha siktir!" dedi şaşkınca. "Çok berbat görünüyorsun."

"Berbat hissediyorum."

Deryal kahvaltıyı hazırlayıp masadaki yerini aldı. "Sabah Adnan lavuğunu aradım," dedi. Ömer'in sırtı dikleşti ve meraklı gözlerini ona dikti. "Evin yakınlarındaki mobese kameralarının, ulaşım araçları kayıtlarının ve durakların görüntülerini takip ediyorlarmış. Henüz bir görüntü yakalayamamışlar ama son hızla çalışıyorlarmış." Ömer kendisine bir kahve yapmak için ayağa kalktı. Yerinde oturamadığını söylemektense kahveyi bahane etmişti. "Ben de haberi ilk aldığımda bizim hafiyeyi aradım. Bir şey çıkma ihtimali düşük olsa da bir koldan da o bakınıyor," diye devam etti Deryal.

Ömer fincanını alıp kalçasını tezgâha dayayarak bedenini onlara çevirdi. Gözleri bakıyor ama görmüyordu. Bunu anlamak için yüzüne bir bakış atmak yeterliydi. Deryal ve Âdem tüm gün yanında kaldı. Fakat Ömer onların yanında değil gibiydi. Ne oturuyor ne de sabit bir yerde uzun süre kalabiliyordu. Hiçbir şey yememiş, kahvesinin ardından viski şişesine koşmuştu. Deryal zorla yemek yediremezdi ama çenesini kırmakla tehdit ederek şişeyi elinden alabilmişti. Tam evden ayrılacaklardı

ki Adnan'dan gelen bir telefon onları durdurdu. İki ayrı araçla emniyete doğru ilerlerken Deryal, Ömer'in aracını yakalamakta güçlük çekmişti.

"Kendini öldürecek bu gidişle. Birimiz yanına binmeliydik!" diye hayıflandı Âdem.

Ömer arabayı emniyetin otoparkına çekip arkadaşlarını beklemeden indi. O ofise girip, Adnan'ı dinlemeye başlamıştı ki iki arkadaşı da onun yüzüne dik dik bakarak içeri girdi. O ise gözlerini Adnan'a dikmişti. Gazel, sabah 08:22'de evin yüz elli metre uzağındaki bir otobüs durağından otobüse binmişti. Ekranda kızın görüntüsü belirdiğinde ona uzanmak için sızlayan elini pantolonunun cebine sıkıştırmak zorunda kalmıştı. Özlemle yanan gözleri, kız ekrandan kaybolana kadar bir kez olsun kırılmamıştı. Otobüs Üsküdar'a gidiyordu ve bundan başka görüntü yoktu. Son dört durağı yakalayan hiçbir kamera yoktu. Polisler hiç vakit kaybetmeden dört durağın civarındaki tüm özel mülklerin ve esnafın kameralarını da araştırmışlardı fakat bir şey bulamamışlardı.

Motora veya vapura binerek Avrupa Yakasına geçmiş olabilir. Başka bir otobüse binip Beykoz tarafına ya da Kadıköy istikametine de gitmiş olabilir. Ekip buradan sonra tıkanmış, Ömer'e nereye gidebileceği hakkında bir fikir öne sürebilir mi diye sormak istemişlerdi. Hayır. Nereye gidebileceği hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Aslında hakkında hiçbir şey bilmiyor olması onu yiyip bitiriyordu. Emniyetten tam olarak eli boş dönmese de sonuçta Gazel'e dair başka bir şey bulamamışlardı.

Deryal, genç adamın aracının açık penceresine eğilip "Şu lanet olasıca arabayı adam gibi kullan, çocuk! Yoksa seni kendime kelepçelerim," dedi.

"Yapar!" dedi arkasında duran Âdem. "Ben de seve seve yardım ederim."

Ömer, "Tamam," diye geçiştirdi.

Şafak sökene kadar uyumamış, öfkelenmiş, başına bir şey gelmiş olmasının düşüncesiyle kendi kendini yiyip bitirmişti. Ve onu özledikçe daha çok özlemişti. Telefonundaki fotoğraflara bakmaktan kendisini alamıyor, onu bırakıp gittiği için öfkelendiğinde kendi telefonunu fırlatıp atmamak için avucunda iyice sıkıyordu. Bedeninin gerginliğini gevşetme çabaları hiçbir işe yaramamış, derisi yırtılacakmış gibi hissetmeye başlamıştı.

Gün ışığı, salonun pencerelerinden içeri dolup karanlıkla yer değıştirirken kendini evden dışarıya attı. Evde sadece salona, mutfağı ve fazla kullanmadığı banyoya gidebiliyordu. Gazel'i tekrar görene kadar bir daha yatak odasına, son gecelerinin başlangıç noktası olan banyoya ve onun eski odasına adım atamıyordu.

Tüm günü Üsküdar sahilinde, elindeki bir fotoğrafçıda A4 boyutuna getirttiğı fotoğrafla cadde cadde, sokak sokak gezerek geçirmişti. Tüm esnafa sormuş, motorlardaki para toplayan muavinlere sormuş, bilet satan gişe memurlarına sormuş fakat kimse onu görmemişti. Hatta yoldan geçen insanlara bile sormuştu. Sonuç aynıydı. Görmemişlerdi, görseler de hatırlamıyorlardı.

Bu kızı gördünüz mü? Lütfen, daha dikkatli bakın, belki hatırlayabilirsiniz!

Tekrar eve döndüğünde umutlarının karardığı gibi hava da kararmıştı. Koltuklardan birine oturup başını dirseğinin kıvrımına gömdü. Artık kendisi taşıyamayan bedenindeki her kas hareketli geçen günün ardından gelen bu sakinliğe sızlayarak tepki gösterdi. Ağırlaşan göz kapaklarına daha fazla karşı koyamadı. Firar eden bir damla gözyaşı kayıp gitti burnunun hemen kıyısından aşağıya ve kazağında yolculuğuna son verdi.

Ne kadar çok isterdi çocuklar gibi hüngür hüngür,

hıçkırarak ağlamayı! Acısının zehrini biraz olsun gözyaşlarına yükleyerek dışarı akıtmayı. Çocukluğunda bile bilememişti. Keşke ağlayabilseydi, keşke böylesine bir ağrıyı gözyaşlarıyla hafifletebilseydi. Keşke duraksadığı her anda zonklayan bedeni ona biraz olsun dinlenme lüksü verseydi. Kaldıramadığı noktada ne olacaktı? Gücü bitip de bu belirsizliğe dayanamadığında ne yapacaktı? Kim bilir? Allah, belki ona biraz olsun acır ve yardımcısı olurdu.

Bir sonraki güne bir bardak süt ve bir dilim peynirle başladı. Midesi hiçbir şey kabul etmese de zorlukla yemiş, arabasını bile almadan yine yollara düşmüştü. Elinde Gazel'in fotoğrafı bir önceki gün girmediği sokaklara girmiş, belki fotoğrafı ikinci kez bakarlarsa bir şeyler hatırlayan olur umuduyla, birkaç esnafı tekrar dolaşmıştı. Eve gittiğinde ayakları sızlıyor, tüm kasları ağrıyordu. Gazel için aldığı çikolataları cebinden çıkarıp mutfak çekmeccesine attıktan sonra bir süre dirseklerini dizlerine dayayarak oturdu. İçine düştüğü çaresizlik her nefes alışında yüzünde kendisine yer buluyor, çaresizliğin ifadesi sanki yüzüne yapışıp kalan bir maskeymiş gibi her anında taşıyordu. Bulamayacaktı. Onu hiçbir şekilde bulamayacaktı. Gırtlığını acıtacak kadar yakıcı bir haykırıyla aniden bağırdı. Masanın üzerindeki örtüyü, üzerindeki ıvır zıvırla birlikte kolunun darbesiyle yere fırlattı. Ayağa kalkıp, başını ellerinin arasına aldı sanki başındaki dayanılmaz ağrıyı böyle durdurabilecekmış gibi...

Yunus, Deryal'in ofisinden içeriye girdi. Uzun zamandır aklını kurcalayan şey yine onun beynini ısıırıyordu. Aklına takılan bir şeyi sonlandırmadan asla içi rahat etmezdi.

Deryal'in dönen koltuğunu es geçerek kalçasını masaya dayayıp kaç kere izlediğini hatırlamadığı görüntüleri tekrar izlemeye başladı.

Sabahın erken saatlerinde sırf bu görüntüleri izlemek için gelmişti. Ömer Bey ve arkadaşı Gazel Hanım barda oturuyorlardı. Yanlarına bir erkek geldi ve birkaç kelime geveledikten sonra yeni adam Gazel'le dans etmeye başladı. Sonrası her zaman olduğu gibi yine Yunus'un fazla gülmeyen dudaklarını seğirtti. Ömer Bey, en fazla birkaç dakika sonra yanlarına gelip kızı adamın kollarından aldı ve dans etmeye başladı. Durdular patronlarıyla ayaküstü konuştular. Sonra Deryal Bey Yunus'u çağırdı. Yunus neden görüntüleri izlemeye buradan başladığını bilemiyordu. Sanki her defasında kaçırdığı bir şey varmış gibi geliyordu. Beraberce kulüpten çıktıkları görüntüyü ekrana getirdi. Ömer Bey ve Gazel Hanım'ın arkalarından kendisi de çıktı. Deryal Bey'in her yere, en uzak açılar görece kadar çok kamera yerleştirmesinin nedenini anlamıyordu. Sorgulamıyordu da ama işe yaradıkları kesindi. Görüntüyü değiştirmek için bir tuşa bastı. İşte siyah kartal tam karşısındaydı. Ömer Bey'in arabasının hemen ardından harekete geçmesini izledi. Siyah kartalın içindeki karanlık silüetler zaten yüzlerini gizleyecek şekilde örttükleri için tanımlamaya çalışmakla uğraşmıyordu. O, onu yiyip bitiren o kaçırdığı şeyi arıyordu. Bir de ne olduğunu bilseydi! Araba gözden kayboldu. Sıkıntıyla içini çekerek görüntüleri kapamak için klavyeye uzandı.

Parmağı yanlışlıkla bir tuşa bastı. Aynı geceye dair başka bir görüntüde, otoparkın en uç köşesinde karanlık bir silüet belirdi. Yunus kendi gölgelerini görebiliyor ama bedenlerini göremiyordu. Kaşlarını çatıp görüntüyü yakınlıktı. Gölge hareket etti. Elinde bir ışık parladı. Biraz

daha yaklaştırdı. Işık adamın elinde olmalıydı. Hareket edip duruyordu. Daha dikkatle baktığında bu ışığın telefonundan gelen aydınlatma olduğunu fark etti. Aynı anda, arabaya binen kendi görüntüsünün gölgesini fark etti. Hemen ardından gölgelerden çıkan adamın yüzü kamerada net bir şekilde gözlerinin önünde belirdi. “Orospu çocuğu!” dedi neredeyse hırslayarak. Günlerdir gözden kaçırdığı şeyi tesadüfen bulmuştu. Elleri yumruk oldu. Gazel hanımın dans ettiği adam, bir süre onların arkasından bakıp tekrar kulübe geri döndü. Siyah kartalın içindekilere onların çıktığını haber vermiş ve görevini bitirmişti. Eli hızla cebindeki telefonuna gitti ve çabucak bir numara tuşladı.

“Bok gibi görünüyorsun. Bir şeyler ye! Toparla kendini biraz!” Deryal ifadesi kadar öfkeli sözlerle kükrüyordu. “Onu bulmadan gebermek niyetindeysen o başka tabii!” Uyuşmuş gibi görünen arkadaşının umursamaz ifadesine baktı. “Suratına yumruk atmak istiyorum,” dedi sessizce mırıldanarak.

“Ben de midesine çalışırım,” diye araya girdi Âdem. O da ne az Deryal kadar öfkeli görünüyordu.

Bir koltukta her şeye boş vermişçesine yayılarak oturan Ömer’in halini hiç beğenmiyorlardı. Deryal onun gi-dişatından ürkemeye başlamıştı. Ne daha önce Ömer’i ne de bir başkasını bu halde görmüştü. Ne deseler ne yapsalar sanki bir duvarla karşılaşıyorlardı.

“Onu böyle bulamazsın!” dedi Deryal başka bir yol deneyerek. Ellerini beline koyup karşısına geçti. Ömer telefonlarına cevap vermiyordu. Sabahın erken saatlerinde yanına gelmişlerdi.

Ömer yorgun gözlerini kaldırdı. “Bulamayacağım za-

ten." Sesinde yaşam yoktu. Birkaç günlük sakalları uzamış, saçları karmakarışık, bitkin bir ifade ile bakıyordu.

"Ben bulacağımıza eminim."

Ömer aniden ayağa fırlayıp karşısına dikildi. "Aramadığım, sormadığım yer kalmadı. İstanbul'u ayağa kaldırdık. Hâlâ aranıyor ama hiçbir şey yok! Sıfır." Kararan gözleri delirmiş gibi bakıyordu. Yüzünde öyle çaresiz bir ifade vardı ki Deryal yutkunmak zorunda kaldı. "Belki de her şey için çok geç kaldım. Belki bana ihtiyacı olan zamanda ona ulaşamadım ve onu tamamen kaybettim." İki eli birden ne yapacağını bilemez bir halde saçlarının arasından geçti. "Belki de gerçekten gitmek istediği için gitti. Yani beni terk etti. Belki de onu rahat bırakmam gerek."

"Biz, hiçbirimiz buna inanmıyoruz. Eğer şu yaşına kadar bir şeyler biliyorsam Gazel'i de gerçekten anlamışım demektir! Eğer anlamamışsam bu yaşa kadar boşuna ekmek yemişimdir," dedi Deryal. Âdem de onaylarcasına başını salladı.

"Bilemiyorum. Bu belirsizlik beni öldürüyor."

Deryal'in telefonu çaldı. Ekranına bakıp, "Yunus," dedi kaşlarını çatarak.

"Sabah sabah!" dedi Âdem. Ömer ilgisizce koltuğa oturdu.

Deryal, "Bir sorun mu var?" diye sordu direkt. Bir süre karşısındakini dinledi. Kaşları daha çok çatıldı. "Bak sen orospu çocuğuna! Geliyoruz." Telefonu kapattı. Hırslayarak, "Kulübe gidiyoruz," dedi.

Adem, "Sorun ne?" diye sordu.

"Yolda anlatırım." Ömer'e döndü. "Sen de geliyorsun. Gazel'le ilgili!" Ömer aniden ayağa fırladığında bir adım geri çekilmek zorunda kaldı. Sanki üzerine bodoslama dalacak gibi görünüyordu.

Genç adamın beti benzi attı. "Bi... Bir şey mi olmuş?" diye sordu boğulur gibi.

“Hayır.”

Her şey bir anda gelişti. Deryal ofise gidene kadar Yunus'un söylediklerini anlattı. Ömer her kelimesiyle buz gibi bir öfkenin esiri oldu. Can'a duyduğu öfke zihnini öylesine kızıla boyamıştı ki rengin altında yatan ve buradayım diye bağırان apaçık gerçeği anlaması çok uzun sürmüştü. Sanki birisi sopayla kafasına vurmuş, aklı o anda çalışmaya başlamıştı. Beynindeki çarklar hızla dönerken tüm taşlar yerine oturuyordu. Her şeyi kavradığında sanki midesine sıkı bir yumruk yemiş gibi oturduğu yerde inlemiş, bedeni bükülmüştü.

Gözlerinin önüne Gazel'in, Can'la karşılaştığında nasıl huzursuz olduğu geldi. Ve o andan sonraki akıl almaz korkusu... Kız onlara saldıranların kim olduklarını biliyordu. Bilmese de en azından tahmin ediyordu. Saklamak istediği karanlık bir geçmiş vardı ve bu geçmiş onu intihara kadar götürmüştü. Ömer o gece gördüğünü sandığı karaltıların da artık gerçekten var olduklarına inanıyordu. Kızın polise gitmek istemeyişinin de bir nedeni vardı. Nasıl bir şeye karışmıştı? Onu öldürmek isteyecekleri kadar büyük ne olabilirdi? İrkildi. Yüreği ağzında atmaya başladı. Bu defa başarmışlar mıydı?

Hep beraber dizildikleri ekranların önünde dururken, aklına gelen ani düşünce, yumruk olmuş elini dudaklarına bastırmak için kullanmasına ve yutkunmasına neden oldu. Gözlerini fal taşı gibi açmış ekrana bakıyordu. Fakat aklında dolaşan düşünce midesinin kasılmasına neden oluyordu. Gazel'e evlenme teklifi etmişti ve ertesi gün gitmişti. Onun kendisini aldattığını düşünürken, Gazel onu korumaya mı çalışıyordu? Bu tam da ondan bekleyebileceği bir şeydi. Bir ses çıkarmış olmalıydı. Çünkü herkes bir an ona bakmış, tekrar ekrana dönmüşlerdi.

Can'ın ekrandaki görüntülerinden en net olanını belir-

lediler. A4 boyutunda bir kâğıda resmini çıkardılar. Burcu'yla konuştuktan hemen sonra resmi, onun e-mail adresine postaladılar. Burcu bu resmi bir arkadaşına postaladı ve polisi işe karıştırmadan sabıka dosyalarına erişerek, Can isimindeki tüm sabıkalıları tek tek tarayarak, resmin sahibinin sabıkası olup olmadığına baktı. Bekledikleri o gergin saatlerde Ömer ofisin içinde hiç durmadan volta atıyordu. Arada bir küfür savuruyor, kimi zaman kıpırtısız tek bir noktaya bakarak öylece duruyordu.

Sonunda bekledikleri haber geldi. Can Taşkiran'ın üç suçtan sabıkası vardı. İki farklı da adresi vardı. İlk sabıkasında kaydedilen adresle son ikisinde belirttiği adres farklıydı. Daha kâğıtları ellerine aldıkları anda çoktan ikinci adrese gitmek için ofisi yarılamışlardı bile. Ömer, onu bulamayabileceğini bilse de içindeki umudun yeşermesine ve onu biraz olsun kendisine getirmesine izin verdi. En azından Gazel'e dair bir şeyler öğrenebilirdi. Belki nereden başlamaları gerektiğini bilirlerdi.

Hisarüstü'nde tek katlı, müstakil bir evin önünde durdular. Araba durur durmaz, dördü birden aşağıya indi. Küçük, bakımsız bahçeyi geçerek kabin gibi görünen, camları sanki yıllardır temizlenmiyormuşçasına pis olan camekânlı bölmeye vardılar. Ömer var gücüyle kapıyı birkaç kere yumrukladı ama içeriden hiç ses gelmedi. Tekrar vurdu.

Âdem kayıtsız bir tonla, "Kıralım. Belli ki evde yok!" dedi. Kapıda durup beklemeleri çok dikkat çekerdı. İhtiyaçları olan son şey de buydu. Ömer ve Âdem kapıya aynı anda omuz attı. Bir kere daha denemelerine gerek kalmadan kapı menteşelerinden ayrıldı. Onları önce ağır bir koku karşıladı. Tüm perdeleri kapalı olan evin içi kapalı havanın da yardımıyla neredeyse karanlık görünüyordu. Girişte, boyası dökülmüş duvarda asılı duran aynanın parçaları yerlere saçılmıştı.

Deryal, “Ne olmuş burada böyle?” diye mırıldandı. Ayna parçalarından birisi gözüne ilişti ve kurumuş kan dikkatini çekti. “Sıkı bir kavgaya tutuşmuş anlaşılan.”

Ömer diğerleri gibi ayrıntılarla ilgilenmeden kapalı oda kapılarını bir bir açtı. Dolapların içlerine kadar tüm odaları, evin her yerini didik didik aradı. Arkadaşları da arkasından aramaya başladı. Gazel’i burada bulabileceğine inandığı umut ışığı sönerken dişlerinin arasından bir küfür savurdu.

“Ne pis herifmiş bu!” diye söylenen Âdem’in sesini duydu. Aynı anda bir kapı daha açıp karanlık banyoyla karşılaştı. Yoğun bir idrar kokusu ve bir başka ağır koku genzini yaktı. El yordamıyla ışığı yakmak için düğmeyi aradı, buldu ve yaktı. Bir anda yüzüne patlayan ışık gözlerini aldı. Görüşü yerine geldiğinde ansızın nefessiz kaldı. Tüm beden fonksiyonları durdurulmuş gibi donup kaldı. Ona çok uzun gibi gelen tutuk bir andan sonra -sadece birkaç saniye- hızla ileriye atıldı. Küvetin içinde boylu boyunca yatan kızın boynuna uzanıp zayıf bir şekilde ama hayatta olduğunu müjdeleyerek atan nabzını buldu.

Bölüm 17

Gözlerini bir saniye kadar kapayıp bir şükür duası yakardı. Zangır zangır titreyen elleriyle, onun ellerini morartacak kadar bileğine sıkıca bağlanmış olan bağları çözmeye uğraştı.

“Siktir!” dedi arkasından biri ama kim olduğunu anlamadı.

Gazel bornoz kuşaklarıyla, bileklerinden küvetin musluğuna bağlanmıştı. Bir kaşı yarılmış, dudağının kenarı patlamıştı. Yüzünde kuruyup kalan kanın rengi çirkin bir kahverengiye dönüşmüştü. Üzerindeki kıyafetler yerli yerinde duruyordu fakat büyük bir kısmı sırlı sıkılamdı. Kolları garip bir açıyla bükülmüş, yukarıya doğru çekilmiş -sanki asılmış gibi-elleri, musluğun başına sabitlenmişti. Diğer bir kuşak da aralık ağzının arasında kalacak şekilde sıkıca bağlanmış, kuşağın altında kalan tenini morartmıştı. Sol yanağında mavi ve mor karışımı bir renk almış ezik izleri vardı.

Deryal tam yardım etmek için atılıyordu ki ondaki gözle görülür ani değişimle olduğu yerde kaldı. Ömer sanki tüm duygularından arınmış, kızın canını yakmama-ya özen göstererek kuşakları çözüyordu. Koku fazlasıyla rahatsız ettiğinde Adem’e dönüp kızın üzerine giyecek bir şeyler almasını söyledi.

“Havlu,” dedi Ömer hâlâ kuşaklarla uğraşırken. “Bir kâğıt kalem bulun ve söyleyeceğim ilaçları not edin. Gaz-

lı bez, pamuk, oksijenli su. Yiyecek sıvı bir şeyler ve bolca su." Çok kısa bir an duraksadı. "Çikolata."

Ömer, onu ele geçiren hislerini -endişe, korku ve karanlık bir öfke- bir kenara bırakmış, tamamen kıza yoğunlaşmıştı. Gazel yaşıyordu ve hayattaydı. Önemli olan buydu. O anda çok özenli bir bakıma ihtiyacı vardı. Yine de gözünün kıyısından düşen, durduramadığı gözyaşlarının Gazel'in alınına, yanaklarına düşmesine engel olamamıştı. Kız aniden gözlerini açıp kırpıştırdı. Ve ona baktı. Göz bebeklerinin iriliğinden kendisini gerçekten görmediğini anlamıştı. Nitekim Gazel korkuyla inleyerek çırpınmaya, ayaklarıyla güçsüzce müdahale girişiminde bulunmaya başladı. Çırpınışları ona daha çok zarar vermekten başka bir işe yaramıyordu.

"Şiş! Benim," dedi Ömer sakinleştirmek için yumuşak bir tonla. Yüzünü avuçları arasına aldı. Tutuşu öyle yumuşak, öyle nazikti ki sanki hafif bir baskı uygularsa kırılacağından korkuyormuş gibi. "Korkma, güzelim. Benim. Buradayım."

Sesinin ona degeceğinden emindi. Çırpınmalarına son vermezse ona zarar vermeden çözmeyi başaramayacaktı. Ses Gazel'e ulaştı. Aniden durdu. Hızla aldığı bırıltılı nefeslerden göğsü şiddetle inip kalkıyordu. "İşte böyle, bebeğim!" Adam zorlukla konuşuyordu. İpleri çözdü. Kız son gücünü de karşı koymak için kullanmış, artık hareket edemiyordu. Cansız gibi küvete yayılan kolunun altından elini geçirdi. Diğerini dizlerinin altına koydu. Küvetten kaldırıp kucağına yerleştirdi. Bir süre onu sadece kollarında tuttu. Bu hem onun, kem kendi akıl sağlığı içindi.

"Onu rahatça oturabileceğim bir şey getirin," dedi arkasına bakmadan. Sesi, her ne kadar yumuşak olsa da Gazel'in bedenini titretmişti. Tüm kasları gerildi. Yunus evde bulduğu kadife kaplamalı tekli bir koltuk getirdi. Sarsmadan kızı koltuğa yerleştirdi. Gazel'in gözleri kapalıydı ama bilinci yerindeydi. Onu bıraktığı anda itiraz

edercesine inledi. Genç adam usulca, "Buradayım!" dedi. Yapış yapış olan saçlarını okşadı.

Âdem fısıltıyla, "İlaçlar ne?" diye sorduğunda ilaçların adını mırıldandı.

Ömer banyonun kapısını kapamak için ayaklandı. Deryal'in öfkeyle kararan gözleriyle karşılaştı. Arkadaşı, "Yapabileceğim bir şey?" diye sordu.

Genç adam başını iki yana salladı. Banyo kapısını kapatıp küvete, duvar fayanslarına baktı. Gözü elektrikli bir şofbene takıldı. İhtiyacı olan tek şey! Düğmelerini kontrol ederek çalışıp çalışmadığına baktı. En yüksek ısıya ayarlayıp suyu açtı. Gazel'i soymadan önce sıcak suyun buharı kısa sürede banyoyu sardı ve banyonun ısınısını artırdı. Önce bunaltan kendi kazağını çıkarıp attı. Vakit kaybetmeden kızın ceketinin düğmelerine uzandı. Dokunuşuyla birlikte irkilince sessiz bir küfür savurdu. Onu yıkaması gerekiyordu. Aslında önce yaralarına müdahale etmeliydi fakat üzerindeki kıyafetler sırlıslıklamdı. Bel-den aşağısındaki ıslaklığın su veya ter değil, idrar olduğunu biliyordu. "Seni yıkamam gerekiyor, bebeğim!" dedi izin almak istermiş gibi kısık bir sesle.

Gazel gözlerini aralayıp Ömer'i bulana kadar bakışları bir süre amaçsızca dolaştı. Duyuyor ve anlıyordu. Fakat gözleri odağını bulmakta zorlanıyordu. Sonunda adamın gözlerinin içine yalvaran bakışlarla bakıp zorlukla başını salladı. Genç adam çabuk davranarak üzerindeki bir çırpıda çıkardı. Buhar tüm banyoyu beyaz bir bulut gibi sarmıştı. Kendi kıyafetlerini de çıkarıp suyun ısınısını tekrar ayarladı. Onu da kucağına alarak küvetin içine girdi. Darbe almış yüzüne dokunmamaya özen göstererek onu nazikçe yıkadı. Bedeninden akıp giden su gözle görülür bir şekilde gevşemesine, hareketlerinin biraz da olsa canlanmasına neden oldu. Bir eli hafifçe havalanarak adamın göğsünü bulup orada kaldı.

Ömer, onu yıkamayı yeni bitirmişti ki kapı hafifçe tık-

landı. Deryal kıyafetleri kapıya astıklarını söyledi. Küvetten çıkıp alışveriş poşetini aldı. İçinden kalın, yumuşak havluları çıkarıp birini beline sardı. Diğerini Gazel'i oturtacağı koltuğa serdi. Sonuncusunu eline alarak onun yanına ilerledi. Kızı havluyla sıkıca sardı. Tekrar kucağına alarak koltuğa oturup nazikçe saçlarının ıslaklığını aldı. Gazel, başını kaldırdı. Bitkin gözlerle gözlerinin içine baktı. Dudakları kıpırdandı. Ömer'in anlaşılmasız yüz ifadesi onu tedirgin etmişti. "Öz... Özür-" diye fısıldadı.

İşaret parmağını kaldırıp kızın dudakları üzerine usulca bastırdı. "Bunu sonra konuşacağız!" diye fısıldadı. Sonra "Kahretsin!" dedi. Eğilip tüy gibi bir dokunuşla dudaklarını birleştirdi. "Bana bunun hesabını vereceksin!" Yutkundu. "Ama sonra!"

Bedenini kuruladı. İç çamaşırları ve eşofmanları üzerine giydirdi. Oturdıkları koltuk ıslanmıştı. Onu tekrar kucaklayıp çıplak ayaklarıyla kapıyı teklemeydi. Deryal kapıyı açtı. Hiç soru sormadan kızı Ömer'in kucağından aldı. Elektrikli bir ısıtıcıyla ısınıp arttırdıkları küçük odaya götürdü. Fakat arkadaşı gelene kadar kucağından indirmeden öylece ayakta bekledi. Buharı tüten bir çorba kâsesi, küçük bir sehpanın üzerindeki tepsinin içinde duruyordu. Bir şişe su, küçük bir tabakta ekmek, bir paket sütlü çikolata da tepsinin üzerindeydi.

Ömer hızla içeriye dalıp kapıyı ardından kapattı. Adem'e bir bakış attı. Genç adam elinde duran eczane poşetini uzattı. Kimse konuşmuyor, hızla hareket eden Ömer'i izliyordu. Kızı almadan önce becerikli, ne yaptığını bilen elleri poşetin içinden ilaçları, sargı beziyle, pamukları çıkardı. Yüzündeki yaralara ilk müdahaleyi yaparak zorlukla da olsa biraz suyla ağrı kesici vermeyi başardı. Gazel her şeyin farkındaydı fakat beden kontrolüne bir türlü hâkim olamıyor, ağırlaşmış göz kapaklarını açamıyordu. Ömer, onu Deryal'in kucağından aldı. Kız bunu fark ettiğinde titreyen elini onun göğsüne koydu.

Adam odadaki sedire kucağında Gazel'le birlikte oturdu. Bedenini böylesine tüketenin her şeyden çok açlık olduğunu biliyordu. Bunu giderdiklerinde anlık bir şok yaşayacağından da emindi. Daha sonra ona bir serum takabilecekti. Önce bir şeyler yemesini ve şeker seviyesinin yükselmesini istiyordu. Kâsenin yarısına kadar çorbayı içirmeyi başarabildi. Gazel'in canlanan bedeni kıpırdamaya, gözleri aralanmaya başladı. "Su," dedi hırıltılı bir sesle. Adam şişeyi dudaklarına götürdü.

Gazel bir şey yiyemese de adamın uzattığı çikolatadan bir parça yiyebilmişti. Bedenine giren şeker, renginin biraz olsun yerine gelmesini sağladı. Sonra Ömer'in beklediği gibi bedeni şiddetli bir titreme nöbetine girdi. Rengi donuk bir gri rengini aldı. Beden ısısı gittikçe düşüyordu. Kızı sadece birkaç dakikalığına serumu bağlamak için bıraktı. İğneyi taktıkları kolunu gergin tutmasını sağlayacak şekilde öne doğru uzattı. Üzerine kendi ceketini geçirip onu sıkıca sarmaya devam ediyordu. İnce bir ter tabakası kızın tenini sardı. Hızlı hızlı soluklar alıyor, nabızı zayıf ve hızlı atıyordu. Ayaklarını oturdukları sedirde uzatıp altına bir yastık koymalarını istedi. Kızı kucağından indirmeye, bedenini bedeninden ayırmaya cesaret edemiyordu. Bedenini elleleriyle ovmaya, kulağına yatıştırıcı sözler fısıldamaya başladı. Gazel sürekli susuzluktan şikâyet ediyor, dudakları kuruyordu. Uzun ve gergin dakikaların sonunda titremeleri azalmış, halsizlikle adamın bedenine yığılmıştı.

Genç kız kısa süre sonra mırıldandı. "Gelecek."

Ömer, "O mu?" diye sordu.

"Can." Gazel irkildi. "Be... Beni öldürmeye gelecek. Gitmeliyiz!" Tekrar tekrar korkuyla ürperdi.

Adam buz gibi bir sesle, "Güzel," diye fısıldadı. Elleri onun sırtını, saçlarını ve bacağına yanını okşuyordu. Gazel, kendini uykuya teslim ettiğinde nefes alışları düzene girmiş, bedeni nispeten gevşemişti.

“Uyudu mu?” diye sordu Adem kısık bir sesle. Ömer başını salladı.

“Orospu çocuğu!” dedi Deryal kendine engel olamayarak. Ayakta dikiliyorlar, aslan sürüsü gibi küçücük odanın içinde öfkeyle adımlıyorlardı.

Ömer, “Onu parçalayacağım!” dedi. Gözlerini sabit bir noktaya dikmişti. “Ellerimle parçalara ayıracağım.” Kısık sesi tehdidini daha gerçekçi kılıyordu. Odadakiler bunu gerçekten yapmayı düşündüğünü anlamışlardı.

Deryal arkadaşının yüzüne baktı. Gazel’in uyanıp da bu ölümcül ifadeyi görmemesini diledi. Yoksa kız kaçabileceği kadar uzağa kaçmak isteyebilirdi. Ömer’i çoğu kez öfkeli görmüştü ama bu taş gibi sert, karanlık ifadeyi daha önce hiç görmemişti. “Yap!” dedi düz bir tonla. “Sonra geri kalan hayatını şerefsizin biri yüzünden kdeste geçir.”

Ömer’in göğsünden hırlama gibi bir ses yükseldi. “Onu getirdiği hali görmüyor musun?”

“Görüyorum. Öldürmek yaptıklarını düzeltmez.”

“Şimdi,” diye araya girdi Adem. “Ne, ne zaman gittiğini biliyoruz ne de geleceği zamanı!”

Yunus hareketlendi. “Ben her ihtimale karşı dışarıda beklerim. Geldiğinde sizi ararım.”

Onaylamalarını beklemeden çıkmak için adım attı.

Ömer, “Yunus?” diye seslendi Yunus, dönüp baktı. “Teşekkür ederim. Bana dünyamı geri verdin.” Yunus sadece başını eğdi ve çıkıp gitti.

Âdem kaşlarını çatı. “Işıkları kapalı turalım. Kapıyı tamir edemeyiz ama onu aldatacak kadar zamana ihtiyacımız var. Ben ne yapabileceğime bir bakarım.”

Deryal, “Polis-” diyecek oldu ama Ömer bakışlarıyla sözünü yarıda kesti.

Deryal’in açıklama isteyen bakışlarına karşılık, “Ne olduğunu öğrenmeden polisle irtibata geçmek istemiyorum,” dedi.

“Burnuma çok pis kokular geliyor!”

Ömer, “Benim de!” diye katıldı.

Bir süreliğine her şeyi, herkesi bir kenara bıraktı. Gözlerini kapayıp başını arkaya yasladı. Kollarında tuttuğu bedenin gerçekten orada olduğuna kendisini inandırmak için nefesini, bedeninin sıcaklığını duyumsadı. Ya yetişemeselerdi? Ya Can piçinin sabıkası olmasaydı? Ya adresi bulamasalardı veya adres değiştirmiş olsaydı? Ya her şey için geç kalmış olsalardı? Bedeni irkildi. Bunu düşünmek bile canını yakmaya, acıyla kıvrandırmaya yetiyordu. “Allah’ım!” dedi içinden. “Şükürler olsun!”

Deryal hafifçe gülümsedi. Ömer’in söylediği sözleri duymuş, şefkatle arkadaşına bakmıştı. Belki de söylediğinin bile farkında değildi.

Gazel derin bir uykuyla üç buçuk saat uyumuştı. Arada irkilip huzursuzca kıpırdandıysa da onu rahatlatmak için hiç vakit kaybetmemişti. Genç kız gözlerini karanlığa açtı. Çok güzel, tanıdık kokan bir şeyle sarmalanmış, güçlü kollar tarafından tutuluyordu. Arada bir kollar hareket ediyor, bedenini rahatlatıcı bir dokunuşla okşuyordu. Önce, nerede olduğunu kavrayamadı fakat bilinci yerine gelirken hızlı soluklar almaya başladı. Kucağında rahatça yattığı kişinin Ömer olduğunu biliyor, buna inanmakta güçlük çekiyordu. Belki de tüm o hatırladığı şeyler sadece aklının ona oynadığı bir oyun, bir rüyaydı. Belki de Ömer’in kolları olduğunu sandığı kollar onun katiline aitti. Bedeni düşüncelerine istemsizce tepki verdi. Boşuna bir çabayla kaçmak için çırpınmaya başladı.

“Sakin ol, bebeğim.” Ömer’in kısık sesi kulağına çalındı. Karanlığın içinden üzerine doğru eğilip dudaklarını alnına değdirdi. “Buradayım ve sana kimsenin zarar vermesine izin vermeyeceğim.”

Vermezdi. Gazel bunu biliyordu. “Ömer,” diye fısıldadı. Hıçkırıklarıyla birlikte boynuna kollarını doladı. “Buradasın! Burada!” Hayır. Rüya değildi. Ömer onu bulmuş,

ondan vazgeçmemiştir. Hıçkırıkları daha çok arttı. Tüm gücüyle, onun canını yaktığını umursamadan kollarıyla boynunu daha çok sarıyordu.

“Buradayım. Ve bir daha yanından ayrılmayacağım.” Adam saçlarını, sırtını hafifçe okşadı. “Geçti, güzelim. Geçti.” Gazel başını onun göğsüne gömdü. Sürekli özür dileyerek, arada burnunu çekerek, bir süre daha ağladı. Sonra hıçkırıkları tamamen durdu. Gözyaşları da!

“Beni nasıl buldun?” diye sordu ağlamaktan kalınlaşmış bir sesle. Aniden karanlık odanın içinde bir gölgenin kıpırdadığını fark ederek yüreği ağzına gelirken bir çığlık attı.

Deryal, “Korkma. Biziz,” dedi. Sesi yumuşaktı. “Âdem ve Deryal!” diye ekledi.

“Güvendesin,” diye ekledi Ömer hemen ardından. Genç kız derin bir nefes alarak kucağında top gibi büzülüp ona daha çok sokuldu.

“İyi misin?”

“Evet.” Mırıldanmasının ardından kaşlarını çattı. “Neden karanlıktayız?”

“Çünkü geldiğinde bizi fark etmesini istemiyoruz. Gerçi kapı biraz sorun yaratacak ama...” Adem omuz silkti.

“Beni nasıl buldun?” Gazel’in sesi genç adamın kazığının içinde boğuklaştı.

Ömer, “Hayır!” dedi. “Bu defa değil. Bu defa önce sen, Pinokyo! Önce sen anlatacaksın her şeyi.”

Genç kızın gerilmesini kendi bedeninde hissetti. Adamın sesinden kararlılığını anlamıştı. Kaçış yoktu. Anlatmak zorundaydı. Belki de artık onu istemeyecekti fakat her şeyi anlatmaya mecbur olduğunu biliyordu. Her şeyden önce bunu ona borçluydu. Derin bir nefes alıp kucağından kalkmak için kıpırdandı ama adam buna izin vermedi. Gazel de fazla üstelemedi. Anlatacaklarından sonra Ömer’in ona bir daha dokunmak istemeyeceğini düşü-

nünce nefesi kesildi. Bu kısa anı değerlendirmeye karar verdi. "Tamam," diye fısıldadı.

Ömer. "Her şeyi!" diye uyardı. "Eksiksiz ve tek bir yalan olmadan."

"Söz veriyorum," dedi genç kız çabucak. Yutkundu. Onun kucagında yatarken anlatması biraz garip olacaktı. Boğazını temizleyerek konuşmaya başladı. "Babam öldükten sonra çalışmak zorunda kaldığımı biliyorsun." Sesi fısıltıdan öteye geçemiyordu.

Genç adam, "Evet," diye mırıldandı. Konuşması için cesaretlendirmek istercesine eli yine saçlarına gitti.

Gazel sesinin tonunu biraz daha yükseltti. "Annem ve kardeşim hastalanınca tek kaldım. Önce kardeşim hastalandı, sonra annem. Ne kadar çabalarsam çabalayayım hiçbir şeyi yetiremiyordum. Paramın yetmediğinde... Çal... Çalmak zorunda kalıyordum. Hiç para çalmadım ama işimize yarayacak birçok şeyi çaldım." İtirafının utancıyla yüzüne kan hücum etti. Bunu görmedikleri için karanlığa şükretti. Ömer destek vermek istercesine onu daha çok sararken kimsenin aşırı tepki göstermediğini fark etti.

"Yapmamam gerektiğini biliyordum ama mecburdum. Sonra kardeşim için tüm ümitler kesildi. Onun hastalığı için bir şey yapamazdım fakat annem için umut vardı. Ameliyat olabilirse belki hayatta kalabilirdi. Parayı nasıl bulacağımı bilmiyordum. Babam öldükten sonra etrafımızda olan üç-beş insan da bizden vebalı gibi kaçırılmıştı. Sonunda bir gece... Aklıma... Bir şey geldi. Bunu..." Kuruyan dudaklarını yaladı. Boğazının ağrısını gidermek için yutkundu. Bir işe yaramadı. "Bunu yapmak zorunda hissediyordum kendimi. Onun kurtulması için tek çare bendim ve benim de elimde sadece... Sadece... Bedenim..." Daha fazlasını söyleyemedi. Ömer'in bedeni bir anda kaskatı kesildi. Daha o konuşmadan ne olduğunu çoktan anlamıştı. Muhtemelen diğerleri de anlamıştı.

Gazel utançla başını eğdi. Gözünden sessizce düşen dam-
laları gremeseler de saklama ihtiyaı hissetti.

Genç adam bir elini çenesine koydu. Başını yukarı
kaldırıp gözlerinin içine baktı. Karanlıkta gözleri keşişti.
Eğilip dudağına hafif bir öpücük kondurdu. Parmaklarıyla
gözyaşlarını sildi. Tekrar dudağından öpüp başını göğsü-
ne yasladı. Sözlere gerek duymadan, sözlerle onu diğer-
lerine karşı utandırmadan yanında olduğunu belli etmiş
oldu. Gazel derin, titrek bir nefes alıp konuşmaya devam
etti. Can'la tanıştıkları gece bara neden gittiğini zaten an-
lamışlardı. Can'ın ona olan yaklaşımını, buna nasıl kan-
dığının anlattı. Sonra sesi daha da güçlenerek Ahmet'i, ona
Önerdikleri işi anlattı. İşi yapması koşulunda annesinin
ameliyatını yaptıracaklarını, kimseye söylememesi, işten
kaçmaması için de eline tutuşturdukları silahı anlattı. So-
nunda mer gerçekten neden intihar ettiğini öğrenmişti.
Sadece lmnn nasıl olacağına kendisi karar vermişti
Çünkü o akşam zaten öldürüleceğini biliyordu.

"Sen hastaneye gitmek için evden çıktıktan sonra ar-
kandan bakıyordum. Sonra kulüpten çıktıktan sonra bize
saldıran arabayı fark ettim. nce seni aradıklarını düşün-
dm ama zaten onların aslında benim için geldiklerini
tahmin ediyordum. Arabanın içinde Ahmet'in bir adamını
gördüğümde hiç şüphem kalmamıştı. Tabii o akşam bizi
ispiyonlayanın o gt oğlanı-" Ne söylediğini anlayınca
birden sustu. Ömer gülüşünü bastırmak için ksrd. Fa-
kat Adem ve Deryal kıkırdamalarını saklamak için hiçbir
aba sarf etmediler.

Adem, "Biz de aynen öyle düşünüyoruz!" diye takıldı.

Genç kız utandı. "zr dilerim." Başını iki yana salladı.
"Sonra sana anlatmaya karar verdim. Her şeyi anlatacak-
tım ama o gün senin canın çok sıkkındı. Hem seni hiçbir
tehlikenin içine sokmak istemiyordum. Sabah erkenden
kalktım. Mutfaktan bir ekmek bıçağı alıp evden çıktım.
tesini hiç düşünmeden onu korkutacağını sanmıştım.

Beni aramaktan vazgeçmeleri için çantayı onun aldır-
ğını, her şeyin onun başının altından çıktığını söyletme-
k istiyordum. Ama Ahmet'e kendim gitmeye korkuyordum.
Beni dinlemezdi. O... garip bir adam." Ürperdi "Adresini
biliyordum. Daha önceden söylemişti. Geldiğimde o da
çıkma için hazırlanmıştı. Beni gördüğünde çok şaşırdı.
Acelesi olduğunu beni yeniden görmek istediğini söyle-
yip duruyordu. Bir anda bıçağı çıkarıp boğazına dayadım.
Önce çok korkmuş gibi yaparak tüm tehditlerime tamam
dedi. Sonra nasıl olduğunu anlayamadan beni saçlarım-
dan yakalayıp duvardaki aynaya fırlattı." Ömer önce ir-
kildi, ardından tüm bedeni kasıldı. Dudaklarından sert bir
nefes verdi dışarıya. "Yüzüme de birkaç yumruk attı. Ona
karşı koyamadım. Beni banyoya götürüp, bornoz kuşak-
larıyla bağlarken kurtulmak için çok çabaladım ama çok
güçlüydü. Beni daha önce de onun dövdürttüğünü, malı
aldığını, o sırada da anlaştığı birilerine teslim etmeye gö-
türdüğünü, sayemde çok para kazanacağını ve gelip beni
öldürme işini hallettikten sonra yine sayemde uzun bir ta-
tile çıkacağını söyledi. Sonrasını... Biliyorsunuz."

Kısa bir sessizlikten sonra, Ömer bir anda ayağa fırla-
dı. Gazel'in elini sımsıkı kavradı. Genç kız onun sert so-
luklar aldığını duyuyordu. Aceleyle, "Gitmeliyiz!" dedi.

Deryal bir adım öne çıktı. "Sonsuza kadar kaçamazsı-
nız!" dedi.

Ömer sanki onu Deryal'den de saklamak istercesine
arkasına doğru çekip korumacı bir tavırla önünde durdu.
Gazel olan bitenden hiçbir şey anlamamıştı. "Kaçarım.
Buna gücüm var." Başını iki yana salladı. Yine onu kay-
bedecek olmanın korkusu tüm bedenini sarmış, korku öz
kontrolünü ele geçirmişti.

"Deryal, haklı!" Adem de onu ikna etmek ister gibi
sertçe konuştu.

Ömer, kızı biraz daha arkasına çekti. "Buna izin

veremem. Olmaz. Hiçbir gücün onu benden ayırmasına izin vermem! Anlıyor musunuz?”

Deryal sakın bir tınıyla, “Biz düşmanın değiliz!” dedi. “Sana yardım ederim. Kaçabilmeniz için elimden gelen her şeyi de yaparım ancak... Belki sadece biraz başınız ağrır o kadar.”

“Neler oluyor?” Genç kız, Ömer’in yanına geçmek istese de adam buna izin vermedi. Elini öyle bir sıkıyordu ki canı yanıyordu ama bir şey söylemedi.

“Yapamam.” Genç adamın sesi katıydı.

“Elinde bir sürü isim var. Tehdit edilmiş ve yaptığı iş-ten haberi bile yok. Kaçarsan onunla birlikte sende suçlanacaksın. Ama polise yardım ederse bu onun için büyük bir avantaj sağlar!”

Gazel aniden neler döndüğünü anlamıştı. Boğulur gibi bir ses çıkardı.

“Seni bırakmayacağım. Kimseye de vermeyeceğim.” Ömer duruşunu değiştirmemiş, hâlâ onu karşısındaki iki adamdan korumak ister gibi önünde duruyordu.

“İyi bir avukatla bu işin içinden kolaylıkla sıyrılır. Biz de yaşadık ve az çok neler olacağını tahmin ediyoruz. En fazla bir ay-”

Ömer, Adem’in sözlerini hiddetle kesti. “Bir güne bile izin veremem.”

“Ömür boyu kaçmaktansa temize çıkmak daha iyi, değil mi? Sonra özgürce ne isterseniz onu yaşarsınız.”

Ömer çılgın gibi başını iki yana sallıyordu. Genç kız onun elini sıkıp önüne geçmek için hareket etti. Adam buna izin vermeyince “Lütfen!” diye fısıldadı.

Eğer sadece kendisi olsaydı kaçmayı göze alırdı. Fakat hiçbir suçu yokken sadece onu korumak istediği için Ömer’in suçlanmasına katlanamazdı. Sonunda tutuşunu gevşeten adamın önüne geçti. Ayak parmakları birbirine değecek şekilde önünde durdu. Diğer eliyle elini sıkıca kavradı. “Haklılar.” Başını hafifçe yukarı kaldırdı. “Po-

lise her şeyi anlatmalıyım.” Sesinin tınısından kararlılık akıyordu.

Genç adam acı bir sesle fısıldadı. “Yapamam.” Başını eğip alnını kızın alnına dayadı. “Bir kez daha senden ayırlamam. Kimsenin senin canını yakmasına izin vermem.” Boğuk fısıltısı genç kızın gözyaşlarının akmasına neden oldu.

Gazel elini onun göğsünde sabitledi. Uzanıp sakalları uzamış çenesine bir öpücük kondurdu. “Bir kez olsun doğru olanı yapmak istiyorum,” diye fısıldadı.

Ömer yüzünü avuçları arasına aldı. Kırık bir fısıltıyla, “Doğruların canı cehenneme!” dedi. “Ben sadece seni istiyorum. Ve bunun için ne gerekirse yaparım.” Uzanıp kızın burnunun ucunu öptü. “Yaparım!” dedi daha güçlü bir tonla.

“Ama yapmayacaksın.” Gazel’in sesi kendinden beklenmediği kadar güçlü çıkıyordu. Odada bulunan diğerlerini unutmış gibi görünüyorlardı. Adamın gözlerinin içine baktı. “Kaçmak istemiyorum. Artık kimseden kaçmak istemiyorum. Böyle bir hayat yaşamak istemiyorum. Sonunda hep zarar görüyorum.” Bu sözlerin onu etkileyeceğini biliyordu. Öyle de oldu. Adamın kendi içinde yaşadığı iç çatışmayı görebiliyordu. Adam acı çeker gibi yüzünü buruşturdu. Hâlâ onun yüzünü avuçları arasında tutuyordu. Sonra bir anda kollarını ona dolayıp kızı sıkıca kendisine çekti. Sanki onu bir daha bırakmayacakmış gibi göğsüne bastırdı.

Boğulur gibi “Pinokyo!” dedi. “Benden bunu isteme!”

“Ama istiyorum. Biliyorum. Hiçbir zarar görmeyeceğim.” Ömer’in başını iki yana salladığını fark etti. “Lüt-fen,” diye yalvardı.

“Kahretsin!” Genç adam arka arkaya küfür savurdu.

Gazel, onun gözlerinin içine baktı. “Tamam, mı?” diye sordu. Genç adam, ona uzunca bir süre baktı. Sanki gözleriyle ikna etmek ister gibi bakıyordu. Gazel’in zorlukla

tuttuğu iradesi çatırdamaya başladı. Gözleriyle girdiği bu savaşı kaybetmek istemiyordu. Sadece onun için...

Sonunda Ömer başını salladı. Fısıldayarak ekledi. "Tamam." Deryal'in ve Adem'in derin nefesler aldığını duyarak öfkeyle onlara baktı. Ama ikisi de umursamadı.

Tam yerlerine oturmuşlardı ki -Deryal oturmayı reddediyordu çünkü her yer pislik içindeydi- Adem'in telefonu çaldı. "Yunus," dedi ve hemen telefonu açtı. "Gelmişler. Üç kişilermiş."

Ömer, kızı sedirde bırakarak kendisi ayağa fırladı. Adem ve Deryal, silahlarını bellerinden çıkarıp emniyetlerini kapayıp namluya kurşunları sürdüler.

Genç adam sertçe "Hiçbir şekilde bu odadan dışarı adımını atmıyorsun!" dedi.

"Tamam." Genç kız ayaklarını kendisine çekerken korkuyla titredi.

Can hayatının garantisi olan para dolu siyah spor çantayı sıkıca kolunun altında tutuyordu. Sonunda bir bağlantı bulup malı paraya çevirmeyi başarmışlardı. Zor olmuştu, sabır gerektiriyordu ama o da sabırlı bir insandı. Şimdi halletmesi gereken tek şey Gazel'i ortadan kaldırmaktı. Hakkını vermeliydi. Kız ona dünyaları kazandırmıştı fakat sağ bırakamazdı. Hay aksi! Neredeyse kız kafasını kesecekti. Önce ürkmüş, sonunda ondan daha güçlü olduğu aklına gelmişti. Eh... Bu hatası da cezasız kalmamalıydı. Bir an önce çıkmalı, Trabzon'a gitmeliydi. Oradan da ver elini İtalya!

Çok güzel, para içinde bir hayat onları bekliyordu. Arkadaşlarına, "Sadece kırk dakika?" dedi. "Yolun üzerinde bir yere gömeriz."

Küçük bahçeyi geçtiler. Burayı özleyecekti. Ona büyük babasından kalmıştı. Cam bölmeden içeri girdiler.

Anahtarlarını çıkardı. Şimdi yine karanlıkta kilidi bulmak için uğraşacaktı. Anahtarı deliğe sokmak için bir hamle yaptı ve kapı yerinden oynadı. Ürkerek, "Noluyor lan?" dedi. Kapıya hafifçe vurduğunda arkaya doğru giderek yere düştü. "Siktir!" dedi. Ne olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen Ahmet'in adamlarıydı. Daha ne olduğunu anlamadan bir karaltı üzerine atıldı. Güçlü kollar omuzlarından yakalayıp bir kafa darbesiyle onu serseme döndürdü. Yumruklar bir bir yüzüne patlarken gözüne arkadaşlarının görüntüsü ilişti. İki adam silahlarını başlarına dayamış dikiliyordu. Can midesine aldığı sert bir darbeye iki büküm oldu. Herif çok güçlüydü. Her darbede sanki beyin sarsıntısı geçiriyordu.

"Ben sana diyorum," dedi silahlı heriflerden biri. "Bu adam bizden gizli dövüş dersleri alıyor."

"Bir daha onu dövmekle tehdit ederken iki kere düşünmek gerek."

Can çenesine aldığı bir darbeye arkaya doğru savruldu.

"Burnu kırıldı."

"Bahse var mısın? Bana çenesinden geliyormuş gibi geldi."

"Yüz dolarını alırım."

"Biz şunu Euro yapalım."

"Para kaybetmeye bayılıyorsun, değil mi?"

"Senin paranı almaya bayılıyorum."

Bu adamlar aklını mı kaçırmıştı? Herif onu yere serdi. Bir dizini göğsüne koyup yakasına yapışarak üzerine eğildi. Ayın solgun ışığı adamın yüzüne yansdı. Can adamı bir anda tanıdı. "Sen?" dedi. Patlamış dudağından akan kan ağzının içine doldu ve yutmak zorunda kaldı.

Doktor hırladı. "Cellâdın!" Kafasını arkaya atıp bir kez daha saldırmaya hazırlanıyordu ki biri omzuna dokundu.

"Ömer Bey!" dedi sakın bir tonla arkasında duran siyahlar içindeki adam. Doktor kendisine gelmek ister gibi

başını sallayıp dudaklarını gerdi. Sonunda yakasına yapı-
şarak kendisiyle birlikte onu da ayağa kaldırdı.

Zaman ileri sarılmış bir film gibi hızla aktı. Deryal,
Adnan'ı aradıktan sonra Can'ın evi karakola dönmüş, her
yer polis kaynıyordu. Meraklı kalabalık akşamın o saatin-
de üzerine aldıkları hırkalarla olay yerine gelmiş, kimisi
de camlardan bakıp ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.
Mahalle sakinlerinden bir kaç da bu gencin her zaman iyi
davranışlar sergilediğini anlatmaya çalışıyordu.

Emniyete giderlerken Ömer, Adem'in kulağına eğilip
fısıldayarak bir ricada bulunmuştu. Adem dönüp ona ak-
lını kaçırmış gibi acıyarak bakmış sonra bir kahka-
ha patlatmıştı. Ama verdiği numarayı kaydedip istediğini
yerine getirmeye söz vermişti. Yunus bir zamanlar kendi
avukatı olan abisinin arkadaşı -ve abisi kadar yakın gördü-
ğü- Uğur'u aramış yurt dışında olduğunu öğrenerek canı
sıkılmıştı. Uğur başka bir avukat arkadaşının numarasını
vermiş ve zehir gibi biri olduğunu söylemişti. Gecenin
kaçı olduğunu umursamadan avukatı aramış, sakin ses
tonuna karşı kendisi de ses tonunu ayarlayıp daha nazik
konuşarak kim olduğunu açıklamıştı. Uğur'un yönlendir-
mesiyle ulaştığını da belirtmeyi es geçmemişti. Yunus,
onun sabah durumla ilgileneceğini düşünürken Avukat
Hanım hemen geleceğini bildirerek onu şaşırtmıştı.

Yunus, soluğu Ömer'in yanında aldı. "Avukat Özlem,
geliyor." Hepsinin ifadesi sırayla alınmıştı. Ancak Gazel'i
hâlâ sorgulamaya devam ediyorlardı. Ömer çatık kaşları-
nı daha çok çatarak ona dönüp başını salladı. Genç kızın
sorgusu bitmedikçe ne oturabiliyor ne de biriyle konuş-
mak istiyordu. Tam arkasını dönmüştü ki "Senin avukatın
adı Uğur değil miydi?" diye sordu.

"O yurt dışındaymış. Bu, onun kefil olduğu bir avu-
kat."

Genç adam canı sıkılarak başını salladı. Sonunda Ga-
zel'den beklenen haber geldi. Fakat kızın kendisi görül-

medi. Onu tutuklayarak o gece nezarette tutacaklardı. Sabah savcıyla görüştüktan hemen sonra mahkemeye çıkacaktı. Haberi aldıktan hemen sonra Ömer'i sakinleştirmek yine arkadaşlarına düşmüştü. Genç adam öfkeden köpürüyor, ağzına gelen lafı söylemekten geri kalmıyordu. Deryal görev başındaki memurlara hakaretten tutuklanmadan önce onu sakinleştirmek için biraz dışarı çıkarmak zorunda kalmıştı. Ve arkadaşı tüm öfkesini ona kusmuş, sanki vurmaktan korkuyormuş gibi yumruklarını sıkarak sürekli dişlerinin arasından konuşmuştu. Deryal için önemli değildi. O sadece arkadaşının kendisine bir zarar vermeden biraz olsun sakinleşmesini istiyordu.

"Kurtulamayacak. Bu işten kurtulamayacak. Onu tutuklayacaklar ve sonra hapsedecekler." Oturdıkları banktan bir anda ayağa fırlayıp ne yapacağını bilemez halde kendi etrafında döndü.

"Bu sadece izlemeleri gereken bir yol! İsimleri biliyor ve bunlara ihtiyaçları var. Kendisi de işin içinde. Tabii ki hemen salıvermeyecekler."

Ömer, "Size söyledim!" diye parladı. "Gitmeliydik. Onu da dinlememeliydim. Kendi elimle teslim ettim onu. Lanet olsun!" Bir elini saçlarının arasından geçirip yine o çaresiz bakışlarla baktı.

Deryal ayağa kalktı. Onun omzuna dokundu. "İnan bana sonunda her şey istediğin gibi olacak."

Onlar içeri geçerken birkaç ekip arabası Gazel'in ve Can'ın verdiği adreslere baskın yapmak için harekete geçmişti. İçeri girdiklerinde onlara artık gidebileceklerini söylediler. Ömer bir sandalyeye oturarak gitmeyeceğini belli etti. Memurların çatık kaşları arasında dirseklerini dizlerine dayayarak başını elleri arasına aldı. Deryal tekrar döneceğini söyleyerek birkaç saatliğine ayrıldı. Âdem de Ömer'in karşısındaki sandalyeye oturdu. Kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini kapadı. Yunus ortalarda görünmüyordu.

Kırk beş dakika sonra bir bayan içeriye girdi. Elinde evrak çantası, siyah ceketinin altına giydiği dizlerinin üstünde elbisesi ve omuzlarında karamel rengi saçları, çok yüksek olmayan topuklu ayakkabılarıyla kendinden emin bir yürüyüşü vardı. "Gazel Şensöz'ün avukatıyım," dedi memurlardan birine ve onunla görüşmek istediğini belirtti.

Ömer, Âdem ve Yunus aynı anda başlarını kaldırıp kadına baktı. İlk hareket eden Yunus oldu.

"İyi geceler, Özlem Hanım. Telefonda görüşmüştük. Ben Yunus." Özlem hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. Elini uzatan Yunus'un elini de hafifçe sıktı. Ömer ve Âdem hemen onların arkasında belirdi. Avukat Özlem'in yeşile çalan gözlerinde ve duruşunda kendinden emin bir hava, özgüven vardı. Ömer bir süre tartarak süzdü genç avukatı.

"Ömer Bey ve Âdem Bey." Yunus eliyle onları işaret etti.

"Memnun oldum." Özlem ikisiyle de el sıkıştı.

"Ömer Bey, Gazel Hanımın... Imm... Sevgilisi," dedi Yunus.

Özlem hafifçe başını eğip tekrar Yunus'a döndü. "Gülme kaslarında bir sorun mu var?" diye sordu. Kaşlarını kaldırarak cevap bekler gibi baktı genç adamın yüzüne. Âdem kıkırdadı. Ömer hafifçe gülümsedi. Yunus sadece bakıyordu. Pekâlâ, fazla gülmüyor olabilirdi ama Deryal Bey hariç onunla böyle direkt uğraşan olmamıştı.

Özlem bir elini havada salladı. "Her neyse. Önce müvekkilimle görüşmek istiyorum."

Bir polis nezaretinde Gazel'le görüşmek için yanlarından ayrıldı. Ömer kadına ısınmıştı. Sıcak bakışlarında insana güven aşılayan bir şey vardı. Bir sonraki gün yapılacak olan mahkeme için umutlandı. Avukat Gazel'le görüşmesini bitirmeden Deryal tekrar geldi. O da gergince bekleyen kafiye katıldı. Üzerini değiştirmiş, hâlâ nemli olan saçlarına bakılırsa banyo yapmıştı.

Avukat tekrar yanlarına geldiğinde sadece Ömer'i muhatabı olarak söze başladı. "Mahkeme için umutlarınızı fazla yüksek tutmayın. Süreç biraz uzayabilir ama Gazel Hanımın anlattıkları, durumu bizim lehimize gösteriyor." Bir süre duraksayıp karşısında yüzü kirece dönen adama sıcak bir gülümseme gönderdi. "Lütfen içinizi ferah tutun. Tecrübelerime dayanarak, samimiyetimle söylüyorum, birçok şey Gazel Hanım'ın lehine." Çevresindekilere göz gezdirdi. "Yarın mahkemede görüşmek üzere," diye bitirdi sözlerini.

"Çok teşekkürler." Ömer elini uzattı. Yine o hafif fakat güçlü tutuşla karşılaştı. Mahkeme için de ona güvenmekten kendini alamadı. "İyi geceler." Genç kadının elini serbest bıraktı.

Ertesi gün Âdem şafak söktükten hemen sonra Ömer'in ve Gazel'in kimliklerini alarak emniyetten ayrıldı. Sokağa çıkıp yüzünü buruşturdu. Yağmur yağıyordu. Muhtemelen trafik çoktan sıkışmıştı. Onunsa her şeyden çok zamana ihtiyacı vardı. Bu adam delirmişti. Kesinlikle aklını kaçırmıştı. Telefonunu çıkarıp Ömer'in kendisine verdiği numarayı tuşladı.

"İyi günler, Tuba Hanım. Sabah kargalar bile uyanmamışken rahatsız etmemin nedeni..."

Bölüm 18

Gazel sadece kendisinin bulunduğu nezarethanede, kollarını göğsünde kavuşturup, başını arkaya dayamış ve gözlerini kapamıştı. Bir dakika bile uyuyamamıştı. Gözleri batıyor, tüm bedeni yorgunluktan sızlıyordu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Fakat öyle çok korkuyordu ki düşünceleri derin bir çukur gibiydi düşündükçe de derinleşiyordu. Ömer'in nasıl olup da hâlâ onun yanında durduğunu, nasıl hâlâ ona destek olduğunu anlayamıyordu. Sonunu ve kendisini düşünmeden onu kaçırmayı bile düşünmüştü. Gazel onun da çukurun içine batmasına izin veremezdi. En azından sadece kendisi için endişeleniyordu. Gece avukat Özlem'le görüştüktan sonra bu endişeleri biraz olsun azalmış, sakin sesinin kendisini rahatlatmasına izin vermişti. Mermer zeminde ayak seslerini duyduğunda doğrulup kulak kabarttı. Ayak sesleri demir parmaklıkların önünde son buldu.

Bir polis memuru, "Günaydın," dedi. Sanki sesinde belli belirsiz bir gülüş vardı. Şapkasının altındaki yüzü de şaşkın görünüyordu.

Gazel başını sallayarak karşılık verdi. "Mahkemeye mi götürülüyorsunuz?" diye sordu.

Polis memurunun kalın bıyıkları altındaki dudakları kıvrıldı. "Hayır." Kilidi çevirip demir kapıyı ardına kadar açtı.

Genç kızın yüzüne umut dolu bir ifade yerleşti. "Çıkıyor muyum?" diye heyecanla sordu.

“Şimdilik.” Memur dışarı çıkması için bir adım geri çekildi.

Gazel’in kafası karışmıştı. Eğer ikisi de değilse neden onu şimdi çıkarıyorlardı? Daha doğrusu onu nereye götürüyorlardı? Belirsizlik yüreğini ağzına getirdi. Merdivenlerden çıkıp bir kat yukarıda bulunan ofise doğru ilerlediler. Bir gece önce bu yolları korkuyla adımladığı gibi yine aynı korkuyla yürüyordu.

Sonunda ilk getirildikleri geniş ofise girdiğinde tüm bakışlar ona döndü. Kimi yüzlerde somurtkan bir ifade, kimilerinde saklayamadıkları bir neşe vardı. Gözleri Ömer’i buldu. Yüzüne yayılan hafif gülümsemeye, kalbinin atışının hızlanmasına engel olamadı. Adam polis memurlarından birine eliyle kızı işaret etti. Memur git der gibi başını öne doğru uzattı. Ömer ona doğru hızlı adımlarla ilerlerken kızın gözleri onun arkasında bulunan masaya takılmıştı. Masanın arkasında hâkim cübbesi gibi bir cübbe giymiş bir adam, uçları sivri kaşlarını çatarak, onaylamaz bir ifade ile onlara bakıyordu. Yunus, Deryal ve Âdem masanın etrafında duruyorlardı. Bir şeyler dönüyordu.

Meraklı bakışlarını adama dikti. Ömer yanına varır varmaz kimseyi umursamadan ellerini beline koyup alnını alnına dayadı. Endişeyle, “İyi misin?” diye sordu. Yüz ifadesi de sesi gibi endişeliydi.

Genç kız ellerini onun göğsüne sabitledi. “Evet. Ben...” Başını geriye çekip merakla baktı. “Neler oluyor?” diye sordu.

Adamın dudağının kenarı muzipçe kıvrıldı. “Evleniyoruz.” Omuz silktilti.

Genç kız, “Ne?” diye bağırdı. Geri çekilmek istedi fakat adamın tutuşu sıkılaştı. Çok fazla ses çıkardığını anladığında, “Ne?” diye fısıldadı.

“Evleniyoruz dedim...” Burnunu Gazel’in saçlarına gömüp derince bir nefes çekti.

“Sen aklını mı kaçırdın?” Genç kız afallamıştı. Başını geriye çekip ona baktı. “Tutuklanabilirim.” Sert bir soluk verdi. “Belki de...” Başını çaresizce iki yana salladı. “Belki de uzun bir zaman hi-”

Ömer işaret parmağını onun dudaklarına dokundurdu. “Çenenin kapa!” dedi kaşlarını çatarak. “Benimle evlenmeyi kabul ettin. Ne olursa olsun, ne yaşarsak yaşayalım, birlikte! Anlıyor musun?”

“Kendine daha iyisini bulabilirdin!”

“Otuz bir yaşımdayım, bebeğim ve bu zamana kadar senden iyisini görmedim.” Göz kırptı.

Ömer kendi korkularını bir kanara itmiş, sadece Gazel’in endişelerine odaklanmıştı. Aldatıcı yüz ifadesinin altında ondan ayrı düşeceği gerçeğini bilen, delicesine korkan bir adam vardı.

“Ben bir suçluyum, Ömer. Benimle evlenmek istediğine gerçekten emin misin?”

“Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Sadece ve her şekilde bana ait olmanı istiyorum. Ayrıca sen bir suçlu değilsin!” Fısıltısı kızın yüzünü yalayıp geçti. Gazel hâlâ tereddütlü görünüyordu. Genç adam yüzündeki kaygı ifadesini elleriyle silip atmak istiyordu. “Kimseyi umursamam, silah zoruyla da olsa seni o masaya oturturum.”

“Sen delisin!” Genç kız şok içindeydi. Gözlerini fal taşı gibi açmış adama bakıyordu.

“Senden sonra öyle bir hastalığa yakalandım. Evet.”

“Bütün bunları nasıl ayarladın?”

“Âdem’in sihirli parmakları!” Adam omuz silkti.

Polisler ve nikâh memuru homurdanmaya başlayınca Ömer belini sıkıca kavradı. Onu nikâhın gerçekleşeceği masaya doğru çekti. Gazel sanki hayal âleminin içinde gibi ayakları havada yürüyor, kendi afallamış benliğini dışarıdan seyrediyordu. Adamın çektiği sandalyeye oturup şaşkın bir ifadeyle ona gülümseyen insanlara bak-

11. Deryal, Gazel'in; Âdem de Ömer'in şahidi olmuştu. Nikâhın tam ortasında ofis kapısından içeri Doktor Tuba ve Derin girdi. Gülümseyerek yanlarına yaklaşıp nikâhı izlemeye başladılar.

Memurlardan biri homurdandı. "Burası tiyatro sahnesini geçti."

Bir diğeri, "İyi ya! Değişiklik oldu. Ne söyleniyor-sun?" diye karşılık verdi.

Nikâh memuru bildik sözlerine başladı. Gelin, damat ve şahitler *evet* dedi. Ömer nikâhın sonunda hâlâ şaşkın görünen kızın ayağını kaldırıp, kendi ayağı üzerine koyarak ayağına basmasını sağladı. Ve bir kahkaha tufanı koptu. Sonra eğilip kızı alnından öptü. Tebrikleri kabul ettiler. Gazel içinde bulunduğu durumu bir anlık unutmuş, sanki tutuklu değil de gerçekten nikâh salonundaymış gibi hissetmiş, kahkaha atmış ve Ömer'e doyasıya bakmıştı.

Nikâh için koparabildikleri izin bittiğinde yüzüne buruk bir gülümseme yerleşti. Ömer bu yüz ifadesi karşısında ona kocaman bir gülümsemeyle, gözlerinde derin bir aşkla bakıyordu. Onu getiren polis tekrar geri götürmeden önce adam ona doyamasa da sıkıca sarılıp her şeyin düzeleceğine söz verdi.

Ömer Kahretsin! diye düşündü. Zambak gibi ona yapışıp kalmak, bırakmak istemiyordu. Yüzüne yerleştirdiği aldatici gülümseme artık zorluyordu. Gazel her adımda arkasına bakarak ilerlerken, o derin ve güven veren bakışlarla bakıyordu. Fakat kendisini orada tutmak için mücadele veriyor, koşup kıza sıkıca yapışarak onu kaçırma dürtüsünü zorlukla bastırıyordu.

Gazel tam çıkmak üzereydi ki Ahmet ve ekibi arkalarından kelepçelenmiş elleriyle polisler tarafından itiş kakış içeriye getirildiler. Ahmet'in keskin gözleri Gazel'i bulduğunda, ona hesabını soracakmışçasına başını salladı.

mış kızın yüreğini hoplatmıştı. Ömer bu davranışı karşısında hızla öne atılırken, Âdem ve Deryal sıkıca koluna yapışıp onu olduğu yerde zorlukla tutmuşlardı.

Mahkeme salonu çok kalabalık değildi. Gazel sanık kürsüsünde daha önce Avukat Özlem'le konuştuğu yol üzerinden olayları anlatmış, hâkim karar dediğinde herkes ayağa kalkmıştı. Ömer bir ayağıyla hızla ritim tutuyor, kalbi deli gibi ağzında atıyor, hâkimin vereceği son kararı bekliyordu.

“...Sanığın tutuklu olarak yargılanmasına, mahkemenin üç ay sonra 25.01.2011 tarihine ertelenmesine karar verilmiştir.”

Ömer'in dizlerinin bağı bir anda çözüldüğünde hızla arkasındaki sıraya çöktü. Dünyası başına yıkılmıştı. Her ne kadar böyle bir sonuca kendisini alıştırdığını düşünse de alışmamıştı işte. Aniden soğuk terler dökmeye başlamış, sırtına giren keskin sancı soluğunu kesmişti. Gazel dönüp ona baktı. Genç adam oturduğu yerde çaresiz bir ifade ile kıza bakıyordu. Gazel ise... Allah'ım! Kız hafifçe gülümsemiş, ona destek verircesine çenesini havaya kaldırmıştı.

Zorlukla ayağa kalktı. Herkes salonu boşaltırken, yanında beliren iki asker genç kızın kollarından tuttu. Ömer kelepçeleri onun narin bileklerine geçirdiklerini fark etmemişti bile. Ona çekilir gibi adımları beynine emir vermeden harekete geçmiş, sanki kıza doğru akmıştı.

Genç kızın yanında duran askerlere, “İzin verir misiniz?” diye sordu. İki asker birbirine bakıp başlarını salladı.

Bir tanesi, “Sadece bir dakika!” diye uyardı. Belki de

her gün aynı manzaraları yaşıyor olmaktan bıkip usanmıştı. Fazla değil, sadece birkaç adım gerileyerek onlara mahremiyet vermeye çalışmışlardı.

Ömer, genç kızın yüzünü avuçları arasına aldı. "Sakin korkma!" dedi fısıldayarak.

Genç kız aynı fısıltıyla, "Korkmuyorum," diye karşılık verdi.

"Tüm imkânlarımı zorlayacağım. Elimden ne gelirse! Çıkacaksın. Anlıyor musun? Seni çıkaracağım." Kızın saçlarını geriye itti.

Gazel başını salladı. Gözleri ona inançla ve aşkla bakıyordu. "Sana mektup yazarım." Kendisiyle alay eder gibiydi.

Adam başını iki yana salladı. "Seni benden ayıran tek bir günün bile hatırasını istemiyorum."

Genç kız fısıldadı. "Tamam."

"Seni seviyorum. Seni çok seviyorum." Adam alnını alnına dayayıp burnuna bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum."

Ömer başını geriye çekti. Sağ elinin parmaklarını tersiyle kızın yanağını okşadı.

"Süre tamam."

Genç adam başını sallayıp birkaç adım geri çekilerek Gazel'in kolundan tutmalarına izin verdi. O adım adım uzaklaşırken Ömer'in bedenine keskin ağrılar saplanıyor, soluğunu kesiyordu.

Deryal arkasından gelip elini omzuna koydu. "Bir saat içinde hapishaneye götürülecek. Nezaret eden arabayla birlikte biz de peşlerinden gideriz."

Arkadaşına başını salladı. Burnu sızlıyor, gözleri batıyordu. Arkasını dönüp Avukat Özlem'le göz göze geldi. İstemsizce kaşlarını çatarak, karanlık gözlerle baktı.

Özlem bunu umursamadı. Birçok kere böyle fevri dav-

ranışlarla karşı karşıya gelmişti. Bu konuda tecrübeliydi. Gazel'in bir sonraki mahkemede beraat edeceğini biliyordu. Bu, gerekli bir süreçti. Zaten işin sonu da belliydi. Onu korkutan, böyle büyük bir olayın içindeyken ve bunca sırtı biliyorken kızı içeride rahat bırakıp bırakmayacaklarıydı.

Ömer'in bakışlarına aldırmadan onlara doğru ilerleyip boğazını temizledi. Adam elini uzattı. "Her şey için teşekkürler," dedi düz bir sesle. Sonra başını iki yana salladı. Gözlerine özür diler bir bakış yerleşti. "Özür dilerim," diye mırıldandı. İkisi de bu özrün ne için olduğunu biliyordu.

"Sorun değil." Özlem'in bakışları anlayış doluydu. "Bir sonraki mahkemede beraat etmesi kuvvetle muhtemel, yalnız..." Bir süre duraksayıp söze nasıl başlaması gerektiğini bilemiyormuş gibi kaşlarını çatı. "Karıştığı olay büyük bir olay... Ve maşaların illa bir tutanı olur. Gazel'in neyi bilip neyi bilmediğinden emin değiller."

Ömer'in beti benzi atarken gözleri irice açıldı.

Deryal, "O işle ben ilgilenirim," dedi.

Özlem tekrar elini sıkıp yanlarından ayrıldığında genç adam bir küfür savurup yumruklarını sıktı. Onu nasıl koruyacaktı? Ondan ayrıyken bunu nasıl yapacaktı? Hep birlikte mahkeme binasını terk ettiler. Gazel zırhlı araca bindirildikten hemen sonra Ömer, Adem'in kullandığı arabaya bindi. Deryal ise Yunus'un kullandığına...

Deryal arabaya biner binmez cebinden telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı.

"Buyurun, Deryal Bey."

"Kimliksizin manevi kardeşi Gazel Şensöz'ün tutuklandığı haberini en kısa sürede nasıl yayabileceksen yaymanı istiyorum."

"Oldu bilin, Deryal Bey. Ondan kolay ne var!" Deryal telefonu kapadı.

Yunus renksiz bir sesle, "Eğer, öyle bir niyetleri varsa bu onları durdurur mu?" diye sordu.

Uyuşuk. Deryal homurdandı. "Durdurmasa da duraksatır. Hangi koğuşa yerleşeceğini öğrendiğimizde en az iki kişi ayarlamamız gerekiyor." Elini kaldırıp torpidoya bir tokat attı.

Önlerindeki arabanın içinde çıt çıkmıyordu. Ömer başını cama yaslamış gözlerini Gazel'i götürdükleri zırlı araca dikmişti. Özlem'in sözleri aklına yer etmiş, beynine bir çekiç gibi vurup duruyordu. Kendi imkânlarını sonuna kadar kullanacaktı. Yine de bu konuda Deryal'in sözlerine güveniyordu. Peki, üç ayı onsuz geçirmeye nasıl katlanacaktı? Ömer, o olmadan sanki nefessiz kalıyor, dünyası bir anda duruyordu. Ya üç ay sonra sonuç istedikleri gibi olmazsa! Boğulur gibi bir ses çıkardı.

Her durumda alaycılığını ve sakinliğini korumayı başaran Adem arkadaşının kapalı göz kapaklarının arasından düşen sessiz damlaları gördükçe direksiyonu tutan ellerinin tutuşu sıklaşıyordu. Aklına onun kafasını meşgul edecek tek söz gelmiyordu. Hay lanet! Yapabileceği tek şey sessizce acısına ortak olmak, yanında durmaktı.

Zırlı araç hapishane kapılarının önünde durdu. Hiç vakit kaybetmeden onlar da arabadan indi. Araçla hapishane kapılarının arasının mesafesi çok kısaydı. Ömer yetişemeyeceklerini biliyordu. Gözlerini araçtan indirilen Gazel'e dikti. Öylece durup ona baktı. Genç kız kapılardan içeri girmeden önce durup omzunun üzerinden tekrar baktı. Genç adam mahkeme binasında onun yüzünü okşayan kendi parmaklarını öpüp usulca havaya kaldırdı. Bu kızın yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Tekrar dönüp kapıdan içeri girdi. Arkasında kalan Ömer başını elleri arasına alarak yere çöktü.

Ömer, ısrarla çalan kapıya gözleriyle yakacakmış gibi bakıyor, çıplak ayaklarıyla yere sertçe basarak ilerliyordu. Bütün bir geceyi uykusuz geçirmenin ardından uyku ilaçlarının yardımıyla tam uykuya dalmıştı ki kapı çaldı. Hızla kolu çevirip kaşlarını çatarak, kızarmış gözlerle karşısında duran dört kişiye baktı.

Âdem ve Deryal önlerinde duran eşlerinin gözlerini elleriyle kapadı. “Kıyafetin yok mu, çocuk!” dedi Deryal azarlayarak. Burcu ve Şirin kıkırdamaya başlamıştı.

Ömer’in üzerinde sadece bir eşofman altı vardı. Deryal’in sözleriyle başını iki yana sallayıp üzerini giyinmek için arkasını döndü.

Onu hiç yalnız bırakmıyorlardı. Ne kadar onlara afra tafra yapıp homurdansa da bunu yaptıklarına minnettardı. Yalnız kalmak sancıyla ve ağrılarla baş başa kalmak demektir. Hevesle beklediği tek gün Gazel’i görebileceği görüş günüydü. Gün, sanki o gün gerçekten doğuyormuş gibi geliyordu. Diğer günler anlamsız bir dünyaydı.

Burcu ve Şirin yine ne kadar ev dekorasyonu dergisi ve gelinlik dergileri varsa hepsini toplayıp getirmişlerdi. Onların yardımıyla evi yeniden dekore ediyor, Gazel’le yaşayabilecekleri daha sıcak bir yuva haline getirmek için çaba sarf ediyordu. İki kadın da işinin ehli dekoratörler gibi bu işte uzmanlardı. Düşünmesine bile fırsat bırakmadan önüne bir sürü seçenek sunuyor, kararında yardım ediyorlardı. Bir de düğün hazırlıkları vardı. Düğün Kayıp Şehir’de yapılacaktı. Fakat tarih konusunu hiç kimse gündeme getirmiyor, herkes Gazel’in beraat edeceğini varsayarak hareket ediyordu. Birkaç kere Avukat Özlem’le de görüşmüş, her görüşmesinde ona daha fazla güvenerek kendisini rahatlatmasına izin vermişti.

Genç adam beyaz, plastik sandalyeye oturmuş, sabırsızlıkla bir ayağını yere vurarak, gözlerini kapıya dikmiş bekliyordu. Yüzünde artık özlemine dayanamadığını belli eden bir ifade vardı. Fakat karısı yanında gardiyanlarla birlikte görüşme odasına girdiğinde her şey ve herkes bir anda buhar olup havaya yükselmiş gibi yok olmuştu. İki gencin gözleri birbirine kilitlenmişti.

Ömer ayağa fırlayıp kalbi gümbürdeyerek gelişini izledi. Gözleri kızın hatlarını içercesine yüzünde dolaşıyordu. Yaraları ve morlukları tamamen geçmiş, yüzü yine o canlılık ve parlaklığına kavuşmuştu.

Gazel tam önünde durdu. Birbirlerine sarılmadan önce elleri buluştu. Genç adam eğilip alnını alnına dayadı ve derin bir nefes çekti. "İşte cennet kokusu!" diye fısıldadı.

Genç kız, "Demek benden hâlâ vazgeçmedin!" dedi. Sesinden gülümsediği belli oluyordu.

"Sana söyledim. Nefes almak için sana mecburum." Alnını, şakaklarını ve saçlarını öptü. "Ruhumu sende unutmuşum. Senden nasıl vazgeçebilirim?"

"Üzülme..." dedi genç kız "Daha kötüsü ben sende kalmışım!"

Ömer güldü. "En emniyetli yerde!"

"Biliyorum. Onun için rahatım." Aynı anda birbirlerine sıkıca sarıldılar.

Genç adam saçlarına doğru fısıldadı. "Çok özledim."

"Bir de bana sor!" Bir süre daha ayakta öylece birbirlerine sarılıp sonra rahatsız sandalyelere oturdular.

"İyi misin?" Ömer'in sesi kaygılıydı. Elleri kızın ellerini kavramış, hiç bırakmayacakmış gibi tutuyordu.

"Evet. Sen?"

“İyiym. Senin için bir şeyler getirdim. İhtiyacın olacağını düşündüğüm her şeyi getirdim.”

“Teşekkür ederim.” Gazel’in tek ihtiyacı Ömer’di. O an sadece ona bakmak, gideremese de kanayan yaranın üzerine bastırır gibi özlemini bastırmaktı.

Daha sonra genç kız koğuştaki kadınları, bazılarının garip davranışlarını ve onu gölge gibi izleyen iki kadını anlattı. Adam, kadınların kızı koruması için tutulan kadınlar olduğunu biliyordu. Can, Ahmet ve adamları daha mahkemeye çıkamadan ortadan kaldırılmıştı. Bu genç adamın delirmiş gibi ortalığa saldırmasına neden olmuştu. Sonunda Gazel’i tek kişilik bir odada tutmuşlar, koğuşa alındığında da gerekli önlemleri almışlardı.

Gazel, adamı kahkahalara boğacak taklitler yaptı. Ömer, ona ev dekorasyonunu değiştirdiğini, düğün hazırlıklarına başladıklarını anlattı. Onun için birçok gelinlik modeli beğendiklerini, tabi ki kararın ona ait olduğunu söyledi. Adama göre hangisinin içinde olursa olsun muhteşem olacaktı. Onlar sohbetlerine devam ederken zamanın nasıl geçtiğini anlamadan görüş saati sona erdi. Birbirlerine sanki ertesi gün yine görüşecekmiş gibi sarıldılar. Çünkü diğer türlü kopamayacaklarını biliyorlardı. İlk görüş günlerinde ayrılmak öyle zor gelmişti ki sözsüz bir anlaşmayla aynı hatayı yapmamaya kararlıydılar. Kızın gözden kaybolmasının ardından adamın yüzüne anında donuk bir ifade gelmiş, yüz kasları acıyla gerilmişti.

Biliyorum. Sana bu günleri hatırlatacak tek bir anı olsun istemediğimi söyleyen bendim. Zaten mektubu da sana yollayacak değilim ama tam şu

anda özlemine katlanamıyorum ve bir şeyler yapmazsam aklımı kaçırmaktan korkuyorum. Bedenime yer edip hükmederek kıvrandıran sancılarının gerçekte olmadığını biliyorum. Sancıyan, sende unuttuğum ruhumun ardında kalan boşluk. İçimi birilerine ya da bir şeylere dökmezsem sonunda parçalara ayrılacağım. Zaten geçen her gün, benden büyük bir parçayı koparıp alıyor. Ama ne koparmak... Giden her parçamın ardından yapabil-diğim tek şey sessizce bakmak ve sen tekrar bana döndüğünde onların da geri gelmelerini ummak. Senden başka hiçbir şeyi düşünemez oldum. Sağım sen, solum sen, baktığım her yerde seni bana hatırlatan bir şey var. İtiraf ediyorum, evi yeniden dekore etmenin başka bir amacı da her şeyin bana seni hatırlatması. Özellikle de yatağımızın. Allah'ım! O yatağa sensiz girmek beni öldürüyor. Zaten giremiyordum da. Sonunda yatağı değiştirdim. Üzgünüm, bebeğim ama salondaki koltukta uyumaktan boyun fıtığı oldum. Üst kattaki banyoda hâlâ banyo yapamıyorum. Bir yerden sonra kayışı koparıp, çocuklar gibi hüngür hüngür ağlamaktan çekiniyorum. Özlemin dayanılmaz. Öyle yakıcı ki... Hayatıma normal bir şekilde devam edebilmem için gelmen lazım. Beni anlıyor musun? Buna mecbursun! Sana çaresizce ihtiyacım var. Ve bu ihtiyaç her dakika daha da dayanılmaz bir hal alıyor. Günlerime resmen karanlık çöktü. Ah... Pinokyo! Bu kadar şairane ruhlu bir adam olduğumu bilmezdim. Beni bu kadar değiştirmen, böylesine kendine bağlaman belki de bir insanlık suçu. Belki seni daha sonra dava ederim. Siktir! Bu söylediğimi unut. Şakası bile zehir tadında.

*Pekâlâ, daha fazla yazamıyorum yoksa gözyaşla-
rına engel olamayacağım ve mektup sırlısklam
olacak. Seni seviyorum, Pinokyo.*

Yokluğunda kafayı üşütmüş olan kocan, Ömer...

Ömer gözleri batarken mektubu katlayıp kalın bir tıp kitabının arasına koydu. Belki daha sonra bu mektubu Gazel'e okutacak cesareti bulduğunda tekrar çıkarır, beraber okur ve belki de gülerlerdi.

Bölüm 19

Mahkeme salonu bir öncekinden daha kalabalıktı. Başta Tuba ve Derin olmak üzere hastaneden birçok arkadaşı ona destek olmak için salonu doldurmuştu. Bu defa Burcu ve Şirin de eşlerinin yanlarında yerlerini almışlardı. Mahkeme başladığında bir iğnenin yere düşüşünü duyabilecekleri kadar derin bir sessizlik olmuştu. Sonra hâkim, Gazel'e söz vermişti. Onun ardından Ahmet'in yanında çalışan elemanlardan biri tanık olarak dinlenmiş -adamin yüzünün neden morluklar içinde olduğunu herkes merak etmişti- son olarak da Avukat Özlem savunma konuşmasına başlamıştı.

Kendinden emin duruşu, tüm salonu hâkim alan sesiyle Gazel'i savunurken onun polisle işbirliği yapıp, çok ciddi suçlar organize eden bir çeteyi çökermelerine yardımcı olduğunu dile getirmişti. Genç kızın baskı ve şantajla bu işi yapmak zorunda kaldığına sıklıkla değinmiş, onun acizliğinden, mağdurluğundan yararlandıklarını öne sürmüştü. Doğru kelimeleri tam olması gereken yerde olması gereken tonda kullanmış, salondaki insanları adeta büyülemişti.

"Karar!" Hâkim gözlüklerini burnunun ucuna indirerek elindeki dosyaya bir kez daha göz gezdirdi. Herkes birden ayağa kalktı. Ömer'in kalbi küt küt atıyor, atışının hızı kulaklarını uğuldatıyordu. Hâkim anayasada geçen bir sürü madde okudu. O bunların hiçbirini duymuyor,

kendisini söyleyeceği son sözlerle hazırlıyordu. Gazel önce para cezasına çarptırıldı fakat içeride yattığı günler göz önüne alınarak sanığın beraatına karar verildi. Genç adamın gözleri ışıldarken dizleri titredi. Gazel yüzünde kocaman bir gülümsemeyle omzunun üzerinden onun gözlerinin içine baktı. Evet. Her şey bitmişti.

Salondan önce hâkim ayrıldı. Ardından Gazel'i işlemlerini yapmak için götürdüler. Salon yavaş yavaş dağılırken genç adam hızlı adımlarla Avukat Özlem'in yanına ilerliyordu. Tebrikleri bir baş hareketiyle kabul ediyor ama durmuyordu.

"Tebrikler." Genç kadının gülümsemesi samimiydi.

"Tebrikler sizin." Ömer elini uzattı. "Her şey için teşekkürler," diye devam etti. "İnanın muhteşemsiniz."

"Adalet." Özlem mütevazı davranıyordu. "Başka bir şey değil." Ömer'in bir dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Uzanıp onu yanaklarından öptü. Özlem öfkeye ve tebriklere her zaman alışkındı fakat böyle bir davranış karşısında şaşırılmıştı. Gözlerini irice açıp adama baktı.

"Bu kadar mütevazı olmayın. Bana her şeyimi bağışladınız. Çok teşekkür ederim."

Özlem sözleri karşısında hafifçe gülümsedi. "Rica ederim."

"Daha sonra mutlaka görüşeceğiz!" Ömer aceleyle yanından ayrıldı.

Genç kadın iki hafta sonra Gazel ve Ömer'in düğün davetiyesini elinde tutuyordu.

Deryal uyaran bakışlarını üzerinde tutan eşine anlamlı bir gülümseme gönderdi. Kaba etine kimsenin fark etmeyeceği fakat Deryal'in fazlasıyla hissettiği bir çimdik yedi. Gözleri irice açılıp, sabit duruşunu korumaya çalışırken hafifçe öksürdü. Ve gözlerini yine Ömer'in üzerine saldı.

Arkadaşının yüz çizgilerinin her birinden özlem akıyordu. Gözleri inanılmaz parlaktı. İçinde yaşadığı tüm duygular sanki gözlerinde birikmişti. Ama onların içlerindeki çocuksu ruhlar, kıvranmasından keyif aldıkları için Âdem’le tek bir muzip bakışla karar verdikleri oyunlarına devam etmeyi sürdürdüler.

Ömer sanki her an buhar olup uçmasından korkuyormuş gibi karısının eline yapışmış, parmaklarını parmakları arasından geçirmiş ve tüm konuşmaları ona baktığı için kaçırıp durmuştu. Arada onlara sabırsız bakışlar atıyor, derin iç çekişle saatine bakıp dudağını kemiriyordu. Sabırsız koca onların ne zaman kalkacaklarını merak ediyordu. Deryal’in midesi gülüşünü bastırmaya çalışmaktan ağrı çekiyordu. Değer miydi? Değerdi.

Deryal kayıtsız bir tınıyla, “Eee? Bize ne ikram edeceksin?” diye sordu.

Ömer, karısının kulağına fısıldadığı sözcükleri yarıda kesti. Sabırsız ve kınayan bakışları ona çevrildi. “En iyi şarabımın dibini gördükten sonra mı?”

Deryal’in tek kaşı kusursuz bir kavisle havalandı. “Evet!” Gazel’in tuhaf, sarıya yakın gözleri kendi gözlerine çevrildi. Ömer başını eğip, hafifçe gülerken Deryal, genç kıza çabucak göz kırptı. Kızın bastırdığı dudaklarından hafif bir ses çıktı. Arkadaşı bu sesi yakalayarak sorarcasına karısına baktı. Gazel sadece omuz silkmekle yetindi.

“Eğer meyve ikramı da yoksa biz yatalım artık.” Âdem’in hoşnutsuz bir tonla araya giren sesi tüm başların ona çevrilmesine neden oldu. “Malum, uzun ve yorucu bir gündü.” Gözleri şöyle bir çevreyi taradı. Koltuklara alıcı gözle bakıp kendisine bir yer bulmuş gibi gözlerini rahat görünen üçlü koltuğa dikti.

“Burada mı kalacaksınız?” Ömer’in şaşkın sesi dudakların bastırılmasına neden oldu.

“Evet.” Deryal başını yana eğip gücenmiş bir ifade takınarak arkadaşına baktı. “Bir sakıncası mı var?”

Ömer neredeyse hırlayacakmış gibi arkadaşına bakıp dişlerinin arasından konuştu. "Ne demek!" Yapay bir gülümseme gönderdi. "Çok seviniriz!" Karısının kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı. Genç kız kulaklarına kadar kızarken Deryal'in muzip gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı.

"Erkekler bir yerde, kadınlar bir yerde yatabilir." Âdem esneyerek ayağa kalktı. "Benim pijamalarım normal olsun, lütfen. Senin abidik gubidik pijamaların insanın poposundan düşüyor."

Şirin, "Allah'ım!" diye araya girdi.

Âdem kaşlarını kaldırarak karısına baktı. "Ne? Gayet naziktim. Popo dedim." Bastırılan kıkırdamalar sonunda dudaklardan fırladı ve salonu arkası kesilmeyen gülüşmeler sardı.

Ömer bir anda ayağa kalkarken kendisiyle birlikte karısını da kaldırdı. Arkadaşlarına sevimli bir gülümseme yolladı. "Siz ne halt etmek istiyorsanız onu yapın. Her şeyin yerini biliyorsunuz." Gözleri her an gülecekmiş gibi duran Âdem'in gözlerine dikildi. "İster donla yat, ister popondan düşmeyen pijamayla." Dudaklarını yalayıp kolunu karısının beline doladı. "Ben, karımı bu gece iyi bir otelde ağırlayacağım. Yalnız!" İki kaşını da kaldırdı.

Deryal önce eşine sonra Âdem ve Şirin'e baktı. "Hanginiz bana bu adamın nazik, iyi yürekli ve kibar olduğunu söylemişti?"

Gazel güven duygusunu sadece aynaya baktığında görmüştü. Ona göre insan kendisinden başkasına güvenmemeliydi. Bırakıp gitme ihtimalleri vardı, kandırma ihtimalleri vardı ve en önemlisi Gazel'in inanma ihtimali vardı.

Ömer'in bacaklarının arasında, sert göğsüne yanağını yaslamış, onun yumuşak dokunuşlarla saçlarını okşama-

sıyla gözlerini kapama isteğine karşı koymaya çalışırken, ona güvendiğini düşünüyordu. Nasıl güvenmesindi ki? Yaşadığı her şeyi en ince ayrıntısına kadar bildiği halde onu sevmekten vazgeçmemiş, eğer hâlâ bir suçlu olarak ceza almış olsa da sevmekten vazgeçmeyecekti. İnanması ne kadar güç olursa olsun durum buydu. Ömer, onu seviyordu. Sonuna ve sonsuza kadar... Ama tüm bunların içinde inanılması en güç olan şey onun kocası olmasıydı. Hâlâ inanmakta güçlük çekiyordu.

Sabrını sonuna kadar zorlayan arkadaşlarının gidişinin hemen ardından onu sıkıca kucaklamış, uzun bir süre de bırakmamıştı. Daha sonra elinden tutup yenilediği evlerinde gezintiye çıkarmıştı. Genç kız evin eski halini de seviyordu fakat yeni hali de çok güzel olmuştu. En çok sevindiren şey ise bateriyi onun için yukarıya, çok amaçlı odaya taşıması olmuştu. Onu yatak odasına çıkarmadan önce alnını alnına dayayıp fısıldamıştı. "Ne yapmak istiyorsun?"

Genç kız sadece, "Banyo!" demişti.

Adam hiç şikâyet etmeden küveti doldurmuş, telaşsızca onu soyup sıcak suyun içine yatırmıştı. Tüm bunları kendisinin de yapabileceğini söyleyebilirdi. Fakat ilgisi o kadar içten ve sıcaktı ki karşı koymak imkânsızdı.

Adam onu birkaç dakikalığına yalnız bırakarak dışarı çıkmıştı. Her ne kadar geleceğini biliyor olsa da bu Gazel'in yalnızlık huzursuz olmasına neden olmuştu. Sonunda Ömer elinde bir tepsi ile içeri girerek onu şaşırtmıştı.

"Onlar da nedir?"

Gazel'in şaşkın çıkan sesine kıkırdadı. "Seni şımartmak için küçük bir şey..."

Gazel tepsinin içindekileri görebilmek için hafifçe doğrulunca, Ömer yutkunarak durakladı. Gözleri ıslak saçlarından, teninin açıkta kalan yerlerinde ağır ağır dolaştı. Derince bir iç çekerek gözlerini kapadı, "Tabi sen böyle devam ettiğin sürece benim karımı şımartma çalışmalarım hiç sonucuna ulaşamayacak!"

Kendisinden karısı olarak bahsedışı içine her defasında bir sıcaklık yayıyordu. Gazel dudağının ısırarak tekrar çenesine kadar suyun içine gömüldü. Adam gülerek başını iki yana salladı. Elindeki tepsiyi küvetin tezgâhına koydu. Genç kız meraklı bir çocuk gibi başını kaldırarak tepsiye bir göz attı. Önce bir tabağın içinde dilimlenmiş çikolataları gördü ve yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Diğerlerini göremeden adamın başparmağı gülümseyen dudaklarının çizgisinde ağır ağır dolaştı. Kızın gözleri onun siyaha çalmış gözleriyle buluştuğunda içlerindeki yoğunluk yutkunmasına neden oldu.

“Eğer seni öpersem bir daha duramam.” Ömer’in sesi birisi gırtlığını sıkıyormuş gibi garip çıkmıştı. Gazel zaten kendisini öpmesini ve durmamasını istiyordu. Şımartılmaktan çok ona ihtiyacı vardı. Ayrıca onun tarafından daha birçok şekilde şımartılacağını da iyi biliyordu. Hayıflanırcasına iç çekti.

“Beni yarın da şımartabilirsin.” Kulaklarına kadar kızarıırken omuz silkti.

Ömer elini çabucak geri çekip gülümsedi. “Yarın da yapacağım ve bir sonraki gün de!” Susup dudaklarını yaladı. “Ve daha sonra da!”

Genç adam tepsinin içindikileri karısına tattırmaya başladı. Şişman bir kadehte votka, yanında başka bir kadehte elma suyu, çilekler ve üzerleri ballanmış muz dilimleri... Her ne kadar onları tatmaktan hoşlansa, boğazını yakan sıvı ağır ağır içtiği her yudumda onu gevsetse de kız her şeyden çok Ömer’i istiyordu. Adam küvetin yanındaki tabureye oturmuş keyifle onu izliyordu. Fakat genç kız bedenindeki gerilimi görebiliyor, hissedebiliyordu. Sonunda tüm planlarını alt üst ederek onu gömleğinin yakasından tutup, suyun içine çekmiş, utanmadan dudaklarını onunkilere bastırmıştı.

Ömer’in dudaklarından sadece soluk gibi bir kelime dökülmüştü. “Pinokyo!”

“Uyuyor musun?” Fısıltı tonundaki ses Gazel’i düşüncelerinden çekip aldı. Başını iki yana salladı. “Sanırım bir şeyi itiraf etmem gerekiyor.” Sesindeki çekingenlik kızın bedeninin gerilmesine neden oldu.

“Öyle mi?”

“Evet.” Genç kızın aklından sayısız düşünce aynı anda geçerken adam derin bir nefes aldı. “Bir okula kaydını yaptırdım.”

Genç kız, adamın sesindeki gerginliği fark edemeden aniden gülmeye başladı. Ömer kucağındaki bedenin titreyişiyle onu omzundan tutup kaldırdı. Bir gün daha bekleyemez miydi söylemek için! Onu kırmış mıydı? Zaten zayıf olan kendine güveninden bir parça daha mı çalmıştı? Özürlerini, nedenlerini sıralamak için zihninde onlarca kelime koştururken kızın yüzüne baktığında gözlerinden yaşlar gelecek kadar güldüğünü gördü ve şaşkınlıkla başını geriye çekti.

“Allah’ım! Lütfen bunda bu kadar gülünecek ne olduğunu bana da söyler misin?” Ömer kızsın mı, gülsün mü bilememişti. Kız yutkunarak gülüşünü bastırmaya çalıştıysa da yapamadı. Adamın göğsünde duran minik eli havalanıp gülüşünü bastırmak için dudaklarını buldu. Onun neye güldüğünü bilmiyordu ama sanki bulaşıcı bir etkisi varmış gibi onunla birlikte gülmeye başladı.

Kızın gülüşü tekledi. Dudaklarını ısırarak adama baktı. “Aklımdan neler geçtiğini tahmin bile edemezsin.” Başını iki yana salladı. “Bir okula kaydımı yaptırmış olmansa aklımın ucundan bile geçmedi.”

Ömer sözleri üzerine tek kaşını kaldırarak sorarcasına baktı. “Her ne kadar saçmalamış olduğunu tahmin etsem de bir tanesini duymak istiyorum.”

Gazel omuz silkerek başını iki yana salladı. Kızaran yüzünü Ömer'in göğsüne kapayıp, saklamaya çalıştı.

Adam hareketiyle tahminler yürütmeye çalışırken sonunda vazgeçti "Söyleyecek misin?" Sesi beklediğinden daha da meraklı çıkmıştı. Parmakları saçlarının arasına dalıp hafifçe okşadı.

"Hayır."

"Lütfen."

"Hayır."

"O zaman kendi tahminlerimi sıralamaya başlayacağım." Aniden kızın aklından geçenleri okumuş gibi gözleri kapandı. Başını iki yana salladı. "Sana inanamıyorum, bebeğim."

"Üzgünüm." Kız omuz silkti. Sesinde suçluluk tınısı vardı. "Sen itiraf deyince..."

Adam içerenmiş gibi içini çekti. Tekrar onu kaldırıp yüzünü daha net görebilmek için başını öne doğru eğdi. "Kalktığımda seni yanımda göremeyeceğim diye ödüm patladığı için uyumaktan korkuyorum ben, Gazel." Yüzünü avuçları arasına aldı. Hafifçe eğilerek dudaklarını kısa bir öpücük için birleştirdi. "Bunu yaşadım. Çektiğim acıyı anlayabilmen için benim yerimde olman lazım. İstesem de sana anlatamam. Seni aldattığımı düşünmen..." Ömer, onu göğsüne çekip sıkıca sarıldı. "Hem... Diğer kadınlar artık gözüme hemcinsim gibi görünmeye başladı. Garip ama gerçek bu!" Eğilip başının tepesini öptü.

Genç kız bir an bile olsa ondan şüphe duyduğu için öfkesi kendi kendisini yemeye başladı. "Özür dilerim."

Adam, onun pişmanlıkla dolup taşan tonuna hafifçe güldü. "Ama Allah'tan koğuşlar karışık değil. Yoksa yanına gelmek için elimden gelen her suçu işleyebilirdim. Saçma da olsa kıskançlığını anlayabiliyorum"

Genç kız şaşkınlıkla gözlerinin içine baktı. Ne kadar ciddi olduğunu gördüğünde başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı. Kahkahası Ömer'in onu bir anda kendisine çekip, dudaklarını birleştirmesiyle yok olup gitti.

Kulüp Ömer'in çevresinden oluşan davetlilerle dolup taşıyordu. Onları kapıda karşılayan Âdem ve Deryal'di. Deryal seve seve kız tarafı olmayı üstlenmişti. Tüm davetliler şıklık yarışına girmiş gibi göz kamaştırıyordu. Herkes merakla gelin ve damadın ortaya çıkacakları anı bekliyordu. Organizasyonu A'dan Z'ye Şirin üstlenmiş, ortaya olağanüstü bir iş çıkarmıştı. Düğünün ana teması beyazdı. Sekiz kişilik yuvarlak masaların örtüleri, onların çevreleyen sandalyelerin kurdeleleri, çiçekler, gelin ve damadın oturacağı geniş masa, masanın üzerinden geçen geniş kement... Her şey beyazdı. Beyaza katılan sadece iki renk vardı. Masaların ortasına konuşlandırılmış çiçeklerin parlak yapraklarının yeşili ve tüm masaların üzerlerinde bulunan kırmızı gül yaprakları.

Deryal'in ofisinden direkt salona inen yapay bir merdiven hazırlanmıştı. En üstteki dar basamaklardan sonra gittikçe genişleyen basamaklar, yukarıdan aşağıya bakıldığında bir balığı andırıyordu. Her basamak kırmızı gül yapraklarıyla donatılmış. Herkes sabırsızlıkla gözlerini sürekli bu merdivene çeviriyordu.

Tek sabırsız onlar değildi. Ofisin dışında kapı dışarı edilmiş olan Ömer omzunu kapıya yaslamış, sürekli kapıyı tıklatıp duruyordu. Burcu kapıyı öfkeyle açtığında gülererek bir adım geriye sıçradı. "Şimdi kafana bir şey indireceğim. Yeter ama!" diye feryat etti genç kadın.

Ömer onun omzunun üzerinden aralık kapının ardını görmeye çalışıyordu. "Gelinimi istiyorum." Saatine baktı. "Sadece bir dakika sonra!"

"Allah'ım! Senin kadar sabırsız bir damat görmemişim." Kapı tekrar yüzüne kapatıldı.

Derin bir iç çekip kollarını göğsünde kavuşturdu. Ne vardı bu kadar hazırlanamayacak! İçeri girdiklerinden

beri tam bir saat on beş dakika geçmişti ve hâlâ hazır değillerdi. Sonunda kapı tekrar açıldı. Önden gülümseyerek Burcu ve Şirin çıktı. Ardından soluğunu kesip boğazında yumru oluşturan kadar güzel görünen Gazel. Kenarları dantelli duvağının altında parıldayan kuzguni siyah saçları bukle bukle gelinliğinin üzerine dökülüyordu. Yüzünde yok denecek kadar az bir makyajla, sağlıklı cildi ıslıl ıslıldı. Heyecan ve mutlulukla irice açılmış gözleri, göz bebekleri büyümüş ve adeta onun görünüşü karşısında transa girmiş gibi yüzünden bir saniye ayrılmıyordu. Straplez gelinliği dolgun göğüslerini, ince belini kavrayarak hatlarını meydana çıkarmıştı. Belinden aşağıya giderek bollaşan gelinliğin duvakla aynı dantellere süslenmiş etek uçları yerlere kadar değişiyordu.

“Belki de tekrar ofise dönmeliyiz.” Ömer nefesini sertçe dışarı verdi. Bu şahane yaratık her seferinde böyle başını döndürmeye devam ederse bir gün olduğu yere yığılıp kalabilirdi.

Genç kız, “Belki de!” diye fısıldadı. Daha bir kez olsun siyah damatlığının içinde bir ilah gibi görünen görüntüsünden gözlerini ayırmamıştı. İkisinin de yüzlerindeki mutlu ifadeyi o gece hiçbir şeyin bozamayacağını biliyorlardı. Hatta Ömer, annesinin gelmeyişi bile umursamamıştı. Zaten o evi bırakıp geleceğini düşünmemişti bile.

“Bunlar çıldırmış.” Burcu gülerken başını iki yana salladı. “Herkes sizi bekliyor. Biz iniyoruz. Sakın bir delilik yapmayın!”

Alkışlar eşliğinde merdivenlerden inip ilk danslarını yaptılar. Ardından gösterişli düğün pastasını kesip sonra tek tek masaları dolaşıp konukları selamladılar. Bir ara Salih’in gelişiyi ufak bir gerginlik yaşandı ama yaşlı adam isterse kıyameti koparmasını ama yine de onu bu düğüne katılmaktan alıkoymayacağını söylemiş, geçip karşısında dikilmişti. Ömer’in itiraz edecek gibi duran ifadesi karşısında Gazel onun elini sıkışmış, sessizce göz-

leriyle küçük bir ricada bulunmuştu. Adam hiçbir zaman karşı koyamadığı, koyamayacağı bakışları karşısında çaresizce verdiği sözden dönmüş, Salih'e kucak açmıştı. Kulübün dışında bir kaldırıma çekilmiş arabanın içinde sessizce kulübe bakan Mümtaz Kıvanç için aynı şey geçerli değildi. İçeri girecek cesareti kendinde bulamıyor, zaten bulsa da oğlunun hiç vakit kaybetmeden onu kapı dışarı edeceğini biliyordu. İsterdi... O da oğlunun mutluluğunu kendi gözleriyle bir kez olsun görmeyi isterdi. Bir dakika, belki birkaç saniye...

Âdem orkestrayı ayarlayarak harmandalı çalmalarını söyleyip Ömer'i pistin ortasına atmıştı. Tabii o da elinden sıkıca tuttuğu gelinini peşi sıra sürüklemişti. Karısını sahnenin ortasında bırakarak kendisi karşısına geçmişti. Âdem, onu sadece bir kez Zeybek oynarken görüp hayran kalmıştı. Bu tekrar izlemek için kaçırılmayacak bir fırsattı.

Tüm gözler, kolları müzikle birlikte ağır ağır kalkan Ömer'e kilitlenmişti. Pistin ortasındaki Gazel'in etrafında dönerken, gözlerini bir saniye olsun ondan ayırmıyordu. Figürleri hiç atlamıyor, müzikle birlikte tam bir uyum içinde hareket ediyordu. Genç kızın etrafında dönüyor, duruyor, dizlerini yere vuruyor, kollarını savuruyor ve tekrar dönmeye başlıyordu.

Dışarıdan bakıldığında dans Ömer'in zafer dansı gibi görüyordu. Yüzünde öylesine bir ifade vardı ki sanki bir savaş kazanmıştı. Kollarını kaldırışında öyle bir hava vardı ki sanki tüm dünyanın sahibi oydu. Belki de öyleydi. Onun dünyası Gazel'le sınırlıydı. Büyük bir savaş vererek kendi dünyasının sahibi olmuştu. Ve Ömer karısının önünde eğilerek kendi dünyasını da ona sunuyordu...

Teşekkürler

Çoğunlukla işin en zor kısmı teşekkür etmek oluyor. Aslında teşekkür etmek çok kolay fakat hissettiğim duyguları nasıl anlatabilirim, emin değilim.

Öncelikle her zaman yanımda duran kardeşlerime. Bedevistan'ın biricik yerlilerine teşekkür etmek istiyorum. Çünkü bana cidden katlanabiliyorlar. Özlem Tezer Dursun, Rukiye Bodur ve Tuba Özkat... Her nedense beni seviyorsunuz! Yanımda olduğunuz için ne kadar teşekkür etsem az! Pinokyo'nun Rüyası'nı 2009-2010 seneleri arasında yazmıştım. Yolladığım her bölümde gösterdikleri coşkuyla ve yaptıkları eleştirilerle yazma konusunda beni cesaretlendiren kardeşlerim, teşekkür ederim.

Her zaman arkamda durdukları için aileme teşekkür ederim. Kalbimdeki yerini çok uzun zaman önce parsellemiş olan eşim Çağdaş Atıcı'ya, zamanından çaldığımda bana anlayışla yaklaştığı ve vazgeçtim dediğimde her zamanki gibi elimden tuttuğu için teşekkür ederim. Ve canım kızlarıma teşekkür ederim.

Kısacık zamanda kitabımın okuma çalışmalarına yardım ederek kendi zamanından çalan Beyza Bozsü'ye teşekkür ederim.

Nemesis Kitap'a özenli çalışmaları ve beni okurlarımla buluşturdukları için teşekkür ederim.

Ve elbette, desteklerini benden hiçbir zaman esirgemeyerek sözleri, sevgileri ve bana olan güvenleriyle yanımda olup, beni cesaretlendiren okur arkadaşlarıma da teşekkür ederim. 'Selvi Atıcı Okurları' sayfasındaki ve 'Selvi Atıcı Kitap Dedikoduları' grubundaki müthiş kızlara da kocaman teşekkür ederim.

Bana, Facebook'taki 'Selvi Atıcı Okurları' sayfasından ulaşabilirsiniz.